

Norsk Døvehistorisk Selskap har fransk utgave av rapport fra Milano-konferansen 1880

Den har jeg fått google-oversatt til norsk (sikkert litt mye oversettelsesfeil). 267 sider.

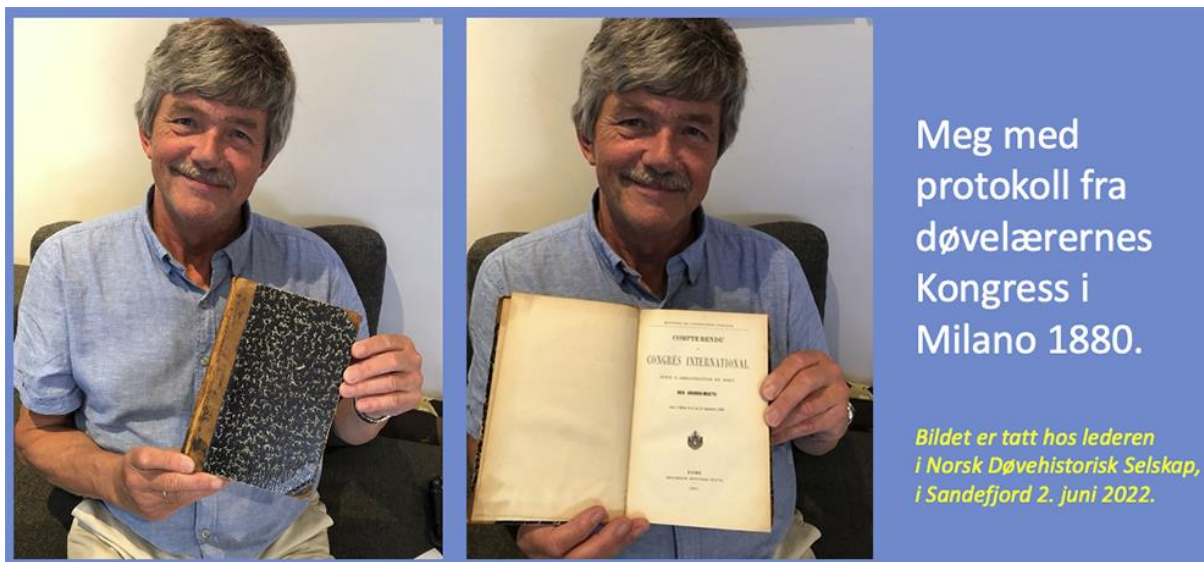

Foto: Jim Vold.

MINISTÈRE DE L'INSTRUCTION PUBLIQUE.

COMPTE-RENDU
DU
CONGRÈS INTERNATIONAL
POUR L'AMÉLIORATION DU SORT
DES SOURDS-MUETS

tenu à Milan du 6 au 11 septembre 1880

Google-oversatt fra fransk til norsk tekst (en del ord justert manuelt, men ta høyde for mulige feil-oversettelser). Rune Anda, 2022.

ROME
IMPRIMERIE HÉRITIERS BOTTA

—
1881

from the Abbé Jarra, President of the Congress,
 & D. Buxton, London, for useful districts
 from D. Buxton & Frau Rosing, Christiania
 in fulfilment of that object.

TABLES DES MATIÈRES

London June 1883,

See page 166.

	Page
AVERTISSEMENT	VII
PRÉLIMINAIRES	1
DOCUMENTS:	
A - Circulaire du Comité local	9
Questions	10
B - Invitation de la Commission d'organisation	13
C - Circulaire du Comité d'organisation	18
D - Programme des épreuves scolaires des sourds-muets pauvres	21
Épreuves des études pour les élèves de l'Institution Royale-na- tionale	24
E - Programme du Congrès.	27
F - Règlement du Congrès	30
TABLE DES MEMBRES DU CONGRÈS	32
SES ACTES:	
Inauguration et première séance (6 septembre)	45
II ^{me} séance du matin (7 septembre)	57
III ^{me} " d'après-midi (7 septembre)	76
IV ^{me} " d'après-midi (8 septembre)	103
V ^{me} " du matin (9 septembre)	128
VI ^{me} " du matin (10 septembre)	162
VII ^{me} " d'après-midi (10 septembre)	179
VIII ^{me} " du matin (11 septembre)	186
Séance de clôture (11 septembre)	197

	<i>Page</i>
APPENDICE DES MÉMOIRES PRÉSENTÉS AU CONGRÈS	213
Réponse à la question spéciale n. 1 par M. S. JOHN ACKERS	213
Dell'educazione del sordomuto colla parola di don V. BRAMBILLA	222
Rapport sur diverses questions par M. DAVID BUXTON.	242
Lettera del signor FELICE CARBONERA, sordoparlante	250
Memoria su diverse questioni del cav. DIONISIO COZZOLINO.	251
Enseignement d'après la méthode combinée par M. D. DE HAERNE	253
Sur l'enseignement secondaire et supérieur (Quest. spéc. 2) par M. ED- WARD GALLAUDET.	260
Communication de M. E. GROSSELIN sur la 4 ^{me} quest. du chap.: <i>Méthodes</i>	266
Sur diverses questions par M. D. HIRSCH.	271
Rapport sur les mémoires en réponse à la 1 ^{re} et 2 ^{me} question spéciale du programme, par M. A. HOUDIN	275
Sur diverses questions par M. A. KINSEY.	285
Lecture faite par M. MAGNAT dans la séance II du 7 septembre.	293
Paroles du Dr M. TREIBEL sur les questions 2 ^{me} et 3 ^{me}	310
Id. sur la question 5 ^{me}	312
Analyse du mémoire de M. SAWALLISCH en réponse à la question n. 1: <i>Méthodes</i> , par M. L. VAÏSSE	314
Parole del dott. signor A. ZUCCHI per l'inaugurazione della lapide al conte A. PORRO	317
Table des livres et des opuscules présentés à la Présidence pendant le Congrès.	321
Publications sur le Congrès.	325

HOLMESTRAND OFF. SKOLE FOR DØVE
LÆRERBIBLIOTEKET

ALLA MEMORIA
DI
EMANUELE FILIBERTO AMEDEO
PRIMOGENITO DELL'INVITTO PRINCIPE TOMASO
STIPITE DELLA CASA SAVOJA-CARIGNANO
E PRIMO TRA I SORDOMUTI ITALIANI
ISTRUITO NELLA PAROLA
FIN DAL SECOLO XVII
UOMO DI VIVACISSIMO INGEGNO
PER VALORE E PER SENNO
DEGNO DELLA GLORIA DEGLI AVI
E DEI FIGLI CUI DOVEVA ITALIA
AFFIDARE SUE SORTI
QUESTI ATTI DEL CONGRESSO INTERNAZIONALE
PER ALLEVIARE UNA DELLE PIÙ GRANDI SVENTURE
RACCOLTO IN MILANO
AUSPICI E REGNANTI
UMBERTO E MARGHERITA DI SAVOJA
INTERPRETANDO LA VOLONTÀ DEI COLLEGHI
IL COMPILATORE CONSACRA

ADVARSEL

Dette bindet er skrevet på grunnlag av de steno-grafiske rapportene, memoarene som er sendt inn eller sendt av talerne, notatene som ble tatt under kongressen og verkene som er publisert om dette emnet i det følgende.

Jeg er klar over at jeg har oppfylt min plikt i forhold til troskap, habilitet og flid; men dessverre, på grunn av svakheten i mine styrker, for dårligere enn en slik feiging, og distraheret av andre plikter og også på grunn av arbeidets natur, Jeg må bønnfalle lesernes overbærenhet og fremfor alt talernes, hvis tanker ikke har blitt gjort så klare og elegante som de har presentert dem for deltakerne, for jeg har ikke vært i stand til å gjøre med alle kongressmedlemmene hva jeg har gjort med mange av dem, som jeg viste passasjene som bekymret dem slik at de kunne gjøre sine korrigeringer • eller deres modifikasjoner. Ved en følelse av respekt for andres tanker, i oversettelser, noen ganger fidus interpres, foretrakk man integriteten til den tekstlige setningen til elegansen, og jeg vil si nesten til renheten til språket den ble oversatt til, eller en gjort kjent forskjellen av små notater eller av slektninger. èses.

Til slutt i vedlegget har vi trofast forstått memoarene, som deres forfattere har overført dem til oss, bortsett fra unntaket som det snakkes i pag. 189; og med samtykke fra personene.

De har blitt bevart på sitt språk, italiensk eller fransk, for å oversette bare de som ble omskrevet til andre språk.

Jeg ønsket å si dette for å forklare motivet og oppførselen til dette arbeidet ved å gå foran noen bemerkninger som kunne oppstå, uten å late som om de unnskylder feilene som noen kan oppdage i det. Men hvis noen er så overbærende som han er snill, vil han ønske å ta hensyn til min gode vilje, og jeg vil ha fått den beste belønningen i tanken på å ha bidratt på en eller annen måte til å forbedre mange av våre uheldige kjære (*).

Redaktøren

P. FORNARI.

(*) Jeg må takke fader Guérin av Marseille og The Pro- ' rumpe Vaisse og Mr Dupont fra Institution of Paris for hjelpen de nådig ga meg for den franske utgaven.

FORSPILL

"Sapientia aperuit os mutorum. Sap, x, 20

Fra 23. til 30. september 1878 i Paris, i anledning Universelle-utstillingen, ble det avholdt en internasjonal kongress for forbedring av lot av blinde og døvstumme 7. sittende i fjerde ledd, som den delen om døvstumme hadde blitt betrodd. Forsamlingen, etter å ha fastslått at en internasjonal kongress for forbedring av døvstumme ville bli avholdt hvert tredje år, vedtok fader Ba-lestras forslag om at den fremtidige internasjonale kongressen skulle møtes i Italia i 1880. Kommisjonen, eller komiteen, hvis du vil kalle det det, dannet for å organisere det, var sammensatt av herrer:

Ærespresident LEON VAÏSSE,
ÆRESDirektør FOR NASJONAL INSTITUSJON FOR DøVstumme i PARIS.

President EuGÈNE RIGAUT, rådmann.

Visepresidenter: EMILE GROSSELIN, nestleder for den stenografiske tjenesten til kammeret for varamedlemmer i Paris.

Fader Lambert, første kapellan ved nasjonalinstitusjonen i Paris.

Sekretærer: ERNEST LA ROCHELLE, KNYTTET TIL NASJONALBIBLIOTEKET I PARIS.
JACQUES HUGENTOBLE, GRUNNLEGGER AV KOSTSKOLEN FOR DøVstumme I LYON.

Medlemmer

Fader RIEFFEL, kapellan ved Institusjonen for døvstumme i Saint-Lau-rent-du-Pont.

Far BALESTRA, direktør for institusjonen for døvstumme i Como.

Dr. E. O. BORG, tidligere direktør for Institution for the Deaf-Mute and the Blind i Manilla, nær Stockholm.

Pastor Paul Bouvier, direktør for institusjonen for protestantiske døvstummer i Saint-Hippolyte-du-Fort.

Bror DIEUDONNÉ, professor ved Institutt for døvstummere i Poitiers.

Bror ANDRONTEX, direktør for døvstumme klassen på primaire skolen på Avenue de la Roquette.

MAGNATE, DIREKTØR FOR Jacob-Rodrii/ues Pereire-skolen I PARIS.

For det første ble byen Como utpekt som sete for den nye internasjonale kongressen; men senere, av grunner som er lett unnfanget, ble byen Milano valgt, som blant annet tilbød fordelene ved å ha to store blomstrende institusjoner. Den ene, den kongelige institusjonen, som er en sann nasjonal institusjon avhengig av staten; og den andre, den av de fattige døvstummes av landsbygda, provinsen og bispedømmet Milano, som er et verk av privat stiftelse, en av de beste og sannsynligvis den første av sitt slag, tilbød kongressmedlemmene midler til å studere praktisk talt de store og alvorlige spørsmålene som skulle diskuteres og løses i sitteplassene, spørsmål som døvstummens skjebne var avhengig av, som ville ha blitt nektet eller gitt ordet.

Da Milano hadde blitt valgt som sete for kongressen, og tiden for innkallingen av 6 til 11 september 1880 var fastsatt, dannet Pariskomiteen en organisasjonskomité bosatt i Milano; og det ble konstituert av lederne av de to institusjonene i byen, som deretter ble lagt til andre personer, slik at det definitivt ble konstituert som følger:

Auguste ZUCCHI, ff. President (for tiden president) i det regjerende rådet for Royal National Institution for the Deaf-Mute.

Dr Innocent PINI, leder av kampanjekommisjonen for utdanning av den stakkars døvstumme.

Dr. Jules BIANCHI, medlem av det kongelige institusjonens styrende råd.

Dr. Joseph SAPOLINI, id.

JEAN-ETENNE ORELLI, medlem av Kommisjonen for utdanning av døvstumme fattige.

CHARLES MARIETTI, MEDLEM AV KOMMISJONEN FOR UTDANNING AV Døvstumme FAT-
TIGE.

Fader Elisée GHISLANDI, direktør for den kongelige institusjonen.

Fader Jules TARRA, direktør for institusjonen for den døvstummende fattige ministeren i komiteen.

I januar sendte Pariskomiteen invitasjoner til instituatorer, lærere og venner av døvstumme. Deretter begynte oppgaven til Milano-komiteen.

Siden den materielle delen først og fremst måtte gis, henvendte utvalget seg til kommunen, provinsielle og statlige myndigheter for bistand og bistand. De nevnte myndighetene tiltrådte generøst til forespørslene som ble adressert til dem.

1" Komiteen innhentet fra Milano kommune at kongressens møter skulle holdes i den store salen til R. Technical Institute of Santa Marta, som hadde blitt svært egnet innredet og asfaltert på bekostning av kommunen. I tillegg ga sistnevnte okkupasjonen av andre rom i samme bygning for å motta en liten utstilling av bøker og instrumenter beregnet på instruksjon av døvstummes, for gratis møter, for kontoret til formannskapet og sekretariatet; han sørget også for tjenesten, belysning, trykke de første papirene, for kongressmedlemmene. Komiteen fikk også det obligatoriske samarbeidet mellom de kommunale arbeidsgiverne, og spesielt av sekretær Charles Nava.

2" Provinsrådet i Milano tildelt komiteen summen av 1000 pund.

3° Departementet for offentlig undervisning tilbød på eksepsjonelt grunnlag 2000 livres.

4° Jernbanerådet ga den ordinære reduksjonen på 30 °/" til kongressmedlemmene for ut- og returreisen.

Milano-komiteen ønsker også å sørge for den mest interessante delen av den fremtidige kongressen, slik at dens overveielser vil ha størst mulig effektivitet, med tanke på viktigheten av statistisk arbeid med døvstumme i Italia, på deres antall, på sammenligningen mellom antall instruerte og antall forlatte, på institusjonene, på undervisningsmetodene, på institusjonens administrative og disiplinære organisering av institusjonene selv, etc., arbeid som aldri hadde blitt gjort; komiteen bestemte seg for å ta opp et sirkulær som inneholder en rekke spørsmål til alle de styrende kontorene til de italienske institusjonene, og, takket være obligatorisk hjelp fra kommen. Bomo, direktør for Statistikkbyrået, på Prefekturet for å få svarene i tide og på en sikker måte (dokument A). 35 ledelseskontorer henviste sitt arbeid til statistikkkontoret, hvor, gjennom omsorgen for Dr Henri RASERI, sekretær for Central Statistical Junta, en komplett og veldig interessant rapport med tittelen: GU istituti e le scuole dei sor- domuti i Italia (R orna, tips, Elzev. i Finansdepartementet, 1880), og som, trykt på bekostning av staten, ble distribuert til alle kongressmedlemmer. Dette svært verdifulle arbeidet, i tillegg til mange andre fordeler som det er ubrukelig å liste her, tjen-

te mye for å forberede kongressens sinn. Faktisk følger det av dette arbeidet at talemåten hersker i de fleste italienske institusjoner og aksepteres i de der det dessverre på grunn av mangel på ressurser ikke kan settes fullt ut i praksis.

For det andre, og for å støtte hjemlandets omdømme i nærvær av så mange lærere og fremtredende figurer som kom fra utenfor fjellene og utlandet, og for det spesielle og svært alvorlige behovet for å se og undersøke de praktiske resultatene av muntlig undervisning anvendt på døvstummet slik at kongressmennene kunne danne en ide om det. Dette kan brukes som et krum og argument for fremtidige diskusjoner, og til slutt å frifinne til et ønske uttrykt flere ganger av co-medlemmene. mity of Paris og av andre respektable utlendinger: Organisasjonskomiteen i Milano arrangerte at i anledning kongressen tilbød de to institusjonene i byen midler til å studere de nevnte resultatene, undervisningsprosessene og alt som kunne være nyttig for det store målet som ble forfulgt. Også ved omsorg for direktørene for de to instituttene og deres lærere ble det utarbeidet et offentlig essay av studier, gitt av elever av begge kjønn som vil bli sett nedenfor, og instituttene forble åpne hver dag for fri inngang av kongressmedlemmer som ønsker å studere spørsmålet om mer forskudd. og mer direkte, enten i klassen eller utenfor klasserommet ved hjelp av mesterne eller en-til-en med elevene.

Den kongelige institusjonen bidro til det samme resultatet ved å publisere en rapport om skoleårene 1878-1880 og institusjonen for de fattige døvstummes av kampanjen ved å publisere sin anmeldelse fra 1879-80, for ikke å nevne de andre publikasjonene til italienske eller utenlandske offentlige og private institusjoner, som bidro effektivt til å gjøre Kongressens arbeid mer fruktbart og nyttig.

I mellomtiden forberedte Paris-organisasjonskomiteen programmet for saker som skulle behandles, og Milanos organisasjonskomité hadde ingen del i utarbeidelsen av dette programmet. Rekkefølgen på programmet var som følger: 1 ° skolebygninger og materialer; 2 ° undervisning; 3 ° metoder; 4 ° spesielle spørsmål, Men denne rekkefølgen, som det vil bli sett i følgende, måtte reverseres i den første økten for å diskutere først de viktigste spørsmålene, for det var på dem, det vil si på deres løsning, at løsningen av flere andre var avhengig. Disse spørsmålene var av seg selv, det vil si av arten av deres svært alvorlige objekt å være nettopp de som er inkludert i de første utgaver av kapitlet Metodene (Dokument E).

Den samme organisasjonskomiteen sendte et invitasjonsbrev til kongressen 10. til alle lærere i de døvstumme av alle nasjoner under og utenfor Atlanterhavet; og det er i dette brevet bemerket at dannelsen av komiteen selv (dokument C) hadde gjennomgått noen endringer.

Organisasjonsutvalget sendte også invitasjonsbrev til fremtredende personer, foreninger osv. I tillegg sørger det for den stenografiske tjenesten og publiseringen av kongressens prosedyreregler slik at alt kan oppnås enkelt og i rekkefølge (Dokument F).

Pariskomiteen (dokument B) hadde valgt fransk som kongressens offisielle språk; men etterpå, av hensyn til omtanke, ble de to komiteene enige om at det ville være italiensk; dette hindret ikke alle i å snakke sitt eget språk eller noe annet språk etter ønske og fra å få lov til å bli fortalt. Klarte å gjøre seg alltid forstått av alle assistentene, takket være det obligatoriske samarbeidet mellom Mr. Wäisse, oversettertolk for engelsk, Mr. Hugentobler for tysk og. av M. Guérin for italiensk.

Ministeren for offentlig instruksjon av kongeriket Italia, innenriksministeren og ministeren for offentlig instruksjon fra den franske republikken og flere foreninger var villige til å bli representert av:

Dr. A. ZUCCHI, som representerer hans eksellense minister for offentlig utdanning i Italia;

Mr. A. Franck, spesialdelegasjon fra Innenriksdepartementet i Frankrike og leder av en regjeringsskommisjon, referert til i ettermiddagssesjonen den 7.

Mr. A. HOUDIN, ansvarlig for et vitenskapelig oppdrag av departementet for offentlig utdanning i Frankrike;

Mr G. SAPOLINI og Mr Gaétan STRANBIO, representanter for Italian Society of Hygiene;

Dr. A. Zucchi og fader G. TARRA, representanter for Den pedagogiske foreningen i Milano.

Alt blir dermed godt forberedt og avhendet av de to komiteene i Paris og Milano, med samarbeid mellom regjeringen, provinsen og

—6—

alle kommunen som visste hvordan å rettferdiggjøre med verdighet, før de syv kongressene holdt samtidig i Milano, omdømmet til fantastisk og gjestfri by som den med rette har hatt i århundrer, begynte de første dagene i september ankomsten av våre kolleger godt kom og godt ønsket, som hadde krysset hundrevis og tusenvis av kilometer utenfor Alpene og Atlanterhavet, beveget av en enkelt tanke, ved en følelse av nestekjærlighet i revers av de døvstummene hvis gamle sivilisasjon aldri tok noen bekymring slik at oldtidens filosofi tvilte på om de skulle telles blant menn, blant rimelige vesener. Det var mer enn to hundre de veldedighetsarbeiderne som samlet seg i Milano med et enkelt ønske i sjelen, et enkelt spørsmål på leppene: vil vi gi ordet til døvstumme? Vi tok opp hverandres spørsmål bare ved vårt eget nærvær, og ved hilsener og håndtrykk var vi allerede foran arrangementet, eller syntes å si til hverandre: å, min bror, hvis det var mulig!

Det var institusjonen for de fattige døvstummes av kampanjen som hadde æren av å fordømme kongressen. Faktisk på lørdag, 4, i nærvær av MM. kongressistene og de statlige myndighetene i provinsen og byen, ble det gitt et essay om studiene av døvstummes som er instruert av ordet. Et annet essay ble tilbudt dagen etter, 5, i Royal National Institution (1).

Ved kongressmedlemmenes innrømmelse forberedte disse to testene sinn for diskusjonene og løsningene på de foreslåtte problemene. I tillegg, på kvelden den 9th, ved Royal Institution, spilte døvstumme studenter og døvstumme studentene to forskjellige små komedier for å demonstrere hvor effektivt ordet er selv for døvstumme eller psykologisk, eller sosialt: og resultatet forråder ikke forventningene. Til slutt den 12., etter kongressen, ga de fattige døvne elevene på landsbygda også et essay av studiene deres som var den kronende oppnåelsen av arbeidet.

Det vil være nyttig, hvis jeg ikke tar feil, å legge ved dokumentene (Dokument D) programmene i de nevnte essayene, slik at de som ikke var til stede har en ide om dem, og de som deltok holder minnet, disse testene har vært en integrert, og jeg vil ikke si hoved, men absolutt nødvendig del av kongressen. ès.

Etter skoleforsøket kom gymnastikkens, og som et supplement

(1) Det ser ut til at denne institusjonen ved tiltredelse av departementet for offentlig instruksjon vil ta navnet Emanuele Filiberto di Carignano til minne om lederen av det herskende Huset Savoy-Carignan, som var den første italienske døvstumme utdannet av ordet.

—7—

Arbeidet som ble gjort av guttene i løpet av året var utstilt, nemlig lekser notatbøker, kalligrafi notatbøker, tegning, akvarell, plast, graving arbeid; og for jenter sy og broderi arbeid.

Det skal bemerkes at ved Den nasjonale institusjonen, med elever av begge kjønn som måtte presentere seg på samme dag, var det nødvendig å velge øvelsene som hadde blitt utført i løpet av året; derfor tilbyr programmene til jenter og gutter noen forskjeller, fordi vi ønsket at de skulle utfylle hverandre (1). I tillegg, hvis det delvise programmet i forrige klasse ikke blir med i den neste, er det likevel viktig å observere at hver klasse består av to år, og denne er det første undervisningsåret, det skjer at det alltid er intervallet på ett år mellom den ene klassen og den andre. Således tilhører for eksempel elevene i den første klassen det første undervisningsåret, de av II" til den tredje, de av IIte til den femte, de av IVe til den 7. Dialogen ble erstattet av representasjonen, som jeg sa ovenfor, av to små stykker, foran en prolog i martelliansk vers, resitert av en døvstum for å ønske delegatene velkommen. I komedien, spilt av jentene, og delt inn i fire malerier eller svært korte handlinger; hovedrollene ble betrodd fire elever, og de sekundære ble støttet av mange elever fra alle klasser; i den andre for guttene, i fire akter var også hovedaktørene ti studenter, og verktoyene ble spilt av mange andre studenter fra alle klasser. Den første komedien var av en seriøs og patetisk sjanger, da den passer kvinner, den andre var munter og humoristisk (men alltid pedagogisk), for å vise hvordan ordet lyser opp og lindrer selv tankene til døvstummet som også kan forstå finesse og gode ord i det talte språket og forstå de svært mange nyansene i det sosiale livet. I tillegg viste hastigheten på leppelesing, den aldri avbrutte eller forvrengte samtalepartneren, den perfekte avtalen mellom tale og

handling og til en viss grad moduleringen av stemmen i harmoni med ord og setninger, at selv for døvstumme instruerer tale og tanke en uadskillelig helhet; som er det store formålet med muntlig undervisning.

Som et supplement til disse historiske forberedelsene vil jeg ikke la et ord bli sagt om den beskjedne, men rørende seremonien som fant sted den femte ved den kongelige institusjonen før jeg startet rettssaken, det vil si inau-

(1) Av motsatt grunn de fattige døvstummes å være under samme didaktiske retning av de fattige døvstummes, de har et unikt program som jeg ikke publiserer for å unngå repetisjon.

I selve instituttets premisser, en minneinnskrift av den siste og avdøde presidenten i det styrende råd, hvis fordeler er oppsummert i følgende epigrafi:

ALESSANDRO PORRO

PATRIZIO MILANESISK SENATORE DEL REGNO
PER FORZA DI MENTE E RIGIDA PROBITÀ
RIVERITO E CHIAMATO AD ALTI UFFICI PUBBLICI
FU PER ANNI X PRESIDENTE DI QUESTO CONVITTO
E DEDICANDOVII CON LA SOLERZIA AMMINISTRATIVA
AMORE DI UN PADRE
LO INFORMÒ EN NUOVE E SAGGE DISCIPLINE
VI ATTUÒ LA SCUOLA DEI MAESTRI DEI IKKE UDENTI
E SEGNATO IL DIVERSO INDIRIZZO DELLA ISTRUZIONE
PEI SORDOMUTI CIVILI E PER QUELLI DI UMILE STATO
OTTENNE CHE I BENEFICI ELARGITI DAL GOVERNO ALL'ISTITUTO
SI ALLARGASSERO DALLE PROVINSE LOMBARDE E VENETE
EN TUTTA ITALIA
PEDAGOGI ED ALLIEVI
SERBATE I CUORE IL VENERATO DI LUI NOME

NATO IL XXVI APRILE MDCCCXIV MORÌ IL VII AGOSTO MDCGCL. XXIX.

Dokumenter

Rundskriv av den lokale komiteen som er ansvarlig for å være vertskap for den andre internasjonale kongressen for lærere av døvstumme i Milano.

Milano, 10. april 1880

Kjære direktør,

Du vil allerede ha mottatt fra sentralkomiteen, bosatt i Paris, med ansvar for å innkalle den andre internasjonale kongressen for lærere i døvstumme som skal holdes i Milano fra 6 til 11 september, et invitasjonsbrev, med det relative programmet, også kunngjøre utnevnelsen av en lokal comity, bosatt i Milano, ved Royal Institute of the Deaf-Mute, og har som oppgave å organisere den nevnte kongressen.

Denne lokale komiteen, som består av undertegnede, føler plikten til å henvende seg til deg, mest ærede sir, og til alle mesterne i denne institusjonen, en spesiell invitasjon, en varm appell, slik at du godt kan hedre med ditt nærvær dette broderlige og vitenskapelige møtet, slik at fremgangen i vårt hjemland av institusjonene i døvstumme, samt studiene på den beste metoden å følge for utdanningen, kan være representert på en mest mulig komplett måte.

Ønsker å vise bedre i denne høytidelige anledningen til våre fremtredende utenlandske kolleger tilstanden til de italienske skolene for døvstumme, den lokale komiteen overførte spørreskjemaer til Direktoratet for generell statistikk over riket, med bønn om å distribuere dem til de hederlige direktørene i våre nasjonale institusjoner.

Svarene som vil bli oppnådd, samlet i ett bind, vil tilby så mange forkortede monografier av våre institusjoner.

Av denne grunn, sir, blir du varmt bedt om å overføre så snart som mulig til ovennevnte Statistikkdirektoratet, til Landbruks- og handelsdepartementet, de konsise og fullstendige svarene på spørsmålene som er adressert til deg, slik at de kan trykkes i tide, for å få dem til å presentere for de hederlige italienske og utenlandske kongressmedlemmene

Komiteen forbeholder seg retten til å gi deg i god tid de personlige kortene til lærerne og lærerne knyttet til institusjonen din som ønsker å delta i kongressen. De nevnte kortene vil gi dem tilretteleggingene som vi håper vil bli gitt til de effektive medlemmene av Jernbanedirektoratet og av vår fylkesrepresentasjon.

Vær derfor snill nok til å kommunisere så snart som mulig til undertegnede komiteen navnene på personene ved denne institusjonen som ønsker å delta i kongressen med en indikasjon på stedet de okkuperer.

Mens du venter på svar, ber lokalkomiteen deg, mest beæret, så vel som alle mesterne i denne institusjonen, om å akseptere forsikringen om hans aktelse og hans dypeste respekt.

Den lokale kommaen: Dr. AugustO ZuccHr, visepresident for det regjerende rådet for den kongelige institusjonen for døvstumme i Milano, leder av komiteen - DP IxXocExzo PrNi, president for Kommisjonen for utdanning av den fattige døvstumme av kampanjen i provinsen Milano - DF Giclio Brancar, medlem av kommisjonen for utdanning av den fattige døvstumme av kampanjen i provinsen Milano - DF GICLIO Brancar, medlem av Conseil direktiv do l'Istitution royale des sourds-muets de Milan — Dr JOSEPH SaPOLIN¹, id. — GIOVANNI STEFANO OKHLM, medlem av Kommisjonen for utdanning av den fattige døvstumme av landsbygda i provinsen Milano - CARLO MAKIETTI, id. — Abbot ELisEo GHISLANDI, direktør for den kongelige istitution av døvstumme i Milano - Abbot GIUL¹⁰ TARRA, direktør for Istitution of the Deaf-Mute Poor of the Countryside of the Province of Milan, sekretær for komiteen.

Spørsmål (1).

1. I hvilket år og av hvilket arbeid institusjonen ble grunnlagt.
2. Hvis det har blitt reist som et fromt arbeid med en godkjent vedtekt og i hvilket år.
3. Enten det er statlig, provinsielt, felles eller privat, og hvordan utgjorde den administrative representasjonen.

(1) Det er ønskelig at alle de forespurte postene og spesielt de som i nr.

4. Hvis det er gratis steder og hva er tallet; hvis det er halvfrie steder og hva er tallet; hvor mange steder det er for betaling.
5. Antall døvstummer og døvstummes i inneværende år 1880; hvor mange elever er siville og hvor mange som ikke er det, skiller dem etter kjønn; hvor mange praktikanter og hvor mange externs.
6. Klassifisering av døvstummer og døvstummer som eksisterer i instituttet i henhold til provinsen der de ble født (og hvis dette ikke er kjent i henhold til provinsen til foreldrenes nåværende bosted).
7. Vilkår for opptak til instituttet.
8. Varighet for hele setningen.
9. Antall klasser der studenter av begge kjønn er delt.

10. Antall døve eller døvdeemping etter klasse.
11. Direktør og ansvarlig for faget.
12. Antall veiledere og deres assistenter.
13. Kommunikasjonsmidler og metode som brukes i undervisningen i det nasjonale språket og andre.
14. Hvilke virkemidler og hjelp som brukes til undervisning; vedtatte bøker.
15. Undervisningsemner.
16. Timer med skole og studier.
17. Åpnings- og avslutningsperioder for skoleåret.
18. Kunst som undervises og mange av de respektive mesterne.
19. Handler og antall av de respektive mesterne - enten verkstedene er inne eller utenfor anlegget.
20. Timer for arbeid.
21. Produkter oppnådd gjennom arbeidet med døvstummes i institusjonen.
22. Lønn og fordeler for studenter av begge kjønn i institusjonen.
23. Eksamener.
24. Ferie.
25. Vanligste sykdommer.
26. Hvordan tilby helsetjenesten.
27. Hygienisk behandling.
28. Hvis det er en beskyttelse for døvstummes etter instruksjon. — Form for assistanse.
29. Mange av de døvstummes og døvstummes som har forlatt institusjonen siden tidspunktet for grunnleggelsen.
30. Antall studenter som er utskrevet i løpet av den siste femårsperioden.
31. For en tilstand de omfavnet.
32. Suksessen til studenter som har blitt returnert til sine familier.
33. Hvor mange av elevene som er til stede ved institusjonen er døvstummer ved fødsel-

len, hvor mange som har blitt døvemuter først etterpå, og som følge av hvilken ulykke eller sykdom.

34. Hvis det er blant elevene som er til stede ved institusjonen, er det noen som er sønn av en døv-stum far eller en døv-stum mor. Hvor mange av dem har brødre og søstre fratatt å høre.
35. Mange av elevene som er til stede ved institusjonssønnen til far og mor, eller på annen måte foreldre blant seg selv.
36. Hvor mange av de mannlige studentene som ble uteksaminert fra institusjonen har giftet seg med hørselstalende kvinner og hvor mange som har giftet seg med døve mennesker de siste fem årene.
37. Hvor mange av jentene giftet seg med hørselstidtakere i løpet av den siste femårsperioden.

Invitasjon til den internasjonale kongressen i 1880 for forbedring av døvstummes situasjon

TIL LÆRERE OG VENNER AV DØVSTUMME!

Vi har æren av å informere deg om at organisasjonskomiteen utnevnt i 1878 av den internasjonale kongressen i Paris for å forberede møtet i 1880 av en ny internasjonal kongress for forbedring av skjebnen til døvstumme møttes 30. Etter å ha lagt merke til uttalelsen uttrykt av medlemmene som var hjemmehørende utenfor Paris og hadde nøye overveid den, bestemte komiteen at den foreslåtte kongressen ville bli holdt, ikke i Corne, som foreslått i møtet 1!) Mars, men i Milano.

Denne beslutningen, som faktisk ikke fortrenger Kongressens handlingssenter, ble bestemt av to hensyn :

1° Det er i Milano at de ulike jernbanelinjene som forbinder Nord-Italia med nabolandene havner;

2° Hovedstaden i Lombardia, i tillegg til å ha to viktige institusjoner for døvstumme, har fordelen av å okkupere en sentral beliggenhet med hensyn til andre byer der det er etablissementer av samme slag, som dermed lett kan besøkes. Faktisk, innenfor en radius av noen få myriametre, i Como, Bergamo, Lodi, Créma, Pavia, er det institusjoner av døvstumme eller døvstumme.

Når det gjelder kongressens tid og varighet, er ingenting tidligere kunngjort endret. Sesjonen åpner derfor mandag 6.

Kongressen i 1880 holdt to sitteplasser om dagen, og begynte med en klokken ni om morgenen, den andre klokken to om ettermiddagen.

På invitasjon fra organisasjonskomiteen var de ærede presidentene i styrene i de to institusjonene i Milano snille nok til å møte de to direktørene i disse institusjonene for å utgjøre en lokal komité hvis handling har allerede forsikret kongressen, for å holde sine sitteplasser, de mest smigrende forholdene han kunne ønske seg.

Våre møter, i kraft av en overveielse av Royal Lombard Institute of

Vitenskap og brev, ledet av den eminente grev Carlo Belgiojoso, vil bli holdt i selve hallen til de ordinære sesjonene til det lærde selskapet, i Brera-palasset (1).

(1) Dermed i begynnelsen; men grev Belgiojoso nektet æren som ble foreslått for ham: og Institutt for Santa Marta ble ansett som mer egnet for kongressens sete, så mye nærmere de to institusjonene i døvstumme. Et rundskriv med ulike endringer ble vedtatt 10.

Grev Belgiojoso vil ta stolen og åpne den første sittende mandag 6, der kongressen må utnevne sin endelige drikker.

Selv om bruken av det franske språket i de generelle sesjonene til den internasjonale kongressen i Milano i prinsippet har blitt akseptert, som tilbakekalt i rundskrivet 24. Kongressen, som komponerer byrået, vil sørge for å gi tolker til hovedspråkene som snakkes av medlemmene av møtet.

Det gjenstår for oss å advare våre fremtidige kolleger om at, takket være tiltakene som er vennlig tatt av den lokale komiteen, er kongressmedlemmene sikker på å finne i Milano materielle oppholdsforhold som er både praktiske og rimelige.

Byrået for organisasjonskomiteen, som foreslår å gi de nødvendige representasjonene til jernbaneselskapene for å få en prisreduksjon, inviterer personer som har til hensikt å delta i Milano-kongressens arbeid til å registrere seg for tidligere mulig, enten med organisasjonskomiteen i Paris eller med den lokale komiteen i Milano.

<i>Sekretæren</i>	<i>Presidenten for organisasjonsutvalget</i>
E. La Rochelle.	E. RIGAUT.

De fulle medlemmene: Mr L. VaïssE, ærespresident, fader Lambert, visepresident, E. BRUTTO. IN, id., E. La Rochelle, sekretær, J. HuGES- TOBLER, id., Fader BALESTRA (av Como), Dr. BORG (av Stockholm), bror ANDRONIEN (av Paris), bror Dieudonné (av Poitiers), Magnate, Ate HoUDIN.

Æresmedlemmer: Mr. ISAAC Pereire, Mr. Eugène Pereire.

Lokal komité :

Dr. AuGUSTO ZUCCHI, visepresident i styret for den kongelige institusjonen for døvstumme, Milano.

Kompilatoren .

Knight INNOCENZO PINI, president for Kommisjonen for utdanning

Kation av de fattige døvstummes av provinsen Milano.

Far ELISEo GHISLANDI, direktør for den kongelige institusjonen for døvstumme i Milano.

Far GIULIO TARRA, direktør for institusjonen for døvstumme i provinsen Milano.

Paris, januar 1880.

Beæret og kjær kollega,

Vi har æren av å informere deg på den ene siden om at studiekommisjonen, utnevnt av Den internasjonale kongressen i Paris i 1878 og består av:

Messrs. L'Abbé Lambert, L'abbé RIEFFEL, Le frère ANDRONIEN, Le frère Dieudonné, har utgjort sitt byrå som følger:

Mr. LEON VAÏSSE, president, Mr. MAGNAT, sekretær-rapporteur;

Og på den annen side, at Mr Léon Vaïsse, etter å ha samlet et stort antall spørsmål for å danne programmet til Milano-kongressen, brakte dem sammen i et slags sirkulær som han adresserte til alle medlemmene av studiekommisjonen, og til våre eminente overdragelser i Milano, med bønner om å eliminere dem hvis umiddelbare interesse kunne bestrides.

Svarene var ikke lenge i kommer. Det var etter en alvorlig undersøkelse av arbeidet til alle våre kolleger at komiteen bestemte seg for programmet for spørsmål som den foreslår for kongressens overveielser.

Vi sender deg en kopi nedenfor.

La oss, kjære kollega, appellere til din hengivenhet. Vi vil gjerne se deg dele vårt arbeid og utveksle med deg prosesser av konføderasjon. Spørsmålene vi er opptatt av å underkaste oss deg, om en kompetent dommer, krever din umiddelbare aktivitet. Alle intelligenser, alle dedikasjoner og alle talenter er ikke for mye for å sikre suksessen til den internasjonale kongressen i Milano. Vi tør derfor å håpe, beæret og kjære kollega, at du vil være villig til å gi ditt opplyste og velvillige bidrag til realiseringen av et verk som vi alle ønsker å støtte, utvikle, slik at det redet er en glad frukt på arbeidet til medlemmene av hele lærerstaben og på elevene.

Studiekommisjonen, som ønsket å sikre den fremtidige kongressens fulle suksess, og visse av din godkjenning, mente det var nødvendig å legge til de tilsvarende ho-bemerkelsesverdige hvis navn er som følger:

1° Pastor FatherToMMASo PENDOLA, direktør for den kongelige institusjonen for døvstumme, i Siena, redaktør av tidsskriftpublikasjonen: *DelVeduzione dei sordomuti in Italia*.

2' Mr Pedro CABELLO y MADURGA, direktør for Royal College of the Deaf-Mute, Madrid.

3° Mr Venus, direktør for den keiserlige institusjonen for døvstumme i Wien (Østerrike).

4° MR DEUTSCH, direktør for den israelite institusjonen for døvstumme, Wien.

5° Schibel, direktør for institusjonen for døde og blinde i Zürich (Sveits).

6° Dr Ludwig Matthias, æresdirektør ved Friedberg Institution, redaktør av VOrgan der Taibstummen-und-Blinden-Anstalten, Hesse-Darmstadt.

7° RESSLER, direktør for Institusjonen for døvstumme, i Hildes-heim (Hannover-Tyskland).

8° Mr Hirsch, direktør for institusjonen for døvstumme, Rotterdam, Nederland.

9° Dr David BuxTON, sekretær for Society for Training Teachers of the Deaf, London.

10° MR. EDWARD-M. GALLAUDET, president for National College of the Deaf-Mute i Washington (USA).

11° MR. EDWARD-A. Fay, redaktør av den amerikanske Annale av døvstumme, Washington.

12° Mr. IsAAc-LEWiS Peet, direktør for institusjonen for døvstumme i New York.

Den kommunikative aktiviteten til disse korrespondentene sikrer at vi møter mange nyttige representanter for sine respektive land.

Selv om bruken av det franske språket er akseptert i de generelle sesjonene til Milano-kongressen, kan medlemmer av denne kongressen sende skriftlige avhandlinger på sitt nasjonale språk til studiekomiteen.

Som svar på et ønske uttrykt av flere av våre kolleger i utlandet, aksepterer Paris Study Commission, som for dette formålet tar bolig ved Jacob-Rodrigues Pereire-skolen, Avenue de Villiers, 94, oppdraget med å forberede analyser på fransk for avhandlinger skrevet på fremmedspråk.

Fra de første dagene i august 1880, studiekommisjonen, som måtte sende en kopi av sitt arbeid til medlemmene av den neste kongressen, var det avgjørende at den senest mottok memoarene den første mai 1880.

Orienteringene vil bli adressert til president Mr. Léon VAÏSSE, rue Gay-Lus-sac, 49, i Paris. Abonnementet må bære ordene: "Forretningspapirer", for å unngå en veldig høy port.

Vennligst godta, bæret og kjære kollega, uttrykket av våre mest fremtredende følelser.

Sekretæren: Studieleder:

MAGNAT. L. Vaïsse,

Medlemmene: MM. Le frère ANDRONIEN - Le frère Dieudonné - HoudiN - Le docteur HUGUET - L'abbé Lambert - L'abbé RIEFFEL (1).

(1) Det ble senere gjort noen endringer i utvalget. — V. Dokument C.

Kompilatoren .

**Rundskriv av organisasjonskomiteen for den internasjonale kongressen
for forbedring av skjebnen for døvstumme.**

Paris, 10. juli 1880

TIL LÆRERE OG VENNER AV DØVSTUMME.

Mine damer og herrer,

Kalt, til erstatning for Mr Eugène Rigaut, som har trukket seg, til presidentskapet for organisasjonskomiteen for den internasjonale kongressen i 1880. Jeg skynder meg å gjøre deg oppmerksom på informasjonen som ble overført til oss av den lokale komiteen i Milano om tiltakene som ble truffet, både av ham og under hans inspirasjon, av hensyn til vårt arbeid.

For å komponere Milano-delegasjonen hadde organisasjonskomiteen kunnet direkte utnevne bare de fremtredende mennene som var ansvarlige for de to institusjonene i den byen: Fader Elisée Ghislandi, direktør for den kongelige institusjonen, og fader Jules Taira, direktør for den kongelige institusjonen. institusjonen til de fattige døvstummes av provinsen, med de hederlige presidentene i styrene i disse to institusjonene, Drs. Auguste Zucchi og Innocent Pini. -

Etter å ha gitt seg selv som president Dr. Zucchi og som sekretær Mr. Father Tarra, fullførte den lokale komiteen seg ved å legge til, for å øke handlingsmidlene, Messrs. Jules Bianchi og Joseph Sapolini, medlemmer av Rådet for den kongelige institusjonen, og Mr Etienne Orelli og Mr Charles Marietti, av rådet for institusjonen for døvstumme fattige.

Jeg er glad for å kunne kunngjøre at kongressen er sikret interessen til ministeren for offentlig utdanning i Italia.

Dimensjonene på rommet som først ble gjort tilgjengelig for oss i Brera-palasset, etter å ha blitt, av den lokale komiteen, ansett som utilstrekkelige, erstattet municipal Junta of Milan det med et veldig vakkert rom for St. Martha's Technical Institute; det hadde det arrangert som nødvendig for avholdelse av en kongress og dekker utgiftene til tjenesten.

Et tilskudd ble gitt av provinsrådet i de mest smigrende vilkårene for komiteen og for kongressen.

Shorthand- og utskriftskostnader dekkes.

Landbruks- og handelsministeren i Italia, takket være den forskyndelige intervensjonen fra direktøren for generell statistikk over riket, Mr. Bodio, har påtatt seg å overføre til prefektene i provinsene en omkrets som inneholder en varm appell til våre italienske konferanser for å bringe dem til kongressen i så stort antall som mulig.

Med sirkulæret ble et ark med spørsmål knyttet til grunnloven og den nåværende situa-

sjonen til institusjonene i Italia sendt. Svarene vil gi elementene i komplette og nøyaktige monografier av disse institusjonene, monografier som vil bli trykt på bekostning av administrasjonen som skal tilbys kongressmedlemmene.

De vil også bli tilbudt av kommunen et kart over byen Milano, med indikasjon på gjenstandene for å stoppe oppmerksomheten i hovedstaden Lombardia.

Når det gjelder den planlagte utstillingen av undervisningsmaterieell for døvstum, mente lokalkomiteen at det ville være for sent å organisere det ordentlig. Han mener det er nok for læreren å ta med seg publikasjonene han har laget i år. De vil bli plassert i et rom ved siden av øktene og gjort tilgjengelig for delegatene. Den fullstendige og gyldige utstillingen vil bli hevet til den neste internasjonale kongressen.

Ettersom den bevisste sesjonen alltid åpner mandag 6. september, og avsluttes lørdag 11, vil undersøkelser av elevene ved de to institusjonene i Milano finne sted foran kongressmedlemmene, de to dagene før og de to dagene etter. det vil ha, lørdag 4. september, for guttene på Fri institusjon, søndag 5, for guttene og jentene på Den kongelige institusjon, søndag 12 og mandag 13, for jentene på friinstitusjonen.

Begge institusjonene vil være åpne for kongressmedlemmer, daglig, i en tid som skal bestemmes. Hele undervisningspersonalet vil være der for å ta imot besøkende. I tillegg vil en rekke tidligere studenter som er opplært i tale bli hentet inn slik at kongressmedlemmene kan dømme sin nåværende stat ut fra undervisnings-, utdannings- og sosialsituasjonen.

De anbefalte hotellene er Hotel Pozzo, Hotel San Michels, délia Passerella hotellet (besøkes spesielt av ecclesiastics), og dell 'Agnello, alle egnede hus og moderate priser.

Den lokale komiteen i Milano har fått fra direktørene for italienske jernbanepreisreduksjoner for kongressmedlemmer, og for øyeblikket har den trykt de personlige kortene som, med visumet til pre-

— 20 —

vil gi rett til fri retur på linjene i Italia, opp til grensen. For min del skal jeg ta de nødvendige skritt med de franske jernbaneselskapene for å få samme favør fra dem; men billettene til reduserte priser er nominative og må forberedes på forhånd, Jeg skal være forpliktet, hvis du ønsker å dra nytte av det, å være villig, så snart som mulig, og i alle fall, før 15 August senest, å sende til sekretær for organisasjonskomiteen, Mr. Ernest La Rochelle, den nøyaktige indikasjonen på dine navn, kapasiteter og adresse, slik at jeg kan sende deg de forespurte billettene i tide.

Interessen for arbeidet som krevde at kongressen samler så mange medlemmer som mulig, hvis noen få mennesker som ønsker å dra til Milano for å delta i vårt arbeid, ble stoppet av hindringer som kunne fjernes, de inviteres til å tale til sekretæren, som vil søke komiteens byrås uttalelse om handlingen som skal iverksettes.

Jeg trenger ikke legge til at Mr. Vaïsse, vår alltid hengivne ærespresident, forblir komiteens organ for våre kolleger i den fremtidige kongressen, både i Frankrike og i utlandet, for det vi kan kalle den profesjonelle og tekniske delen av korrespondansen.

La meg, til slutt, anbefale igjen til dine mest seriede meditasjoner spørsmålene på kongressens agenda, og å uttrykke håp om at du i Milano vil ta en aktiv rolle i belysningen og løsningen av disse spørsmålene.

Vær så snill å akseptere, mine damer og herrer, forsikringen om mine mest hengivne følelser.

Komiteens leder — EUGENE PEREIRE.

Sekretæren — LA ROCHELLE,

Rue Taitbout, 76.

Organisasjonsutvalget forblir sammensatt som følger:

President - Mr Eugène PEREIRE.

Ærespresident - Mr. LEON VAÏSSE.

Visepresidenter — Mr Lambert; Emile GROSSELIN.

Sekretærer — Mr ERNEST la Rochelle; Digert.

Titulære medlemmer —

Messrs. Le frère ANDRONIEN; Abbot Balestra (av Como); Dr Borg (fra Stockholm); Bror Dieudonné (av Poitiers). Auguste HOUDIN; Magnate; Fader Rieffel (av Saint-Laurent du-Pont)-

Æresmedlemmer — Mr. Isaac Pereire; Eugene Rigaut.

- 21 -

Program for skoleprøver for institusjonen til døvstummende fattige.

Første klasse i forarbeidende kurs, første undervisningsår.

Praktiske øvinger for eksamen. — Gjenta stavelser og ord som leses på leppene. — skriv dem deretter på skiferen, eller komponer dem på det alfabetiske brettet. — Tell en til en, to til to osv. — Gi et vist objekt et navn, eller angi det hvis det er navngitt. — Gjør enkle handlinger befalt av tale. - Gjør den kristnes tegn ved å si: i Faderens navn osv . — og fremsi den engleaktige hilsenen.

Andre klasse og andre år.

Praktiske øvinger for eksamen. — Gjenta noen enkle graderte forslag som leses på leppene. — Navngi med artiklene om de tingene som er på et sted et sted, eller dyrene og menneskene som er kjent. — Lag og bestill handlinger, og rapporter deretter om dem ved hjelp av enkle tider. — Spør og svar på omstendighetene til selskap, instrument, måte, kvalitet, kvantitet, eiendom, ved hjelp av possessive adjektiver; - og på tingenes partier og kvaliteter. — Lag et lite tillegg, selv med små dikterte tall. - Fremsi de kristnes første bønner.

Lavere normalkurs, 3 .

Andre klasse, tredje år og fire måneders undervisning.

Øvinger for eksamen. — *Språk.* — Bevis at man forstår komplekse og sammensatte setninger, og verdien av pronomener, ved å gjøre det som vil bli befalt av tale og ved å rapportere om hva som er gjort, er gjort eller vil bli gjort av dem eller av andre. — Gjør dialoger med læreren eller mellom elevene om livets vanlige handlinger , eller om hva de har lært om seg selv, om familien, om yrker og kjente ting. — Bevis at man kjenner verdien av de mest kjente verbene ved å anvende dem etter ønske på bestemte eller generelle fakta; - og at man har ideen om ting ved å finne substantivet som oppsummerer setningen uttrykt av læreren. — Aritmetikk. — Grunnleggende praktiske øvelser i de tre første operasjonene, selv på et lite problem

—22—

foreslått; — skriv i kolonner de dikterte tallene; deretter den forespurte operasjonen muntlig. — Første forestillinger om religion. — Historie. Fortell fakta om Bibelen fra skapelse til Abels død. — Katekisme. - Å reagere på de første sannheter i tro om Gud, om mennesket og hans skjebner.

Gjennomsnittlig normalkurs, 4 .

Praktiske øvinger for eksamen. — Språk. — Fortell personlig eller skriftlig hans handlinger for hver dag, enten spesielt ved å fikse tid og sted, eller generelt. Med verbene som allerede er navngitt eller med andre blant de mest kjente, lag spesielle eller generelle forslag, og gi dem om nødvendig den aktive eller passive formen. — Les en av historiene i leseboken, og svar på verdien av ord og ting, samt om kunnskapen som ser på seg selv, familien, institusjonen og alt som gjøres eller skjer i hver sesong. — Aritmetikk. — Gi de viktigste forestillingene om desimalsystemet, og gjør de første operasjonene på små problemer. — Religiøs undervisning. — Historie. - Snakk om fakta om Hellig Skrift fra flommen til Babeltårnet, eller om det nye testamente fra Sakarja til vår Herres første mirakel. — Katekisme. - Svar på bestemmelsene som er nødvendige for å motta Botens nadverd.

Andre klasse, femte år.

Praktiske øvinger for eksamen. — Språk. — Les på lærerens lepper og eksponer muntlig eller skriftlig, en historie hvis argument vil bli foreslått av noen av gjestene; vis deretter at det har blitt forstått som en helhet og i detaljene, ved hjelp av dialog med læreren og til og med mellom studentene; og til slutt trekke noen enkle refleksjoner. — Dialog med læreren om begrepene lært og spesielt om dyrking av visse hverte og om omsorg for å bli gitt til silkeorm og bier. — Eksponere et faktum i sitt eget liv; og komponere en liten fortelling om et foreslått tema med et moralsk ord. — Aritmetikk. — Løs et lite problem med det metriske systemet. — Religiøs utdanning. — Katekisme. — Svar på spørsmål knyttet til eukaristens nadverd, og forklar kort desalogens forskrifter. — Hellig historie. - Fra Abrahams liv. - Det nye testamente. - Jesu Kristi lidenskap, død og oppstandelse.

- 23 -

Høyere normalkurs, syvende år.

Øvinger for eksamen. — Språk og komposisjon. — Les lepper, gjenta og utvikle i form av dialog en liten historisk eller moralsk tale levert av læreren; oppsummere i et ord en setning knyttet til en abstrakt idé, eller omvendt gi en praktisk forklaring; eller les en historie ved å gi forklaringer, eller en dialog ved å gjøre den om til den positive formen. — Gi fritt forklaringer på konjunksjonene av rasjonell orden og bruken av partisippet og gerunden i deres forskjellige betydninger. — Forklar kort, gi den sin egen form, et kjent faktum ved å legge til noen refleksjoner; eller gjøre kjente dialoger om nye data, eller under en antatt omstendighet; å si hva man vet om en ting, å beskrive et faktum av naturen eller måten en slik ting er oppnådd på; komponere noen få korrespondansebrev på et gitt tema. — Religiøs utdanning. - Bibelens historie. - Snakk om Moses, Josva, Samson, Eli, Samuel, Ruth, Saul, David, Salomo, Roboham. - Det nye testamente. - Å avsløre et faktum i N.S. Jesu Kristi liv. - Cathechisme. — Snakk i form av dialog eller i positiv form på et hvilket som helst punkt i katekismen, angående symbolet, decalogue, J.C., sakramentene, bønn, etc. — Geograpie og fedrelandets historie. — Svar på viktige furuspørsmål om Italia, Europa, kloden og

stjernene, og om Italia, Europa, kloden og stjernene, og om de som angår Italias moderne historie. — Aritmetikk. — De fire operasjonene, til og med komplekse, knyttet til desimalsystemet.

Spesialkurs, syvende og siste år, undervisning.

Tunge. — Les en enkel historie på lærerens lepper, svar på spørsmål om den, skriv den ned eller gjenta den muntlig. — Gi ordet tilsvarende en perifrase i rekkefølgen av ideer til studentene, og tvert imot gi en forklaring eller anvendelse på et ord som presenteres. — Svar på spørsmål om deres handlinger, deres familie, etc. — Aritmetikk. — Skriv under diktering en rekke flere sifre; gjør de fire operasjonene til aritmetikk, løse et enkelt problem, mest nyttig i elevenes liv. — Religion og hellig historie. - Å svare på enkle spørsmål om vår religion, om Frelses og Eukaristens sakramenter, om Desilogen og Kirkens forskrifter, og om fakta om Den gamle og Det nye testaments hellige historie, som er nødvendige å vite.

Utdanningstester for mannlige og kvinnelige studenter ved Royal National Institution.

Første klasse jenter (1),

Språket i landet. — 1. Løft leppene til elskerinnen eller komagner og uttale vokaler, stavelser, substantiver, enkle kvalifiserende forslag, som indikerer de tilsvarende objektene, med kjønn og nummer og skriver dem. — 2. Første klassifisering av vesener. — 3. Utfør enkle handlinger i henhold til den hevede rekkefølgen på leppene og uttrykk høyt handlingen som er gjort. — 4. Svar på spørsmål om de mest åpenbare egenskapene, delene og materialet til objektene som presenteres. — 5. Numerasjon opptil hundre, og kunnskap om valutaene som er i bruk.

(1) Essayets program indikerer ikke alle didaktiske øvelser utført i klassene, men bare de mest fremtredende og syntetiske som kan forenes med kortheten som kreves av omstendighetene.

Andre klasse av unge jenter.

Språket i landet. — 1. Et verb blir gitt, selv uregelmessig, for å konjugere det i aksjon, i alle tider og i alle moduser. — 2. Utvikling av den imperative formen, innsetting av studentenes spørsmål og svar. — 3. En fysisk eller moralsk kvalitet blir gitt, bruk den i form av fortelling, høyt eller skriftlig. — Aritmetikk. Tillegg, subtraksjon, multiplikasjon, selv i henhold til spørsmål.

Tredje klasse av unge jenter.

Språket i landet. — 1. Å lese tekstens bok "Den gode Jeannette", som beviser at man forstår betydningen, og at man kjenner delene av diskursen, naturen og elementene i forslaget og perioden. — 2. Utvikle et kjent bokstavemne skriftlig. — Aritmetikk. Konnaissance av lineære metriske målinger, kapasitet, vekt, med praktiske anvendelser, og de fire første operasjonene av aritmetikk, basert på spørsmål, — Geografi. Geografisk nomenklatur, demonstrert ved hjelp av figurer tegnet av studentene på skiferen.

Instruksjonen som er markert i det generelle programmet for disse skolene, publisert i heftet "Merkes historiques du R. Institut pour l'Exposition de Paris 1878" er delt inn i to år for hver av klassene.

Studentene som tar eksamen tilhører nesten alle det første året i klassen. •

Første klasse gutter.

1. Første øvelser for stemmeutvikling . — 2. Les lepper , og uttale stavelser, ord og enkle forslag. — 3. Gjør enkle handlinger i henhold til en ordre, og si høyt hva du har gjort. — 4. Tell til ti.

Andre klasse gutter.

Språket i landet. — 1. Søkingsøvelse på pronomen ved hjelp av handlingene som er bestilt og av spørsmål gjort av læreren, eller av studentene. — 2. Praktiske øvelser for bruk av ord: con (brukt som et middel, materie og selskap), dore, en chi, en che cosa, et tempo og konjunktivale partikler liere, prima di, dopo di, quando, perched, per quai fine. — 3. Ved presentasjon av et objekt, ekte eller figurativt, legg merke til dets kvaliteter, deler, formål, etc. — Aritmetikk. Tall, addisjon og subtraksjon.

Tredje klasse gutter.

Språket i landet. — 1. Svar på forespørsler om de vanligste objektene. — 2. Gi bevis på at man forstår teksten . — 3. Formulere forslag på en konjunksjon eller et hvilket som helst annet ord. — Aritmetikk. De tre første operasjonene med bruk av målersystemet.

Fjerde klasse gutter .

Språket i landet. — 1. Eksponering høyt av en fabel, en fortelling eller repetisjon høyt eller skriftlig av en historie med mer eller mindre variasjoner. — 2. Beskrivelse høyt eller skriftlig av et maleri. — Utvikle et kjent bokstavemne. — Diverse konsepter. + Dialog om kjente ting, om kunst og håndverk, på 1 nasjonalhistorie, geografi og historie i landet. — Aritmetikk. Løs et enkelt spørsmål av interesse, foreslått muntlig.

Essay om hellig historie og religion.

Andre klasse.

Hellig historie . — Dialog om Bibelens hovedfakta frem til den universelle flommen. — Religion. - Svar på forestillingene om bekræftelsens nadverd.

Tredje klasse.

Hellig historie. - Svar på hovedfakta i historien om Josef og Moses. — Religion. — Dialog om den guddommelige Forløser, om eukaristens nadverd og guds bud.

• Fjerde klasse.

Hellig historie . — Dialog om historien om Gideon, Samson, Heli, Samuel, Job, Ruth, Tobias, Jonah og Judith. — Religion. — Dialog om synd generelt, om dødelige synder og på modsatte dyder.

Program for Milano-kongressen.

ORGANISERING AV SKOLER FOR DØVE-STUMME.

Bygninger — Utstyr.

1. Blir skolen kostskole eller dagskole? (Angi fordelene og ulempene ved hvert av de to utdanningssystemene).
2. Dagskolen består bare av konstruksjon og utforming av klassene, i henhold til visse hygieneregler, for å beskytte og forbedre elevenes helse; skolens møbler, arrangementet av malerier, skrivebord, seter, etc.
3. Kostskolen inkluderer, i tillegg til klassene, konstruksjonen:
 1. Sovesaler i henhold til hygieniske tiltak, slik at det vanlige livet til et stort antall barn;
 2. En refectory;
 3. En overbygd gårdsplass;
 4. En sykestue;
 5. Ett eller flere workshops hvis layout vil samsvare med det foreslåtte formålet, enten for døvstumme å lære en stat på skolen i løpet av studiene, eller for ham å gjøre sin lærlingplass i workshops i privat industri, etter å ha forlatt skolen;
 6. Til slutt krever kostskolen at store gårdsplasser festes til skolen og er utstyrt med gymnastikkinstrumenter.

Undervisning.

1. Hva skal være antall elever på en skole for døvstumme?
2. Hva er den gunstigste alderen hvor døvstummet kan legges inn på en skole, enten det undervises ved ord eller ved tegn?
3. I hvilke fysiske og intellektuelle forhold må en døvdemping bli funnet å motta en god utdanning og for å oppnå en forståelig uttale?
4. Hva er varigheten av studiene av en døvstum, mens han blir instruert av metoden for artikulasjon eller i henhold til tegnene?
5. Er det nødvendig å skille studenter som er døve fra fødselen og de hvis døvhet skyldes sykdom?

6. Hvor mange elever kan en lærer effektivt undervise ved hjelp av artikulasjonsmetoden og ved tegnenes?
7. Vil døvstummet, i løpet av undervisningen, bli betrodd den samme læreren, eller må de bytte mester når de har fått en viss grad av undervisning?
8. Vil elevene vanligvis sitte eller stå i løpet av leksjonene sine? Vil de vanligvis skrive på tavler eller på skifer?
9. Hvor lenge skal hver leksjon vare? Vil det være et intervall mellom to leksjoner?

Metoder.

1. Angi fordelene ved artikulasjonsmetoden over tegnenes og omvendt (Plasser seg fremfor alt fra undervisningssynspunktet, uten å forsømme det som er relatert til sosialt liv).
2. Forklar hva den såkalte rene muntlige metoden består av, og fremhev forskjellen mellom denne metoden og den såkalte blandede metoden .
3. Bestem nøyaktig grensen som skiller tegnene som er kvalifisert som metodisk fra de som kalles naturlige.
4. Hva er de mest naturlige og effektive måtene døvdepingen raskt vil tilegne seg kunnskap om det vanlige språket?
5. Når og hvordan vil grammatikk bli brukt i språkundervisning, enten ved hjelp av den såkalte artikulasjonsmetoden eller tegn?
6. Når skal lærebøker eller bøker plasseres i elevenes hender? For hvilke grener av utdanning kan de avskaffes?
7. Bør ikke elementær tegning, det vil si frihåndstegningen av objektformen, være en integrert del av utdanningen av døvstummet?
8. Hvilken kunnskap kan en døvdeping tilegne seg i en gitt tid, når han blir undervist: 1 ° i henhold til artikulasjonsmetoden; 2 ° ved hjelp av tegnene?
9. Gjennom hvilket utdanningssystem vil man få god disiplin på en skole for døve?

Spesielle saker.

1. Ville døvmutene som ble undervist ved artikulasjonsmetoden glemme, da de forlot skolen, det meste av kunnskapen de tilegnet seg der, og i samtalen med talerne, ville de gi preferanse til å etterligne språk og skriftlig språk?

Hvis denne bebreidelsen var berettiget, til hva skal denne tilstanden tilskrives og hva ville være midlene til å rette den opp?

2. Oii og hvordan kan unge mennesker som har blitt døve få muligheten til å studere klassisk, en utdanning som kan gi dem analog eller tilsvarende som videregående skoler som er åpne for hørselstalende mennesker? Er det i en høyere divisjon av døvstumme institusjoner eller i en spesiell institusjon? Er det med lærerne eller med lærere i vanlig utdanning?
3. Hva er yrkene som oftest holdes av døvstummes? hvilke de trener mest fordelaktig? kan vi åpne nye karrierer for dem?
4. Er det ikke sykdommer og sykelige ulykker som døvstumme er mer utsatt for enn hørselstalerne, og er det ikke, på grunn av det vanlige temperamentet til døvstumme, en hygiene som skal følges og terapeutisk omsorg som skal gis til dem?
5. Ifølge de siste folketellingene utført i de ulike landene i Europa, er antall døvstummer, sammenlignet med den generelle befolkningen i hvert land, økende eller synkende? I begge tilfeller angir du årsakene.

Forskrift for den internasjonale kongressen for lærere i døvstumme.

Kunst. 1 . september 1880, klokken 12.00, vil den første sesjonen finne sted i Royal Technical Institute of Santa Maria, hvor presidentskapet vil bli holdt foreløpig av organisasjonskomiteen.

Kunst. 2. I samme sesjon vil det endelige presidentbyrået bli dannet, som vil bestå av en president, en sekretær, fire visepresidenter og fire visesekretærer som skal velges blant de faktiske medlemmene.

Art. 3' Valget skal avholdes på en slik måte at det er en visepresident med henholdsvis visesekretær for italienske, franske, tyske og engelske språk.

Kunst. 4 ° Avstemningen for det nevnte valget vil være hemmelig, ved hjelp av stemmesedler, og vil bli gjort separat for presidenten med sekretæren, for visepresidentene, for visesekretærene.

Art. 3e Nominasjonene vil være gyldige av et absolutt flertall av votantene, inkludert æresmedlemmer. Hvis man ikke umiddelbart får absolutt flertall for et av disse kontorene, vil avstemningen bli gjennomført mellom de to medlemmene som har fått flest stemmer.

Kunst. 6' Det italienske språket er kongressens offisielle språk, bortsett fra retten som gis til hver person til å benytte seg av sitt nasjonale språk.

Kunst. 7. fra 7 til 10 inkluderende vil kongressens møter være to: den første fra 9 a.m. til middag; den andre fra 2 a.m. til 5 a.m. om ettermiddagen, og de vil være gyldige uavhengig av antall gaver.

Kunst. 8' Alle medlemmer har rett til å delta i kongressens diskusjoner; bare fulle medlemmer har en bevisst avstemning. Men hvis de var administrative eller hygieniske gjenstander, vil de æresmedlemmene som har en spesiell kompetanse på dette også ha en bevisst stemme.

Artikkel 9 ° Bortsett fra rapportørene, kan ingen taler snakke i mer enn ti minutter, og han kan bare ta det to ganger, med mindre forsamlingen, konsultert av presidenten, godtar å gjøre et unntak.

- 31 -

Art. 10e Avstemningen om spørsmålene vil bli gitt ved å løfte hånden og av et absolutt flertall av de stemmeberettigede effektive medlemmene.

Art. 11e Hver morgen vil referatene fra forrige møte bli lest, og på slutten av hver sittende vil forsamlingen formulere ordren.

Kunst. 12" Den 11. kl. 12.00 vil avslutningsøkten finne sted

**Representanter ved den internasjonale lærerkongressen for døvstumme
holdt i Milano fra 6. til 11. september 1880.(1)**

- * ACKERS B. S. John (eff.), fondateredel collegio per la formazione dei maestri dei sordi secondo il metodo orale puro, i Ealing presso Londra. —
Gloucestershire (Inghilterra).
- * ACKERS LUIGIA (PÅ.), MADRE D'UNA SORDOMUTA. — Gloucestershire (INGHILTERRA).
- * AGAZZI DOMENICO (EFF.), MAESTRO NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI Siena.
- * AGNELLI GIOVANNI (EFF.), MAESTRO DEI SORDOMUTI Lodi.
- * ANFOSSI bag. GIOVANNI (EFF.), DOTTORE I BELLE LETTERE E FILOSOFIA, GIA ISTITUTORE NEL REGIO ISTITUTO DI Torino.
- * ARNOLD REV. THOMAS (EFF.), MAESTRO PRIVATO DELLE SCUOLE CIVILI SUPERIORI DEI SORDOMUTI DI Northampton (INGHILTERRA).
- * ARPESANI cav. GIUSTINO (PÅ.), PROFESSORE DI SCIENZE NATURALI . . Milano.
- * ARTIFONI ANNETTA (EFF.), MAESTRA NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI. Milano.
- * AUGUSTINE søster av Ladies of Nevers (eff.), lærer av døvstumme Bordeaux.
- * BALESTRA bag. SERAFINO (EFF.), DIRETTORE DELL' ISTITUTO DELLE SORDOMUTE I -Como.
- BARBIERI prof. FLAMINIO (EFF.), MAESTRO PRIVATO DEI SORDOMUTI. . Milano.
- BARBOLINI-veske . CALLISTO (EFF.), MAESTRO NELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI -Modena.
- BARNABE bror (EFF.), LÆRER AV Døvstumme I RONCHIN NÆR Lille.
- BAZZINI MICHELE (PÅ.), MAESTRO DEI SORDOMUTI I Milano.
- * BECCALLI prikk. FRANCESCO (PÅ.), KOMMISJONENS PRESIDENT, ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI Paria.
- BERNARD bror (EFF.), DIREKTØR FOR BRØDRENE TIL S.T GABRIEL PÅ. . . Toulouse.

(1) Denne listen er den samme som den som ble skrevet ved døren til kongresshallen; Det er derfor på forskjellige språk som medlemmer har vært glade for å registrere seg. Navnene merket med "er de av intervensjonene. Jeg må imidlertid påpeke at noen få navn ikke vises på det, da flere medlemmer ikke har gitt navnene sine og noen få andre bare har registrert sin leder.

Campagna Milano.

BONISTABILE prof. GUGLIELMO (PÅ.), DOCENTE I Milano.

*BORGHO Angelo (eff.), maestro nel regio Istituto dei sordomuti di Milano.

* BOSCHETTI GIOVANNI (EFF.), MAESTRO DEI SORDOMUTI NELL'ISTITUTO I. Paria.

* BOUCHET abbé ISAAC (EFF.), KAPELLAN AV DøvstummeS AV CHARTREUSE d'Auray (MORBIHAN-FRANKRIKE).

* BOURNET avv. G. T. (PÅ), CORRISPONDENTE DEI Gaulois Milano.

* CANON STIPEND (EFF.), DIREKTØR VED INSTITUSJONEN FOR Døvstumme AV drinker.

* BRAMBILLA don VITTORE (EFF.), GIA MAESTRO DEI SORDOMUTI POVERI DI CAMPAGNA

BONCOMPAGNI-KOMM . CARLO (PÅ.), SENATOR

—34—

*BuXrOX DAVID (eff.), Ph.D. D.R, sekretær FOR SOCIETY FOR OPPLÆRING AV DØVE MESTERE PÅ DEN RENE MUNTlige METODEN I STORBRITANNIA, PÅ Ealing nær London; og visepresident FOR DEN NASJONALE kongressen FOR DØVE institusjoner, SOM fant STED I LONDON I 1877 London.

*CALCATERRA GIULIA F.D.C. (eff.), maestra delle sordomute i. Milano.

*CAMAN søster ANGELIQUE (eff.), overlegen av Dames deNevers og lærer ved National Institute of the Deaf-Mutes of Bordeaux.

*CAMPIONI CAROLISA (på.), maestra di disegno nel regio istituto delle sordomute di Milano.

*CAPETTA-pose . LUIGI (eff.), direttore dell'istituto dei sordomuti di. Oneglia.

*CAPPELLETTI EDVIGE (eff.), maestra delle sordomute presso la Casa di Na Milano.

*CAPPELLETTI ERSIENEGLIDA (eff.), maestra ff. d'ispettrice del regio istituto delle sordomute di . Milano.

*CAPPELLI-pose . LUIGI (EFF.), maestro NELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI. Siena.

*CARBONERA FELICE (eff.), maestro dei sordomuti di campagna i Milano.

*CAROZZI Giuseppe (eff.), maestro nell'istituto dei sordomuti poveri della campagna Milano.

*CasANOVA-pose . LUIGI (på.), vice-rettore dei sordomuti poveri di campagna Milano.

CAsTIGLIOSI-pose . ANTONIO (eff.), maestro pensionato del regio istituto dei sordomuti di Milano.

* GAVE abbé AUGUSTE (EFF.), KAPELLAN OG LÆRER av de Døvstumme AV Caen.

*CAVEXAGO RosALINDA F.D.C. (eff.), maestra delle sordomute i Milano.

*CazzANIGA-nob . IGNAz1O (på.), membre del Consiglio direttivo del regio istituto dei sordomuti di Milano.

* CHARLES frère (EFF.), PROFESSOR ved INSTITUSJONEN TIL DE DøvstummeS av Orleans.

CHIAPPa-pose . GIUSEPPE (på.), Medlem délia Commissione per l'educazione dei sordomuti poveri di Milano.

*CITTERIO DESIDERIO (eff.), maestro dei sordomuti, ora nelle scuole komu Milano.

* CLAVEAU O. (PÅ),GENERALINSPEKTØR FOR VELDEDIGE INSTITUSJONER I Frankrike Paris.

*CLÉMENTIN frère (eff.), lærer i døvdeping til Soissons.

- 35 -

COLOMBO prikk. ACHILLE (PÅ.), MEDICO ordinario DELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI POVERI DI Milano.

CONTT bag. PLACIDO (EFF.), DIRETTORE DELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI. Palermo.

*KONVERTER abbed HIPOLYTE (eff.), kapellan ved institusjonen til døvstummes av Bourg (Ain-Frankrike).

*CORRENTI-komm . CESARE (eff.), DEPUTATO, PRIMO segretario DEL GRAN MA- GISTERO dell'ordine DEI SS. MAURIZIO E Lazzaro, ECC Milano.

COVA GIUSEPPE (PÅ.), CASSIERE dell'istituto SORDOMUTI POVERI DI . Milano.

*Cozzolino prof. kan. DIONISIO (eff.), DIRETTORE DEL REGIO ISTITUTO governativo DI Napoli.

CROVATO (eff.), direttore delle scuole dei sordomuti di Venezia.

* CYRILLE frère (eff.), FØRSTE LÆRER AV DøvstummeS I . . Brussel.

DE MAGRI prof. cav. FRANCESCO (PÅ.), MEDICO oculista NELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI POVERI DI Milano.

- * DELAPL ESS abbé CYPRIEN AUGUSTE (EFF.), KAPELLAN AV S. MEDARD. Soissons.
- * DEL LUPO LoRENZO (PÅ.) ALUNNO DEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI Siena.
- DELLA SOMAGLIA conte GIAN LUCA (på.), MEMBRO DELIA COMMISSIONE PER LA EDUCA-
ZIONE DEI SORDOMUTI POVERI DI Milano.
- * DENAGLIA cav. GAETANO (PÅ.), MEDICO DEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI Milano.
- DENIS (på.), Innenriksdepartementet Paris.
- DENISON JAMES (EFF.), PROFESSOR VED WASHINGTON INSTITUTION FOR Døvstumme.
- * DIEUDONNE frère (EFF.), PROFESSOR VED INSTITUSJONEN TIL DEN Døvstumme AV Poiti-
ers.
- * DRAGO awww. RAFFAELE (PÅ.), SEGRETARIO DEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI
Genova.
- * ELLIOTT RICHARD (EFF.), CAPO DEI MAESTRI DELL'ASYLUM PEI SORDOMUTI A LON- DRA E
DELL'ISTITUTO A MARGATE (Kent)Londra.
- FAY M. G. O. (eff.), DIREKTØR FOR Y Ohio Institute (STATI UNITI).
- FERRARIO LUIGI (PÅ.), SEGRETARIO dell'associazione pedagogica ITALIANA — Milano.
- * FERRERO PAOLO teologo (EFF.), già rettore DEI SORDOMUTI Torino.
- FEIHLI CA[®]., R. PROWEDITORE agli studî DELLA PROVINCIA DI. , , . Pavia.
- FoGLIA LUrG (på.), maestro di calligrafia nel regio istituto dei sordomuti — Milano^
- FORESTIER (EFF.), DIRETTORE DELIA SCUOLA DEI SORDOMUTI DI. . . . Løve.
- *FORNI Antonio (eff.), maestro emerito.dei sordomuti pel linguaggio artico-
lato Milano.
- *FORNARI prof. PASQUALE (eff-), maestro nel regio istituto dei sordomuti di Milano.
- FOURCADE (EFF.), DI Tolosa.
- FOURNI EDoARDO (på.), medico presso l'istituto nazionale dei sordomuti—
Paris.
- 'FRANCK ADOLPHE (PÅ.), MEMBRO av INSTITUTTET, PROFESSOR VED COLLEGE of FRANCE,
SPESIELL DELEGAT AV INNENRIKSDEPARTEMENTET Paris.

*FUMAGALLI bil. CESARE (PÅ.), MEDICO CHIRURGO DEI SORDOMUTI. . Milano.

*GABBA EDOARDO (eff), maestro assistente nel regio istituto dei sordomuti di Milano.

'GALANTE FAUSTINO (EFF.), MAESTRO ASSISTENTE NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI di
... Milano.

GALLAUDET, MR. EDWARD Ph. D. LL. D. (EFF.), PRESIDENT OG PROFESSOR I MORAL OG
STATSVITENSKAP VED NATIONAL COLLEGE OF THE DEAF-MUTE I Washinfftton.

GALLAUDET reu. THOMAS (EFF.), PASTORE DELIA CHURCH MISSION E DELIA chiesa DI
SANT'ANNA PEI SORDO-MUTI A New York.

GAMBA-VESKEN . PAOLO (EFF.), CONFESSORE DELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI POVERI DI
CAMPAGNA I Milano^

*GARDSER (på.), dottor i medicina di . . . Gloucestershire (Inghilterra). Gavirachi Antonio
(på), maestro nel regio istituto dei sordomuti di Milano.

GEMELLI nob. cav. PAOLO (PÅ.), MEDICO-CHIRURGO NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI
DI Milano.

GHISLANDI bag. GIUSEPPE (EFF.), DIRETTORE DELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI Bergamo.

GHISLANDI bil. ELISEO (EFF.), DIRETTORE DEI REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI
Di Milano.

GIORI bag. GIULIO (EFF.), DIRETTORE DEI SORDOMUTI DI Verona.

'GOISLOT abbé ARMAND (EFF.), KAPELLAN VED DEN NASJONALE INSTITUSJONEN FOR Døv-
stummeS AV Paris.

GOYATTON abbèn. J. (EFF.), DIREKTØR FOR INSTITUTION DES SOURDS-MUETS I Bourg
(FRANKRIKE).

VOKST fordi. GIOVANNI (på.), segretario dei consiglio direttivo dei regio istituto e dell'isti-
tuto dei sordomuti poveri di Milano.

GRANDI med. chir. EDOARDO (PÅ.), DOCENTE DI ANATOMIA NEL REGIO ISTITUTO DEI SOR-
DOMUTI DI Milano.

*GRIONI LUIGI (eff.), maestro nell'islituto dei sordomuti di. . . , Lodi.

*GROSSELIN Émile (eff.), promotør av den phononimic metoden Paris.

'GUERIN abbé LOUIS (EFF.), NESTLEDER FOR INSTITUSJONEN FOR DøvvstummeS AV Marseil-
le.

*HAÏCHER Antonio (eff.), maestro nell'istituto dei sordomuti poveri délia campagna i Milano.

HAMILTON CAVALLETTI GIACOMO (PÅ), DIRETTORE DELLO Spettatore. Milano. 'HARTMANN ARTHUR (PÅ), EN AURIST AV Berlin.

'HIBOUX abbé PAUL (EFF.), KAPELLAN AV DøvstummeS AV GRANDE CHARTREUSE Saint-Laurent du Pont (Isère-Frankrike).

'HOUDIN AUGUSTE (EFF.), VITENSKAPELIG OFFISER AV MINISTEREN FOR OFFENTLIG UNDERVISNING, PRESIDENT FOR KONGRESSEN I LYON I 1879, DIREKTØR FOR INSTITUSJONEN FOR Døvstumme AV Paris-Passy.

'HOUDIN M.me AUGUSTE (EFF.), DIREKTØR FOR INSTITUSJONEN TIL DøvstummeS AV Paris-Passy.

'HOUDIN M.lle FRIDA (EFF.), LÆRER AV DøvstummeS AV Paris-Passy. 'HUBERT frère (EFF.), INSPEKTØR AV SKOLENE FOR Døvstumme AV SAINT-GABRIEL I Saint-Laurent sur Sèvre (VENDEE).

*HUGENTOBLE J. (eff.), direktør for kostskolen for undervisning i tale til døvstumme av Lyon.

* HULL savner Susanna (eff.), maestra privata dei sordi andre il sistema orale puro Londra.

*HURIOT Gustave (eff.), direktør for den nasjonale institusjonen for døvstumme av Bordeaux.

*INVERNIZZI-pose . GIUSEPPE (EFF.), GIA MAESTRO DEI SORDOMUTI DI BERGAMO — Bellano.

'JACQUES frère (EFF.), DIREKTØR FOR INSTITUSJONEN TIL DEN Døvstumme AV Clermont.

JOACHIM Frère (EFF.), DIREKTØR FOR INSTITUSJONEN av Orleans.

*JOUTY abbé Philibert (eff.), direktør for den nasjonale institusjonen i Chambéry.

— 38 —

* Jo VINIEX frère (eff.), professor ved institusjonen for døvstummes av Clermont. *KIERKEGAARD-EKBOHIRN ch. G. (eff.), sekretær for Den kongelige domstol i Sverige, rektor ved Institutt for døvstumme ved Bollnas (Sverige).

*KINSEY Arthur (eff.), rektor ved døvehøgskolen på den muntlige metoden for å trene lærere i Ealing nær London.

LAMBERT abbot (EFF.), TIDLIGERE KAPELLAN VED NATIONAL INSTITUTE AT . . . Paris. 'LAN-

CIA duca DI BROLO (PÅ.), AUTORE DELIA STATISTICA DEI SORDOMUTI DI Sicilia Palermo.

*LA ROCHELLE ERNEST (PÅ.), SEKRETÆR FOR PEREIRE-SELSKAPET. . . Paris. *LAVANCHY (PÅ?), PROMOTØR AV KONGRESSEN I 1878 Paris.

*LAZZERI prof. Lino (eff.), rettore dell'istituto dei sordomuti di . Torino. *LE-CoMPTE prof. Ma un iz 10 (på.), maestro di ginnastica press il regio isti- tuto dei sordomuti di Milano.

LELIEVRE abbé E. (EFF.), KAPELLAN OG LÆRER AV DE Døvtumme AV Caen.

*LEUFROY frère (eff.), professor ved institusjonen for døvtum av Grande Chartreuse Saint-Laurent-du-Pont (Isère-Frankrike).

LIBENTIUS frère (EFF.), PROFESSOR I DøvtummeR VED INSTITUSJONEN i Tou-
, ros.

*LIVRAGHI Antonio (på.), già dirden scolastico comunale. . . Milano.

*LODIGIANI MARIA (eff.), maestra FF. ISPETTRICE NEL REGIO istituto DEI SORDOMUTI DI Milano.

*LOLLINI-pose . Cesare (eff.), maestro nell'istituto dei sordomuti di Bologna. Louis frère (eff.), direktør for institusjonen for døvtumme nantes .

*LOVATI ERSILIA (EFF.), MAESTRA NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI Milano.

*Lovati Luigia (på.), apprendista nel regio istituto dei sordomuti di Milano.

MAGENTA prof. bil. (på.), membro délia Commissione amministratrice dei sordomuti i Paria.

MAGNAT (EFF.), DIREKTØR FOR PEREIRE-SKOLEN Paris.

MANNINI Ida (eff.), maestra assistente nel regio istituto dei sordomuti di Milano.

*MAIRANI Luigi (eff.), assistente maestro nel regio istituto dei sordomuti di Milano

* MANCA bag. ALFONSO (EFF.), DIRETTORE DI DISCIPLINA NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDO-
muti di ' Siena.

*MARS (eff.), maestro nell'istituto dei sordomuti di Siena.

MARELLI ADELE (PÅ.), ALLIEVA MAESTRA NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI
Milano.

'MARIE EVRE frère (EFF.), OVERLEGEN AV BRØDRENE AV ST. GABRIEL VED INSTITUSJONEN
TIL Døvtumme AV Soissons.

'MARIETTI CARLO (PÅ.), MEMBRO DELIA COMMISSIONE PER L'EDUCAZIONE DEI SORDO-
MUTI POVERI DI Milano.

'MARTELLI GIOVANNI (EFF.), MAESTRO DI DISEGNO NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI
DI Siena.

MASSA GIUSEPPE (PÅ.), MAESTRO DI DISEGNO NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI
Milano.

MATTHIAS doit, (EFF.), DIRETTORE DEI SORDOMUTI DI Friedberg.

MATHIAS Frère (EFF.), PROFESSOR VED INSTITUSJONEN FOR Døvtumme AV Nantes. 'MAT-
TIOLI COSTANTINO (EFF.), PROFESSORE NELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI Siena. *MÉ-
DÉRIC frère (EFF.), DIREKTØR FOR INSTITUSJONEN FOR Døvtumme AV Poitiers. MELZI
conte LODOVICO (PÅ.), MEMBRO DELIA COMMISSIONE PER L'EDUCAZIONE

dei sordomuti poveri di Milano.

'MESCHIA EUGENIO (EFF.), MAESTRO DEI SORDOMUTI POVERI DI. . . . Milano.

*MESNIN bror (eff.), direktør for institusjonen for døvtumme av Ronchin
Lille.

'MOGLIAZZI avv. RAFFAELE (EFF.), SEGRETARIO-ECONOMO DEI REGIO ISTITUTO DEI SORDO-
MUTI Borna.

*MorAGHI ANGELO (eff.), maestro assistente nel regio istituto dei sordomuti di Milano.

'MOLFINO ENRICO (EFF.), MAESTRO NELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI POVERI DELIA
CAM-PAGNA I Milano.

'MOLFINO LUIGI (EFF.), MAESTRO NELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI POVERI DELIA CAM-
PAGNA I Milano.

NARINI IsE (eff.), direttrice dei patronato delle sordomute presso la Casa di Milano.

NEGRI bil. GAETANO (på.), assessore, soprintendente scolastico di Milano.

'NICOLUSSI GIOVANNI (EFF.), MAESTRO NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI Milano.

*Nomis di POLLONE conte Paolino (på.), president dei regio istituto dei sordomuti di Torino.

NUVOLI conte LUIGI (PÅ.), MEMBRO DELIA DIREZIONE DEI REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI Torino.

—40—

*OGGIONI GIOVANNI (EFF.), MAESTRO nell'istituto de' SORDOMUTI POVERI Milano.

* OPTAT frère (eff.), PROFESSOR ved INSTITUSJONEN FOR DøvstummeS AV RONCHIN Lille.

*ORELLI GIOVANNI STEFANO (på.), medlem délia Commissione per leducazione dei sordomuti poveri, Milano.

*ORSENIGO-pose . ENRICO (eff.), maestro nell'istituto dei ciechi, e maestro eme-rito dell'istituto dei sordomuti poveri Milano.

*PANARIO don Giacomo (eff.), maestro nel regio istituto dei sordomuti — Genova.

*PALMIERI prof, don GUlo (på.), maestro di lingua franeese . . Milano.

*PALMIERI sac. don ENRICO (eff.), maestro nell' istituto dei sordomuti — Bologna.

* PASOTTI prof. GIUSEPPE (på.), DIRETTORE DELIA SCUOLA NORMALE DI. Pavia.

PAUL Frère (EFF.), DIREKTØR for institusjonen for Døvstumme GRANDE CHARTREUSE I St-Laurent du Pont (ISERE-FRANKRIKE).

*PEET ISAAC LEWIS LL. DD. (EFF.), REKTOR VED INSTITUSJONEN FOR Døvstumme New York.

PEDROLI nob. EMILIA (eff.), direttrice dell'istituto dei sordomuti a S. Maria dei Ponti Rossi Napoli.

*PELLICIONI PoMPIL10 (på.), maestro e vice-direttore dell'istituto dei sordomuti Siena.

*PENATI LUIGI (på.), contabile dell'istituto sordomuti poveri di campagna — Milano.

PENDOLA komm. p. TOMASO, (eff.), direttore dei R. istituto e dei periodico per Veducazione dei sordomuti hos Siena.

*PERAB GABRIO (eff.), maestro nell'istituto dei sordomuti poveri di campagna Milano.

PEREIRE EUGENE (på.), oldebarn av J. Rodrigue Pereire . Paris.

* ROBBIANI FRANCESCO (EFF.), MAESTRO NEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI — Milano.

ROESSLER (Gal.) (på.) Hildesheim.

ROESSLER (eff.), direktør for Institutt for døvstumme. . Hildesheim.

* ROMULE frère (EFF.), DIREKTØR FOR INSTITUSJONEN FOR Døvstumme - Besançon.

RoMASO Carlo (på.), scultore, maestro di disegno nel regio istituto dei sordo
muti Milano.

ROQUETTE abbé (EFF.), DIREKTØR FOR INSTIT DES SOURDS-MUETS. . Bodez.

* ROsing Rød. (eff.), lærer i døvstum . . Christiania (Norge).

* Rossi Francesco (eff.), maestro nel regio istituto dei sordomuti — Oneglia.

* Rossi komm. GUGLIELMO (PÅ), Provinsiell Consigliere Milano.

- 42 —

*Rossi Luigia (eff.), maestra delle sordomute, F.D.C. Milano.

*Rosso ENRICHETTA (på.), allieva maestra del regio istituto dei sordomuti —
Milano.

*SaCCHI GlovANNI (eff.), maestro nel regio istituto dei sordomuti. Roma.

*SACCHI-komm . GIUSEPPE (på.), professore di pedagogi alla regia scuola normale-
Milano.

*SAETTONE-pose . Gio. BATT. (eff.), direttore del Contubernio D'Albertis per le sordomute
Genova.

*SALA ANTONIETTA (eff.), figlia della carità, maestra delle sordomute —
Milano.

SALVONI bil. Antonio (på.), provveditore agli studi della provincia di Milano.

*SALVIONI Maria (eff.), maestra diligente dell'istituto delle sordomute povere di
Milano.

*SANGALLI prof. AMLCARE (on.), representant for Société pedagogica italiana Milano.

*SAPOLINI dott. fis. komm. Giuseppe (på.) membro del Consiglio direttivo del regio istituto
dei sordomuti Milano.

SARTORIO EMANUELE (PÅ.), DI Palermo.

SASSI M.me (PÅ.) Lyon.

* SAVARÉ kan. donasjon. GIOVANNI (EFF.), DIRETTORE DELL'ISTITUTO DEI SORDOMUTI DI Lodi.

*SAVINIEN frère (eff.), professor ved institusjonen for døvstumme av Nantes.

SAWALLISCH M.me (på.), di Emden.

ScoTT-komm. GIUSEPPE (PÅ.), SEGRETARIO DEL CONGRESSO INTERNAZIONALE DI BENEFL-
CENZA Milano.

*SIRONI låner ut GIOVANNI C. En. S. (EFF.), DIRETTORE DEL REGIO ISTITUTO DEI sordo-muti
Roma.

"SMALDONE bag. FIIPPO (eff-), délia pia casa dei sordomuti ai Ponti Rossi i
Napoli.

SOEDER, direttore dell'istituto dei sordomuti di Amburgo.

*STAINER William (eff.), instruktør av døvstumme til skolestyret for London, kapellan til
døvstumme knyttet til Sognekirken Bethnal Green, London. — Kasserer og æresdirek-
tør for damer Kristne hjem for Døvstumme . . . London.

STEPHANOW, direttore dell'istituto dei sordomuti Pietroburgo.

- 43 -

*STODDARD CHARLES A. (EFF.), PASTOR LEGE, REDAKTØR " NEW YORK OBSERVER ",
styremedlem ved instituttet. . . Ny.

*Swiy E.M. A. (on.), tolk av inglese London.

TAGLIABUE don ANTONIO (PÅ.) Milano.

* TARRA cav. bag. GILO (eff.), direttore dell'istituto sordomuti di campagna, rappresentante
la société pedagogica Milano.

TAVERNA conte RnALDO (på.), membro délia Commissione per l'educazione dei sordomuti
poveri di Milano.

TERRUZZI GIUSEPPE (PÅ.), DENTISTA PRESS IL REGIO ISTITUTO SORDO-MUTI DI
Milano.

- THOMPSON lege E. SYMES (PÅ.), VISEPRESIDENT I FORENINGEN FOR Å TRENE MESTERE AV DØVE PÅ DEN RENE MUNTlige METODEN I EALING NÆR London.
- THOMPSON M.me SYMES (PÅ.) London.
- THEOBALD (eff.), professor ved National Institute of Paris.
- *TREIBEL dottor (eff.), direktør for Det kongelige institutt . Berlin.
- *TREIBEL M.me (EFF.) Berlin.
- *TREMOLADA GIUSEPPA F.D.C. (eff.), maestra delle sordomute . Milano.
- TURCHI prof, don Giovanni, ex istitutore dei sordomuti, ora direttore dei ciechi Torino.
- *TRESO don Antonio (eff.), dott. i sacra teologia e prof, nell'istituto dei sordomuti di Torino.
- *TRIOULEYRE bror Marie Pierre (eff.), direktør for institusjonen for døvstum av (Frankrike).
- *VAÏSSE Léon (eff.), æresdirektør for den nasjonale institusjonen i Paris.
- *VAEXTIN frire, (eff.), professor ved institusjonen for døvstumme av Nantes.
- *VECCHI-prikk . ANGELO (på.), segretario onorario del pio istituto dei sordomuti i Paria.
- *VILIN-broren til de kristne skolene (eff), direktør for institusjonen for døvstum av St. Étienne (Loire-Frankrike).
- *VISCANTI GIUSEPPINA (på.), apprendista nel r. istituto dei sordomuti hos - Milano.
- *VISCANTI VENOSTA nob. cav. GIOVANNI (PÅ.), CONSIGLIERE COMUNALE DI Milano.
- *VITALI-pose . Luigi (på.), rettore dell'istituto dei ciechi i Milano.
- *VITTADINI-komm . GIOVANNI (PÅ.), MEMBRO DEL CONSIGLIO d'amministra- ZIONE DEL REGIO ISTITUTO DEI SORDOMUTI I Milano.
- *WIDMER M.ue Marguerite (eff.), lærer i døvstummet ved Pereire Institute of Paris.
- *ZUcCHI bil. Augusto (på.), president del Consiglio direttivo del regio istituto dei sordo muti i Milano, rappresentante del regio Ministero dell' istruzione pubblica e dell' associazione pedagogica ilaliana di Milano

INNVIELSE OG FØRSTE ØKT

AV DEN INTERNASJONALE KONGRESSEN FOR LÆRERE AV Døvstumme

Mandag, 6. september.

september 1880, da han regjerte i Italia, ble Humbert I" av Savoy åpnet i byen Milano og i den store salen til Royal Technical Institute of Saint Martha den andre internasjonale kongressen for forbedring av skjebnen til døvstumme.

Æresstedene ble okkupert av prefekten i byen og provinsen Milano, kommen. Basil, av borgermesteren i byen, senator grev BELLINZAGHI, ved assisterende komm. Cesare CORRENTI. og av andre personer av utmerkelse, blant annet av medlemmene av en spesialkommisjon sendt av den franske regjeringen, medlemmene av organisasjonskomiteen i Paris og Milano og om lag to hundre medlemmer (både effektive og æresbelønnede) av kongressen.

Dr. Auguste Zucchi, i sin egenskap som president for den milanesiske organisasjonskomiteen og representant for hans eksellense minister for offentlig instruksjon av riket, holdt følgende tale først:

"For dere, mine herrer, som har kommet hit fra nesten alle deler av den siviliserte verden, er jeg glad for å ønske velkommen, på vegne av den milanesiske koalisjonen, organiseringen av Kongressen for lærere i døvstumme, på vegne av kongens regjering.

"Oldtiden sa at vertene kom fra gudene: Du blir sendt til oss av menneskehetens kjærlighet, ved nestekjærlighetens ånd. du kommer for å gi oss lysene i din erfaring, varmen i din dedikasjon. Takk, mine herrer, på vegne av mitt hjemland! Jeg omfavner deg også på vegne av de mange uheldige som gavner av hørsel og tale har blitt nektet. Alle de som streber i byen vår for å forbedre mange av disse uheldige menneskene, åpner sine hjerter for søtt håp ved å se i dette kammeret de edle lærerne i et så stort forløsningsarbeid. De har allerede introdusert deg, og de vil igjen presentere deg med sine unge protesjéer, de vil forklare deg metodene de har ansett som mest egnet til å lindre deres elendighet, og det vil si å utfallet av diskusjonene dine forventer de oppmuntring til å holde ut i sin hellige og krevende oppgave.

"Ge var en glad idé om at de internasjonale kongressenes, som ved å møtes etter et visst tidsintervall og endre hver gang setet for deres arbeid, kan kommunisere til hver nasjon de nyeste funnene, mens de drar nytte av en kunnskap tatt på stedet for fremgangen som hver nasjon har gjort. Vi vet ennå ikke hvilken fordel representantene som kommer til oss fra de mest opplyste nasjonene vil komme fra metodene som praktiseres i våre institutter; Men uansett hvor kort ditt opphold hos oss må være, mine herrer, kan dere i det minste rapportere denne overtalelsen om at veldedighet i Italia er så gammel som den er utbredt.

Og kanskje kongressen som møttes i Paris for to år siden hadde en nøyaktig ide om det fra den detaljerte kunnskapen om fakta, i det minste en vag og ubestemt forestilling, da, som sete for den andre kongressen, Han valgte vår halvøy som i så liten tid har krevd sin frihet og enhet, og hvis sønner, etter å ha overvunnet alle hindringene, som hindret dem i og utenfor, har gjenopptatt veien til sosial fremgang.

”Italia, kalt umiddelbart etter det edle Frankrike for å bevise seg på arenaen for velvilje, stolt av det, føler seg også vunnet over av frykt; og denne doble følelsen er desto sterkere for byen Milano, at det er det du må se nærmere på, og at det er til det at det har blitt tildelt æren av å være den første til å ønske deg velkommen etter dette enorme hjemmet med menneskelig kunnskap og veldedige verk kalt Paris.

– Men hvordan reagerte Milano-komiteen på denne æren? Mandatet var utvilsomt beskjedent, siden det var begrenset til forberedende og nesten helt materielle bestemmelser. Men mine herrer, vi er glade for å kunne indikere her hva som er gjort, fordi det ikke er et spørsmål om å utvise vårt arbeid for oss; men spesielt i nærvær av sentralkomiteen for Organisasjonen av kongressen (representert her av den mest ærede Mr Vaïsse, Magnat, Balestra, Hugentobler og La Rochelle) vi føler plikten til høytidelig å vise interessen og sympatien i vårt land for døvstumme.

– Ett ord var nok til at vi kunne få dette premisset som kongressens sete. Byen Milano ønsket å ta vare på alle utgiftene til møbler, service, utskrift og alle administrative tiltak, som de ansatte utførte med den mest høflige iveren. Det er med den mest hjertelige utgytelsen at lokalstyret takker den ærede ordføreren og representantene for kommunen som holder og bekrefter med en så verdig manière tradisjonene i Milano velgjørende og fantastisk, så gjestfri.

* Vi har henvendt oss til provinsmyndighetene og sistnevnte, med den hurtighet som doubler fordelene, har gitt oss et sjenerøst tilskudd, som vi takker disse hederlige representantene for, veldig glade for å se i dag lederen av provinsen selv, Mr. Prefekt komm: Basil, kom som en hyllest i vår midte til dette nestekjærlighetsmøtet.

– Vi har informert Kunnskapsdepartementet om utgiftene som denne kongressen vil innebære. Og han har også gitt oss et bredt avtar som et eksepsjonelt vitnesbyrd om regjeringens interesse for årsaken til døvstumme. Men det er ikke alt regjeringen vår har gjort; Og den ære som har falt for meg å være dens representant før denne kongressen hindrer meg ikke i å snakke om det som kreves av sannheten i fakta.

– Mens vi ventet på dagens møte, hadde lokalkomiteen ideen om å forske på den virkelige utdanningstilstanden for døvstummer i Italia. I denne forbindelse kjente vi landet vårt veldig ufullkomment, og vi rødmet over at vi måtte tilstå for dere, våre venner, da vi møttes på dette tidspunktet. Men for å vite antall døvstummer oppvokst i våre kostskoler samt metodene som ble vedtatt for å instruere dem og de oppnådde utdanningsresultatene, og til slutt alle de andre viktigste detaljene i denne forbindelse, var det først nødvendig å

gjøre en effektoppgave til retningene til de ulike institusjonene, og deretter å utarbeide en komparativ studie av dataene som ville ha blitt samlet inn på en slik måte at man husker de karakteristiske egenskapene til disse spesielle italienske skolene.

– Så snart vi hadde uttrykt denne ideen, tok regjeringen derfor ansvar for å sørge for alt. Gjennom den berømte direktøren for Rikets Bureau of General Statistics, Mr. Comm. Boggio, de mest detaljerte detaljene er oppnådd på en ensartet måte fra direktoratene til de 36 institusjonene i ryaumen (som vi siterer i deres ros), og resultatet har vært en statistisk studie, et mest verdifullt arbeid av Dr. Raseri, Takket være regjeringens generøsitet kan vi hylle hvert eneste medlem av Kongressen.

” Denne omfattende monografien av italienske skoler kan provosere i andre nasjoner forskning av samme slag, verdifull forskning for å bestemme tiltak gunstig for lindring av døvstumme. I mellomtiden har italia før det realiteten av fakta som skjer hjemme, og som tilbyr et emne av tilfredshet i triumfene som veldedighet allerede har oppnådd, men samtidig et seriøst tema for studier for fremtiden. Jeg vil ikke ignorere det faktum som kommer ut av denne monografien, hvor vi snakker om undervisningsmetoden som er vedtatt i

— 48 —

hver institusjon, det vil si, den nesten universelle avtalen mellom instituatorene i instruksjonen av døvstumme, ikke lenger ved fingrenes alfabet, heller ikke ved etterligning, from oppfinnelse som ikke vil opphøre, dessuten, å appell for alltid velsignelsene på det æverdige navnet på abbeden De l'Epée, men ved det levende ord, som er menneskets privilegium, det unike og sikre tankekjøretøyet, Guds gave, som det har vært mulig å si med sannhet:

” Luce dell'alma è la parola, e l'aima ”

” É luce i terra del divin pensier.

” CaPPARozzo ” (1).

– Men hvis det på den ene siden trøster oss, mine herrer, derimot, så har tallene en trist veltalenhet.

”Døvstummes (som vi lærer av statistikken nevnt ovenfor) som i dag befolker de 36 italienske institusjonene som skal oppdras der, nummer ca 1500; men vet du hvor mange døvstumme mellom 5 og 21 år, alderen som generelt er den mest gunstige for utdanning? Det er 15 000. La oss redusere dette tallet til halvparten, siden undervisningsforløpene vanligvis ikke inkluderer mer enn åtte år; og fortsatt av fem døve dempe vi ser at bare en mottar instruksjonen. Hva med de andre? De er helt våre likeverdige; den eneste forskjellen mellom dem og oss er ulykken som overvelder dem. Men hvilken del har de i fordelene med sosialt liv? Lever de tyggegummi? Hvordan dør de?

” Dette, mine herrer, er en alvorlig og smertefull tanke på det siste punktet, hvis vi fremfor

alt anser at Italia i åtte år ikke ville skamme seg over sine tusenvis av uuttannede døvstum-mer, hvis det filantropiske og kloke lovforslaget som ble presentert for dem av tidligere minister Correnti. hadde ikke falt i glemsel siden den dagen han forlot retningen for offentlig undervisning i 1872. Men la oss trøste oss selv, ved tanken på at det ikke er mulig at den høytidelige kongressen, som vi åpner, ikke uttrykker før nedleggelsen et ønske, som når maktens voktere . Så det er å håpe at, i samsvar med regjeringens initiativ, vil våre lovgivere som skrev: "Alle italienere vil ha grunnskoleutdanning, vil skrive, på samme måte: "Alle de fattige døvstummes i Italia vil bli undervist og vil bli av menn". Ønsket fra vår berømte medborger, som vi hilser i dag i vår midte, vil da bli oppfylt, og med hans ønske om hele nasjonen.

"For å fullføre utstillingen av det som er gjort for å forberede denne Congres, vil jeg legge til at lærerne og mesterne på skolene våre har akseptert

(1) Ordet er sjelens lys, akkurat som sjelen er her på jorden, lyset av guddommelig tanke.

— 49 —

best mulig nåde til å utvide sitt årlige arbeid for å vente på deg og introdusere deg for sine studenter; at selv familiene, som er ivrige etter å se sine barn igjen for høststøtte, har foretrukket det gode av den felles årsaken til tilfredsstillelsen av deres ømhet; Og til slutt at vi har ønsket deg, og at vi i dag mottar deg i vår midte som etterlengtede venner.

"Og nå, mine herrer, dere kommer til å åpne dine sitteplasser, hvorav antallet er lite, til de debattene som, forutsatt at de ikke degenerer inn i tvister (som en fremtredende filosof, den berømte Adolphe Franck, sa ganske riktig, som den franske regjeringen sendte med andre strålende figurer som representant for delta i våre studier) bane vei for sannhet og vitenskap, styrke erobringene av den menneskelige ånd og få frem lyset.

"Men når jeg tar permisjon fra deg, når jeg gir avkall på dette presidentskapet som er midlertidig betrodd meg, på vegne av den milanesiske komité, fornyer jeg min velkomst til deg.

"Det er blant dere menn som er strålende av sin vitenskap, som nyter en rettferdig kjendis, før hvem min person er så redusert, at i denne forsamlingen ser jeg meg selv for fordre- vet, og jeg føler meg grepet med en frykt som ligner skam. Men dyp vitenskap, spesielt hvis den er ledsaget av veldedighet, er overbærenhetsmoren; det er denne tanken som har oppmuntret meg, og at uten å få meg til å glemme hva jeg er, har tillatt meg å bli et øyeblikk på hodet ditt. Oh! Deres nestekjærighet er stor, mine herrer, siden det får dere til å vie dere til å forbedre mange så mange uheldige mennesker, som naturen har nektet, eller en skrøpelighet har tatt bort høringen og dermed dømt til umuligheten av noensinne å oppnå interessen. livets nåde! Du har gått for å lete etter disse uheldige unge menneske- ne , du har bøyd deg over dem med dyp medlidenhet, med de kjærlige delikatessene som oppmuntrer sjeler og pålegger kjærighet. Du har studert deres dårlige intelligenser, du har tålmodig undersøkt hva erfaringene til mesterne som gikk foran deg og de du har påtatt

deg selv kunne gjøre med dem Du har opplevd en skarp smerte, uten fortvilelse, da resultatet ikke reagerte på arbeidet, frydet du deg da elevene forsto deg og når ordet kom for hånden eller, Når, takket være lykkeligere suksesser, kom det endelig til å resonere, selv om det var bittert og hardt, på Tare av leppene deres.

” Vær velsignet, mine herrer, i deres arbeid for de triumfer dere har oppnådd i disse øyeblikkene! Du har holdt ut, og du holder ut. Så det er uten anger at du har forlatt dine hjem og kirker, det er med glede at du har kommet hit fra andre siden av fjellene og fra ou

—50—

Det er uten anger og med glede at noen av dere ikke har fryktet bølgene i det store Atlanterhavet for å skynde seg fra det fjerne Amerika til det veldedige foretaket. Å, velkommen!

4 Våre døvstummes som har sett deg, i disse dager, for første gang, elsker deg i dag med filial kjærlighet. De kjente deg ved berømmelse og elsket deg allerede fordi lærerne deres lenge hadde holdt dem borte fra disse vennene, som i andre land hadde gjort seg til fedre og mødre til sine brødre av ulykke; men ditt nærvær, de sjenerøse menn som har dannet en familie av de uheldige som de lider og nyter, kjemper og håper, øker sin hengivenhet til ømhet, engasjement. Og vi også som ser nærmere på disse uheldige menneskene, vi føler at vi elsker deg dypt og med håp om å bli betalt av deg tilbake.

”Å, det er sant at ulykke binder sjeler mye mer enn glede! Her er virkelig menn av alle klimer, av alle språk, av alle filosofiske læresetninger, av all religiøs tro. Alle av oss, så lenge vi er, ville vi ha prompe, i glede, gått over som fremmede ved siden av hverandre, mens i nærvær av ulykke, i denne utrettelige kampen som vi streber etter å bekjempe den, håndhilser vi som brødre.

Etter dr. ZUCCHI talte borgermesteren (il Sindaco) i disse vilkårene:

” Borgermesteren i Milano, i sin tur og på vegne av byen, føler også plikten til å ønske deg velkommen og sende deg en hilsen.

” Den berømte presidenten, hvis strålende og elegante tale du nettopp har hørt, ønsket å takke samfunnsrepresentasjonen, langt utover dens fordeler, for hva den har gjort for å fremme dette møtet.

” Representasjonen av Milano og ordføreren har dermed tilfredsstilt følelsen av deres hjerter, samtidig som de overgir seg til tolkene til innbyggerne i denne byen som, som skjer, dessuten i alle siviliserte land, har en spesiell interesse for lignende institusjoner.

Og faktisk er denne kongressen veldig viktig på grunn av konkurransen om mange nasjonale representasjoner, og av de ikke mindre tallrike berømte utenlandske representasjonene, som har hedret den med sin konkurranse, styrt av en følelse av sann filantropi og av et sterkt ønske om å rekonstrere. for å løse problemene med utdanningen av døvstum, for-

di det er på deres løsning at valget av denne metoden avhenger, som, som den strålende lederen av komiteen nettopp har sagt, må best oppfylle det felles målet, at man virkelig oppnår innløsning av døvstumme.

51 -

” Jeg takker de berømte utlendingene som er samlet her, og jeg takker også illustrasjonene av vårt Italia, og blant annet Mr. Comm. Cesare Correnti, som jeg er sjarmert til å se også i Presidentembetet; Men mens jeg gjør disse remerciements jeg føler meg grepet av en følelse av dyp smerte. Jeg ser bare for mye at vi mangler to berømte menn som har fortjent sitt land: Grev Paul TAVERNA, fondatoren til institusjonen til de fattige døvstummes på landsbygda, og grev Alexander Porro, som vår kongelige institusjon for døvstumme står i gjeld til for å ha vært i stand til å oppnå den alvorlige og virkelige fremgangen rettet mot. utdanningen din; Men hvis jeg fremkaller minnet om disse berømte mennene, er det fordi jeg er sikker på at du vil følge i fotsporene de har markert deg, og at ditt arbeid bare vil lykkes mer klokt utført og mer nyttig for menneskeheten, (1).

Så talte Mr. Vaïsse, ærespresident i den sentrale organisasjonskomiteen, følgende ord på fransk:

”Herr prefekt, borgermester, herr president og messieurs medlemmene av den lokale komiteen, og du, ærede og kjære kolleger av den kongelige institusjonen og institusjonen for døvstumme fattige i provinsen:

”Før jeg begynner det vanlige løpet av vårt arbeid, la meg komme på vegne av Paris Organization Committee of our Congress, for å takke deg for den hjertelige velkomsten vi har mottatt fra deg og for å uttrykke deg følelsene av høy omtanke, kjærlig konføderasjon, oppriktig og dyp aktelse som vi har kommet inn i din midte.

” Da vi valgte Milano som sted for vårt nye møte, visste vi at vi skulle være her i Athen i Italia, og at vi samtidig ville finne oss selv i et land der aktiviteten i arbeidet med å instruere døvstumme hadde vært med suksess så eksepsjonell som det var raskt spredt i sistnevnte. År.

– Den samme tanken, så vel som den samme følelsen, dominerer oss i dag, begge to. Vi har alle det samme ønsket, som for

(1) Jeg benytter anledningen til å utføre en rettferdighetshandling ved å minnes forgjengeren president for Mr Porro, Dr. Cesare Castiglioni, som hadde hovedfordelen ved innføringen av talemotoden i de italienske institusjonene: da var det han som først, etter en tur til Tyskland i 1868, og til tross for alle fordommene som hersket da i vårt land, introduserte det i Det kongelige institutt, slik at, takket være den daværende ministeren for offentlig undervisning, C. CORREXTI, det ble nesten obligatorisk i hele Italia; Porro var president fra 1860 til 1863, deretter fra 1871 til 1879, og GASTIGLIONI fra 1867 til 1871.

Redaktøren.

gjøre for våre studenter alt som deres situasjon gjør mulig. Vi var overbevist om muligheten for å gi større utvikling til undervisningen i tale og leppelesing til døvstummet, en undervisning som Jacob-Rodrigue Pereire introduserte i Frankrike for halvannet århundre siden, og at vår berømte forgjenger, Abbé De l'Épée. Han anerkjente selv som det eneste middelet til å vende tilbake til samfunnet den døvefødte ved fødselen.

”De siste to dagene har vi vært veldig glade for å kunne applaudere de bemerkelsesverdige resultatene av leksjonene til våre kjære milanesiske kolleger.

”Vi vil nå drøfte våre respektive prinsipper og vår felles undervisning.

” I møtene våre er jeg overbevist om at vi vil finne oss selv, og jeg liker å si det akkurat nå, nærmere enn det som kunne ha blitt antatt før da . Også til foreningen som allerede er så intim av hjerter, vil bli lagt til den stadig mer komplette foreningen av tanker ”.

Etter Mr. Vaïsse tok HOUDIN, direktør for Paris-Passy-institusjonen, ordet i disse vilkårene :

Herr president , mine herrer ! Den franske nasjonalkongressen i Lyon, i 1879, bestemte seg for at medlemmene av byrået skulle danne den franske delegasjonen til Kongressen i Milano. President for Kongressen i Lyon, jeg finner meg selv investert med æren av å presidere over denne delegasjonen, og jeg har æren av å presentere den for deg. Den består av Mr. Léon Vaïsse, ærespresident; Auguste Houdin, president; Augustin Grosselin og Canon Bourse, visepresidenter; Hugentobler og Ernest La Rochelle, sekretærer; Pater Goyatton, kasserer.

* La meg, mine herrer, tale på vegne av den franske delegasjonen (og jeg kan legge til på vegne av alle lærere og venner av døvstumme i Frankrike, fordi ikke en, jeg er sikker, vil ikke knytte seg til mine tanker og mine La meg uttrykke følelsene vi alle bringer til kongressen på dette vakre solfylte landet i Italia.

”Til Italia, til dets varme og sjenerøse blod, til dets kunstneriske og litterære geni, til sin kult for vitenskap, for fremgang, for menneskeheten, hyller vi vår beundring og sympatier; til italienske institutorer og venner av døvstumme, for å de edle og sjenerøse hjerter som gir til vår kjære usammenhengende om å høre alt de selv har mottatt av styrke, hjerte og liv, bringer vi fortsatt hyllesten av vår beundring og våre varme følelser av god konføderasjon.

”For 20 år siden kom vi allerede til italiensk jord, vi kom dit i våpen, ikke for å kjempe mot deg, siden Frankrike og Italia er søstre! men å kjempe med deg og for deg, for din uavhengighet.

dans og for din nasjonalitet! I dag kommer vi tilbake til det, men uten våpen, takk Gud! å kjempe enda mer for en sak større kanskje, og absolutt så stor som for uavhengigheten og nasjonaliteten til et edelt folk: for menneskehetens sak.

”Vi seiret da; La oss håpe at vi vil seire igjen i dag; og denne gangen, uten at det koster enten en dråpe blod eller en tåre, men tvert imot, ved å slukke blodet som strømmer fra såret av hjertene til så mange mødre, og tørke bort tårene som strømmer fra deres mors øyne!

” Ett ord til! De italienske lærerne som gjorde oss den ære å delta på Kongressen i Lyon var snille nok til å minne meg på min ankomst av de siste ordene jeg talte som president for den kongressen.

”Siden disse ordene var så søte for deres hjerter, siden de hadde nåde til å holde et så godt minne om dem, la meg minnes dem her: Ja, jeg har sagt det, og jeg gjentar: Ordets undervisning vil ha sin dag, fordi det er en velsignelse og en velsignelse for vår kjære usammenhengende, Og fordi det er mennesker med god vilje på jorden og der oppe en Gud! ,

Etter talen til Mr Houdin, hvis varme og uttrykksfulle tale er varmt applaudert, så vel som for de tidligere talerne (1) lederen av provinsen og kommunens pensjonering, og vi umiddelbart går videre til det vanlige valget, ved stemmesedler, av det endelige kontoret. Stemmeseddelen, som den innledes med ved å følge alle regler og formaliteter som er nødvendige og vanlige, skal gi følgende resultater:

President:

Ch. Don GIL10 TARRA.

Generalsekretær:

Prof. PasQUALE FORNARI.

Visepresidenter: For italienere: Prof. P. ENRICO MAnCHI; — For franskmennene: Dir. Auguste Houdin; — For tyskerne: Dir. TREIBEL; — For engelskmennene: Peet.

Visesekretærer: For italienere: Dir. Lino LAZzERI; — For franskmennene: Abbé Louis Guérin; — For tyskerne: Dir. Jacques Hugentobler; — For engelskmennene: Arthur KINsEY.

Presidenten og visepresidentene skal ta plass i FBI med sekretæren, som representerer samme nasjonalitet, til venstre for ham (eller

(1) Utkasteren må erklære at for å opprettholde hele graden av ansvar for disse handlingene, har han fjernet indikasjonene på applaus.

i stedet for samme språk). Så reiser presidenten seg og sier:

Presidenten. - Mine damer og herrer! I vitnesbyrdet om tillit som du ærer meg for, kan jeg bare se en ny hyllest til hjembyen min, som du vennlig har valgt som sete for denne ettertraktede kongressen. Det er i denne egenskap at til tross for min mangel på de nødvendige fordelene og min absolutte mangel på erfaring på kontoret du betror meg, overgir jeg meg til ditt ønske, eller for å si det bedre, jeg adlyder din ordre og jeg takker deg. Men samtidig, som jeg erkjenner at stemmene dine burde ha vært rettet mot to berømte italienske kolleger, ved to navn langt mer verdige enn mine av en så hederlig stilling, hvis de ikke hadde blitt forhindret av omstendigheter fra å gå til midten av oss og den andre fra å akseptere kontoret, Når jeg tar deres plass her, hilser jeg dem og ber deg om å forkynne dem ærespresidenter i kongressen vår. Disse mennene, disse navnene, som du allerede har forstått, er den ærverdige faren til de italienske lærerne, kommandør Thomas Pendola, som vi skylder mye av fremgangen som er gjort i Italia i utdanningen av døvstumme, og pastor Ridder direktør for den kongelige institusjonen Don Elisée Ghislandi fra hvem du var i stand til å sette pris på i går iveren, intelligensen, samtidig som den oppriktige kjærligheten til den store saken som forener oss.

Å snakke og handle på vegne av disse mennene og andre kolleger som har så velfortjent utdanning og velvilje fra dette arbeidet av så stor interesse, vil være en anspore og støtte for meg samtidig. Denne tilliten styrkes desto mer i meg som jeg ser her blant oss, kommer for å innvie vårt arbeid, den berømte commendeur Cesare Correnti at ved å gjøre meg selv tolk av hele forsamlingen, foreslår jeg som den første av æresmedlemmene, en ære reflektert over oss som hilser ham som mannen i våre like håp, spre ordet til meg, til fordel for den uheldige familien av døvstumme.

Jeg er ikke i tvil om at dere alle, mine elskede og ærverdige kolleger, vil gjøre min oppgave lett ved den stille, målte og dømmende formen for dine debatter, og ofre individuell følelse til et raskt og modig resultat, og hvis jeg var villig til å gi meg skriftlig et sammendrag av dine ideer og forslag, slik at diskusjonen alltid ville løpe rett til formålet, uten å måtte bringe talerne tilbake til det, slik at skrivingen av rapporten ville være enklere og mer trofast, og at spørsmålene som stilles på teppet beveger seg stadig raskere mot løsningen. For å komme til dette punktet, anbefaler jeg fremfor alt samarbeidet mellom de hederlige visepresidentene, sekretæren og visesekretærene, inkludert deg.

— 55 —

Jeg har omringet meg, og som støtter meg, som også, og jeg ber dem, vil ønske, hver for ham, å samle og tolke til oss talene fra sine landsmenn på de språkene som er fremmede for oss.

Ærede kolleger! — Noen av spørsmålene som sendes inn til våre overveielser er veldig

høye og svært viktige, og det er for disse, jeg er sikker på at du vil gi preferanse; men målet som bringer oss sammen her er enda høyere og viktigere; det er å forbedre mye av den uheldige og store familien til døvdemping ved å sørge for kunstens fremgang som må levere den fra dens smerte, sublime visdomskunst og nestekjærlighet som vi alle, i en følelse, har viet vårt liv til. Det er derfor, uten å sikte på noe annet mål bortsett fra sistnevnte, med en ånd av kjærlighet og forlik, la oss sette oss til å jobbe. Her er ingen annen triumf mer kjær for oss enn for sannhet og nestekjærlighet. Hvis Milano-kongressen bare kunne gi oss litt mer enhet i undervisningen og et sterkere bånd mellom lærerne, tror jeg at hver enkelt av oss ville være glade for å ha tilhørt den og ville huske den som en god gjerning; for det er sikkert at ingen resultater, Uansett hvor stor vitenskapen ikke kunne gis, noe som kan tilsvare nærende og økende gjensidig kjærlighet og aktelse blant dem som bekjenner det.

For denne uselviske og hellige hensikt, i den Enes navn som forløste oss alle, oh forløsere av lidende menneskeheten, la oss gå inn på den edle arenaen full av tillit.

BALESTRA. - Mine damer og herrer! Mitt motto er å gå fremover, alltid fremover! Og jeg tar Hellig Skrift som en veiledning til mine ord. – Gud begynte med å prise ordet ved å si: I princípio erat verbum, og jeg sier: Vox clamantis i deserto; parafe viam. Det er nødvendig å rydde veien slik at mennesket kan gå videre.

Alle franskmenn er glade for å hylle deg ved å forkynne ordet sammen; Vi må komme oss ut herfra med tilfredsstillelsen av å ha gjort en seriøs jobb. Ofte er det tvil om kongressenes effektivitet og kongressmedlemmenes velvilje.

Hva gjør de? - noen lur på. ” La oss vise at vi vet hvordan vi skal gjøre noe. I Paris la vi grunnsteinen; Men der hadde vi ennå ikke ideene vi har i dag; i Lyon har vi gjort noen fremskritt; men dette er ikke nok.

Mine herrer, framover, alltid framover! Det er programmet ditt. Les det, og alle nasjonene vil applaudere deg!

PRESIDENT. — FOR MANGE TING OG MIN LILLE ERFARING

— 57 —

Så gir Mr Väisse kommunikasjon av brev fra ulike institutter av døvstummes som beklager at han ikke kunne komme, nemlig: fra Abbé Lambert fra Paris, fra Mr Deutsch fra Wien, fra Mr De Haerne fra Brussel, fra Dr Hirsch, direktør for institusjonen til den døvstumme av Rotterdam, av M. Sawallisch av Emden, av M. N. WÜ»gu>eikr av Köln, av bror Ludvig av Nantes.

Presidenten . — JEG TROR JEG TOLKER FLERTALLETS ØNSKE VED Å GI PREFERANSE, FOR DISKUSJONSREKKEFØLGEN, til DET VIKTIGSTE SPØRSMÅLET, SOM er METODENS.

MAGNAT. — Det er klart at siden spørsmålet om metode er det viktigste, er jeg også enig i denne ideen, som også er ideen om flertallet av Huset. Da vil vi diskutere spørsmålene av mindre betydning.

Forsamlingen vedtatt.

PRESIDENT. — ¶ Så i morgen vil vi diskutere spørsmålet om metoden.

II th Morning Sitting.

Tirsdag 7. september

Møtet i den sjunde ble innkalt til bestilling klokken halv 09.00.m. og stengt klokken 12.00.

Generalsekretæren skal lese referatene fra det første møtet, møtets. Utkastet er ikke, for godkjenning, gjenstand for en umiddelbar avstemning, forsamlingen ønsker at Mr. Abbé Guérin, visesekretær for fransk, først oversetter referatene til å lese dem på fransk om ettermiddagen sittende.

ENDELIG. - (FR) Hvis jeg kunne ha forutsett at Huset ville hedre meg med sin stemme, ville jeg ha bedt presidenten om ikke å kaste blikket på min beskjedne person. Denne avstemningen har gitt meg enda mer forbauselse enn glede; fordi jeg innrømmer at jeg er for overbevist om at jeg har gjort for lite for døvstumme, spesielt i nyere tid, da mine plikter var veldig stramme. I alle fall tolker jeg forsamlingens proklamasjon som effekten av en villig disposisjon mot meg, og jeg aksepterer det som en hyllest til minnet om min berømte forgjenger.

MARIETTI. — Noen delegater uttrykte ønsket om at i stedet for to sitteplasser om dagen, på 3 timer hver, som hadde blitt avgjort, skulle bare en sittende holdes, men i fire timer, det vil si i åtte år. timer fra morgen til middag, slik at våre ærede gjester ville ha resten av dagen fri til å besøke byen, for å gå om sin personlige virksomhet eller for deres glede.

PRESIDENT. — I DEN FORBINDELSE HAR JEG NETTOPP MOTTATT ET FORSLAG fra MANGE MEDLEMMER SOM OGSÅ UTTRYKKER ØNSKET OM at DET BARE SKAL VÆRE EN

— 58 —

bare økt per dag. Det vil derfor være riktig å foreslå at vi holder møtene våre fra klokken åtte til klokken 12.00. Hvis ingen har noe å protestere mot, skal jeg legge forslaget til avstemning med håndsfremvisning.

VAÏSSÉ. — Før avstemningen vil jeg spørre hvilken tid vi vil kunne besøke institusjonene til døvstumme i Milano; for besøket i disse etablissementene er et objekt av største betydning for delegatene.

PRESIDENTEN. — Fra KL. 12.00 til HALV FIRE.

RICORDI. — Hvis Huset bestemmer seg for at bare fire sittedimer om dagen skal holdes, i stedet for seks, har jeg ikke innvendinger mot det; Jeg vil imidlertid påpeke at vi vil ha mange færre timer for våre diskusjoner, og at det er mange problemer som skal løses.

PRESIDENTEN. — Det er NETTOPP PÅ grunn AV KORT TID at JEG ØNSKER Å SETTE DETTE FORSLAGET TIL STEMMENE; DETTE VIL SPARE TID.

Etter noen observasjoner av Messrs. Magnat, Rossi og Bourse bestemte forsamlingen seg for å holde bare en sittende om dagen, fra 8 a.m. til middag, bortsett fra neste dag, 8, festdag, hvor, med spesiell hensyn til delegater som tilhører presteskaper, og etter Canon Bourses ønske ble det besluttet å holde møtet fra kl. 12.00 til 16.00.

Presidenten skal formidle navnene på de franske regjeringens delegater, som er:

Mr. ADOLPHE FRANCK, MEDLEM AV INSTITUTTET, SPESIELL DELEGAT TIL Innenriksdepartementet og FRANKRIKE (UNDER HVIS MYNDIGHET DE NASJONALE INSTITUSJONENE ER PLASSERT I FRANKRIKE); .

Mr. CLAVEAU, GENERALINSPEKTØR FOR VELDEDIGE INSTITUSJONER I FRANKRIKE;

Mr. Peyron, direktør for den nasjonale institusjonen for døvstumme i Paris;

Huriot, direktør for den nasjonale institusjonen for døvstumme i Bordeaux;

Søster Augustine, superior av den nasjonale institusjonen for døve i Bordeaux;

Søster ANGELIQUE, lærer i den nevnte institusjonen;

Til slutt, Mr. AUGUSTE BOUDIN, direktør for PARIS-PASSY INSTITUTION, ANSVARLIG FOR ET VITENSKAPELIG oppdrag AV MINISTEREN FOR OFFENTLIG UNDERVISNING I FRANKRIKE.

Presidenten leser telegrammene som ble skrevet og sendt i går; han leser også en kvittering fra direktøren for St. Petersburg-institusjonen, som hilser sine kolleger og beklager at han ikke kunne delta på kongressen; Det gir kommunikasjon av flere brev, og tittelen på ulike trykte saker deponert på skrivebordet. Til slutt kunngjør han et brev fra ærverdig fader Pendola av Siena.

BALESTRA. — MINE HERRER, VI MÅ SKYNDE OSS, VI MÅ JOBBE; VI BØR VELGE EN KOMMISSJON FOR Å FORMULERE EN FORSKRIFT FOR DENNE SESJONEN, EN LOKAL KOMITE OG EN SENTRALEKOMITE, OG PRØVE Å OPPRETTE EN STUDIEKOMMISSJON OG EN ORGANISASJONSKOMITE. PRESIDENTEN VIL HER FINNE DE MEST KOMPETENTE MENNESKENE FOR UTTARBEIDELSEN AV DENNE FORSKRIFTEN.

PRESIDENTEN. — JEG VIL KONSULTERE KOLLEGENE MINE PÅ KONTORET OM DETTE, FORDI JEG IKKE TROR JEG HAR LOV TIL Å GI ET SVAR PÅ EGEN HÅND. I MELLOMTIDEN INVITERER

JEG GENERALSEKRETÆREN TIL Å LESE OPP KONGRESSENS PROSEDYREREGLER SOM UTARBEIDET I MØTET MELLOM DE TO ORGANISASJONSKOMITEENE.

(Generalsekretæren leste opp reglene for kongressens prosedyre på italiensk og fransk),

DRAGO. — Jeg ber om ordet om tolkningen av prosedyrereglene. Artikkel 8 sier: "alle medlemmer har rett til å delta osv. — Fra denne artikkelen er det åpenbart at det er saker som æresmedlemmer kan stemme på. Artikkel 10 sier til registratoren: * stemmegivning, etc., Etc. — Det virker for meg som om artikkel 8 bør bringes i tråd med artikkel 10, og de tilfellene der medlemmene må delta i avstemningen, bør for eksempel fastsettes i saker der de er kompetente, som lege i hygienespørsmål, og så videre.

President. — Jeg tror jeg er tolken til de to komiteene, der jeg deltok og deltok, og påpekte at nettopp i alle spørsmål om utdanning og metoden for døvstumme, er det bare de effektive medlemmene som har lov til å gi sin stemme, av den grunn at de kjenner denne spesielle grenen av erfaring: men når saken er av administrativ eller hygienisk karakter, vil byrået selv erklære at stemmeretten er generell. Det er imidlertid et gap i artikkel 10: det bør legges til at både æresmedlemmer og ansatte kan gi sin stemme i saker av hygienisk eller administrativ karakter.

Balestra. — Mine herrer, dere vet at i invitasjonen som ble sendt til alle deler av verden ble det sagt at det franske språket ville være kongressens offisielle språk. Her, tvert imot, sies det at det offisielle språket er italiensk. Nå, siden de to språkene er søstre, ber jeg om at det italienske språket blir erklært offisielt, til ære for landet der kongressen sitter.

President. - Jeg tror at vi må begynne med å håndtere den søken vi har kommet sammen om. Derfor vil jeg gi det første spørsmålet, det vil si spørsmålet om metoden som er på dagsordenen.

Stolen leste den første artikkelen i avsnittet, Metoder, av programmet

— 60 —

således unnfanget: Angi fordelene ved artikulasjonsmetoden over tegn, og omvendt (Plasser seg fremfor alt fra informasjonssynspunktet, uten å forsømme det som er relatert til sosialt liv).

Magnat begynner å lese noen sider av sin bok om dette emnet; men lesingen, etter mer enn tjue minutter, avbrytes med et ordenspunkt (1).

SAXGALI.I. — (FR) Jeg er sint for at jeg er tvunget til å avbryte de hederlige rapporter; men så lenge vi har hatt gleden av å eie boken hans i to dager og å vite helt godt sine gode argumenter, tror jeg det ville være hensiktsmessig å ikke kaste bort Huset en time eller to i å lese denne boken. Jeg foreslår derfor at vi går videre til diskusjonen ganske umiddelbart, spesielt siden prosedyrereglene bare tillater ti minutter for hver taler.

Kurert. — Jeg appellerer også til prosedyrereglene, som sier at tiden som er tildelt en taler, kanskje ikke overstiger ti minutter. Det er sant at det er et unntak til fordel for rapportører; men i dette tilfellet er det ikke arbeidet til en rapportør som sådan, men en studie av en helt personlig character. Rapportøren er definert av prosedyrereglene, og vi er ikke i det tilfellet som er fastsatt i forskriften selv. Her har vi ikke komiteer eller komitémedlemmer til å opptre som rapportører. Derfor må Mr. Magnat bli bedt om å stå innenfor grensene foreskrevet av prosedyrereglene, det vilt for å oppsummere sitt arbeid om ti minutter; Ellers ville vi brukt hver dag på å høre avlesninger.

AnNoLd. — Vi har allerede kastet bort mye tid generelt; det ville være nødvendig å umiddelbart ta opp diskusjonen om det første problemet som skal løses.

MAGNAT. Han sa: jeg vil gjerne svare på noen ord på kommentarene fra fader guerín. Boken min er ikke et personlig verk; det er virkelig jobben til en rapportør. Videre, hvis denne delen av boken, som omhandler spørsmålet om metoden, tar mer enn ti minutter, for de andre vil det ikke ta så mye. Derfor ber jeg om at det kun gjøres et unntak for denne delen om metoden, som er den viktigste delen.

Franck. (— Jeg ber om ordet i to minutter for å rette opp ett faktum. Det er ikke, mine herrer, at jeg akter å engasjere meg i

(1) Boken har rett: Organisasjonen dessgurds-mnets skoler av Mr MAGNAT direktør for skolen Og udes av en av rapportørene i organisasjonskomiteen av den internasjonale kongressen i Milano i 1880, Genève (se i VAppendice den delen av denne boken som har blitt lest).

- 61 -

Spørsmålet om metoden, fordi jeg ikke er kompetent, er jeg bare en tilskuer som ønsker å lære og oppdage sannheten. Og det er nettopp kjærligheten til sannheten som presser meg til å rette opp et feilaktig faktum som har unnsloppet Mr. Magnat. Det sies i hans bok at ved den nasjonale institusjonen til døvstumme i Paris er instruert av bevegelser. Dette er ikke nøyaktig, det er, selv helt falskt. Faktisk, Mr. Valade-Gabel, en institutor verdig aktelse og respekt for sin vitenskap, publisert i 1857 en metode med tittelen: Metode for å under- vise døvstumme det franske språket, uten mellomledd av tegnspråk, og dette er metoden som brukes i nasjonale institusjoner.

Hvis vi skulle konsultere institusjonene i Paris og Bordeaux, ville de si at de aldri hadde hatt som et resultat av deres undervisning de groteske setningene sitert av Mr. Maxime Du Camp og gjengitt av Mr. Magnat.

Jeg må gjøre rettferdighet mot Paris' nasjonale institusjon, hvis intelligente mestere be- viser for oss at den berømte læreren som introduserte den objektive metoden oppnådde setninger som er svært forskjellige fra de vi nettopp har hørt, som bare ble født av en mo- dellmakers ånd (1).

(1) Som en avklaring av denne protesten er det nyttig å rapportere her ordene til Mr. Du Camp, gjentatt av Mr. Mag-

nat:

"Til tross for alle ressursene til etterligning, til tross for den matematiske presisjonen ved å skrive, forvirrer disse uheldige barna ord. . . . Da jeg rapporterte en rekke bevegelser jeg hadde utført, fikk jeg denne merkelige setningen: " Først tok du klokken ut av vesten din fra kilen din. "Jeg slettet brått denne setningen for å bevise at jeg fant den feil, og jeg spurte hva jeg nettopp hadde gjort; Eleven skrev : " Du tørket svampen med tavlen. ... » Jeg har vært vitne til, sier han, diktater laget ved hjelp av å skrive; de gir ikke alltid upåklagelige resultater.

"Hvis barnet ikke har blitt initiert først til emnet som vi skal tentake, hvis bekjenneren skynder seg studenten blir forvirret, er bare opptatt av å følge de isolerte tegnene med øyet, har ikke lenger tid, for å forstå sammenhengen som eksisterer mellom dem, og han gjør feil som noen ganger er ekte tull.

"De franske øvelsene som pålegges dem for å tvinge dem til å uttrykke sine ideer, for å lære dem å fortelle et faktum, å skrive et brev, er interessante å gå gjennom, fordi de beviser hvor mye de fleste av disse stakkars sjelene er tørre og nødlidende; det er av en sterilitet som man bare veldig knapt kan forestille seg. Jeg har i mine hender flere av disse "komposisjonene" der ingenting er komponert: Jeg har aldri sett, selv i de minst litterære administrasjonene, tørrere minutter. Dette er historier om å gå, reise, bruk av en dag: datoen, tiden, faktum, ingenting mer ; et enkelt verb spent , det ubestemte preterit : " vi reiste oss, vi gikk ut, vi spiste, vi spilte, vi gikk til sengs Tre adverb kommer tilbake uopphørlig: først, så, til slutt; vi leter etter et inntrykk, en bevegelse av noe slag, en refleksjon, en tanke, et glimt, INGENTING! — I bare en av disse fortellingene finner jeg en observasjon: "Været virket gunstig"; det er lite, og det detonerer på den generelle ensartetheten som et lag av vermilion på en grisaille.

– De har liten intellektuell fantasi, men har ved kompensasjon en slags muskuløs fantasi som for det meste ser ut til å være en organisk overvekt.

" Det ser ut til at institusjonen ikke lenger har sin egen vitalitet, at den bare undersøker i kraft av impulsen mottatt tidligere . Det er morselskapet, og det har ingen forbindelse med skolene for døvstumme som i Frankrike huser rundt 1500 studenter.

– Det er en skole, og jeg ser ingen spesielle bøker i den.

" Huset er trist; til tross for sine to hundre innbyggere, virker det ensomt.

" Det er et hospice hvor vi mottar barn som er utmattet av lymfatisme og

- 62 -

MAGNAT. — DET ER NOEN SOM MÅ HA ALL INTERESSE I Å BENEKTE DET MR. DU CAMP SKREV, OG DET ER DIREKTØREN FOR DEN NASJONALE INSTITUSJONEN I PARIS; MEN JEG GJØR IKKE VURDERINGER BARE SITERER FAKTA PÅPEKT AV MR. DU CAMP.

FRANCK. — HAN ER FORFATTER!

PRESIDENT. - RETTFERDIGHET VILLE KREVE AT MR MAGNATS LESNING BLIR TATT, FORDI HAN ALLEREDE HAR HATT Ordet I MER ENN TJUE MINUTTER, MENS PROSEDYREREGLENE IKKE TILLATER NOEN SOM LESER EN BRIEF ELLER HOLDER EN TALE Å SNAKKE I MER ENN TI MINUTTER. JEG SPØR DERFOR UNDERHUSET OM DE MENER DET BØR GJØRE ET UNNTAK FRA PROSEDYREREGLENE VED Å LA DENNE TALEREN FORTSETTE Å LESE.

MAGNAT. — HVIS JEG HADDE BLITT ADVART I TIDE OM AT JEG IKKE KUNNE LESE MER ENN TI MINUTTER, VILLE JEG HA LAGET EN OPPSUMMERING AV ARBEIDET MITT; MEN SIDEN NÅ ER DET FOR SENT, INSISTERER JEG PÅ Å LESE BOKEN MIN, OG JEG TROR JEG ER INNENFOR MINE RETTIGHETER.

Herr ACKERS. — For en måned siden, da jeg spurte på brev hvor mye tid som ville bli gitt for avlesninger, ble jeg fortalt at i henhold til praksisen med mange møter i Frankrike, ville hver taler sannsynligvis få tjue halve minutter. Imidlertid ble de fleste memoarene forberedt på lesing skrevet i samsvar med dette svaret; Derfor kan de ikke leses på mindre enn tjue minutter.

Presidenten. — Huset vil avgjøre om de skal lese alle disse memoarene eller ikke, og om de skal utvide målingene til slutten av tjue halvparten slik Mr. Magnat gjorde. Nå vil jeg konsultere Huset for å se om det mener at Mr Magnat bør fortsette å lese.

(Forslaget som ble lagt fram for avstemningen ble ikke vedtatt. Mr. Magnat erklærte at han ikke ønsket å gi avkall på sin rett, og fader Guérin svarte med å svare ham.

- 63 -

sette regel 9 av prosedyrereglene foran ham og utfordre hans status som rapportør).

RICORDI. — Når det gjelder den strenge bestemmelsen i prosedyrereglene, har jeg ett poeng å gjøre, og det er at tiden synes for begrenset til å kunne svare med hell på den som snakket i lengden. Hvis en rapportør leser eller snakker i en time, hvordan kan han bli tilfredsstillende besvart på ti minutter? Videre er det en måte å bestemme et spørsmål som drar på for lenge uten å ty til prosedyrereglene: det vil seg når forsamlingen anser at spørsmålet blir hørt, har hvert medlem rett til å be om nedleggelse. Men det er ikke rettferdig at en taler ikke lenger kan produsere sine argumenter fordi de ti minuttene holder hans intelligens i sikte.

Presidenten . — Forskriften er godkjent, så den er ikke i vår makt å revurdere den . Den som har talt i ti minutter, hvis Huset mener det er hensiktsmessig å la ham gjøre det, vil snakke i ytterligere ti minutter. Den som snakker eller svarer vil vite hvordan han skal oppsummere seg selv og være kort; på denne måten vil noe bli oppnådd.

BrAGHI. — Jeg mener også at det er riktig for oss å fortsette diskusjonen om spørsmålet om metoden, som vi har diskutert, og ikke å kommentere reguleringen utarbeidet av edsvorne og kompetente personer som diskuterte den på den tiden og som klokt fridde til ti minutter, gitt kongressens korte varighet og ønsket om å oppnå solide fordeler.

LAZZERI. — PROSEDYREREGLENE BLE FORMULERT av VITENSKAPS- OG SAMVITTIGHETSMENN, SÅ det ER IRRELEVANT Å REISE ET SPØRSMÅL OM kritikk av PROSEDYREREGLENE; DERFOR FORESLÅR JEG AT REPRESENTANTENES HUS GÅR VIDERE TIL DAGSORDENEN.

Forsamlingen vedtatt.

Presidenten. — Jeg vil minne Underhuset om debatten om dette spørsmålet: Hva er den foretrukne metoden for å informere døve? Jeg gir ordet til de medlemmene som har noe å

si eller lese på dette viktige punktet.

BALESTRA. - For å skynde meg ser jeg bare én vei. Her er en bok trykt i 1855; den snakker om den ubestridelige overlegenheten til den muntlige metoden (Han leser et avsnitt fra den og så legger han boken sin på skrivebordet). Nå vil de som er enige stemme ja; de som er fra en annen vil stemme nei.

ARNOLD. — JEG VIL BE OM AT VARIGHETEN AV HVER LESING FORLENGES MED OPPTIL 15 MINUTTER.

PRESIDENT. — Jeg konsulterer Huset.

(Det ble igjen bedt om at det ble tillatt å utvide avlesningen av

skriftlige orienteringer utover de foreskrevne ti minuttene; og ”med noen få bevegelser og observasjoner er forslaget om å begrense seg ganske enkelt til prosedyrereglene godkjent, med forbehold for taleren, om nødvendig, for å spørre forsamlingen om det tillater lesingen å bli utvidet med ytterligere ti minutter).

PRESIDENT. Mrs ACKERS HAR Ordet.

Fru Ackers (hun leser). — Temaet for avhandlingen som jeg ble bedt om å skrive for denne svært interessante Kongressen, omhandler fordelene med artikulasjonsmetoden over tegn, fremfor alt fra mental utvikling, uten å forsømme det som angår sosialt liv.

Nå er en av de viktigste innvendingene reist mot døves undervisning i henhold til metoden for ren tale (dvs. ved artikulasjon og leppelesing), av de som gir preferanse til etterligningsmetoden (dvs. ved tegn og det manuelle alfabetet), det er at den mentale utviklingen av barna som undervises av den første metoden, ligger langt bak de barna som ble undervist av den siste.

Nå, vår alvorlige oppmerksomhet har blitt trukket til utdanning av døve av det faktum at vårt eneste barn var, som følge av feber, fratatt hørselen i en alder av tre måneder, besøkte vi i årene 1872 og 1873, med størst oppmerksomhet, ca 40 institusjoner og skoler for døve, noen på etterligningsmetoden, andre på den rene talemetsoden og andre på blandet metode. I Amerika, på Europas kontinent, og i The Great Bretagne (1), har vi sett, ikke bare de av elevene som da var på skolen, men andre også etter at de hadde forlatt det, noen til og med i mange år. Etter å ha undersøkt med størst omsorg selv elevene, ikke bare de i første klasse, men nesten alltid de av alle klasser, fra det laveste til det første, nøler vi ikke med å proklamere uten forbehold metoden for ren tale som å tilby elevene større storheter. fordeler fra mental utvikling enn etterligningsmetoden; og det ser ut til at de som hevder at metoden for ren talelapper intelligens ikke har gjort den riktige ideen om denne metoden.

Mange av disse kritikerne skriver og snakker som om denne metoden består i utviklingen av artikulasjonsmekanismen alene.

Nå benekter de ikke lenger at døve barn kan læres å snakke, men det er fortsatt mange som fortsetter å si at disse barna kan bli lært å snakke.

(1) For mer informasjon se Vokal tale for Dumb, en memoar om utdanning av døvstumme i henhold til den tyske metoden, lest av B. St. John Ackers på Society of arts.

fants snakker bare som utdannede papegøyer. Flere lærere som bruker "etterligne" -metoden, gode mennesker uten tvil, ønsker døves velvære og ønsker å være blottet for alle fordommer, skriver og snakker om metoden "av ren tale" uten å ha undersøkt den bortsett fra på en overfladisk måte.

Her er for eksempel hva en forfatter av stor autoritet, direktøren for en viktig institusjon, sier i henhold til "etterligne" -metoden.

I en artikkel om sammenligningen mellom artikulasjonen og den manuelle metoden begynner han sine bemerkninger med å si (1): "At alle midler er gitt i denne institusjonen for å undersøke nøye" artikulasjonsmetoden, at disse undersøkelsene har blitt utført med "tilstrekkelig interesse for å rettferdiggjøre retten den hevder til et upartisk uttrykk for mening" født. Likevel legger han til: "Artikulasjonen uten å lese" på leppene er en kilde til kjedsomhet i stedet for glede. Lesingen "på leppene hvis den generelt ble praktisert ville ha en mye større verdi" enn leddet, fordi det ville gi døvstumme en ide om hva som ble sagt i hans nærvær, men det er et enda sjeldnere talent", åpenbart viser hvor langt han er fra å sette pris på det med de vellærte studentene i henhold til "ren tale" -metoden, artikulasjon, leppelesing og skriving er alle samtidige. Den ene studiegrenen har ikke lov til å trenge inn i den andre. En elev blir lært å uttale et ord som er forklart for ham, han leser det på leppene, så skriver læreren det ned, og det er dette prinsippet som styrer hele systemet. Selv om det i første klasse ikke er mulig å gi så mange ideer til et barn som han ville bli gitt samtidig med "etterligne" -systemet, er det ikke bevis på at hans mentale evner ikke utvikler seg så mye. For eksempel kan et barn som undervises i henhold til "etterligne" -metoden, uten å måtte øve med artikulasjon og leppelesing, være avansert nok til å begynne noen studier av geografi, aritmetikk og historie måneder før, eller kanskje enda tidligere enn barnet underviste i henhold til meg. thode "av rent ord", men absolutt ser det ikke ut til at hans mentale utvikling er større. Hukommelse utøves, fakultetene for observasjon og resonnement dyrkes, vaner med oppmerksomhet og studier er innkapslet like sikkert og nøye i ren tale -metoden som i etterligne -metoden Den eneste forskjellen er at i stedet for andre er disse fakultetene viet til studien utover natal tunge artikulert, skrevet og lest på leppene. Når dette språket er tilstrekkelig-

(1) Se artikkelen i am. Annale juli 1878, " Den største gode til det største tallet " av S. L. Peet. L. L.D.

5

Ervervet, at det kan brukes til å undervise de vanligste fagene, for eksempel religion, aritmetikk, geografi, etc., forstår studenten og blir mester i disse fagene så raskt og mye mer

korrekt som studenten underviste i henhold til "etterligningsmetoden".

Det bør ikke forestilles at det går lang tid før elevene underviste i henhold til "ren tale"-metoden oppnår tilstrekkelig kunnskap om språk for å gjøre dem i stand til å lære vanlige undervisningsfag ved denne metoden. For å vise deg hvor snart dette er oppnådd, vil jeg gi deg noen eksempler på den generelle kunnskapen som barn i ulike aldre har tilegnet seg på skoler som følger metoden for ren tale I en av de skolene der undervisningen var ganske under gjennomsnittsperioden fordi den var for dårlig til å innrømme mer enn fem lærere for åtti elever, barn av alle forhold ble mottatt, og da de hadde vært på skolen i tre år, visste de nok språk- og leppelesing til å motta religiøs undervisning fra sin egen pastor, som kom, på et fast tidspunkt, for å instruere dem regelmessig. Mens vi var der. Presten i den romerske kirken kom, og vi så ham gi en leksjon til noen av disse barna. Barn som bare hadde vært på skolen i to år gjorde enkle beregninger; i en annen klasse ble det gitt en geografileksjon. De forsto meg og den tyske damen som tjente som min manns tolk, og de gjorde det veldig bra tilleggene hun ga dem. De i den mer avanserte klassen, i en alder av fjorten år, mottok en fremmed historietime, og denne leksjonen skulle transkriberes neste dag.

I en annen av disse skolene, som var definitivt veldig gode, gjorde barna som bare hadde vært der i to år, mental aritmetikk med hurtighet; undervisningen fant sted nesten utelukkende ved artikulasjon, ikke ved skriving og tillegg ble ikke engang skrevet, men gitt muntlig. De som var i sitt fjerde skoleår, manet frem et vanskelig tysk verb, og neste dag så vi den samme klassen motta en leksjon om en historie som de bare hadde fått til å lese dagen før.

En gutt som hadde blitt fratatt hørselen i en alder av to fortalte det helt og beundringsverdig; og nesten alle av dem i svarene deres var intelligente og livlige. Elevene som ikke hadde vært helt fem år på skolen, mottok før oss en leksjon i Hellig Skrift, som de sa veldig bra. Tolken og jeg undersøkte og stilte spørsmål ved dem voldsomt, ikke bare om leksjonen som ble gitt, men også om deres generelle kunnskap om Bibelen, og svarene deres var svært tilfredsstillende.

Tolken undersøkte alle klassene foran oss ved artikulasjon, og vi så at undervisningen gikk grundig, fordi mens vi undersøkte studentene, forlot læreren rommet en stund (som det ble gjort på flere andre tyske skoler vi besøkte) slik at eksamenen ble helt utført av oss selv. Aritmetikk og geografi var greit. Sammensetningen var bare veldig ufullkommen i denne skolen, men den overgikk langt det som ble laget av barn i samme alder undervist i henhold til "etterligne"-metoden. Man kan til og med legge til nesten alle elever, i alle aldre, undervist i henhold til denne metoden, mens i noen andre skoler på metoden "av ren tale" som vi har sett, sammensetningen av elever i de høyeste klassene, som hadde fått opplæring i fem-seks år, var veldig godt gjort. Jeg gir deg disse detaljene for å få en ide om den mentale utviklingen til elevene vi har sett på skolene i "ren tale"-metoden, og jeg kan legge til at tolken vår, som var kjent med de vanlige skolene i sitt land, og som nøye un-

dersøkte elevene, dannet sin mening mer enn en gang, at de hadde vært mer vellykkede i langage, temaene og den generelle kunnskapen, enn barn i samme alder i grunnskolen, og at de hadde utjevnet de av tysklands ungdomsskoler; og jeg bekrefter at vi var veldig flinke til å undersøke alle studentene, ikke bare de dyktige, men alle, gode og dårlige, bakover og avanserte, uten unntak. Våre erfaringer i andre land gjør det mulig for oss å støtte dette synet. I tillegg bekreftes det av andre mennesker som har besøkt skolene på ren tale, med sikte på å nøye undersøke undervisningsmodusen.

Professor Grgenson ved Royal Institution for the Deaf and Dumb i København, sa om Mr Arnolds skole i Riehn (en skole hvor metoden for ren tale "ble undervist med størst perfektion") at det 'mer avanserte elever kunne holde en conversation med så mye letthet og letthet, uttrykke seg så vel som "gjør folk på deres alder som kan høre; de kjente veldig "vel geografien, historien, matematikken, naturfilosofien" forbinder, så vel som naturhistorie. De i første klasse leste "GuillMime Tell av Schiller, og gjengitt hver setning i prosa; Dette viser at de forsto teksten veldig godt. De kunne ganske "snakke godt på fransk (1) ,. Det er et faktum at Mr. Arnolds to sønner ble utdannet på sin skole blant døve barn på samme alder,

—68—

fordi de ikke på noen skole for barn som hørte i sin voisinage, kunne ha fått en så god utdanning. Hvor mange grener av studien kan barn ikke lykkes med å følge ved metoden "ren tale!"

Ikke bare deres eget språk, men også fremmedspråk kan skaffes med letthet, og vi vet om tilfeller der minst tre språk har blitt lært på denne måten.

Kan vi derfor med rette si at en slik instruksjonsmetode, som produserer slike resultater, reduserer intelligens eller forhindrer mental utvikling?

Nei! selvfølgelig er språk den store måten som fakultetene i sinnet er utviklet i hørselen eller hos døve. Og hva er språk eller tale? En av våre engelske forfattere definerte det som "utveksling av ideer fra ett sinn med et annet på en logisk måte.

Ordet er den dyrebare Guds gave til mennesket som gir ham midler til å kommunisere ikke bare med menneskene rundt ham, men også med dem som ellers ville bli skilt fra ham med avstand og tid; noe som gir ham midler til å dele tanker, og å høste fordelene av opplevelsen av vismennene, adelsmennene og storhetene i tidligere tider; og som deres innflytelse, i stedet for å være begrenset til deres omgivelser, overlates til fremtidige generasjoner.

Vi fortsetter å si at denne dyrebare talekraften distribueres til døve på en mye mer omfattende måte ved hjelp av metoden "ren tale" enn ved metoden "etterligning".

Lærere av sistnevnte metode snakker ofte som om det skriftlige språket var for sine elever tilsvarende, og mer enn tilsvarende det talte ordet for skolens "rene tale" og glemmer at

sistnevnte, i tillegg til deres talte språk, har mer styrke med sin skriftlige sløvhet, og bruker den lettere enn de som har blitt forankret av "etterligne" -metoden, fordi de er i stand til å skrive den grammatisk og med godt formspråk.

Sikkert må vi ikke sammenligne elevene på skolene i metoden for ren tale som har maksimalt syv år på skolen, og i gjennomsnitt bare fem år, som vanligvis forlater skolen i en alder av tretten til femten år med elevene på skolene etter etterligningsmetoden i Amerika, som vanligvis har fordelen av utdanning i mange år til, og er mye eldre når de forlater instituttet. Snarere er det nødvendig å sammenligne de av den rene talemetsoden med elever i samme alder, som i samme antall år har fått instruksjon ved etterligningsmetoden; og vår erfaring forteller oss at

—69—

enten i England, Skottland, Frankrike eller AMERIKA vil sistnevnte være langt bak elevene av metoden for ren tale i skriftlig språk, det vil si, uten nettopp dette middelet til å kommunisere sine egne ideer til intelligensen til de som har det. Høre. Vi fant også blant elevene i metoden for ren tale at de som, etter å ha hatt svært lite tid på skolen, allerede forlot det da utdanningen deres var veldig ufullkommen, likevel hadde kunnskapspasset - det vil sagt språk, og var i stand til å undervise seg selv ved hjelp av bøker som de som hører; og da vi så dem, opplevde de en stor tilfredshet med å lære om leseferdighetene i deres land, langt bedre enn det vi noen gang har funnet i døve av fødsel utdannet i høyeste grad ved etterligningsmetoden. Jeg vil gjerne være oppmerksom her på hvor enkelt alle i skolene med den rene talemetsoden kan innse summen av kunnskapen som de forskjellige elevene når. En fremmed kan stille spørsmål ved dem som han ønsker, og kan dømme etter svarene på hva studentene vet om det forespurte emnet. I skoler av etterligningsmetoden, derimot, prøver å danne ved hjelp av språk en nøyaktig ide om hva elevene vet er nesten umulig.

Hvis den besøkende ikke kjenner tegnene, må nesten alle spørsmålene gjøres ved hjelp av læreren, som mottar spørsmålene dine, etterligner dem til elevene sine, mottar i etterligning svarene sine og oversetter dem deretter til den besøkende; prosessen som absolutt betyr det. må ses på som et svært ufullkomment undersøkelsesmiddel. Hvis den besøkende ønsker å gjøre en mer fullstendig eksamen, og for dette blir til å skrive, er studentens språk så begrenset, og han har så lite måte å uttrykke seg på, at det er umulig av hans skriftlige svar å oppdage hva han egentlig har kunnskap.

At lærerne i etterligningsmetoden føler denne mangelen, og til en viss grad beklaget denne mangelen på språk hos sine studenter, er det lett merkbart i flere av deres skrifter. Ta for eksempel de interessante artiklene skrevet av M. Patterson fra Columbus-Ohio (1), der han sier: "Er det derfor forbløffende at døvstummet den dagen han" får sitt gradsdiplomat for hånd, er i ansettelsen av språk "godt bak sin hørselsbror i alderen kanskje tolv år? Han tilbrakte deretter sin skolekarriere som en meteor, men gjorde sin "inntreden i verden i en forvirring og tåke av dårlig" engelsk; og mer: "Mute viser svært lite dyktighet i sin 4 samta-

le. Det er sant at han skaffer seg nok til å kunne kommunisere

(1) Se Am. Armais, 1878, 20. januar og april.

- 70 -

” vanligvis gjennom tegnspråk; men selv den beste kommunikasjonen består egentlig bare av noen få sjeldne og magre ideer 4 som glitrer i tusen forskjellige tegn, som solens stråler re- 4 visnet av et stykke ødelagt speil. Han finner seg enda mer flau når • han ønsker å kommunisere på engelsk Til tross for alle disse meningene tviler jeg veldig mye på at ingen lærer av etterligningsmetoden ganske mye kan sette pris på fullstendig isolasjon av sine studenter, selv de mest utdannede, midt i en verden som hører, når de befinner seg skilt fra sine nære venner, som av vennskap har lært tegn og fingerspråk. Skriftlig språk tar så mye tid, og selv om de visste hvordan de skulle bruke det godt, er det en mye tregere måte å snakke på enn talespråk eller det manuelle alfabetet.

Å høre folk som ikke er vant til døve, nøl med å bruke skriftlig språk, og liker ikke at deres snakk skal skrives, og døve selv finner seg ubehagelig å vise sine tabletter, på grunn av oppmerksomheten det tiltrekker seg; og dessuten, de er redd for irriterende fremmede ved å plage dem med å holde en skriftlig samtale. Vi møtte veloppdragne og veldig intelligente mennesker som likevel bare bryr seg om å starte den korteste og enkleste samtalen gjennom skriving; mange nektet til og med å delta i enhver samtale fordi de visste at vi var uvitende om det manuelle alfabetet, og tegnene, mens andre mye mindre gamle og følgelig mindre oppnådde, men instruert av metoden for ren tale, frydet seg over å holde en samtale, og til og med gladelig for å ha gleden av å snakke med oss igjen.

I sannhet har det sjelden skjedd med oss enten blant de fattige eller blant de rike for å finne ut at vi ikke viser stor glede å snakke med oss.

At døve snart lærer å tenke på talespråk er hult fordi de snakker konstant under søvnen.» At det å snakke er for dem en sann glede fra begynnelsen, selv når språket deres er feil, er det for alle som har tilbrakt flere timer med dem en helt ubestridelig ting; man må ha hatt hyppig mulighet til å bedømme det for å sette pris på det. lykke de opplever. Ikke før har de hørt noen ord enn man hører i hele huset sin lille stemme som gjentar navnene på sine foreldre, brødre, søstre, bowers, tjenere og også deres favorittdyr; og når en- • fant vokser iveren som han kommer til å snakke med deg om alle de tingene som interesserer ham, Og gleden han har ved å dele sine tanker med deg må sees for å bli verdsatt. Fra tid til annen er man forpliktet til å si:

”Nå trenger du ikke å snakke med meg lenger fordi det hindrer deg i å fullføre arbeidet ditt”, eller: ”Jeg er for opptatt og egentlig trenger du ikke å snakke med meg lenger”, og det vanlige svaret til det døve barnet er: ”Akkurat nå når du er klar, kan jeg snakke med deg, Ikke sant?” Etter hvert som høstsilken ble mørk, kom vår lille jente ofte til husholdersken og spurte: ’Vær så snill å tenne lysene, slik at vi kunne snakke sammen, og dette skjedde

selv i løpet av hennes åpningstider som hun kunne ha ansatt som hun ønsket.

Dyrebar, ja veldig dyrebar er denne talegaven til et døvt barn; like dyrebar som for tilhøreren. Jeg vil ikke si at det er så perfekt, men jeg sier at selv om det er mindre perfekt, er det av samme bruk for dem begge. For en kilde til glede legger han ikke til det døde barnet! Det blir til og med en integrert del av hans eksistens og utstrekningene av glede, sorg, forbauselse eller fornøyelse brister som naturlig på leppene til et døvt barn, undervist ved metoden for ren tale, som på de av de som hører.

For å konkludere vil jeg legge til alene.. c at vi som far og mor vitner hver dag om resultatene som vårt kjære barn har oppnådd. at vi som setter pris på den uvurderlige fordelene som dette systemet har utøst på alle klasser - etter å ha sett hvor nyttig det er spesielt for de fattige - ønsker vi inderlig at denne internasjonale konferansen skal være rettet mot å utvide fordelene ved metoden for ren tale, på en slik måte at døde i hele landet ikke lenger vil bli fratatt denne dyrebare Guds gave - bruken av ordet.

AB. DAVIS. — JEG VIL PÅPEKE AT DEN HEDERLIGE DAMEN, SOM NETTOPP HAR LEST EN SÅ VIKTIG BRIEF, HAR FALT I ET SVÆRT ALVORLIG BEDRAG OM DEN FRANSKE METODEFEILEN (1) DER ALLE TYSKERNE HAR FALT.

Den franske metoden består ikke i å undervise utelukkende ved tegn, men i undervisning ikke bare ved tegn, men av alle mulige og fordelaktige midler; og derfor også ved artikulasjon. Den hederlige damen så en stum mann som kjente tre språk, og hun ble forbauset. Mine herrer, sverdets abbed underviste seks språk til døde. Han komponerte en spesiell metode for artikulasjon og brukte den til å instruere disse uheldige; og mens du arbeider på

(1) Det skal bemerkes at Madame Aciers alltid har lest den tyske metoden og den franske metoden på de stedene hvor hun i det deponerte manuskriptet deretter satte ren muntlig metode og mimigittmetode, og fant at disse uttrykkene, de eneste som de to metodene ble preget av i Kongressen, var de mest

Redaktøren.

- 72 -

Han fant en måte å lære de seks språkene som jeg refererte tidligere, nemlig latin, italiensk, spansk, fransk, tysk og engelsk. I tillegg, som Mr Franck nettopp har sagt, i den nasjonale institusjonen i Paris har denne metoden for artikulasjon blitt lagt til tegn. Abbé De l'Epée komponerte en god artikulasjonsmetode; og det er ifølge ham at hans etterfølgere, blant annet M. Vaïsse, jobbet, slik at det i dag er i Frankrike mestere som praktiserer metode for artikulasjon; og vi blir fortsatt fortalt at den franske metoden utelukker artikulasjon! La oss derfor vite at den franske metoden ikke utelukkende består i tegn; men at den bruker alle mulige midler, både artikulasjon og tegn.

KIERKEGAARD-EKBOHRN. — Jeg har bedt om at ordet informerer deg om hva vi i nord mener om denne viktige saken. I 1876 møttes lærerne i de døvstumme av de tre nordlige

kongedømmene i Kongressen i Stockolm for å diskutere det store spørsmålet om fremdriften av utdanningen av døvstumme. Beslutningen fra denne kongressen var at ordet må være grunnlaget for utdanningen av døvstum i nordstatene, det vil si i Sverige, Norge og Danmark. Men det anerkjente også retten til tegn. Det er et stort antall døvstummes som ikke kan utdannes ved den tyske metoden ; derfor har instruksjonen blitt reservert for dem ved hjelp av den franske metoden. Jeg var en av dem som stemte for denne ordningen; Jeg ble ledet dit av min erfaring. Jeg ser ut som jeg fortsatt er ung, men det er jeg ikke. Vi barn av de nordlige skogene i lang tid gard et utseende av ungdom som lett kan bedra. Den lange tiden jeg har viet til døvstumet forteller deg at jeg ikke lenger er i mitt livs beste; jeg har tilbrakt femten år i utdanningen av mine brødre og søstre fratatt å høre. I løpet av denne tiden var jeg i stand til å overbevise meg selv om at ikke alle døvstummes kan bli undervist ved den tyske metoden. Det er organiske feil, svake intelligenser eller avansert alder, som motsetter seg muntlig instruksjon, og kollegene mine har vært etter min mening. Etter vår kongress i de tre nasjonene utnevnte regjeringen i mitt land en komité som søkte i våre resolusjoner den beste måten å omorganisere utdanningen av døvstumme i Sverige. Vel, komiteen har besluttet å foreslå for Diet dannelsen i Sverige av tre kategorier av institusjoner for døvstumme. Den første var for barn i alderen 8 til 10 år som ville bli undervist i henhold til den tyske metoden; Den andre kategorien ville inkludere døvstummes i en alder av 15 år eller over, og de som tale ville være umulig, disse ville bli utdannet ved hjelp av den franske metoden. Den tredje kategorien

- 73 -

Gorie ville bestå av baklengs og idioter. For hver av disse kategoriene ville det være nødvendig med en spesiell institusjon, og det ble foreslått, som en absolutt betingelse, aldri å blande disse tre emnekategoriene i samme institusjon. Men mine kolleger og jeg, så vel som komiteen, fant det nødvendig å ikke forsvare bruken av naturskilt hvor som helst. Det er sant at vi barn i nord er roligere enn barna i dette fortryllende landet der den nåværende kongressen holdes, men mine døve brødre har alle tilbøyelighet til å bruke språket som naturen har gitt dem, og som prinsipp, Jeg tør å si at alle mine skandinaviske kolleger, bare en unntatt en, mener at vi ikke skal knytte hendene våre til døvstumme. Naturlige bevegelser er anerkjent som nødvendige for instruksjonen av den delen av menneskeheten, som vi alle har viet oss til; vår eksistens. Hvis jeg ikke tar feil, er ingen i mitt land, bortsett fra unntaket jeg nevnte, av den oppfatning at døvstumme armer skal knyttes i løpet av de første årene av utdanningen. Naturlige tegn er, i henhold til vår måte å se, ikke bare effektive, men nødvendige for utviklingen av deres intelligens, og i begynnelsen er de det eneste kommunikasjonsmiddelet mellom mesteren og hans student.

VAISSE. "Abbe de l'épee," sa abbe delaplace, "lærte seks språk: men jeg tror jeg kan bekrefte, fra dokumentene, at den fromme skaperen av den franske metoden bare lærte ett av de seks språkene til hver av sine døvstumme, og at han ikke gjorde det. Lærte ikke alle seks til samme elev.

DAVIS. — Jeg tror at Abbé De l'Epée var det største geniet som noen gang har taklet døvstumme: han arbeidet for å forberede et leksikon for dem; Han inviterte Paris' embetsmenn til sine essays; Han hadde tavler dekket med leksjoner satt foran sine studenter, og i nærvær av de høyeste tallene i retten og diplomatiske korps og andre representanter for samfunnets frontranger stilte studentene spørsmål ved de seks språkene.

E. GALLAUDET. — Med en veldig dyp respekt for iveren og oppriktigheten til dem som gir preferanse til talemåten, unntatt tegn og skrijving, er jeg forpliktet av styrken i min overbevisning, dannet etter en periode med godhet. år, i undervisningen av døvstumme, for å forsvare den kombinerte metoden. Nemlig metoden som bruker naturlig tegnspråk, i en grad begrenset til hver grad av instruksjonsforløpet, som bruker det manuelle alfabetet på samme måte, samtidig som artikulasjonen prøves med alt, og fortsetter i hele undervisningsperioden med hver student som lover å oppnå rimelig suksess. Etter min mening er det gjennom bruk av den kombinerte metoden at de største fordelene kan gis til det største antallet. Det sier seg selv at tale er et fakultet av kaniner av stor betydning for menn. At oppkjøpet av døvstumme er en dyrebar gave, ingen ønsker å benekte det. Men at dette er den største fordel en velvillig regjering kan gi til sine døvstummer, er ikke sant. Afrikas villmenn har evnen til å snakke, men de er ikke gjenstand for misunnelse for de intelligente og vellærte døvstummes (jeg bruker ordene "døv-dempet" for å indikere de som ikke har lært tale). Folk fra de siste klassene i samfunnet, utdannede, har en stemme, men det er tusenvis av døvstummes i Frankrike, England og Amerika, som ikke ønsker å endre sin tilstand med dem. Hva er utdanning? Er det ordet? Er de to ordene synonyme? Er det ordet som ga sivilisasjonen til verden? Ikke i det hele tatt. Med ordet, men uten utdanning, forble de lavere menneskene, selv i kristne land, i flere århundrer i en tilstand av nedbrytning og slaveri. Og vi ser millioner av dollar utbetalt hvert år i Europa og Amerika for gratis utdanning av mennesker som allerede har en stemme. For et behov for utdanning når du har ordet! Døvstumme remskiver, som for deres mer privilegerte brødre, spør vi ved regjeringens hånd eller privat velvilje, undervisningsmidlene. Og hvordan skal vi betale pengene som er gitt til oss for dette objektet? Vil vi gi en stemme til døvstummet, og se på utdannelsen deres som ferdig? Det er fordi på dette spørsmålet har det ofte blitt gitt, i disse dager, et bekræftende svar, at jeg tør å heve stemmen min mot et system som lett kan lure mange mennesker med sine nesten mirakuløse resultater, et system som ofte bringer sine undersåtter til terskelen til kunnskapstempelet, og etterlater dem der med svært lite håp om å komme inn. Men jeg er ikke her som en talsmann for det andre systemet som ikke gir ordet til noen av de døvstumme, fordi jeg tror at det er mulig å gi mye mer til døvstummes, enn de har mottatt med de gamle franske metodene. Men når jeg leser historien om utdannelsen av døvstumme i denne verden, og jeg sammenligner fordelene gitt til døvstumme av de to systemene, som så lenge var fiendtlige mot hverandre, er jeg tvunget til å konkludere med at sverdets disipler har oppnådd mer for den sanne trivselen til døvstumme enn imitatorene til Heinicke. For i Frankrike hvor Sword-metoden har stått på spill i et århundre, i Amerika hvor det samme systemet har vært i bruk i femti år, og i England, hvor undervisningen i døvstumme i stor grad var målløs for mange år siden, det er et veletablert

faktum at nesten alle elever som forlater skolene i disse landene, men ganske

— 75 —

Mute, lev i dag som intelligente, velutdannede mennesker som kan snakke med hverandre: lykkelige i alle livets forhold, gode borgere, takknemlige for fordelene de har mottatt, og fulle av håp for det evige liv. Så kan vi si mer enn dette om resultatene av ethvert utdanningssystem for døvstumme. På en offentlig undersøkelse av døvstumme for noen dager siden uttrykte en av de mest avanserte studentene følelsen, som ble applaudert, at en døv-stum uten tale ikke var mer enn et dyr, en ape. Jeg, som er sønn av en hellig mor som tilbrakte et liv på åtti år, uten ordet, men æret og dyktig, som oppdro sin store familie med hell, og som var ornamentet og herligheten i samfunnet hun levde i, Jeg avviser bebreidelse, uverdigg og latterlig, at døvstummet, uten tale, bare er dyr; og jeg vil minne minnet om de som applauderte denne følelsen, at det er stille dyr som har mye mer intelligens enn snakkende fugler. Og jeg vil spørre om det ikke er noen fare i et system som, med som begynnelse og slutt for å gi ordet til demperen, vil produsere en generasjon oppslagstavler med så liten reell utdanning at de alltid vil forbli ved foten av stigen. Jeg ønsker ikke å bli sett på som en fiende av ordet, i undervisningen av døvstumme. Tvert imot var jeg i flere år den uttalte vennen til artikulasjonen i Amerika, og jeg er glad for å tro at konkurransen min har gitt gode resultater. Men ut fra mine observasjoner finner jeg ikke ut at alle døde kan lære å snakke godt. Etter min mening oppnår en stor andel ikke reell suksess, og tiden som brukes med dem kan brukes mye mer til deres fordel i utviklingen av deres sinn, og for å forstørre summen av oppkjøpene. For disse er et helt annet system fra tale nødvendig. Og selv for de som kan lære å snakke godt, er bevegelser og skriving for verdifulle hjelpemidler til å bli neglisjert. Et system som bruker alle lønnsomme hjelpemidler, tilpasser dem diskret til de ulike forholdene til de som er undervisningsfagene, et system som har en tendens til en ekte og full utdanning av fagene, er det systemet som på heltid vil få hjelp av alle intelligente og ærlige sinn. Og for dette er jeg ikke redd for å forutsi at fremtidens system, som alle de motsatte elementene kan forenes på, og i anvendelsen av hvilke så mye fiendtligheter og fiendtligheter vil bli forvandlet til sjenerøs rivalisering, er den kombinerte metoden. -Naturellement det vil være skoler hvor ordet vil bli undervist til alle elevene, og hvor undervisningsprosessene vil bli utført av ordet. I lokaliteter hvor vedlikehold av slike skoler er funnet ugjennomtrengelig, vil det være klasser og avdelinger utført fra samme manière. At det vil være samtidig skoler, klasser og avdelinger der det ikke vil bli prøvd å undervise ved ordet, er etter min mening også sikkert. I alle skoler er tegnspråk det naturlige språket til døvstumme, og verdens morsmål vil bli akseptert som en uunnværlig hjelp på alle nivåer i undervisningskurset, samtidig som overdreven bruk vil bli unngått. Og så vil vi se de største fordelene gitt til det største antallet, og niilleniim av instruksjonen av døvstumme vil bli oppnådd.

STORSNØLER. - Bare to ord som svar på Mr. Gallaudet. Han mener at den blandede metoden er den beste. Tvert imot, ta motsatt utsikt. Jeg aksepterer helt at ved tegn, selv ved

tegn alene, kan man dyrke intelligens; Men jeg hevder at ved hjelp av ren tale også klarer vi å utvikle intelligens. Nå sier jeg at hvis vi ved rent ord når samme grad av intellektuell utvikling, vil det bli like mye oppnådd; det er derfor jeg erklærer meg selv for ordet.

Presidenten leste telegrammet av svar fra den ærede sekretæren Te-nerelli på vegne av ministeren for offentlig instruksjon som, ved å takke kongressmedlemmene for deres utsendelse, uttrykte håpet om at, takket være antall og betydning av positive studiepapirer, metoder for utdanning av de uheldige vil bli forbedret, uten en av de viktigste menneskelige egenskapene.

PRESIDENT. - Før jeg hevet sitteplassen, advarer jeg om at vi for i dag vil holde en til.

Sêançs av ettermiddagen den 7.

Den åpner klokken 02 og varer til 05-tiden.

Presidenten. — Sittestillingen er åpen. Visesekretær, fader guerin, vil lese på fransk referatene fra åpningssesjonen.

Helbredet (seng).

Davis. "Jeg foreslår at et telegram sendes til hans hellighet, kirkens overhode, for å påberope seg hans velsignelse.

President. — Dette forslaget har ingenting med protokollen å gjøre, men hvis forsamlingen, etter å ha godkjent protokollen som nettopp har blitt lest av fader guerin, mener at den må godta forslaget fra fader delaplace, om å sende den hellige fader et telegram og be om hans fordel. Jeg skal stemme over det (protokollen er godkjent og forslaget fra fader delaplace er vedtatt). Telegrammet vil bli sendt umiddelbart.

- 77 —

Herr HoUDrN. — Jeg vil at vi skal merke oss i referatet at akkurat som innenriksdepartementet i Frankrike utnevnte Franck til å representere den franske høyere administrasjonen her, har ministeren for offentlig utdanning på sin side, oppnevnt med et lignende oppdrag, sett fra de vitenskapelige tjenestene han presiderer over.

PRESIDENTEN. — DENNE INFORMASJONEN LEGGES TIL I MINUTTENE.
PRØVELØSLATELSEN ER TIL MR. ARNOLD.

Herr Arnold: Artikulert språk er bedre enn tegn, fordi det er metoden som brukes av naturen. Moderne vitenskap lærer oss at det som er naturlig alltid ender opp med å ha overtaket. Men lyd må være det beste kommunikasjonsmiddelet, hvis det utelukker andre. Vitenskapen lærer oss fortsatt at det er arvelige og medfødte disposisjoner med vår fysiske

grunnlov, som venter på at visse gunstige forhold skal utvikle seg. Språk er en av disse be-
stemmelsene. Det er en evne til øvelsen som vi klokt bruker. Sansene, så vel som fakultete-
ne i sinnet, er underlagt påvirkning av disse disposisjonene. Hørsel, tale, lukt, syn og berø-
ring virker medfødte ting som tanke. Derfor ser det ikke ut til at språkorganene krever et
kraftigere hjelpemiddel enn øynene for å bli trent til fri trening. Den enkle som et lite barn
etterligner stemmen til sine foreldre eller barnepike er fantastisk. 11 lærer umiddelbart å
avgi de vanskeligste lydene, og vi forstår ikke hvordan han kommer dit. Det er at det bare
avhenger av tilbøyelighet til imitasjon. Hvert døve barn er også født med denne tilbøyelig-
heten; Imidlertid er fraværet av hørsel for ham et hinder for imitasjon, inntil kunst for ham
har funnet midler til å supplere hørselen.

Tale er derfor naturlig, og tegn er bare et kunstig forsøk på å supplere det; men organene
forble, i døve, perfekte og i en tilstand for å produsere noen vokal lyd overhodet. Hvorfor
skal vi ikke bruke den til å sikre at disse organene også oppfyller sine høye funksjoner i det-
te barnet? Himmelen tok ikke feil i å velge talespråk som F-instrument. Jeg gjentar: vi har
ikke oppdaget noe symbol på tanke som kan sammenlignes med leddlyder. Vi hører eller
føler lyder, men vi kan aldri gjøre dem om til materielle bilder. De opptar ikke noe sted i .
rom. De foreslår tanke uten å gjøre det flaut med ufullkomne likheter, og de gjør det ved å
utføre sin oppgave som usynlige tjenere. Derav deres enorme overlegenhet over alle andre
midler eller mellommenn (medium). De er også nært knyttet til det som er mentalt (til det
mentale). Og dette er grunnen til at de ble valgt av naturen eller rettere sagt av den allvi-
tende Skaperen for den tiden da vi dens tilstedeværelse.

Tegnene er utvilsomt ofte animerte og pittoreske, men de er helt utilstrekkelige for ab-
straksjon. Faktisk kan ingen tegn riktig tjene denne operasjonen av sinnet. De som er i
bruk, er vilkårlige eller konvensjonelle bevegelser som ikke har den minste likhet med det
tilsvarende mentale objektet. Et språk med tegn eller symboler i sin primitive betydning er
umulig. Det er derfor bedre å sette av forsøk basert på etterligning og innsats for å for-
vandle enkle bevegelser til noe som ligner på et system. Denne blandingen av brystinnsats
og vilkårlige bevegelser er langt fra naturens enkelhet. Hvorfor skulle vi forgjeves lete etter
stedet for døvstumme i litteraturen?

Sammenlignet med intelligens er de ikke av lavere rang. Noen av dem har et ekte geni:
men ofte har de språket i sitt land så ufullkomment at de skriver på en slik måte at de
knappt fortjener å bli lest. Undervisningsmetodene må derfor være defekte og våre mes-
tere, etter enten den muntlige metoden eller tegnenes, må vi bruke all vår oppmerksom-
het på dem og gjøre alt som er mulig for å forbedre metodene våre. Språk er så naturlig å
tenke og tanke formasjon at dens ufullkommenhet er et hinder for enhver fremgang. Jeg er
langt fra å tro at i dag er den muntlige metoden perfekt. Tysk tålmodighet og innsikt gjorde
mye; men det er fortsatt rom for forbedring, og andre nasjoner kan. anvende seg selv i sin
tur og gjøre sin del av arbeidet. Muntlig undervisning har imitasjon blant sine generative
prinsipper. Elevene begrenser seg til å imitere oss ut av følelsen og av det de legger mer-

ke til i oss, når vi snakker, til vi forsikrer dem om en måte å snakke virkelig muntlig på; de etterligner oss på den måten vi regulerer pusten på; de etterligner oss i alle disposisjonene vi gir til organene våre hvis vi gjør dem synlige for dem.

Men de ser ikke hva som ikke kan være synlig, og mange av lydene som tungen danner når de nærmer seg ganen, tillater dem ikke å se mekanismen sin. Hvorfor, da, søke det umulige og unødvendig dekk våre elever? Kan vi ikke forestille oss modeller som reproducerer organenes nøyaktige posisjon i utslipp av disse lydene og setter elevene på veien for å forstå hvordan de skal sette språket i bevegelse? De vil bare etterligne, og prinsippet vil bli opprettholdt. Jeg har utført disse modellene til eget bruk, og ofte har jeg funnet dem veldig nyttige. — Jeg gjentar: leppelesing, det vil si evnen til å lære dette som en annen sier, basert på observasjon av relaterte muskelbevegelser med tale kan reduseres til systemet. Jeg har ikke funnet noen bøker om dette emnet, men det er av største betydning å se om

— 80 -

Muntlig informasjon gjelder for døvstumme for å gjøre det mulig for ham å bruke ordet i livets handel. Måten man lærer å snakke på er ukjent for de aller fleste talere. I det siste har jeg viet en god del av min tid og omsorg til dette spørsmålet, og nå kan jeg erklære i all oppriktighet og sikkerhet at det i språket ikke er noen lyd som ikke manifesterer seg til F eksternt av noen muskuløs forandring. Noen av disse endringene er ikke veldig følsomme og vanskelige å forstå; men de er vanligvis forbundet med mer aksentuerte lyder som gjør dem gjenkjent. Når det er akseptert at tale- og leppelesing er det vi ønsker at de skal være, er det ikke lenger mulig å stille spørsmål ved deres overlegenhet over noen annen kommunikasjonsmetode for hørselshemmede. Tegnene er bare kjent for å initiere; det manuelle alfabetet er sakte, og vanligvis, eller det er ikke kjent, eller det er ikke i kraften til de som ikke er utdannet: skrijving er enda mer slitsomt og mer begrenset i bruken. Men på den annen side snakker og hører alle i det menneskelige samfunn ordet hvis det brukes av andre. Det er derfor den døve personen som kan snakke på en forståelig måte og lett lese på leppene hva andre sier har en fordel over de som har blitt oppdratt utelukkende av tegnene. Talemotoden krever derfor studier og forbedringer på grunn av sin evigeste overlegenhet. Det er bevist at bare en del av de som er opplært til å snakke, kan bli mestere nok av språket til å kunne holde sin plass i samfunnet og snakke fritt med menneskene de er omgitt av, innrømmer at for andre gjør vi vårt beste på en annen måte, til slutt at vi gjør nok slik at de ikke forblir helt isolerte. En metode som savner formålet i de fleste tilfeller er verre enn en som er helt vellykket i det minste om noen få. De av våre studenter som ikke kan snakke ordentlig, bør helst bruke manuelt alfabet i stedet for å slite sine lyttere med ineffektive anstrengelser for å gjøre seg forstått. Jeg sier dette ikke at den muntlige metoden må mislykkes, men fordi den ikke er tilstrekkelig praktisert eller tilstrekkelig perfektionert.

Suksessen jeg har oppnådd i undervisningstalen er oppmuntrende for meg. Denne undervisningen praktiseres i mitt hjem på en eksklusiv måte, og det er berettiget av resultater som ville være nesten umulig å oppnå med tegnmetoden. Hvert individ kan lære å snakke,

men ikke alle kan med like letthet, og dette av grunnene har jeg nettopp skissert.

Thomas Gallaudet. — Om de store temaene menn kan ha

— 81 —

forskjellige meninger, det er konservative og det er radikaler. Jeg tror vi må dra nytte av det gode som finnes i begge parter. For utdanning av døvstumme er tegn like nødvendige som leddet tale. Jeg har laget skilt i femti år fordi min mor var døv-stum, og min kone, også døv-stum, var min student i New York Institution. Begge metodene, tegn og talemåte, er nødvendige for intellektuell utvikling. Handling! Handling! Alltid action! (Her slutter taleren å snakke for å uttrykke seg ved etterligning; og tolken 31. Väisse legger til: Mr. Gallaudets etterligning er så uttrykksfull at den ikke trenger tolkning). Hvis vi derfor innrømmer handlingen for høringen, fortsetter Mr. Gallaudet, hvordan kan man ikke innrømme det for den som ikke går inn eller snakker? Tegnene er nødvendige, ikke bare for utdanning av sinnet, men også for hjertets. Abbé De l'Épée var naturens store elev, og han talte med tegn, ved handling. Clerc og min far, som var elever av Abbé Sicard, instruerte naturligvis de døde elevene sine ved handlingsspråket (Her resiterer taleren ved gester Sunday Voration, som han sier, dermed hever ånden bedre til himmelen).

MARCHIA. - Jeg har bare ett ord å si som svar på mr. Gallaudet: " kom og se barna våre snakke

Bouchet: - "mine herrer, jeg er tilhenger av ordet, og i mer enn tjue år var jeg professor i artikulasjon. Mr. Vallade-gabel ga meg til og med en vennlig preken om dette. Jeg er derfor langt fra å være ordets motstander og den absolutte tilhengeren av tegn. Tale er faktisk tankens naturlige kjøretøy; ordet har skapt ideen i alle ting i universet. Hver idé, hver følelse uttrykkes gjennom prøveløslatelsen; lenge leve ordet! Men noen sier: "kan døvstummet bli undervist ved tale alene? – Ja, jeg har sett det, og jeg erklærer meg omvendt. Andre sier at man instruerer godt ved tegn også og uten tale. Hva skal jeg gjøre? Uforgjengeligheter er veldig farlige i alle ting. Vel, det er en måte å forene alt på: sannheten spesielt, ingenting annet enn sannheten. Jeg tror at vi må gi den døde kunstige talen, fordi dette ordet fortsatt er et naturlig tankeinstrument: la oss derfor gi dem dette kraftige instrumentet. Jeg er av den oppfatning at vi kan forene meningene til de fremtredende lærerne rundt oss ved å si at ordet vil være høyre hånd og tegnet på elevenes venstre hånd. Som du vet, kan en tung byrde bare løftes med begge hender. Tegnet er illustrasjonen av ordet. Og akkurat nå, illustrerte ikke mr. Gallaudet deg med sitt tegn hva han fortalte deg? (*Taleren siterer noen eksempler sammen med tegn*)..

- 82 —

PRESIDENT. — Du går inn i det andre spørsmålet.

Ellot. — Å ha æren av å være tilknyttet som rektor ved institusjonen for døvstumme i London og delegert av styret til å delta på denne internasjonale kongressen, ønsker jeg velkommen muligheten til å delta i arbeidet ditt, og jeg ønsker velkommen muligheten til å komme med noen kommentarer til emnet for dine overveielser.

Alle institusjonene i den siviliserte verden som er opptatt av utdanning av døvstumme, vil følge med interesse arbeidet til Kongressen i Milano, men ingen vil være mer oppmerksomme på diskusjonen enn selskapet jeg representerer, som først og fremst vil være har viet all sin innsats til utdanning av døve, stumme og nødlidende barn på De britiske øyer.

Alle her vet sannsynligvis at vår innsats for utdanning av de nødlidende døvstummes i England er helt, eller nesten helt, støttet av offentlig veldedighet, staten gir oss ingen direkte hjelp, og ikke bryr seg på noen måte om vårt arbeid; det er derfor et alvorlig ansvars- og meditasjonsemne, for alle som er involvert i utdanningen av døve-stumme barn, for å sjekke de beste systemene og metodene som kan være nyttige for klassen av urfolks døvstummes.

Den nylige utviklingen i ordinær utdanning i vårt land, som følge av loven om grunnskoleutdanning vedtatt i 1870, har gjort direktørene for institusjonen som jeg representerer enda mer ivrige etter å dele med de som de er foresatte, alle forbedringene av moderne fremgang, nytten av hvilken erfaring har vist; men hovedpoenget de må vurdere er muligheten for deres søknad til klassen av barna i deres omsorg, det vil si til de som ikke er i stand til å betale sine utdanningskostnader.

Inntrengt av ideen jeg nettopp har indikert, sendte Asylkomiteen i London for utdanning av urfolks døvstumme barn, før jeg åpnet en grenskole ved havnen i Margal, meg for å besøke de viktigste skolene i Storbritannia, og i 1877 fulgte med stor interesse diskusjonene som fant sted på konferansen av lærere av døvstumme holdt i London. Jeg nevner disse fakta for å vise deg at komiteen ikke har spart noen anstrengelser for å gjøre det den har funnet mest nyttig under moderne krav til fordel for de som er under omsorg av institusjonen; Derfor kan jeg forsikre deg med full sikkerhet om at komiteen vil ta stor hensyn til alt som viser seg å ha en praktisk fordel. Jeg er sikker på at denne kongressens overveielser vil være nyttige for institusjonen jeg representerer, og for hver av de vi, og jeg er ikke i tvil om at de ikke gir en mektig hjelp til det store og edle arbeidet vi er engasjert i.

Ingen vil benekte at hvis talentet for leppelesing og tale kan skaffes så perfekt og enkelt som advokatene hans hevder, må systemet som bruker disse midlene være det beste.

Spørsmålet er: Kan døvstumme generelt prøve å snakke forståelig og lese lepper uten å mislykkes og uten å nøle? I så fall må disse midlene med fordel bli det viktigste eller eneste undervisnings- og relasjonsmediet til verden i løpet av livet.

Når det gjelder å snakke forståelig, tror jeg det er innrømmet at bare et visst antall elever, etter å ha tatt et studieløp, lett kan forstås av menneskene de adresserer, når ordene som snakkes er uventede eller ukjente for dem; min egen erfaring, i samsvar med andre observatørers, har fått meg til å tro at bortsett fra i unntakstilfeller nøler den som leser på leppene og tar feil i mange kommunikasjoner gjort på denne måten.

Spørsmålet som nå gjenstår er om artikulasjon og leppelesing fra begynnelsen av undervisningen skal tas med fordel, som de eneste utdanningsagentene.

Jeg kan ikke svare på dette spørsmålet bekreftende; hvis vi setter til side de naturlige tegnene, er det ikke lenger et vanlig kommunikasjonsmiddel mellom mesterens sinn og elevens sinn, før ved lesingen på leppene er det opprettet en slags kunstig forståelse; men man har skapt en slags kunstig forståelse; men en. kan bare komme dit sakte og gjennom slitsomme prosesser som må strekke seg over lang tid; Og i løpet av denne perioden, hvordan vil det fattige døvstumme barnet uttrykke sine ideer, gjøre kjent vanskelighetene han opplever, og motta med en viss grad av sikkerhet forklaringene han trenger? Et talt ord skal bare virke for ham en enkel bevegelse av leppene, men vanskelig å skille fra noen annen bevegelse som representerer et annet ord. Ordet talt, sett i sine særegenheter på andres lepper, må være i barnets øyne, en *siei>ie* av leppene forskjellig fra et vanlig tegn, ved at dannelsen er vilkårlig og vises på en liten overflate, et instrument mindre fleksibelt enn hånden, hvis jeg kan si det på den måten; leppelesing, fra dette synspunktet, er ikke anerkjennelsen av et tegnspråk av leppene, nærmere knyttet, det er sant, til de vilkårlige språkformene, men mangler naturlighet og klarhet; og da må vi koble sammen en rekke av disse dårlig definerte og usikre formene, før det er mulig å uttrykke en ide til barnet.

Jeg må derfor konkludere med at det å stole på leppelesing som det eneste instrumentet for utdanning av et barn som ikke vet noe om ord, er å holde ham lenge i en baklengs tilstand av intelligens og kunnskap.

På den annen side har naturen gitt oss et annet middel til å facilely oppnå barnets intelligens og som vi umiddelbart inngår kommunikasjon med ham; dette betyr, det vil si av naturlige tegn, er kompensasjonen gitt av naturen til det døvstumme barnet, i fravær av evne til å lære vanlig språk på vanlig måte.

Hvert barn bruker tegn til han har fått et mer perfekt kommunikasjonsmiddel gjennom språk; dermed må gjøre døvstumme.

En annen innvending mot leppelesing, som det eneste middel til utdanning, er dens tveetydighet og usikkerhet; et ord som vil bli brukt i løpet av undervisningen, bør gjentas ofte, hvis det ordet er nytt eller fremmed for studenten, eller et av de mange ordene som tar samme form på leppene; en slik instruksjon, alltid tvilsom i seg selv og der mange snublesteiner vil bli møtt som må kastes, før de blir forståelige, synes for meg å love noe annet enn en klar og rask måte å overvinne vanskeligheter på. .

Jeg anser det som veldig fordelaktig, om ikke absolutt nødvendig, å bruke i de tidlige undervisningsperiodene naturlige tegn kombinert med skriftlig eller muntlig språk; de er forståelig adressert til alle, uansett grad av evne og evne og, som det har blitt sagt så godt, danner de stillaset som vi bygger langage på, og et av instrumentene vi bruker i utdanning, det viktigste av alt, og som vi må bruke så lenge det er nyttig å gjøre det.

Målet med vår innsats, slik jeg forstår det, er å heve døvstumme så mye som mulig til samfunnets nivå rundt dem, og dette målet kan ikke oppnås ved å gi dem et annet språk enn andres, og ved å søke å utgjøre dem som separate selskaper, men tvert imot ved å assimilere dem til de andre så mye som mulig av en utdanning som ligner på enhver annen klasse av det menneskelige samfunn; fra lovene må vi for all del legge til rette for utviklingen. fakultetene og kunnskapen som de er utsatt for, og som har en tendens til målet vi har indikert; erfaringene fra institusjonen som jeg er knyttet til, viser fullt ut at et stort antall døvstummer er i stand til å skaffe seg en stor ferdighet til å snakke og lese lepper, så siden 1792, da vår institusjon ble grunnlagt, har artikulasjon blitt undervist der, men ved å kombinere det med det skriftlige språket uttrykt av fingrenes alfabet.

Med tanke på klassen av barn hvis skjebne vi må myke opp, deres evner og tiden de kan bruke på utdanningen, så denne blandede metoden ut til at direktørene for vårt asyl var den som passer best for det foreslåtte formålet, den som gir de beste resultatene, den hvis suksess er den mest sikre, den som ikke utelukker å holde ut fordelene som kan avledes fra den.

Ulike skoler kombinerer uten tvil disse systemene av forskjellige materialer; For oss er vi vant til å starte og fortsette undervisningen ved hjelp av tegnene og fingrenes alfabet, til studenten har gjort noen fremskritt i det skriftlige språket. Artikulasjon har vært en del av vår undervisning siden begynnelsen; når elevene har fått et visst ordforråd av ord og har klart å uttale dem ganske forståelig, skiller vi barna som ser ut til å pro-, sette bedre artikulere og lese på leppene, vi danner en egen klasse, hvor undervisningen er spesielt gitt muntlig; muntlig instruksjon erstatter derfor gradvis instruksjon gitt av fingre.

Barn i lavere klasse blir regelmessig og systematisk lært leppeartikulasjon og leppelesing, men deres utdanning er kombinert med skriving og skriving; dermed blir hvert barn instruert av midler som ser ut til å gi større håp de som har minst evne til å artikulere og lese lepper, har også muligheten til å lære å leppelese ordene og setningene som kan være mest nyttige for dem i løpet av livet.

President : - Det virker for meg som om du også har kommet inn i det andre spørsmålet.

BALESTRA. - Mine damer og herrer! Brødre fra andre siden av fjellene og utlandet ! Jeg ber deg bare om benådning: Ikke stem hvis du ikke tror du kan gjøre det; men hjemme rapporterer du det du har sett her: Italias døvstumme snakker. Tidligere snakket de ikke; de gjorde også pantomime og skriving. Vi er alle barn av samme Kristus, som satte et eksempel

for oss: Aperuit os mutorum; Og Kristi tjener må åpne sin munn for de stumme. Skriften sier også: ite et docete, dette er vårt program. Vi er også døvstumme midt i samfunnet som ikke forstår oss; og det er smertefullt å vite at det er konferansierer som ikke forstår oss. Jeg vil legge til at det er nødvendig for en katolsk prest at de stumme vet hvordan de skal snakke, etter hva vi har tilståelse og at presten på landsbygda vil begå i revers hva den stakkars døvstumme vil fortelle ham ved tegnene. Vennligst stem på ordet, alltid ordet.

M.me HuLL. — Det er ikke i en egoisme ånd at jeg presenterer et sammendrag av min personlige erfaring, om flere metoder som kan brukes til å instruere døde fra fødselen; men det er i håp om at en arbeiders konklusjoner i god tro garantert vil bli verdsatt i en forsamling. Det er like strålende som denne.

I løpet av de sytten årene jeg har viet meg til døde, har jeg bare hatt én tanke: deres velvære; nå har jeg ikke noe mer ivrig ønske enn å bringe andre til den sikkerhet jeg selv har kommet til: at den beste måten å sikre dette velvære er å instruere dem i henhold til metoden for ren tale, mener jeg metoden for artikulasjon og etterligning av leppene.

Da jeg begynte arbeidet mitt i 1863, hadde jeg aldri sett et barn døde fra fødselen; jeg visste ikke at så mange av våre semblables ble fratatt hørselsfølelsen, jeg hadde ikke en ide om det store antallet institusjoner som eksisterte for å forbedre deres triste skjebne. Alt jeg visste da, hadde jeg lært av en enkel samling fra Chambers Magazine om utdanningen av Laura Bridgman og James Mitchell.

Fra min tidligste ungdom ble jeg rammet av storheten i Dr. Howes innsats for å bringe Laura Bridgman tilbake til det sosiale liv; Men inntil jeg snakket om det, hadde jeg ikke hatt anledning til å gå i hans fotspor.

Så hørte jeg min far, en lege i London, satse på den uheldige tilstanden til en liten dame, som en rekke feber hadde gjort halt, lammet med en hånd, døv og nesten blind. Det hadde ikke vært noen som kunne instruere dette uheldige barnet, og min far ble bedt om hans mening og råd.

Ønsket om at inntil da hadde, så å si, forble sovende i mitt hjerte, våknet, og jeg fikk tillatelse til å påta meg denne oppgaven.

Eleven min hadde beholdt noen ord som for det meste var substantiver, og jeg brukte meg først til å øke denne mengden ord. Det var ikke lett for meg, uvitende som jeg da var av fonetisk vitenskap, å perfektionere hans uttale og øke hans ordforråd: ofte en uke gikk for å få et nytt ord, hans defekte syn lagt til mine vanskeligheter.

Det tohånds skrive alfabetet var måten jeg brukte meg selv på; for sin del brukte hun vanlig tale.

Selv om fremgangen i begynnelsen hadde vært langsom, ville det være vanskelig å danne seg en ide om suksessene som senere kronet min innsats. Jeg ga opp yrket jeg først hadde

omfavnet og viet meg til utdanning av døve.

- 87 -

Jeg hørte da om institusjonene som allerede er etablert. Jeg dro for å besøke to eller tre av dem i England, i håp om å få nye ideer på denne måten som kunne hjelpe meg i arbeidet mitt.

Jeg fant imidlertid ut at studentene mine allerede var mer avanserte i å ha riktig stil enn de som vokste opp i disse offentlige institusjonene. Det var ingen tvil om hva jeg hadde gjort for barn som hadde blitt døve som følge av sykdom, men jeg var sikker på at jeg ikke ville være i stand til å gjøre noe for døve fra fødselen med mindre jeg brukte metodiske tegn, lik de som ble brukt i disse offentlige institusjonene.

Jeg tok disse menneskene som hadde mye mer erfaring enn meg på ordet, og jeg spurte dem: hvordan kan jeg få denne kunsten? Jeg ble fortalt at det var umulig hvis jeg ikke skulle bli på en institusjon i noen år.

Da trengte jeg bare å undervise elevene mine uten metodiske tegn, eller finne opp noen for meg selv.

Jeg gjorde det til en viss grad, men jeg ga alltid opp ordtegnet så snart barna hadde lært å stave dem.

Jeg går inn på alle disse detaljene for å vise at jeg ikke hadde noen fordommer for eller mot noen metode, og at jeg var villig til å vedta noe som kunne være fordelaktig for barna i min omsorg.

Men når det gjelder de metodisk tegnene, må jeg legge til at nå, når jeg ser tilbake på fortiden, ser jeg at innføringen av disse tegnene har vært som signalet om nedgangen i mine suksesser i undervisningen av språket.

Grammatikkfeil, kalt spesielle for døve, fungerte trinn for trinn med de metodisk tegnene, på alt når det gjaldt komposisjon; de var feil som jeg aldri hadde møtt før.

Det som gir meg mer og mer sikkerhet at disse grammatikkfeilene er det umiddelbare resultatet av tegnene, er at nå når jeg ser på spørsmålet fra motsatt synspunkt, merker jeg at det blir lettere og lettere for meg å lære språket, og disse grammatikkfeilene forsvinner når jeg forlater tegnene.

Jeg er sikker på at tegn bare noen gang vil tjene til å ødelegge språket, og at talespråk er for døve de naturlige midler de må kommunisere med sine medmennesker, og dette betyr blir like naturlig for døve som det er for de som hører, forutsatt at de aldri blir presentert på andre måter enn tale.

To søstre som var døve ved fødselen ble betrodd min omsorg, og som jeg alltid hadde blitt

fortalt at døve ved fødselen var naturlig-

- 89 -

Jeg tenkte at disse to små jentene også skulle være stum; så jeg gjorde ingen anstrengelser for å få dem til å få det talte språket.

Tolv måneder gikk og ryktet spredte at i Frankrike og Tyskland ble døve fra fødselen lært å snakke som de som alltid har hatt hørselssansen: at døve hadde evnen til å snakke, i det minste at de hadde stemmen. Denne nye oppdagelsen interesserte meg i høyeste grad. Fra begynnelsen av var målet jeg alltid hadde hatt å returnere mine døve barn til det innenlandske og sosiale livet; hva er en tryggere måte å nå dette målet på enn å legge til talespråk på skriftlig språk?

Mine undersøkelser hadde effekten av å gjøre meg oppmerksom på asylet for de døvstumme jødene som nettopp hadde blitt åpnet i London, takket være vennligheten til Rothschild-familien. Det var da 1868.

Jeg ba direktøren gi meg detaljer om denne metoden, men det var umulig for meg å akseptere forholdene han foreslo for meg. Så jeg ble nok en gang redusert til mine egne ressurser. Jeg var fast bestemt på å få elevene mine til å snakke, men hvordan kommer jeg dit?

Professor Melville Bell hadde nylig publisert sitt alfabet sa: "Det synlige ordet Han hadde allerede lært meg, men på en annen måte, fonetisk vitenskap; og så tydde jeg til systemet med "synlig tale" for å se om det kunne tjene meg.

Jeg studerte symbolene, jeg så at de ble adoptert for min hensikt. Jeg gikk til professor Bell, og jeg fortalte ham om min overbevisning om at "synlig tale" var en måte å gi stemme til den døve fødselen. Han åpnet seg helhjertet for prosjektet mitt, og sønnen professor Graham Bell (oppfinner av telefonen) kom selv for å begynne å undervise denne metoden i pensjonatet mitt.

Før jeg gjorde disse eksperimentene hadde jeg prøvd en kort stund, å bruke den gamle engelske undervisningsmetoden ved hjelp av lyder, brukt av Wallis og Braidwood, men lærerens innsats hadde ikke vært vellykket. Det samme gjaldt ikke professor Bells og hans sønns innsats; mine elever lærte å tale ved hjelp av stemmen, de som var døve fra fødselen, oppnådde til og med en fullkommenhet som seiret over dem som hadde blitt døve som følge av feber, Og de kunne også lese et lite antall setninger ved å observere bevegelsen av leppene mine. Dette var det svake punktet i metoden min på den tiden; jeg hadde snakket språk, men jeg hadde ikke leppelesing, eller i det minste hadde jeg det bare på en tilbehørsmåte.

Dette stammer fra det faktum at professor Bell ikke ønsket å innrømme muligheten for lep-

pelesing, og at jeg hadde betalt for mye oppmerksomhet til tegnene som fulgte med spørsmålne og setningene diktert i den eneste skolen jeg hadde besøkt, og som jeg på den tiden vurderte å ha blitt grunnlagt på det rene tyske systemet. Jeg trodde derfor at det var min plikt å fortsette med mine tidligere studenter det blandede systemet, som jeg hadde falt i, men når det gjelder de nye studentene, fikk de ikke lov til å tilegne seg kunnskapen om fingrenes alfabet. Jeg var i angst, ventet og på "hvem lever"

Besøkende fra Amerika, ivrige tilhengere av den tyske skolen slik den eksisterte i London, klandret meg for tregheten ved å vedta leppelesing, men ingen av dem klarte å reise tvil, og heller ikke overbevise meg om at denne metoden var den beste.

Endelig ankom Miss Rogers fra Clarke Institution, Massachusetts; Hun ga meg nye forhåpninger. Hun siterte fakta som hun hadde fulgt nøye med, og studerte med egne øyne; Hans tro vekket min igjen. Jeg dro snart til Amerika for å dømme for meg selv; og fra den tiden ble jeg nærmere og nærmere systemet med ren tale, som jeg nå bruker til å undervise, uten å ty til fingrenes språk, verken til de fonetiske symbolene eller til noen tegn på at det kan være, og jeg gratulerer meg selv hver dag mer og mer når jeg vurderer de lykkelige resultatene jeg får.

Når det gjelder undervisning ved hjelp av fonetiske symboler, for eksempel synlig språk eller annen skriftlig karakter, vil jeg si nøyaktig hva jeg sa om tegnene. Hvis jeg ser på fortiden, ser jeg at disse symbolene sannsynligvis vil forsinke i stedet for å fremme avansement. Ved å bruke den klarer vi å kle tanken i en skriftlig form, i stedet for å sette på den med en leddet lyd. Vi fortsetter deretter fra skriving til tale; mens det vanlige naturforløpet består i å gå fra tale til skriving.

Det var denne oppdagelsen som fikk meg til å forlate visktilt språk, og videre studier av dette emnet etset dette aksiomet inn i mitt sinn for alltid. "Fra artikulasjon og leppelesing, til skriving." Først få en riktig uttale av ordet; deretter gi "skriftlig form, men aldri reversere rekkefølgen av denne prosessen".

Denne metoden, som jeg er nå, er nesten like overlegen den jeg pleide å undervise ved hjelp av synlig språk, som denne var til den blandede metoden.

Så jeg må vise hvordan jeg kom til min nåværende overbevisning; og på denne måten håper jeg å møte vanskelighetene til noen av menneskene som i hjertets oppriktighet er imot det de anser som en umulig metode.

Jeg kan sympatisere med dem i deres tvil og fordommer. Den

minne om min frykt er levende tilstede i mitt minne; og jeg kan også si at jeg aldri på noen måte har underkastet meg andres meninger, med mindre jeg hadde blitt overbevist om å se og realisere ting for meg selv, eller gjennom dem jeg kunne stole absolutt på.

Man forestiller seg at døves stemme må være hard og på ingen måte natuberal; dette er

en av de største hindringene vi må overvinne for å forsvare den tyske metoden. I England har mange hørt om døve mennesker, eller til og med kjent noen som ble oppdratt i henhold til metoden introdusert av Wallis og Braidwood; stemmen til disse døve menneskene er ekstremt hes og ubehagelig; og som det har blitt feilaktig antatt, at dette systemet var det samme som systemet med ren tale ble skylden på sistnevnte, og tilskrives det mangelen på suksess som i virkeligheten er det naturlige resultatet av et degenerert blandet system og hvor man har introduserer tegn og språk gjennom fingrene.

Mine elever, som jeg underviste dem i begynnelsen, kan bruke meg som eksempler for å bevise hva jeg fremmer. Menneskene som hørte dem snakke trodde at stemmen var hes og på ingen måte naturlig; nå som jeg bruker den tyske metoden, sier de samme menneskene og lytter til dem: det er ikke noe ubehagelig i stemmen deres, og det er lett å forstå dem. Jeg tilskriver denne suksessen til den konstante bruken av stemmen, så vel som til min erfaring og de daglige observasjonene jeg gjorde mens jeg underviste elevene mine.

Så lenge jeg lærte elevene mine artikulasjon bare som en luksus ting, skriving eller språk gjennom fingrene var de midler vi brukte oftest til å snakke sammen. De brukte stemmene sine bare til å henvende seg til meg, og i noen spesielle studier; Som et resultat for det meste av dagen forble vokalorganene inaktive. Nå vet vi at når et organ, som følge av sykdom eller mangel på trening, har sluttet å ha all sin naturlige aktivitet, er den eneste måten å gjenopprette vitaliteten på å utøve det hele tiden og ubarmhjertig ved å veilede det intelligent, og tvinge det til å etterligne de riktige bevegelsene og bruken av at andre lager slike organer.

Døve barn befinner seg vanligvis hos mennesker som ikke kan forstå hva de prøver å si, og som av uvitenhet forbyr dem bruk av stemmen. Da er vokalorganene nødvendigvis i denne tilstanden av passivitet, og som følge av forverring av evnen til å handle. Det de trenger er en konstant, aktiv og forsiktig praksis : Med dette vil stemmen deres snart bli, om ikke helt naturlig, i det minste godt modulert nok til ikke å tilby noe ubehagelig.

Hvis praksis er avgjørende for studenten, er konstant veiledning og overlegen ferdighet uunnværlige kvaliteter for læreren.

Faktisk må mesteren bli, så å si, barnets øre; hans oppgave er å korrigere nesten umerkelige feil i uttale, intonasjon eller modulasjon, en prosess som skjer hos andre mennesker gjennom hørselssansen.

Han må være på "hvem lever", i friminuttene så vel som i studietiden for å forstå alle feilene og rette dem. Og for å utføre dette kontoret på en slik måte at han oppnår fullstendig suksess, må han ha, ikke bare en grundig kunnskap om talemekanismen , men også om organenes anatomi hvis handling han søker å lede.

En blandet metode, ved å frata studenten denne øvelsen og av disse konstante bekymringene som er uunnværlige, ødelegger lyden av stemmen, og som døve alltid er tilbøyelige til

å tro at de er gjenstand for skadelige bemerkninger, vil folket dermed forkynte, snart oppdage at deres ord har noe entall, og de vil bli presset til å bruke mindre stemme, å stole mer på metoder der stillhet er tillatt, og å søke fortrinnsvis døvesamfunnet .

Det er en annen ulempe ved å bruke den blandede metoden; Det er at ved å behandle artikulasjonen som en egen studie, mister vi en dyrebar tid til å oppnå et mål som, som vi har vist, tross alt vil være ubrukkelig. Det er ikke bare at et slikt antall minutter er helt tatt ut av tiden som skal vies til studien, men det er at disse minuttene ikke brukes så nyttig som de burde være av hensyn til selve emnet. som de er dedikert til.

Et barn som har blitt undervist med metoden for ren tale, stadig bruker stemmen sin, og stadig lagt merke til i andre bevegelsen av leppene, skaffer seg, uten å innse det, en mengde lyder som i studietiden hadde vært vanskeligheter for ham. Det er ganske annerledes for barnet som blir undervist av den blandede metoden. Tidspunktet for studien en gang passerte, legger vi til side all tanke og enhver bruk av lyder: øyet som hele tiden er festet på hånden, ser aldri på munnen, sinnet og organene (i det minste når det gjelder vokalspråket) forblir inaktive, til tidspunktet for neste leksjon. eller ankom. Så vi må begynne på nytt, og dette med en voksende kjedsomhet for mesteren så vel som for studenten. Selv om en viss mengde leppeavlesning brukes, i et blandet system, vil resultatet bli det samme. Aldri artikulasjonen eller lesingen på leppene, undervist som en egen studie, vil komme lett og naturlig til studenten. Det vil alltid være noe tvunget i bruken som vil bli gjort av dem, og når mesteren oppdager at disse metodene (brukt som han bruker dem) er langsommere og krever mer problemer enn fingrenes alfabet, tegnene eller skrivingen, vil han gradvis komme til å bruke mindre og mindre metoden som han vil tro er den tregeste. Vi vil gjøre dette argumentet: "Tross alt er vårt hovedobjekt" å instruere, og det kan ikke være galt å gi preferanse til metoden som er den mest praktiske og sikreste.

Det var så i min egen erfaring, og jeg er ikke i tvil om det * det ville være så av alle de andre.

Det var dette ønsket om å formidle den største andelen kunnskap som hindret meg, så lenge, i å ta i bruk leppelesing; og det er det samme ønsket som fortsatt holder tilbake mange engelske mestere.

Mine vanskeligheter med leppelesing forsvant i påvente av suksessen jeg var vitne til på F-institusjonen til Northampton Massachussetts drevet av min venn, Miss Rogers. Jeg så at for hans studenter leppe lesing virkelig erstattet følelsen av hørsel, og jeg forsto at dette var de midler jeg hadde lett etter så lenge, et middel som døve befant seg på fylden av det sosiale livet og trivselen i det innenlandske hjemmet.

Erfaring har mer enn bekreftet denne konklusjonen.

Ikke bare syntes jeg leppelesing var like rask og trygg som fingerspråk, men jeg oppdaget at det var raskere og tryggere. Ved å bruke fingrene er man tilbøyelig til å forkorte setnin-

gen, eller i det minste å fjerne fra den de utropstegnene og poetiske formspråkene som danner språkets liv. Dette er et stort tap for studenten som er i besittelse av et språk som er dårligere enn det som tilbys av bøkene; og når tegnene kommer for å bli med på det for å endre og kutte språket, bøkene som barna i samme alder leser med glede, bare for ofte blir helt forseglede skrifter.

Vi må huske at vårt formål er å gi våre studenter langage, fordi språk er kilden og produktet av tanke, den eneste måten å frigjøre og lønnsom kommunikasjon fra sjel til sjel. Alt som har en tendens til å øke språket, forstørrer denne banen. Leppelesing er uten tvil den beste måten å oppnå dette målet på. Ved å snakke naturlig til våre studenter bruker vi hverdagsspråk, idiomatiske uttrykk, utrop, metaforer. De lærer å tenke med språk som vi tenker oss selv, dessuten griper de stadig uttrykksformer uten å bli tvunget til å lære dem; og det trente øyet er, til leseren på leppene, hva øret er for de som hører.

Dette ønsket om å formidle en enorm sum kunnskap, hvis man tar det som målet fra begynnelsen, i stedet for å ha det i sikte gjennom hele studiet, virker på en så skadelig måte til det tyske systemet selv.

Det hevdes at det er "umulig å gjøre uten naturlige tegn; langage skrevet før ordet er viktig "at å motsette seg det er å gjøre begynnelsen av det tyske kurset "bortkastet tid" det er å ønske å fordømme "kunnskapen", å vente til studentene har lært å snakke som vi gjør. -

01' vi innrømmer at mesterne som følger systemet med ren tale så strengt som mulig , viser, gjør bevegelser og tar i bruk de uttrykkene som ansiktet naturlig tar; uten dette ville undervisning være helt umulig: men disse er ikke hvis gnes, dette er bare midlertidige illustrasjoner som aldri tar plassen til ordet som må uttales.

Vi bruker også skriving som en verdifull øvelse for å fikse språkformen, etter at språket er anskaffet gjennom leppelesing, men vi bruker det aldri til å erstatte tale.

Vi hevder at både læreren og eleven ikke må miste synet av det talte språket, og at de må betrakte det som sitt eneste mål. I tillegg bekrefter vi at å søke å introdusere andre formål med undervisning, inntil denne er anskaffet, er ganske enkelt å stoppe studentens fremgang ved å kaste en snublestein på vei.

Ved å opprettholde disse meningene følger vi bare naturens gang.

Barnet som hører, lærer først i morens armer å etterligne lyden av stemmen hennes når hun snakker, og litt etter litt danner et ordforråd som vokser dag for dag.

Det ville være høyden av galskap å foreslå å lære et veldig lite barn lovene i fysikk, historie eller grammatikk fra det øyeblikket han begynner å artikulere noen få ord. Nei! Det tar år før vi tenker på å sende ham til skolen eller gi ham et vanlig undervisningsforløp.

Hvorfor vil du da gi "kunnskap " til døve før du har gitt dem midler til å skaffe seg riktig

språk? Vi blir fortalt: det er at døve ikke lenger er barn når vi er betrodd oss; andre i samme alder lærer på skolen, og å forsinke deres fremgang for å lære dem artikuleringen er å frata dem en del av en dyrebare tid som knapt er nok for studien.

Her er vårt svar på den innvendingen.

Vi aksepterer ikke på noen måte at det tyske systemet reduserer begrepet scholastic på noen måte.

For barn over seks år skal den lengste tiden som brukes på leddet aldri overstige tolv måneder; Hvis barn er intelligente, vil en mye kortere plass gjøre oss i stand til å begynne de språkleksjonene som en forfatter fra skolen av tegn erklært "umulig", på så kort tid.

På slutten av denne korte tiden har vi på den ene siden og på den andre et helt naturlig kommunikasjonsmiddel; det er ingenting å lære, det er bare å følge en enkel vei, der vi ikke møter noen barrierer, og som oppdager dag for dag nye felt til oppkjøpet av "kunnskap". I tillegg må det huskes at dette året ikke har gått tapt. Oppkjøpet av leppeavlesning avhenger i hovedsak av den forsiktige observasjonen av de minste forskjellene som finnes i vokallydene; og denne oppgaven er desto mer facile for barnet, da han ennå ikke har blitt overbelastet med en rekke kombinasjoner lagt til den kontinuerlige tankeinnsatsen for å huske betydningen av lyder. Skrivning fulgte også trinn for trinn fremdriften av lyder; det ble enkelt før det var nødvendig for språkundervisning.

Barnehage yrkene i skolen min fyller en del av denne tiden, og barnet når, uten å innse det, men med de mest tilfredsstillende resultatene, den mest perfekte graden av observasjon og imitasjon.

Den siste, men ikke minst viktige, bemerkningen som jeg fortsatt må gjøre, er at det er i disse kontinuerlige øvelsene av gymnastikk, så avgjørende for utviklingen av menneskekroppen og som nødvendigvis må fungere som konserveringsmiddel mot Brystsykdommer, skulderkontrasjon og stygge holdninger så bemerkelsesverdige i døvstummer som har blitt instruert av tegnene.

Jeg vet at alt dette virker usannsynlig for et stort antall mennesker. Jeg vet at mange vil si: "Men jeg har prøvd, og jeg har oppdaget at lyden av tale ikke kommer så raskt Dette er også hva jeg tenkte og hva jeg pleide å si; Men takket være den fornuftige og vitenskapelige informasjonen til Mr. Kinsey, rektor ved Vår Engelsk Training College, og som et resultat av de beundringsverdige resultatene av hans måte å undervise på som jeg har vært i stand til å observere meg selv i vår modellskole, har jeg oppdaget hva jeg manglet. Skylden måtte falle på meg og ikke på systemet. Jeg har oppdaget at hvis vi har en mer levende tro på dette systemet, hvis vi legger til side det dårlig begrunnede ønsket om "kunnskap", ervervet i hastverk, hvis vi vier oss mer tålmodig til praksisen til de første lydelementene, det er umulig å ikke lykkes. Maintenant jeg aldri fortviler over noen student; ingen vanskeligheter med lyd virker umulig å overvinne. Jeg må imidlertid si at singulariteter av mental makt,

eller effekten av en eller annen sykdom, kan gjøre noen barn tregere enn andre.

Når det gjelder min mangel på suksess i begynnelsen, tilskriver jeg det til det fantastiske instinktet som finnes hos barn, og som får dem til å glette den mentale tilstanden til sin herre. La mesteren ikke gi seg helhjertet til sitt arbeid, la ham tvile på suksess, la ham bli motløs av nederlag; derfor har barnet ikke lenger mot til å fornye sin innsats, han har ikke lenger den energien han trenger for å overvinne vanskeligheter. Enten mesteren tvert imot er full av selvtillit, full av liv, ugjennomtrengelig, ser barnet ut til å trenge inn i de samme følelsene og begge får belønningen de har så godt fortjent ved å oppnå den akkomplisering de hadde i sikte.

Jeg tror at det ikke er et eneste døvt barn som man ikke kan lære å snakke til, og å snakke godt, med mindre det er i dette barnet noen uregelmessigheter i dannelsen av ganen eller noen intellektuell defekt. Men kan det vi nettopp har sagt gjelde likt for de rike og de fattige? Er det mulig å gi denne utdanningen til alle klasser ukritisk? Jeg ser ikke hvorfor dette ikke skal være tilfelle; men mens jeg overlater det til andre å håndtere dette spørsmålet mer i lengden, la meg merke til i forbifarten at alt fører til å gjøre en utdanning av denne typen viktigere for den fattige klassen enn det er for den rike klassen.

De rike har hjemmets trivsel, en betydelig inntekt de kan stole på; de fattige har tvert imot ingen annen ressurs for fremtiden enn sitt eget arbeid, og de som kan snakke, som andre menn, er mye mer sannsynlig å finne arbeid enn de som trenger en tolk, eller som man bare kan kommunisere med på ekstraordinære måter.

Men for å gjøre denne utdanningen mulig er det en uunnværlig tilstand; her er det: man må ha helt kompetente lærere.

Motstanden fra alle skolene av tegn satt sammen har aldri gjort så mye skade på systemet med ren tale, i løpet av utviklingen, som har forårsaket folks innsats, dessuten velmenende, men som hadde misforstått det.

De som er imot systemet er tilfredse med å benekte det de ikke har vært i stand til å bevise for seg selv; men de som erklærer seg til fordel for systemet, uten å vite det grundig, og som, som et resultat av deres uvitenhet, mangler suksess, bare vanære i samfunnets øyne systemet de hevder å undervise.

Det mest fordelaktige utfallet av konferansen vår ville være etableringen på alt, punktene i kloden av forberedende høyskoler for professorer i den typen vi har i England.

Vi trenger et stort antall lærere, fordi systemet vårt krever et stort antall skoler, bestående av små møter med elever, og dessuten, der det er mulig, må vi ha lærere som kan gi familieopplæring til de av våre barn som er døve, så vel som til de som hører.

Hvis vi vurderer familieliv, sosialt liv og fremfor alt døves religiøse liv, er det lett å se at de som kan snakke ved hjelp av tale og leppelesing, har fordeler som ikke har tegnspråkets

disipler, For sistnevnte er nødvendigvis tvunget til å begrense sine relasjoner til en bestemt sirkel, mener jeg den innsnevrede sirkelen til de som har lært de samme måtene å forstå hverandre på.

Studenter i det tyske systemet kan snakke med sine søsken i barndommens samtalespråk, og når de går videre i livet, deltar i hjemmesamtaler eller diskusjoner om dagens emner. Når de forlater skolen, kan de bli undervist av lærere som ikke har kunnskap om systemet: de kan motta guddommelig undervisning fra den vanlige pastorens lepper, og finne i hans stemme trøst og lettelse i lidelsens eller dødens time.

Det, mine herrer, er konklusjonen som min erfaring har ført meg til.

Jeg ga opp skiltene, fordi jeg innså at de var skadelige for språket. Jeg forlot det blandede systemet, fordi det ødelegger stemmen så vel som språket. Jeg legger til side vokalsymboler fordi de reverserer naturens rekkefølge, og forhindrer enkel bruk av tale. Men jeg holder fast ved intim tillit til systemet som jeg er nå, og som jeg bare må gratulere meg selv med.

Mitt mest ivrige ønske er å se ved avslutningen av denne konferansen systemet med ren tale satt i utgangspunktet og anerkjent som den beste og mest naturlige metoden som kan brukes til utdanning av døde.

FRANCK. Han sa: jeg foreslår å få mrs hulls tale trykket.

GUERIN. - Jeg vil be om at mrs ackers' rapport også skrives ut.

PRESIDENT. - Hvis vi kan samle alle disse dyrebare memoarene, vil de fullføre samlingen av kongressens forhandlinger. Mr Hugentobler har ordet.

STORSNØLER. — Ressler, direktør for Hildesheim Institution i Hannover, baserte sin undervisning på artikulasjonsmetoden. Han beskriver i en kortfattet beskrivelse alle grunnene som eksisterer til fordel for denne metoden; men som det vil bli trykt, at det er sent og at emnet er tilstrekkelig utviklet, avstår jeg fra å lese her lesingen av dette arbeidet (V. til mr Esslers brief).

PRESIDENT. — Jeg skal stemme over avslutning av diskusjonen om dette temaet. Vi har hørt veldig fine taler fra representanter for de forskjellige nasjonalitetene som tydelig og åpenbart har vist seg for oss av mange gode grunner den enorme overlegenhetsmetoden for artikulasjonsmetoden over metoden basert på etterligning. Derfor inviterer jeg dem som ber om nedleggelse, rekker opp hånden.

(Lukkingen er uttalt).

PRESIDENTEN. — Så når jeg tolker årsakene til de ulike foredragsholderne og ideene de har uttrykt, foreslår jeg følgende resolusjon, som diskusjonen kan fokusere på for å utarbeide

den bedre eller endre den; og hvis noen tror de kan foreslå en bedre formulering, det vil bli satt til avstemning (Han leser forslaget til et vedtak som er gitt senere med endringene).

RICORDI. — Jeg vil gjerne ha en enkel forklaring på et ord av forslaget som nettopp er lest, slik at det ikke er tvetydighet, slik at vi vet klart og presist omfanget av resolusjonen vi skal stemme over. Første gang jeg hørte spørsmålet kunngjort, tror jeg at jeg forsto at vi måtte se overlegenheten i artikulasjonssystemet over etterligningen (hvis jeg imidlertid ikke misforstår). Nå, tvert imot, sier forslaget: "På tegnmetoden" Ordet etterligner og ordet segni har ikke en like stor betydning, fordi når jeg sier etterligning, mener jeg det metodisk språket for tegn, som utelukkende refererer til det franske systemet selv, mens hvis jeg sier generelt i segni, risikerer jeg også å forstå naturtegnene. Jeg spør derfor hvilken verdi ordet segni har, som er i det foreslåtte utkastet.

PRESIDENTEN. — Jeg hører naturlige tegn og kunstige tegn samtidig.

Marchio. — Tegnmetoden (segni) er helt i strid med talemåten. Enten vi sier naturlige tegn, bevegelser eller etterligning, er det alltid det samme.

RICORDI. — Etterligning er etterligning, er de naturlige tegnene (segni) de naturlige tegnene (segni).

MARSJ. — Det er alltid etterligning.

RICORDI. — Nei; på det tekniske språket som brukes av oss lærere i døvstumme, gjør vi en forskjell mellom

etterligning og i seŷni; det er derfor jeg vil vite nøyaktig ordet segni (En stemme: Men kongressen vår er ikke en filologikongress!) Jeg stiller ikke filologiske spørsmål.

PRESIDENTEN. — Jeg vil påpeke at ordet segni i den aktuelle formuleringen ikke eksisterer; men det står tvert imot sopra qu  llo dei gesti (om tegn) - og med gesti mener jeg det naturlige så vel som det konvensjonelle, og dette er mitt trosprofesjon (1).

RICORDI. — S   og for å konkludere: Jeg går ikke inn i diskusjonen om noe spørsmål; jeg vil bare ha en nøyaktig ide om hva jeg skal stemme på. V  r berømte president sa at han kaller gesti naturtegnene og de konvensjonelle. Nå er vi opplyst.

ARNOLD. — Spørsmålet er ikke å stemme over en resolusjon om betydningen av ordet, men å vite hvor mye vi er av den ene oppfatningen og hvor mye av den andre.

Noen få medlemmer. — Stemmer.

PRESIDENT. — La oss gå videre til stemmene, jeg vil gjerne gjøre det; men først og fremst bør forslaget utarbeides, spesielt etter de utmerkelsene som mr ricordi ønsket.

MVASSE. — Det vil være riktig å utsette avstemningen til i morgen for å utarbeide ønsket

mer gjennomtenkt.

PRESIDENT. — ETTER ALT SOM NETTOPP ER SAGT, VIRKER DEN FORESLÅTTE FORMULERINGEN SÅ KLAR FOR MEG AT DET IKKE ER BEHOV FOR YTTERLIGERE REFLEKSJON.

FERRERO. — Det virker for meg som konklusjonen er litt bredere enn premissene, for ut fra det de fleste medlemmene som har lest talene sine har forklart, mener jeg at preferansen til å gi ordmetoden over gester ikke er for åpenbar.

PRESIDENT. — Når vi har stemt for å avslutte debatten om et spørsmål, kan vi ikke gå tilbake til det.

Magnat. — Spørsmålet er veldig alvorlig, og før vi tar en beslutning, må vi tenke nøye gjennom det, spesielt siden noen kongressmedlemmer ikke vasker det franske språket tilstrekkelig, noen andre det italienske språket til å stemme bevisst. Derfor støtter jeg vaïsses forslag om å utsette avstemningen til i morgen.

(1) For å bedre forstå spørsmålet satt av Mr Ricordi, tror jeg det er nyttig å påpeke at italienernes bevegelser er tegn på franskmenn og omvendt. For italienerne er segno et generelt ord, og ordene er ikke mindre enn i gesti (tegn, fr.) tegn (signa) av ideer: og vi sier segno også for tegn på hånden, hodet, etc.; gestoen er ferdig med hånden, enten at den følger ordet, som det er tilfelle for talere og for enhver mann som snakker, erstatter den enten tale, som for døvstumme eller for den som ignorerer et språk: etterligning er en kombinasjon av gesti (tegn, fr.), et tegnspråk (gesti, det.) i andre betydning.

Redaktøren.

GUERIN. — (FR) Hvis vi utsetter avstemningen til i morgen, må vi gjenta alt vi har gjort så langt. Tiden renner ut; derfor vil formannskapet i stedet foreslå å suspendere sittende i tjue minutter slik at vi kan møtes i et naborom for å utarbeide vårt forslag ved gjensidig avtale (Forsamlingen godkjenner og sittende er suspendert. Tjue minutter senere blir det gjenopptatt, og det er Mr. Guérin som tar ordet).

GUERIN. • Forslaget Slik presidenten presenterte, kan etter min mening endres, så jeg vil gjerne borde et nytt. Alt vi franskmenn har sett og hørt så langt i milano, siena, roma, uansett hvor vi har besøkt italienske institusjoner, har åpenbart vært i stand til å vitne til fordel for metoden for artikulert tale for utdanning av døvstumme. Vi fant ut at alle studentene som ble intervjuet kan ha kjent så mye som frankrike og blandede metodestudenter; derfor kan vi akseptere at det er like stor fordel i forhold til utdanning og undervisning i den ene metoden som i den andre; men det er en større, ubestridelig fordel i tale, og det er å gjenopprette sosialt liv til døvstumme og lære ham et mer korrekt språk dette er det som har resultert i lesningene og talene som er hørt. Derfor vil jeg slette fra ordlyden ordene knyttet til dannelsen og utviklingen av de intellektuelle og moralske fakultetene til døvstumme, og jeg vil foreslå for forsamlingen følgende ordlyd:

”I lys av den ubestridelige overlegenhet av tale artikulert over bevegelser for å ”gjenopp-

rette døve til samfunnet, for å gi det en mer "perfekt" kunnskap om språket (1) erklærer Kongressen at den muntlige metoden må "foretrekkes til dens etterligning i utdanningen og instruksjonen "av døve"

Jeg tror ikke det er akseptabelt at våre døve barn er mindre veloppdragne intellektuelt og moralsk enn de som har fått bruk av tale.

PRESIDENT. — Jeg MÅ KOMME MED en KOMMENTAR. Da JEG TALTE I mitt FORSLAG OM MORALSKE OG INTELLEKTUELLE FORDELER, STOLTE JEG IKKE BARE PÅ MIN ERFARING, fordi JEG HAR PRØVD ALLE METODER, IKKE BARE på opplevelsen av VÅRE ENGELSKE KOLLEGER, som har sagt her hva de PRAKTISK TALT HAR PRØVD OG GJORT, RELATIVT, ved HJELP AV METODER FOR ETTERLIGNING OG TALE, MEN OGSÅ AV DET faktum AT DET ER MYE VANSKELIGERE VED etterligning ENN ved TALE Å heve Døvstumme TIL IDEENE ABS-

(1) På dette tidspunktet, i forrige formulering, ble det lagt til: og desto mer for Veduction av de intellektuelle og moralske fakultetene til døvstumme.

godbiter og for å få ham til å tenke og tenke på disse objektene som ikke har et bilde, en synlig figur. Mens tegnspråk gjør betong selv abstraktet i bildet, fordi det tegner alt, representerer det alt; Språkets kraft, tvert imot, gjør selv det konkrete abstraktet. Dette er hovedårsaken til at jeg sa at det er større fordeler for utdanning av intellektuelle og moralske fakulteter. Jeg må også legge til at i de tjuefem årene jeg har drevet institusjonen min, først av det blandede systemet på alle måter, og deretter ved andre metoder, som det er ubrukelig å forklare her, har jeg erkjent at studentene er bedre, roligere, mer fysiologisk menneskelig siden jeg, mine kolleger og pastorsøstre våre kolleger i instruksjon, oppdrar vi dem så mye som mulig ved ordet. Det er av denne grunn, sier jeg, at jeg trodde at jeg opprettholdt dette prinsippet i mitt utkast, ikke bare for sosialt liv, for korreksjon av språk og språklig orden, men også for utdanning av fakultetene for undervisning og for en bedre utvikling av moralske fakulteter. Jeg vil spørre Representantenes hus hvilke av disse forslagene som skal stemmes over.

BOKS. — Siden mange delegater fortsatt ber om en forklaring på beslutningen vi skal ta, er det bedre å henvise saken til en komite som vil rapportere til neste kongress.

Ferrero. — Siden fordelene med tale over skilt har blitt diskutert igjen, tror jeg at jeg vil få lov til å komme med noen flere kommentarer om fordelene med etterligning over tale. Etterligning er et språk som går rett til intelligens; tale sier ingenting ...

President. " Jeg må avbryte deg, sir, fordi nedleggelsen er stemt. Du kan imidlertid snakke om det når e handler om tegnene, det vil si hvilken innflytelse de kan ha. Jeg har tatt meg den frihet å forklare ordlyden jeg foreslår; men som president kan jeg ikke tillate meg å gå tilbake til saken.

PEYRON. — Som hederlige Franck sa, kom vi ikke hit for å delta i debattene; men å høre, for å se, å utdanne oss selv. Takket være denne reservasjonen ber jeg deg om å si to ord, bare for å sette spørsmålet i sine sanne termer. Det ser ut til at forsamlingen vil finne det vanskelig å komme seg ut av den veien den har satt seg; det er åpenbart at tilhengerne av artikulasjon vil kraftig støtte elevenes intellektuelle overlegenhet, og partisanene i den blandede metoden vil gjøre det samme. Vi kan derfor dømme, etter min mening, ikke på grunnlag av disse uttalelsene tvert imot, men på grunnlag av det som ble vist oss i Milano. Vel, det ser ut til at det vi har sett her har vist oss at studenter utdannet ved artikulasjonsmetoden når et intellektuelt poeng lik studentene som er utdannet ved den andre metoden, men de overgår det ikke. Dette er allerede en stor forventning, for som Mr Hugentobler sier, har de også ordet.

PRESIDENT. — Jeg tror ikke det er mulig å akseptere at fordelene er like, siden det i tillegg til selve fordelene med intellektuell og moralsk utvikling også er en måte å gjøre dem sosiale på.

Peyron. ☐— Forslaget utarbeidet av abbé guérin ville tilfredsstille i denne forstand.

Magnat. - Som noen døve mennesker, kjent for dere alle, tror jeg at jeg må påpeke at vi virkelig ved ordet klarer å få eleven vår til å skaffe seg intellektuelle fakulteter og spesielt moral. Moralske fakulteter er ikke på samme nivå som intellektuelle fakulteter. Hvis et ti år gammelt barn allerede har tilstrekkelig utviklede intellektuelle fakulteter og lar språket sitt forstås, kan han bare da forstå moralsk utdanning, fordi tale ikke er materiell, å være, så å si, sinnet som utvikler alle ideer; slik at det moralske fakulteter kan ikke utvikle seg med samme kraft ved hjelp av skriving, noe som er materiale. Å utvikle de moralske fakultetene til døvstumme er den vanskeligste og delikate delen, og som krever mest omsorg fra lærerens side.

Goislot. ” Jeg beklager til mr magnat hvis jeg ikke er enig med ham. Ved nasjonalinstitusjonen, hvor jeg er kapellan, aksepterer vi ikke at studentene kan bli så lenge uten å utvikle sine moralske evner. Dette er nettopp poenget med spørsmålet: hvis vi gjennom skiltene heller utvikler de moralske fakultetene, spør jeg om det skjer senere. Mr. Tarra sa at i løpet av første og andre år kan vi ikke fortsette med den intellektuelle utviklingen av studenten; jeg sier at senere reparerer vi tiden som gikk tapt. Vi mener at det er vanskelig å utvikle moralske fakulteter, men at det ikke tar fire eller fem år.

HoUDIN. — Språk er ikke fra begynnelsen av en streng nødvendighet for utviklingen av moralske og intellektuelle fakulteter; Mesterens eksempel og dyder er tilstrekkelig først. Moralsk utdanning kan gjøres så opportunely og like sikkert ved undervisning i tale som ved å etterligne undervisning.

PRESIDENT. - Jeg vil be Mr Guérin om å lese ordlyden igjen I tillegg foreslo Peet en komité for å utarbeide en rapport som skulle presenteres for neste kongress. Medlemmer som godkjenner blir bedt om å rekke opp hånden.

ARPESANI. - Jeg ber om å få snakke på et ordenspunkt. Diskusjonen er lukket. Det har blitt sagt at saken er tilstrekkelig behandlet. Vi måtte stemme over presidentens ordlyd ; så foreslo Guérin

endringer. Hvis det er en reell endring, må den stemmes over først; ellers må den første til å stemme være presidenten i embetet; ellers ville vi ikke ende opp.

PRESIDENT. — MR GUERINS ENDRING ER EN ENDRING.

VAÏSSE. — VI ØNSKER Å HØRE GUERIN-FORSLAGET EN ANNEN GANG.

KINSEY. — (Han leser på engelsk Peet-forslaget som ønsker at det skal sendes tilbake til Kongressen neste om tre år).

N. N. — Dette problemet er grunnlaget for kongressen vår; Hvis det mislykkes, er det over; Det er umulig å sende den tilbake til neste kongress.

PRESIDENT. - Jeg vil gjerne legge til et ord. Siden den som ikke har prøvd ikke kan bedømme den spesielle intellektuelle og moralske utviklingen gitt ved metoden for ordet etablert som et fast grunnlag, frasier jeg meg den delen som sier: "men fremfor alt for utdanning av de intellektuelle og moralske fakultetene til døvstumme" i håp om at vi vil stemme på det en annen gang.

FORXARI. — Det ser også ut til at ordlyden foreslått av fader Guérin avgjør et spørsmål som kan reises litt for brått. Også etter å ha snakket om en mer perfekt kunnskap om språket vil jeg legge til: "Og kanskje for andre fordeler som i dag fortsatt er tvilsomme". Denne setningen ville uttrykke min overbevisning og noen andres overbevisning her, som vi hørte under diskusjonen, og som absolutt kan defineres a priori i dette aksiomet ut av enhver diskusjon: "Jo mer perfekt midlene er, jo bedre effekt". Aksepterer du derfor fortreffeligheten av den muntlige metoden fremfor alle de andre og som et resultat en mer perfekt sosialitet og bedre kunnskap om språket? Du må logisk også innrømme en enklere, raskere og mer perfekt intellektuell utvikling: som hvem vil si at med beina går man mer natucirellously enn med krykker, ville ikke forlate for å legge til (ceterisparibus): og man går videre.

GUERIN. — Jeg ville akseptert endringen hvis forslaget ikke skulle skrives ut. Men når den er trykt, må den tjene for alltid, fordi det ville være skadelig for hele diskusjonen å skrive en konklusjon i tjuefire timer.

President. - For min del av stemte jeg på far guerins ordlyd.

(Forslaget ble vedtatt nesten enstemmig) (1).

PRESIDENT. — Jeg reiser meg og roper: lenge leve ordet!
(*Sittende var stengt midt i applausen*).

(1) Kinsey English Secretary sa i sin flittige Rapi>ort at han hadde 160 stemmer i favør og 4 mot.

IV: Første del av onsdag 8. september

Sesjonen er åpen

Generalsekretæren leste oppsummeringen av forrige møte.

Mr Vaïsse, Mr Peyron, mr balestra, etc., Gjorde noen observasjoner.

Vatsse. ” I går sa jeg at de franske institusjonene, som ikke tok vare på talen, hadde glemt metoden til abbe de l’epée.

Peyron. — Jeg vil påpeke for representantenes hus at jeg i bare en måned har hatt æren av å være leder for nasjonalinstitusjonen i paris; derfor er jeg ikke direktøren som mr. Magnat henviste til.

Balestra. — Det er viktig å vite at det er to franske kommisjoner, en av innenriksdepartementet, den andre i departementet for offentlig undervisning.

Franck. Vi har mottatt fra innenriksdepartementet et klart oppdrag, definert, ved et brev som jeg hadde æren av å overlevere til presidenten. Det står at jeg må ledsages av mr claveau, ladies superiors fra bordeaux-institusjonen og to direktører. Mr. Houdins oppdrag er ikke inkludert i vårt og må skilles. Det er en enkel bemerkning om at jeg måtte si.

(Mr guérin leste minuttene på fransk).

Magnat. - Jeg vil be om at mr francks ord om mr ducamp blir utelatt fra minuttene av sitteplassene, fordi jeg ikke var i stand til å svare mr franck på den tiden, og jeg ville bli tvunget til å gjøre det nå og til tross for meg selv. Jeg er derfor av den oppfatning at det ville være bedre å utelate dette spørsmålet av sekundær betydning.

Franck. — Jeg vil be om at det som har blitt sagt, blir inkludert i referatet; jeg vil til og med legge til noen ord til dem. Den nasjonale institusjonen i paris har intelligente mestere verdig den største respekt for deres dedikasjon til årsaken til døvstumme; de følger metoden til en av de mest fremtredende mennene, en av de mest berømte lærerne som har skrevet om instruksjonen til de som vi alle bryr oss om her: jeg snakker om mr valade-gabel, hvis bok kan kalles klassisk og av den første orden, og jeg betaler ham her en offentlig hyllest til den. Vel, på den nasjonale institusjonen i paris følger vi metoden til valade-gabel som består i å vise døvstumme objektet han må navngi og lære ham å skrive på tavlen navnet på dette objektet. Mr. Valade-gabel ønsket å forby etterligningsspråket til de nasjonale skolene i frankrike, og etterligningsspråket er forbudt i bordeaux og paris. Derfor er intelligensen til våre døvstummer høyt utviklet, akkurat som resultatene oppnådd i utdanning ikke er mindre følsomme enn de som observeres i

de beundringsverdige skolene i Milano. Jeg er glad for å hylle disse skolene, og som i Milano brukes ordet, årsaken til ordet er seirende. Men hvis det i Italia er gjort en ny erobring i undervisningen av døvstumme, er dette ikke en grunn til å forakte mesteren, den ærverdige lederen, læreren bemerkelsesverdig for sine skrifter, den som ga stor impuls til denne instruksjonen. Mr. Ducamps ord er ikke vitser, men en ekte bakvaskelse mot de nasjonale institusjonene i Paris og Bordeaux, fordi i disse to byene har vi hatt beundringsverdige resultater, for i Bordeaux også har vi vakre Et slag oppnådd i instruksjonen gitt av pastor Superior, som jeg påpeker til ærbødighet av forsamlingen. Jeg håper at det vil være i Frankrike mange institusjoner som kan sammenlignes med Bordeaux, og ettersom disse institusjonene er søstre, protesterer jeg med all varmen i min sjel mot de burleske setningene til Mr. Ducamp.

MAGNAT. — I 1863 ble Valade-Gabels metoden ennå ikke tatt i bruk.

Franck. — Jeg ber om unnskyldning: i 1859 var den allerede anvendt.

President. — Jeg må påpeke at det ikke er tillatt å snakke mer enn to ganger om samme emne.

BALESTRA. — Som medlem av Riksinstitusjonen må jeg si at Valade-Gabel-metoden allerede var brukt der i 1867

HoUDI. — Metoden som M siterer, Franck stammer fra 1820, eller rettere sagt, 1820 handler om datoen for reformen, utført av Bébian i etterligningsundervisningen i Frankrike, og som det var den naturlige konsekvensen av. M. Valade-Gabel, som introduserte den i 1838 eller 39, som direktør ved Royal Institute of Bordeaux, hadde, som professor, brukt den før 1830 i Paris. Det er hele sannheten.

PRESIDENT. — Jeg erklærer AT DISKUSJONEN er oppbrukt.

(Mr KrsEY leste minuttene på engelsk).

PRESIDENT. — DErsom det ikke kommer ytterligere kommentarer på protokollen, skal de anses som godkjent på alle tre språk (de er godkjent).

Presidenten leste opp flere telegrammer, deriblant en fra ministeren for offentlig undervisning i Italia, som svar på en annen sendt til ham av prefekten, og et telegram fra hans m kongen av Italia som svar på den som ble sendt til ham av forsamlingen. Det er også et brev fra mr. Forestier på mr. Claveaus brief, som vil bli funnet i vedlegget til dette volumet.

Claveau. — Jeg vil komme med et forslag i forhold til rekkefølgen det andre og tredje spørsmålet presenteres det andre spørsmålet sier hva som er den rene muntlige metoden, hvilken forskjell eksisterer mellom denne metoden og den som

sies å være blandet. Nå er det åpenbart at før vi utsetter de forskjellige metodene, må vi erklære hva som menes med handlingsspråk, ved tegn, naturlig tegn, ecc., ellers vil det være noen medlemmer som ikke vil forstå godt nok hva som menes med naturlig tegn. og ved -konvensjonelle tegn; Faktisk sier det tredje spørsmålet: "bestem nøyaktig hva som er grensene mellom tegnene som kalles metodisk og tegnene som kalles naturlige. Det virker derfor logisk for meg at vi på forhånd bør være enige om definisjonen av det konvensjonelle tegnet: da vil vi begynne med mer tillit og nytte av debatten på det andre punktet, det vil si: "For å undersøke hva som er den muntlige metoden". ren og hva er forskjellen mellom sistnevnte og den såkalte blandede"

FORNARI. - Årsakene gitt av Mr Claveau er veldig rettferdige og svært takknemlige. Jeg vil også påpeke at de to artiklene 2° og 3' kan godt danne en enkelt, de to spørsmålene blir oppsummert i hverandre; slik kunne man skrive en artikkel som følger: "Etter å ha bestemt nøyaktig grensen som skiller de naturlige tegnene fra metikken, la oss forklare hva den rene muntlige metoden består av og hvilken forskjell som eksisterer. mellom det og det som kalles blandet y

Claveau. — (Fr) jeg er glad for å akseptere mr fornaris forslag.

President. — Det ville ikke være noe annet unntak, bortsett fra at, som noen talere har forberedt seg på de separate spørsmålene, må det ses om forslaget kan avstemmes med de separate avlesningene som har blitt kunngjort på presidentens kontor.

LAZZERI. — Jeg tror dette kan oppnås ved å forene disse to spørsmålene og reservere avlesningene for den generelle avstemningen på slutten av de to diskusjonene.

TREIBEL. — Jeg er av den oppfatning at det andre spørsmålet ikke kan behandles uten å bli forvekslet med det tredje, fordi det er kontinuerlige relasjoner mellom de to , og på slutten av diskusjonen kan man utarbeide to oppløsninger i én. Jeg vil foreslå å ta meg av det tredje århundret først.

BALESTRA. — Jeg ville ha forent det andre spørsmålet med det første; de er så intimt forenet at alle eklektikken er i strid med prøveløslatelsen. De eklektiske og kjettere ønsker ikke å bli overtalt. Mellom de to skolene er det en avgrunn. Det andre spørsmålet må knyttes til gårsdagens, ellers vil avgrunnen aldri bli fylt.

PRESIDENT. — 11 Det er fortsatt spørsmål om separate avlesninger slik at de to spørsmålene ikke kan behandles sammen.

VAISSE. — Det er ingen problemer med det skriftlige arbeidet, fordi de to sakene som behandles der gjenstår. Derfor kan man grunn til det ene spørsmålet eller det andre likegyldig.

- DA SKAL JEG STEMME OVER OM DET tredje SPØRSMÅLET SKAL KOMME FØR

den andre (Vedtatt). Det er derfor det tredje spørsmålet å vite: "For å bestemme nøyaktig grensene som skiller de metodisk tegnene fra naturen".

ARNOLD. — Navnet på naturlige tegn betyr imitasjoner, tegn og bevegelser, ved hjelp av hvilke ikke-hørselen vanligvis kommuniserer sine ideer til andre. Generelt har de benyttet seg av en grov disposisjon for å beskrive formen på objektet, til de spesielle merkene av det, eller til visse uttrykk som de er vant til å manifestere bevegelsene i deres sjel.

Metodiske tegn betyr tegn redusert til en mer passende form og festet i henhold til en bestemt rekkefølge, samt ord på det talte språket. Som det er veldig kjedelig å beskrive et objekt i sin helhet, så tar vi en del av hele eller de mest karakteristiske delene. Det er noe som kommer nær shorthand. Når tankeobjektene er slik at de ikke kan representeres eller utfordres av noen karakteristikk, av noe spesielt uttrykk, hvis de er abstrakte og rent liggende gjenstander, skapt av grunn for sine spesielle formål, I dette tilfellet kommer de konvensjonelle tegnene for å supplere de naturlige tegnene og brukes i språk for lignende bruk. Åpenbart er disse siste tegnene ikke symboler, som den første; men snarere er de kunstige hensiktsmessige som mangelen på førstnevnte har gjort nødvendig nettopp for å oppfylle tankekravene. Derfor kan metodiske tegn bare være tegnene som alle mestere i ikke-hørselen er enige om.

Men vi må også ta hensyn til rekkefølgen, ifølge hvilke disse tegnene må finnes i byggingen av forslagene. Skal denne ordenen være talespråk, eller den andre rekkefølgen som den ikke-hørselspersonen skal være mer tilbøyelig til å tilpasse sine tegn til?? Abbé De l'Épée og Siccard ville vise at denne ordren må være den siste indikerte, av grunnen til at deres første elever, i de første forsøkene på deres tanke, avslørte nettopp en slik ordre. Nå kan denne ordren kalles en inversjon av den som vanligvis brukes; den tvinger derfor institutoren til å oversette til denne nye formen alt han tenker. Det er ingen kritikk som kan ta bort fra de to heroiske mennene (nevnt ovenfor) æren de fortjente. De har gjort et stort arbeid med sjeldne ferdigheter og sagacity, og hørselsløse i påfølgende aldre er alle deres skyldnere. Imidlertid har en lang erfaring overbevist meg om at Abbé De l'Épée og Siccard har falt i en grunnleggende feil, det vil si at avvikende, i utdanningen av døvstumme, fra den vanlige taleordenen for å forfølge det grove og primitive målet om å smi et språk. Hver småbarn viser den samme tilbøyelighet som vi ikke ærer; for det er umiddelbart satt til side for å vike for den språkordenen som er felles for nasjonen. Den ikke-hørselspersonen fortjener spesiell behandling og gir mer problemer med å instruere ham. Dessverre, selv i sitt land, blir han behandlet som utlending og dømt til et system, som fordobler stillheten som han bare er for tilbøyelig til. Hvorfor er det ikke tillatt at loven om enkel forening finner sin komplette utvikling og forener ordene sammen på en slik måte at hver og en bringer alt annet? Man kunne bare gi ett svar: på grunn av en servil respekt for metoden til en stor mann.

For min del vil jeg ikke utelukke naturlige tegn fra undervisningen. Når verken objektet eller bildet er effektivt, vil jeg prøve å benytte meg av en luftkontur; Imidlertid vil jeg nøye unngå å gjenta det, som en del av et tegnspråk. Maleriene er tillatt, dette tegnet er bare et maleri, men mindre beskrivende. En absolutt utelukkelse fra alt dette er en servil overholdelse av metoden og bortkastet tid, noe som kan brukes bedre. Vi søker å vekke sovende fakulteter, å begeistre tanker, lyst og kjærlighet til kunnskap: så vi må gi en god velkomst til alt som kan svare på disse målene, selv om det ikke kan finne en plass i et fint utviklet system. Naturen selv velger de midler som tilsvarer forskjellige aldre.

Småbarn behandles med mer uttrykksfulle tegn og andre med tale. La oss følge samme vei mot hørselshemmede, og suksess vil snart gjøre oss rettferdighet. — I menneskets grunn er et kongelig fakultet; alt annet avhenger av hans styrke og gode trening. Det er fra det at alle andre fakulteter får sin verdi. Hvis det kan utøves tidlig, så mye bedre for den som instruerer. Som bena forblir det lammet å tenke uten trening. Hvis du holder lemmer i samme posisjon i årevis, tjener de ikke lenger: dette er hva som skjer med fornuften. Å fordømme et døvt barn til å lære ingenting før han har lært å snakke som en papegøye er det samme; men dette vil ikke lenger bli gjort takket være vitenskapens fremgang.

HUGENTOBLER (Leser Mr. Rösslers rapport, som er som følger):

”Naturlige tegn er bevegelsene i ansikt, hode, armer og hele kroppen som ufrivillig følger våre tanker og ord, spesielt i bevegelser som gir spontane og dype inntrykk; Eller de er tegn som ligner på de som brukes av døvstumme for å kommunisere hans intime følelser til oss, eller å fortelle oss hva han har sett eller hørt. Naturlige bevegelser har

— 108 -

Dette er en egenskap som de kan forstås av alle uten noen erklæring; mens andre, konvensjonelle eller kunstige bevegelser må læres gjennom studier

ELL10T. — Det er ganske vanskelig å fastslå nøyaktig forskjellen mellom det metodiske tegnet og det naturlige tegnet. Jeg vil kalle et naturlig tegn som man etterligner en handling, en gest eller en figur, og som er laget for å representere, takket være en viss konvensjonell representasjon av en inter'eux, et objekt eller et behov. På den annen side vil jeg kalle metodisk tegnene som ved hjelp av et vilkårlig tillegg, til natur eller vilkårlige tegn, eller til deres kombinasjoner, et tillegg som ikke nødvendigvis er forklarende, søker man å betegne visse bøyninger av prøveløslatelsen eller å endre forholdet til den normale ideen uttrykt ved tale. Siden disse tegnene er ordekvivalentene, følger de i forslaget den samme kunstige og metodisk rekkefølgen av muntlig og skriftlig språk, i stedet for rekkefølgen ideene presenteres i forslaget som er utsatt med de naturlige tegnene.

MAGNAT. — Det er ikke veldig lett å gi definisjonen av naturtegn, men det er ikke så vanskelig. Det kan sies at de naturlige tegnene er settet av bevegelser som døvstumme før hans instruksjon manifesterer sine tanker og ønsker.

Jeg vet godt at det vil bli sagt at disse naturlige tegnene ikke er slike, men konvensjonelle; men vi er tvunget til å indikere dem ved navn naturals, fordi det er døvstumme som viser dem til oss, og det er ikke vi som ga dem til ham {han beviser sitt ordtak ved eksempler på etterligning}. Konvensjonelle tegn brukes til å danne setninger, for slutten av verb, etc.

Bouchet. — Ofte er de naturlige tegnene intet mindre enn naturlige. Sinne, for eksempel, kan uttrykkes av forskjellige tegn (han støtter sin tale med etterligneksempler). De kan derfor ikke kalles naturlige tegn fordi de utelukkende er personlige. Det er vanskelig å gi en definisjon. De sies å være spontane bevegelser. Takkjøtt! Jeg tror ikke på definisjonene av naturlige tegn. De naturlige tegnene på døvstumme, som mr magnat sa, er ganske kontinual. Så det er forvirring. Med metodisk tegn, ifølge ideene til abbe de l'épée, mener vi et veldig kort tegn som uttrykker mol for oss; og metodiske tegn kan nesten alltid bli naturlige tegn, fordi de, så konvensjonelle som de er, er rasjonelle (han gir nye etterligningseksempler med ordene drikke, låse osv.). Så jeg er sint for at vi vil forvise disse tegnene.

TREIBEL. — Forskjellen mellom det naturlige tegnet og det konvensjonelle tegnet er ganske vanskelig å fastslå. Denne forvirringen hersket i lang tid og

— 109—

regjerer fortsatt i Tyskland. Naturlige og konvensjonelle tegn endres fra en institusjon til en annen (Praktiske eksempler på etterligning). Disse tegnene er naturlige hvis barnet gjør dem fordi han har sett dem gjøre det før de kommer inn på institusjonen; de er tvert imot konvensjonelle hvis han har lært dem på institusjonen. Det som er naturlig for den ene er konvensjonelt for den andre. Jeg vil kalle naturlige tegn på at alle de som barnet bærer med seg når de kommer til skolen, og de er for alle; tegnene han lærer som følge av institusjonen er konvensjonelle. Imidlertid er jeg av den oppfatning at alle disse definisjonene får oss til å falle inn i den mest beklagelige forvirringen. I Tyskland bruker vi metoden artikulert i alle institusjonene, men vi må ikke tro at tegnene er forbudt. Derfor, hvis vi er for den artikulerte metoden, må vi også ta hensyn til forholdene til alle skoler. Vi legger ikke helt skiltene til side, vi holder dem bare innenfor grensene for hva som er mulig. Vi må tolerere tegnene for yngre elever og til og med for mange klasser, fordi vi ikke kan tvinge lærere til å gjøre det umulige. Resultatene vi har sett i Mr Tarras skole er lik de best observerte i Tyskland og godt over gjennomsnittet av resultatene oppnådd i tyske skoler.

TISSE. " Jeg er overrasket over å se at italienerne avskyr tegn! Jeg har alltid hørt at italienerne har to språk: en talt, Toscana og bevegelser; derfor må italienerne vite praktisk talt hvilke tegn som er. Cicero og mime Roscio slet med hvem som bedre ville uttrykke sin egen tanke. Cicero ved ordet og Roscio ved etterligningen. For meg kommer tegnspråket i døvstummet fra en ° naturlig årsak i ham, fordi døvstummet tenker på bilder; og når han lager tegn, presenterer han oss med bilder. Hvis du setter sammen to døvdempinger, opprettes det umiddelbart et tegnspråk mellom dem. Rekkefølgen på tegnene er den som malere bruker til å tegne figurer på sine malerier (Etterligne eksempel på et barn som ønsker å ta

en fugl fra et tre). Slike tegn er naturlige. Fra og med når vi presenterer for studentene i etterligning et objekt de har sett, legger vi det tilbake foran øynene deres, foran fantasien. Vi snakker ikke i rekkefølgen til bildene, men akkurat som om vi så det naturlige objektet. Og når jeg blir fortalt at tegnspråk er galt med nasjonalt språk, svarer jeg at da bør vi blinde alle døve, fordi det de ser ikke er på det nasjonale språket. Vi har skilt laget av analogien. Alle tegn som ikke er praktiske er dårlige. Det må være en naturlig analogi som ord. Fra naturlige objekter beveger vi oss imidlertid til den teletive oppfatningen av et analogisystem som er i samsvar med det som forekommer i

dannelsen av alle ordene i det engelske språket (17 gir unntak ved tegn). Vi har også eksakte tegn dannet av analogi for alle ord på engelsk og spesielt for de som indikerer abstrakte ideer. Ved hjelp av tegn sier elevene moralske ting seg imellom; ved hjelp av tegnene holder vi foredrag med dem; ved hjelp av tegnene kan vi se om elevene forstår hva de har lest; slik at de på kort tid får mange ideer og deres intelligens er sterkt utviklet.

PRESIDENT. - Du gikk tilbake til det første spørsmålet.

Tisse. - Ett ord til. Jeg ville snakke om abstrakte ideer. Ordet religion uttrykkes ved det manuelle brevet r. Og legger deretter hånden på hans hjerte; instrumentet ved i i det manuelle alfabetet og gjøre gesten for å løfte en spak; filosofi ved manuell p og indikerer pannen, etc. Mr. Arnold vil være snill nok til å innrømme at man kan manifestere gode ideer selv ved tegn.

Balestha. — Mr peet tok opp ideen min ved å si at italienerne har ord og bevegelser (eksempler). Det er to språk, ikke bare blant de døve, men også blant oss. Språket i interjeksjonene er perfekt forstått av alle. Det er naturens språk, sterkt forstått. For å indikere en ting, gjør man det på en institusjon på en måte, på en annen, ellers. 11 Må gi en forklaring på konvensjonelle bevegelser, hvis ingen vil forstå. Du har sett denne amerikanske herren resitere pater; men jeg som lærer forsto ham bare fordi han la til en forklaring. Så du ser at naturlige tegn er de primitive tegnene som brukes i noen land, i henhold til deres karakter, de mer levende, for å indikere visse handlinger og visse ting som er svært begrensede. Vi talere har ikke midler til å gjøre oss forstått hvis vi ikke kjenner språket i landet. Jeg er ferdig.

HOUDIN. — Dette er andre[®] og tredje spørsmål i programmet, som følger:

(2. kvartal) - Forklar hva den såkalte rene muntlige metoden består av, og fremhev forskjellen mellom denne metoden og den såkalte blandede metoden. ”

(3. kvartal) ” Bestem nøyaktig grensen som skiller skiltene som er kvalifisert som metodisk fra de som kalles naturlige. ”

Generalinspektør Claveau har reist et spørsmål om en foreløpig kjennelse, og ber fremfor alt om definisjonen av det metodiske tegnet og det naturlige tegnet. Han har helt rett, spe-

sielt siden denne definisjonen selv vil indikere grensen som skal bestemmes under spørsmål 3, og opplyser oss om det andre spørsmålet, vil det hjelpe oss å trekke en konklusjon i debatten mellom den rene muntlige metoden og den blandede metoden. Jeg skal derfor forsøke å gi tilfredshet til generalinspektøren med noen få ord.

De såkalte metodiske tegnene er tegnene på Abbé De l'Épée, det vil si tegn lånt fra naturen eller valgt konvensjonelt, i henhold til omstendighetene, men hvis setning i konstruksjonen alltid er underlagt syntaksen til den franske setningen.

De såkalte naturlige tegnene, betraktet isolert sett, er generelt de av Abbé De l'Épée, men gruppert og presentert i setningstilstanden, de vises med sin karakteristiske forskjell. Dette er tegnene på Abbé De l'Épée, men reformert av Bébian og bekreftet av den ærede M. Vaisse, av vår avdøde mester M. Valade-Gabel og alle mesterne i den franske skolen, det vil si tegn lånt fra natur eller konvensjon, men underlagt den naturlige syntaksen til etterligningsfrasen, og ikke lenger til den franske setningen. Den første, i motsetning til den andre, vil ha adjektivet før subjektivet, verbet etter begge og modifikatoren til verbet etter det. I stedet for å si: katten spiste musen, som . sa Abbot De l'Épée med de metodiske tegnene, vil de naturlige tegnene si, fra og med å slette en artikkel: mus, katt spist a. Tegn på mus, katt, spist, a , betraktes som en etter en, nøyaktig det samme som for Abbé De l'Épée, men metodisk med ham, blir de, ved byggingen av setningen, naturlig hos oss. I våre franske institusjoner gjør vi ingen annen forskjell mellom de såkalte metodiske tegnene og de såkalte naturlige tegnene, men denne forskjellen er avgjørende. Fra et praktisk synspunkt har det tilfeldigvis, til fordel for døvstumme og hans utdanning, uendelige konsekvenser. Et levende maleri av objektet og det faktum fraværende, det naturlige tegnet har den enorme fordelen av å virkelig provosere ideen om hvilket det er et spørsmål om å undervise skriftlig uttrykk, som det metodiske tegnet ikke kunne gjøre; det har den enorme fordelen av å gå rett til intelligens, mens det metodisk tegnet bare gikk til minne.

Når det gjelder definisjonen av selve det naturlige tegnet , av skiltet som utelukkende er lånt fra naturen, er det selvfremskilt. I motsetning til det konvensjonelle tegnet som bare uttrykker arbitrasje rement en gitt ting, uttrykker det naturlige tegnet det, så mye som det kan, naturligvis. Han maler, mer eller mindre nøyaktig objektet eller handlingen, og han gjengir spontant, hjulpet av det fysiognomiske uttrykket, følelsene til meg, hans vilje, hans ønsker, sinne, glede, smerte, bud, bønn, etc.

Det sanne naturlige tegnet utelukker i seg selv ideen om setning: det er strengt tatt bare gesten eller en rekke bevegelser, spontane bevegelser som reproducerer utenfor sjelens tilstand eller tankeobjektet. Det naturlige tegnet kan i mange tilfeller bli konvensjonelt. I Bordeaux ble Mr. Valade-Gabel utpekt av tegnet på jabot, pareeque en jabot

Hadde banket på Mr. Valades toalett den dagen han først ble sett. Eli godt! Dette tegnet på jabot (høytaleren gjør skiltet), nattirel så mye som mulig her, da det betegner toalettobjektet kalt jabot, ble helt konvensjonelt da det betydde Valade-Gabel.

Nå som vi er nøyaktig løst, ved selve definisjonen av det metodisk tegnet og det naturlige tegnet, på grensen som skiller dem, ville det være nødvendig å svare på det andre spørsmålet, og ingenting virker enklere for meg, hvis, i fravær av tolkning innviet ved bruk, vi tar vilkårene i deres absolutte forstand. Den rene muntlige metoden er da åpenbart det som består i å instruere døvstummet utelukkende ved tale, det vil si ved å ekskludere konkurransen om etterligningstegnet og til og med av gesten; og den blandede metoden er det som setter ordet i første linje som et middel og mål for undervisning, innrømmer tvert imot konkurransen om tegn eller gest, og etterlater dem et mer eller mindre stort sted. Den eksisterende forskjellen mellom de to metodene er derfor det, da selve vilkårene i navnet deres bestemmer det og gjør det klart.

Men hvis dette er slik, er den rene muntlige metoden helt utilgivelig, siden undervisningen av hørselspersonen selv ikke utelukker gesten, og det er nødvendig å gjøre enda mer plass til gesten foran døvstumme, om bare for å etablere den første uunnværlige kommunikasjonen mellom mesteren og studenten som kommer; og metoden, blandet synes for meg den eneste logikken og den eneste tillatte.

Vi trenger gesten i undervisningen av døvstumme; vi må utvilsomt gi gesten så begrenset et sted som mulig, og ikke la oss bli overveldet og invadert av den; men gesten, eller det naturlige tegnet, sa proprehendably, det er nødvendig. Det er nødvendig, ikke bare å etablere de første relasjonene mellom læreren og studenten, men enda senere, for å reproducere det fraværende faktum eller objektet, hvorav det er et spørsmål om å undervise skriftlig og muntlig uttrykk, eller muntlig og skriftlig, som du ønsker. For dette har vi tegning, jeg vil bli fortalt; ja, vi har tegning, men tegning, som kan gi en ide om objektet, gir aldri en komplett nok av det fordi, som kan gest eller en sekvens av bevegelser, som er figurasjonen av handlingen, som er nesten selve handlingen, med bevegelsen og animasjonen av livet. Så vi trenger den blandede metoden.

Jeg gjentar, det naturlige tegnet eller gesten har nødvendigvis sin plass i undervisningen av tale til døvstumme. Det er bare et spørsmål om å bestemme grensene som bruken må holdes innenfor. Det er egentlig et spørsmål om måling, et spørsmål om erfaring, takt og personlig vurdering. Det er opp til læreren å dømme seg selv om han skulle gjøre mer eller mindre bevegelser, hvis han trenger dem mer eller mindre. Men generelt kan vi si at siden vi hvert år øker summen av talte og skrevne ord som er oppnådd, må vi hvert år også redusere og begrense bruken av gesten, til tale og skriving kan være tilstrekkelig for kommunikasjonen til døvetalende, som de er tilstrekkelig for de av entendant.

PRESIDENT. — JEG VIL BE M.ME HULL OM Å FORTSETTE AVLESNINGEN AVBRUTT PÅ DETTE TIDSPUNKTET.

M.me HULL, LESER hun. Denne avlesningen ble gitt i sin helhet på p. 73 et seq.).

FonxAni. — Mine herrer, så langt har ingen italiener snakket om de foreslåtte sakene; det er derfor hensiktsmessig å gi et eksempel på dette, og her er jeg. Hvis dette er dristig

fra min side, ber jeg om din tilgivelse: men ofte er selv dristighet ikke helt ubrukelig hvis det gir andre muligheten til å bli bedre taus. I alle fall beklager jeg hvis du ikke er vant til offentlig tale, vil finne meg uten ornamenter i form og kanskje flau i rekkefølgen på utstillingen. Vær forsiktig hvis jeg forteller sannheten, og quod bonum est, tenete. Problemet vi har å gjøre med er svært vanskelig, og det er til og med den vanskeligste av alle de som foreslås av programmet. Det er et veldig vanskelig spørsmål, og det er å si lite: det brenner. Latet cinere obrutus ignis. Tapre talere har behandlet dette emnet her, men jeg tror ikke at det er helt utmattet. Det er uklare punkter, underhørt, reservasjoner: Men iveren etter klarhet i denne saken kan aldri være overdreven; Vi må si alt hvis vi ønsker å unngå dødelige equivocations, forferdelige misforståelser, sen anger. Vi vil først høre hva en strålende tysk lærer av døvstummes trodde, en av illustrasjonene av den germanske skolen, som brukte fire femtedeler av sitt lange liv (74 år) til den muntlige instruksjonen av våre uheldige, som han skrev mange verk av stor pris: Jeg sier om Maurice Frédéric Hill, Direktør for Weissenfels Institution og min ærverdige mester. Jeg er veldig glad for å hylle denne mannen før en slik høytidelig forsamling, og dermed hedre i ham alle de tapre mesterne i Tyskland, pionerer i vår centuria, med skrevet på deres flagg Kristi ord: Ephpheta! Dette sier Bill i sitt dyrebare lille arbeid Grundzilge eines Lehrplans filr Taiibstuinnien-Anstalt (Weimar, 1867): " 22"). Så lenge døvstummen ikke snakker eller forstår språket vårt, er det ikke tilfelle å håndtere ham ved hjelp av "tale: derfor er det ikke nødvendig å snakke om kommunikasjon etter språk" mellom ham og hans lærer, og heller ikke å bruke det som et undervisningsmiddel. — 23). I stedet for det talte språket, må vi utnytte et annet "middel", det som gir de naturlige tegnene. — 24) Følgelig befinner "læreren seg i behovet for å bli kjent med disse tegnene" og å bruke dem utelukkende i grunnopplæringen. — 25) Disse

tegnene, selv om de også brukes generelt, er imidlertid forskjellige i "spesielt for hver døvstomme; Det følger at disse tegnene, når det gjelder "deres essens, deres form, deres perfeksjon og deres klarhet, samt deres forståelighet, satt i forhold til språket for å høre barn i samme alder, har generelt og omtrent samme verdi" som de første grove prinsippene i tegnekunsten med et "arbeid" virkelig kunstnerisk, eller den første stammingen av et barn, "som hans mor bare forstår, med språket til barn fra 6 til " 7 år gammel. , I et annet verk [Der gegenwärtige Zustand des Taub- stummen-Bildungs-Veseu i Deutschland, Weimar, 1866] skrev den samme forfatteren: " Hvis det flere steder, og til og med veldig nylig, har det blitt sagt at * den tyske (nytyske) skolen instruerer (det hevdes i det minste) ved å " forlate alle tegn, utelukkende ved tale ser vi "i denne påstanden eller et utilgivelig tull (Faselei) der "dømmer så oppsummert ved hearsay, eller en malignitet (BüswiUigkeit), "som enhver tilbakevisning ikke ville tjene noe formål, for en har ingen annen hensikt" enn fornektelse. Hver gang muligheten oppsto, " erklærte den tyske skolen seg mot absolutt utelukkelse av tegn, og kalte det en pedagogisk avvik, som kunne forbli på det meste" i teorien om noen få fantasier, aldri i praksis. Og den tyske skolen forsvarer sin dom med disse argumentene: 1 ° Vi må ikke se etter hva som sjokkerer naturen; (2) utelukkelse av tegn på skolene i døvstomme, det vil si fra deres undervisning, er en umulig ting; "(3) det motsier reglene for lydpedagogikk; 4 ° selv om man "ønsker å innrømme det, ville det være et gru-

somt angrep på det åndelige livet til den ”døve og i strid med deres intellektuelle utvikling; (5) det er ”ingen gyldig grunn til utelukkelse, mens det er mye imot det. – Dette etterfølges av forklaringer og bevis, som jeg utelater fra korthet. ”Vel, mine damer og herrer, jeg kan ikke annet enn å være enig med min ærverdige mester: men jeg må gjøre et skille som han ikke gjorde, fordi det kanskje ikke var nødvendig på den tiden, selv om hun kan gjettes av dette i sine verk. Jeg skiller mellom tegn og tegnspråk. Først av alt hører jeg alle de beskrivende tegnene, som enhver mann som er dum eller ikke dum kan og må bruke i behovet for å bli forstått av andre når han ikke kjenner språket. Jeg husker en gammel soldat av Napoleon I, en relikvie av den modige Malojaroslavetz, som fortalte meg (jeg var et barn), hvordan etter å ha mistet seg i nærheten av Beresina, var han i stand til å passere blant russerne, polakkene, Bohé. Jeg, tyskerne og kroatene, ser igjen sitt kjære hjemland, Italia, ved hjelp av tegnene han opprettet i det øyeblikket i henhold til behovet og som ingen vil nekte kvalifiseringen av naturlig. Ved tegnspråk oppfordrer jeg dette settet med tegn på at de døve mutene til våre institusjoner har blitt overført i flere generasjoner. Disse tegnene, som i det minste for det meste er opprinnelig naturlige, har også gjennomgått en transformasjon eller, hvis du foretrekker det moderne ordet, en evolusjon, som ligner på talte språk, for å gjøre kommunikasjonen mer rask. Så de ble sanne konvensjonelle tegn, så vel som tegnene på at noen lærere hadde den gode intensjonen om å oppfinne abstrakte ideer, for grammatiske former, etc., og som ble kalt mes-.thodic eller på annen måte. Jeg skal gi deg noen eksempler. Anta at vi blir transportert til et fremmed land, hvis språk er helt ukjent for oss, og vi har et ønske om å spise druer. (Han lager tegn som indikerer druen). Alle forstår perfekt; og dette var også det første naturlige tegnet på døvstum. Men hva gjør vi i dag på våre institusjoner? Her er (Han lager skiltet). Dette er det første tegnet, ikke bare oppsummert, men også modifisert: og la oss innse det, som hastighet og telegrafverdi, det viser det igjen til ordet, slik at det ikke er verdt å si drue, et ord vinger ganske kort. Andre eksempler... Videre, hvis vi legger til at disse en gang naturlige og for tiden transformerte tegnene legges til så mange andre som er helt konvensjonelle, vil vi ha et ekte språk, språket < tegn, perfekt språk i sitt slag, absolutt veldig perfeksjonert, og som jeg gjentar, sammenlignet med letthet i det materielle liv, har forrang fremfor talespråk.

Ja, sett foran deg en høring og en døvstum slik at de forteller den samme hendelsen de begge var vitne til: denne, ved hjelp av fire tegn trukket i luften, vil fortelle deg sin historie, mens • denne vil bare være halvveis. — Akk, mine herrer, den stumme som går inn i en institusjon hvert barn finner dette ferdige språket, veldig enkelt og veldig praktisk, fordi det samsvarer med dens defekte natur og riktig til alle sine materielle behov; - jeg sier materiale, fordi åndelige behov vekkes senere av ordet: voluntas ikke fertur i in-cognitum. Vel, barnet lærer tegnspråk raskt, raskere enn hørselspersonen lærer det talte språket, og han bruker det med en gang, og alltid tenker han med henne, drømmer med henne, og det er på henne at han deretter modellerer det talte og skriftlige språket som han blir undervist. Imidlertid vil dette språket bare være for ham en hanske, en luksusvane, pålagt av sosiale nødvendigheter, men som til slutt er veldig ubeleilig og gjør ham flau. Hvis barnet er herre over dette betyr (tegnspråk), som er for ham så naturlig, så hendig og mer enn tilstrekkelig

for hans behov, hvem er det som vil snappe det fra ham? Hvem vil være i stand til å forsvare det? og med hvilken rett?

med hvilket resultat? Naturam utmerker furca, tamen usque recurret. I dette tilfellet godkjenner jeg de som sier: "La døvstumme gestikulere eller snakke, la dem gjøre hva de vil." Men dessverre vil de alltid lage tegn, og de vil bare snakke veldig sjelden, eller de vil aldri snakke. Hvis du støtter feilen til et stunted barn som ikke kan forsørge seg selv på beina ved å lære ham å dra seg selv, og så vil du lære ham å gå rett, vil han alltid finne det mer praktisk og naturlig å krype. Og vet dere, mine herrer, hvilken skade gjør tegnspråk til skriftlig eller talespråk? Reflekter over den morfologiske forskjellen på de to språkene og tenk også at døvstumme alltid vil oversette tegnspråk på denne måten, skrive eller snakke, og at han vil oversette hvert ord til tegn, slik at abstrakter alltid vil bli redusert for ham til betong, og at enhver åndelig idé dessverre vil bli materialisert. Til slutt er tegnspråk de dårlige ugressene som ikke lar talehvete vokse, noe som omslutter det ved å suge saften til den dreper den. ¶— Men det vil bli sagt: innrømmer du tegn, skjønt? Ja, mine herrer, men det rent og primitivt naturlige tegnet, det som indikerer, beskriver objektet, handlingen, og som er lang, upraktisk og alltid endres, mer eller mindre, fordi det ikke er noe løst på forhånd, konvensjonell. Jeg innrømmer tegnet som ikke har noen sekvens med andre tegn, og som ikke er en tradisjon, men en improvisert oppfinnelse, skapt av behov; det hovne tegnet som ved sine feil selv er ufarlig for tungen, fordi så snart barnet vet hvordan man stammer druer, han vil finne det hundre ganger lettere å si dette ordet med to små bevegelser av leppene, enn å heve hendene, late som å ta en haug ved halen og å skrelle litt etter litt kornene, spesielt siden han i det første tilfellet også har den store fordelene av ikke å trenge å be om andres øyne, for ordet

Usynlig vola

Rapido messaggero Del suo pensiero.

Vel, da? Konklusjonen presenterer seg, og det er en praktisk konklusjon: i alle institusjonene der man oppriktig og effektivt ønsker å introdusere den sanne talemotoden, må man først og fremst ved separasjon av begynnelsen fra de andre elevene, og for all mulig måte, rykk opp irriterende tegnspråk; og som ikke har gjort det eller ikke gjør det, har ikke forstått den essensielle betydningen av spørsmålet: at han ikke klager over verken de dårlige resultatene eller de utilfredsstillende resultatene; at han vender tilbake til sitt gamle system; for, mens han genererer bruk av tale blant sine elever, Han avviker aldri fra det.

Tale er ikke nok; det som trengs er det levende ordet, og dette siste ordet vil aldri bli så lenge et tegnspråk eksisterer og sameksisterer. I denne forstand: lenge leve rent ord!

BRAMBILLA. — Vi har et mål å oppnå, og i dette er vi alle enige om at det er å si utdanningen av døvstumme. For å nå dette målet trenger vi ressurser, og det er formålet med

spørsmålet vårt, det er til og med utgangspunktet. Målet mitt, i å lese briefen som jeg skal lese, var å sette slutten, å bestemme utgangspunktet og å prøve å trekke en linje fra utgangspunktet til slutten, og prøve å holde unna alle hindringene jeg møtte på vei. Det er karakteren av briefen som jeg vil lese. Jeg ble født vil ikke være strålende, for det er ikke i min natur (han leser) (1).

GUERIN. — De franske kongressmedlemmene kan ikke følge diskusjonen, og jeg er ikke i stand til å oversette ordet til nyhetene; så lyset er ennå ikke laget for dem.

N. N. — Det ville være hensiktsmessig å fortsette og lese i morgen oversettelsen til fransk.

PRESIDENT. — Jeg vil spørre underhuset om de vil at lesingen skal fortsette på italiensk, eller om den ønsker å høre lesningen i morgen tidlig, på fransk, i hvert fall av den delen som ikke er lest (vedtatt).

Magnat. — Jeg har aldri forstått at vi kan gi utdanning og undervisning til døve uten tegn, i den tiden da disse siste fornektene er helt avgjørende for elevene, og jeg vil stille et spørsmål til de som sier at de må forbys fra skolene våre. Jeg vil gjerne vite hvordan man kan kommunisere med en døvstum når han fortsatt ikke forstår et ord eller til og med elementene i talen. Og nå, siden vi ikke har akseptert tegnspråk, men tegn, som en oversettelse av talt tale, vil jeg si når de trenger å bli lagt til. Jeg tror ikke at vi bør begynne med å gi representative tegn på gjenstander; men jeg tror tvert imot at det er bedre å lære døvstumet først å navngi objektet som er satt foran øynene hans. Ved den blandede metoden lærer barnet først elementene i talen: han blir vist et objekt, han er laget for å uttale navnet han må skrive etterpå, så blir han laget for å lage et tegn på hva han har lært. Dette tegnet er derfor ikke grunnlaget for intelligens; det er bare et overskudd å sjekke om det virkelig gir opphav til verdien av det det står. På skolen vår må vi trene kvinnelige lærere; de visste ikke et tegn, lærte elementene og forsømte etterligningsrepresentasjonen: vel, etter en tid visste elevene ikke noe, fordi skiltet representerer

(1) Se Memorandum of Donation V. Brambilla i V Vedlegg.

Følelsen av objektet og uttrykk for tale ble ikke vist i en klump, og barnet hadde ikke i tankene de to uttrykkene. Derfor vil jeg ikke forlate det naturlige tegnet som kontroll i begynnelsen av instruksjonen. Når det er sagt, er jeg enig i at vi må forlate skiltene. Videre vet mine kolleger i Frankrike som har besøkt skolen min, at når de først har lært å skrive, ikke med tegnene, men med leppene og med skrivingen, må elevene nevne partene som skriver et objekt, beskriver det uten et enkelt tegn, for da forstår de det talte uttrykket. Tegnene er få, og de forsvinner snart fra undervisning Handlingsspråket tjener til å betegne en handling gjort i nærvær av et barn. Barnet kan glemme ideen uttrykt av ordet; det er nødvendig å ha et kontrollmiddel, så fra tid til annen må disse tegnene brukes for å sikre at barnet forstår hva han uttrykker med ordene han uttaler. Det er derfor nødvendig å lære

barnet å snakke, slik at han kan navngi objektet; da bruker vi tegnene ikke som et uttrykk for ideen, men som en kontroll. Fra det jeg har sagt, her er ordlyden jeg foreslår: "Med tanke på den ene siden at tegn, uansett hva 'de måtte være, er skadelige for undervisning i tale og lesing' på leppene, og på den annen side at forholdet mellom " læreren og hans elev, både i klassen og i friminuttet, Siden den kunne eksistere uten bruk av naturlige tegn, erklærte kongressen at «det er hensiktsmessig å innrømme dem midlertidig og med unntak, i løpet av den første perioden av instruksjonen fra døvstummet. Il 8 erklærer videre at siden bruken av ordet må være permanent, skal mesteren "skrive inn tegnet som representerer en handling, eller det representative tegnet på et objekt, bare for å fastslå om eleven forstår betydningen av det talte ordet

STORSNØLER. — (Gripe muligheten for en pamflett av Mr BoseUi, direktør for Institusjonen i Genova, snakker som følger): Jeg innrømmer lett at vi ville være svært lite opplagt hvis en kinesisk person ønsket å lære oss språket sitt gjennom kinesisk, uten å tillate oss å La oss si vårt eget ord og uten å uttale noe av det selv; jeg er til og med enig i at dette forsøket ville være noe meningsløst. Men det skal bemerkes at det døvstumme barnet, ved inngangen til en skole, ikke har, som oss, når vi -vanligvis begynner å studere et fremmed formspråk, et språk og en intelligens som alle dannes, og at det heller sammenlignes. til et veldig lite barn, ennå ikke snakket. Og hva gjør moren da? Snakker hun ikke med sykepleieren et språk som han ikke forstår mer enn vi ville forstå den første kinesiske leksjonen gitt i Chinois? Og likevel lærer dette lille barnet veldig raskt ord etter ord, og ender opp med å forstå og snakke språket til sin mor og søsken på relativt kort tid.

Vel, vi gjør akkurat det samme. Våre barn, ved å trene seg kontinuerlig, ender opp med å uttrykke seg i forståelige og korrekte setninger og gjøre uten tegn, som vanligvis ikke lenger forstås så snart vi setter foten på fortauet.

8 Den beste metoden er å ikke ha noen, sier Boselli, ifølge fader Assarotti. Her igjen vil vi gjerne sette et stort spørsmålstegn. Læreren som kan gjøre uten metode, og som gjør det bra på skolen sin, er en fullbyrdet utøver og representerer en metode selv, kanskje uten å vite det og uten å mistenke det. Men hvordan har vi av disse mennene, intelligente og utdannede samtidig, hvem kan gjøre uten i sine klasser noen felles tråd?

For de fleste av oss trenger vi en guide, en presis tur, ellers ville vår undervisning snart mangle orden og oppfølging, og ville ende opp med å forvirre og slite våre studenter.

Mr Boselli vil også være tilbøyelig til å tro at vi bare automatiserer, menn som snakker som starlings. Men vi, forsvarerne av den rene muntlige metoden, protesterer nettopp mot denne mekaniske, rutinemessige og blottet for sunn fornuftsundervisning, som bare lærer døde å dempe et visst antall ord og setninger på papegøyers måte, under påskudd av å lære dem å snakke. Dette er ikke vår metode, som er en logisk, begrunnet, velordnet undervisning som leder våre studenter, etter grad, til slutten av studiene. Vi har sagt, og vi fortsetter å gjenta, at vi ikke er tåpelige nok til å forby, fra dag én, bevegelsene til det døv-

stumme barnet, og at vi bruker dem, ganske naturlig, til å etablere, mellom ham og oss, våre første forhold.

Og her er dessuten det vi har sagt andre steder (1) om bevegelsens rolle i vår undervisning:

1 ° Så lenge de første forestillingene om talespråk mangler i det døvstumme barnet, kan det ikke være noe spørsmål om en avtale mellom læreren og eleven ved denne kommunikasjonsstemmen, så praktisk for hørselen og døve utdannet;

20 Et annet kommunikasjonsmiddel, mellom barnet og læreren, er derfor nødvendig for begynnelsen av undervisningen, og dette betyr det naturlige tegn på at enhver lærer må vite noe.

3° Naturlig tegnspråk må derfor fungere som det første

(1) Du sourd-muet de naissance et de son développement intellectuelle, av J. STORSNØLLER. Neuchâtel (Sveits) 1876.

kommunikasjonsmidler mellom eleven og læreren, og det må forsvinne etter hvert som barnet utvikler seg i kunnskapen om ordene og formene til det talte språket ;

4 Enhver metodisk undervisning av skiltet må avvises kraftig, fordi det skader undervisningen i artikulert tale som alene vil sette døvstummet i direkte kommunikasjon med sin samtalepartner, i sin familie og utenfor, og som alene gjør ham virkelig i samfunnet.

Hvis fader Boselli mener at undervisning ved ordet ikke gjelder for alle døvstummer som har rett til å bli utdannet, tar han feil; vilkårene for opptak som vi har formulert andre steder, har blitt godkjent av alle, og alle har sett at vi bare nekter stumme døvstummede dumbs, som vi søker om spesialasyl for. Beviset på at artikulasjonsmetoden kan brukes på alle døvstummes er i Italia de store skolene til M. le chevalier Tarra og R. P. Pendola, dette er også de 100 institusjonene i de tysktalende landene, som alle er basert på prinsippene for artikulert tale, og som som helhet oppnår svært gode resultater.

Det sies at tegnspråk er i døv-dempets natur; og jeg legger til: Ja, som bevegelse er i naturen til ethvert organisk vesen og som den andre naturlige gesten, inneholder og utfyller på en eller annen måte vår intime samtale, så vel som talerens veltalende ord.

Selv om vi antar at tegnet er det naturlige språket til døvstummet, vil vi gjerne observere at tegnet ikke er samfunnets språk, der døvstumme kalles til å leve og som vi må trene ham på. Anta at en utlending bor i ditt vakre land, og snakker, hvis du vil, liten italiensk ; men, som bor i Italia, vil hans italienske, selv om han er ufullkommen, utvilsomt tjene ham mer enn sitt morsmål som han kan snakke perfekt og som kan være fransk, engelsk eller tysk. Denne er fin i sin natur, men det etterlater ham helt uforståelig for de fleste av mennene som han vil finne seg i kontinuerlig kontakt med. Vi hevder derfor at ordet døvstum, selv ufullkommen, gjør ham bedre for samfunnet enn tegnet, som er et språk fra hverandre og

som stigmatiserer ham som et vesen fra hverandre midt i sine medmennesker.

Andre har forelsket seg i originaliteten til tegnspråk, "som ikke representerer ord, som en av våre kolleger sa nylig, men ideer," og som vil tillate oss å legge til, følger ikke fremdriften i forslaget. Men på våre vegne ser vi i dette faktum en reell ulempe for det skriftlige språket, som døvstumme, hevet i henhold til tegnene, generelt håndterer mye mindre lett enn den som ble introdusert for artikulasjon og leppelesing. Det er også lett å forstå at dette må være slik, siden konstruksjonen er den samme for det skrevne ordet som for det talte språket.

Basert på seksten års erfaring og daglige observasjoner kommer vi derfor til følgende konklusjoner (1):

- a) Formsydd tale kan nyttig læres til døvstumme. Det er i deres tilfelle forståelig generelt; og hvis deres ord aldri er musikk, som vi ikke streber etter, klarer vi å gi det en hyggelig og veldig utholdelig stemme til menneskene rundt den;
- b) Muligheten for leppelesing kan ikke stilles serielt spørsmål; for, som prinsippene for skriving er de samme for alle, selv om pennens slag varierer fra en person til en annen, så vi utfører alle lignende bevegelser for reproduksjon av de samme lydene. Men å bli vant til de forskjellige organene blir, for døde, bare et spørsmål om orientering; det er det samme arbeidet som vi må gjøre hver dag ved å lese våre bokstaver eller andre autografstykker;
- c) Ifølge de enstemmige funnene fra leger gjør tale ikke døvstumme mer enn det dekk oss selv, spesielt når han er vant til det fra barndommen; tvert imot blir spillet poulmons favorisert av talehandlingen, pustearbeidet og blodsirkulasjonen gjort som et resultat med mer regelmessighet. é;
- d) Undervisning ved tale, som tilbyr alle fordelene som etterligning tilbyr, og bringer mye nærmere enn det, dessuten er samfunnets døde mute, som han kalles til å leve, utvilsomt å foretrekke; og det gir svært alvorlige resultater så snart det slutter å bli ansett som en gledeskunst, og at det blir gjort til dreining og grunnlaget for all utdanning, akkurat som ordet er grunnlaget for all undervisning for den som hører.

PRESIDENT. — Jeg vil være kortfattet, og jeg vil snakke i formspråket mitt for bedre å uttrykke ideen min og på en mer komplett måte. Jeg regner med min berømte kollega gue-rins plikt og intelligens, som da vil være min tolk for sine borgere.

I går stemte forsamlingen enstemmig over preferansen som skal gis til språk basert på tegnspråk. Dette var en stor erobring! Med denne avstemningen ble det etablert en skole for muntlig utdanning, som vi heretter vil kalle Den internasjonale skolen for døvstumme.

(1) Se: De l'éducation des sourds-muets, 1878, side 199 til 205.

Men spørsmålet vi legger på bordet i dag er slik at det inviterer oss til ikke å gjøre en feil for ikke å kompromittere gårsdagens kloke overveielse. Å gå inn i undervisningen av artikulert språk til døvstummet er å gå inn i en ganske vanskelig vei som ikke tillater noen transaksjon. Ordets rike er et område hvis dronning ikke innrømmer rivaler. Ordet er sjalu og ønsker å være en absolutt elskerinne i sitt felt. I likhet med den sanne moren til barnet som ble stilt for retten i Salomos nærvær, ønsker ordet alt for henne, undervisning, skole, døvdemping, uten å dele; Ellers gir det avkall på alt. Mine damer og herrer, la oss ikke lure oss selv; jeg har fått nok av en opplevelse på noen år! La oss ikke lure oss selv: for at ordet skal bli vellykket undervist, er det nødvendig å ha mot, og ved et resolutt slag for å bestemme klart mellom ordet og tegnet, og andre midler som under påskudd av å samarbeide med ordet skaper forlegenhet og lammer effektiviteten.

Det har blitt sagt at den rene muntlige metoden, det vil sagt, undervisningen i den døvstummede talen og med tale uten tegn, og uten alfabetet i hendene og tidligere skriving, er et umulig og absurd foretak, og at derfor er den blandede muntlige metoden nødvendig, uunnværlig, den eneste praktiske metoden som er tilgjengelig for alle ikke-hørselspersoner. Den rene muntlige metoden er umulig, jeg er enig, som et absolutt middel for den første kommunikasjonen av livet, nødvendig mellom læreren og hans elever, så lenge de er helt fratatt tale og lesing om bøkene. Små barn fratatt hørsel og muntlig språk har himmelen på øynene, jorden under føttene og naturen foran dem: er de sultne? Er de tørste? har de sett noe stort, stort eller lite? De finner i sine medlemmer evnen til å reproducere sine inntrykk ved naturtegn, og det er gjennom sistnevnte at de streber etter å manifestere sine ideer til læreren sin.

Hvem våger å si at disse frittliggende og ufullkomne tegnene, mekanisk reproducerer ting og handlinger, er elementene i et språk? Ettersom ting og handlinger i seg selv er likeverdige, er de gjenstand for språket som barnet forventer av sin herre. Derfor bør institutoren, uten å øke disse midlene, uten å mate dem, uten å gjøre dem til et ordforråd, bare dra nytte av dem for sine bare nødvendigheter; og når for eksempel hans lille elev har gjort galt, la ham indikere himmelen for ham av en streng vakt, og signaliserer ham til å sette seg i et hjørne; barnet vil adlyde og forstå rettferdigheten til rettferdigheten til ham av en streng vakt, og signaliserer ham til å sette seg i et hjørne; barnet vil adlyde og forstå rettferdigheten til rettferdigheten til ham. straff, og dette vil være nok til å få ham til å omvende seg, uten behov for en filippisk med forsterkning av andre tegn som han ikke kjenner. Disse få tegnene før undervisningen og bruken av det talte og skriftlige språket, benekter jeg ikke, er nødvendige for den første kommunikasjonen mellom læreren og hans studenter.

Men dette er ikke spørsmålet om metode, mine herrer; vårt spørsmål er alt innen skolen, det vil vite om det er en mulig blandet muntlig metode, eller en mulig ren muntlig metode, for undervisning i språk og kunnskap i døvstum. Når jeg går inn på skolen min, tror jeg at jeg går inn i et fristed; og så snart jeg har krysset terskelen, oppdager jeg pannen min, og ved en bønn løfter jeg min ånd til Gud, fordi jeg føler at det er på skolen at begynner

det nye livet til mine kjære uheldige barn, at det er der som begynner den store og hellige bedriften som vi kaller forløsningen av døvstumme. Jeg vet at studenten min har få ufullkomne tegn, rudimentene til en bygning som ikke må eksistere, utdragene av et brød uten substans som aldri ville være nok til å mette sin sjel og be om moralsk liv og sosialt liv. Han går inn på skolen og introduserer seg for sin herre. Hva spør han henne om? Venter han på andre tegn? Nei: han forventer av ham midler til å bli en mann som andre, og lengter etter å ha dette språket som er livet til sine medmennesker, han ser på læreren sin hvis munn han stirrer på for å prøve å finne denne skatten. skjult som ble nektet ham i hans familie og i hjemlandet.

Hjemme så han foreldrene sine samles rundt i hjemmet. Mens de holdt hendene i ro, kommuniserte de sine ideer til hverandre ved den enkle bevegelsen av leppene; Han så dem gråte, smile, glede seg, sørge, agitere, handle, leve forenet av dette mystiske båndet, i forhold til et unikt fenomen som bare er ukjent for ham. Det er denne fordelten han forventer av oss når han kommer til skolen. Ikke gi ham en blyant, ikke en penn; ikke rist fingrene eller hendene: åpne munnen, få ham til å snakke! Dette er hva han ønsker, hva han forventer av deg og hva han vil være takknemlig for deg. Effecta! sa Kristus til de døde; effekta! vil gjenta alle institutorene til den stakkars døvemuten. At dette kan fås fra alle døvstummes, selv de svakeste, jeg tilbyr deg bevis på dette i de to hundre elevene på skolene i Milano, hvorfra ingen har blitt utvist som ute av stand til snakke. Det er nok å ønske det og å ønske det effektivt, og alle døvstummes vil åpne leppene til tale.

Men på hvilken måte vil det være nødvendig å undervise i tale til døde ? Ved den blandede metoden, det vil si, forenet med tegn og skrijving, eller ved wale-pure-metoden, som, bortsett fra tale, utelukker noen blanding eller hjelp fra andre midler?

Hederlige kolleger, jeg kommer til å gjøre deg til et klart og avgjørende forslag: eller bestemmer du deg for å undervise studentene dine først bare jyarole, og å fortsette etter din instruksjon bare ved hjelp av tale; eller, siden dere fortsatt er i tide, for ikke å bedra dere selv eller deres elever, avvise dommen fra irier og rive den fra hverandre: den er verdiløs.

Den rene muntlige metoden for å lære språket til døvstumme, la meg fortelle deg, jeg, som har gjort et komparativt eksperiment, er den mest egnede, den mest logiske, den eneste mulige, mens den blandede muntlige metoden er ulogisk, upassende, ineffektiv. Ikke prøv en lang demonstrasjon av mine ord; det ville være ubrukelig etter å ha vurdert de korte og praktiske refleksjonene som jeg underkaster deg din dømmekraft og enda bedre, fakta som du i disse dager har muligheten til å verifisere i våre milanesiske institusjoner.

Den rene muntlige metoden er, for undervisning i språk (og ved hjelp av språk, kunnskap), den mest egnede for døvstumme, fordi det er den mest logiske, og fordi det er mulig. Fakta har vist deg muligheten; så lenge alle våre elever snakker, og de har lært å tale bare ved den eksklusive talemåten, i forhold til fakta og ting, slik vi har lært oss selv. Og dette er ganske rimelig; faktisk, når døvstumme kommer inn på skolen og presenterer seg for

sin herre, er han, og vi må vurdere ham, i forhold til et spedbarn som er i morens armer. Det er derfor ikke bedre at læreren reiser igjen med døvstummet den veien som moren får barnet til å reise for å få ham til å snakke. Dette er vårt mål, dette er vårt program: å gjøre for våre studenter hva vår mor gjorde for oss, og på samme måte.

Er dette virkelig mulig? Ja, fordi enhver døvdemping som ikke er blind eller idiot, kan lære å uttale og leppelese elementene i talen; mye bedre: Når vi har å gjøre med et barn i en viss alder, vil vi nå målet vårt raskere. Faktisk, om ni måneder lærer en døvstum mer enn et talende barn lærer på to år. Takket være denne undervisningen, som samler alle styrkene til døvstumme slik at han, etterlater sine små hender i ro, gir han kraft og all sin verdi til bevegelsen av sine lepper og til ordene han vil uttale, om noen måneder vil vi høre Guds hellige navn resonere med de velsignede navnene til sin far og mor, Og så de mest kjære ting og mennesker forenet med hans lærer som representerer dem for ham. Ge vil være et større oppkjøp enn alle oppkjøpene som er gjort, som vil bli gjort, og som kan gjøres ved en bevegelse av tegn, naturlig eller kunstig uansett hva de er, bekrefter sin moralske og sosiale utstøting, tegn på at ofte den døvstumme selv ikke forstår og at menneskeheten ignorerer. Ved å fortsette på denne måten, hvorfor vil det ikke være mulig å gi døvstumme all slags kunnskap ord for ord alene?

I tillegg må den muntlige metoden være uten blanding, for å være logisk og effektiv, det vilt for å oppnå disse fire resultatene:

Jeg. Elementene i mekanisk språk, det vil si fremfor alt sikker og rask leppelesing, og deretter selve uttalen av ordet, som Mrs Hull sa veldig bra. Man vil aldri få fra døvstummerer en trofast, presis og umiddelbar lesning av det talte ordet bortsett fra det enkle synet av den talende leppen. Hvis mesteren, foruten leppene, samtidig rister på hjulet på armene, hodet, nakken, skuldrene, vil eleven vår ikke lenger konsentrere blikket og oppmerksomheten på den lille labialbevegelsen; men distraheret av et bredere felt og av mangfoldet av inntrykk, han vil ikke lenger lese på leppene mens han venter på formen på sine ideer, større og bedre unnfangede bevegelser. På dette punktet, la meg fortelle deg at mellom etterligning og tale er det en ekte antitese, ikke bare for stoffet i ideen, men også for sin mekaniske form. Man, for å uttrykke seg, har ingen mindre bevegelse enn labial bevegelsen. Flekk, hvis det er mulig, å finne en mer grasiøs, mer umerkelig bevegelse enn leppene, tungen, menneskets tenner å uttale er, fai, hvis, men, Gud, mann. Man kan si at det muntlige ordet har sin daggry, sin middag, solnedgangen, alt i en veldig smal sirkel, og at dens beundringsverdige harmoni samles i det fantastiske instrumentet som spilles av Skaperens hånd. Tvert imot, når mesteren som sier til sin student: elsker du moren din? ta på hjertet hans for å si elsker deg og lage et tegn på at jeg uten å forstå ham, å si mor, det vil si når han bruker den blandede metoden, ikke bare reduserer han valeur av ordene han uttaler, men han forhindrer også studenten i å vurdere deres mekaniske former. Læreren gjør da en feil fordi, mens han tror at døvstumme har lest på leppen, når han svarer ja, egentlig svarer eleven bare på sitt tegn. 11 er alltid slik: Når man ønsker å lære ham et ord og min-

ne ham om verdien, som følger ham med noen tegn, ser døvtumet mer på tegnet enn ordet og er fornøyd med tegnet som er praktisk, veldig praktisk og ikke lenger konsentrerer blikket på den lille labiale bevegelsen. Det følger at øyet hans mister finesse og oppmerksomhet, og at mange ord unnslipper ham; det er derfor han ikke lenger liker å fikse blikket på denne mystiske labyrinten kalt munnen, når den artikulerer ord; slik at en døvtum vant til å snakke med den blandede metoden vil lese på leppene bare med store vanskeligheter og avstøtende.

II. Den rene metoden er nødvendig for å oppnå nøyaktig uttale. Hvis jeg vil at døvtumme skal uttale nøyaktig, må jeg fokusere all hans oppmerksomhet, all hans styrke på dette første arbeidet som avhenger av lesingen på leppene: uttalen. Hvis jeg gestikulerer i de første trinnene i mental instruksjon, vil han snart finne for stor uforholdsmessig, for sterk motstand mellom den ene og den andre formen; og han vil ikke nøle med å velge mellom talen som oppnås litt etter litt med så stor.

Smerte, og tegnene som, ved en enkel og praktisk bevegelse, bringer inn i hans sinn, gjennom bilder og figurer, en ide som ikke koster ham noe å skaffe seg; slik at han, etterlater uttalen, vil foretrekke tegnene: hvem er det som tviler på det?

Det er nødvendig at i det første året fortsetter man til emnet for den nøyaktige uttalen med uendelig forsiktighet, innhold utelukkende uten utålmodighet, med resultatet oppnådd. Tålmodighet, som er dronningen av vertus, er en grunnleggende tilstand av all kunst; men i skolene til døvtumme hvis talere man ønsker å lage, blir det et mer nødvendig element enn luft og lys. Så fremfor alt tålmodighet!

La oss bruke hele det første året på å undervise i uttale slik at det blir tatt vare på, oppmerksomt, elsket og dermed nøyaktig; la oss sørge for at rundt døvtumme alt er stille når munnen er stille; munnen taler; at hele sjelen samles for å forstå og reprodusere sine bevegelser og lyder. Da vil vi se døvtumme bli forelsket i dette arbeidet og konsentrere all sin innsats på det for å forstå de forskjellige finesser av de indre og ytre bevegelsene som føles mellom t, d og n; mellom p, b og m; mellom s og z, g og c; små forskjeller der nøyaktigheten av uttalen består, og det vil aldri gripe et distraheret øye, et languid øye, et etterliggende øye.

III. Den tredje fordelen reservert for det rene systemet for undervisningstale og med tale er å danne intelligens ved grader i vanlig fysiologisk modus, som det gjøres for å høre det på mors bryst; og følgelig, for å gi døvtumme muligheten til å tenke, forstå og vite hva som er i domenet til alle. Når studenten min har lyktes, gjennom visjonen om tale alene, i å reprodusere den og uttale den godt, er jeg forpliktet til å gi ham en belønning. Hva blir denne belønningen? Objektet som tilsvarer ordet. På denne måten går mitt ord til hans, som for oss to sammen til gjenstanden som det blir den enkle, alene og naturlige påminnelsen om; slik at gjennom bevegelsen av leppene som tilsvarer for eksempel til dørklokketalen, gjentar studenten min det og tenker direkte på objektet; og når jeg viser ham

objektet, dette ordet kommer tilbake til hans minne; og det er for ham den eneste, reneste og sikreste måten å betegne det på. Jeg sier det reneste og sikreste fordi han kanskje en dag prøvde å hevde dette objektet ved et tegn som er mest naturlig, kunne han erkjenne at dette tegnet ved flere equivocations var mye mindre fordelaktig enn ordet; slik at det å lage det samme tegnet for å indikere noen ganger ringeklokken, noen ganger for å få den til å ringe, resulterte det i en uunngåelig forvirring av objektet med handlingen (dette er for ofte verifisert i etterligningen); og følgelig en lidelse i sinnet, .og ofte feiltolkning av samtalepartneren.

Når læreren har undervist med rent språk, når han for eksempel sier til sin elev: Gå og ta boken min, eleven i ordet *va* husker ingenting annet enn den befalte bevegelsen, verbet som skal gå; i ordet *take*, gjenkjenner han bare handlingen som tilsvarer den; han ser i boken bare selve boken, og så videre; mens ordet går for døvstumme instruert av det blandede systemet, husker han fortsatt hånden som gjør den bestemte bevegelsen; ordet tar ham i tankene handlingen med å gripe betegnet av skiltet; i boken; er knyttet til bevegelsen av åpning og lukking; og i ordet *mon* ser han også igjen hånden som presser hjertet. Og alle disse doble formene, alle disse bildene som er satt mellom ordet og objektet, er en membran, er et slør som mens, mens de fjerner verdi fra ordet, kompliserer og fornærmer ideen. — Ved å erkjenne ulempen ved det blandede systemet, har jeg ikke nølt med å motsigere metoden vår med et kvalifiserende adjektiv som uttrykker sin natur og utelukkelse av enhver blanding, og som samtidig er et program; Jeg kaller det rent; ja, rent fordi det setter uttalen av døvstummet i det enkle forholdet til mesteren; rent, fordi hans ord tilsvarer objektet og representerer det til sinnet uten komplikasjoner; slik at talen under slike forhold får mye styrke for døve og blir de riktige midlene for den gradvise og progressive utviklingen av hans intelligens, formen og målingen av hans oppfatninger og kunnskap, formen der han revurderer og beholder dem.

IV. Til slutt letter den rene muntlige metoden bruken av tale. Når døvstumme har lært alt ved hjelp av tale, og han har bare dette middel til å uttrykke seg fordi hans herre ikke bruker eller la ham bruke noen andre, hans lepper og hans tanke ved å fremme litt etter litt på denne måten, bli kjent. Samtidig betyr simulacry av måten ordet ble lært til ham i nærvær av gjenstander og handlinger, at hans ord går flytende som en strøm foran hvilken man ville ha fjernet alle de hindringene som ville ha forpurret hans kurs. Dette er slik: tale er desto mer tilrettelagt da det er friere, klarere, akselerert, det vil si når inntrykket er enkelt og ikke forbundet, eller for å uttrykke meg bedre, ikke forvirret med spøkelsene til skiltet og det manuelle eller skriftlige alfabetet. Før eller ledsager det muntlige ordet med tegnet eller håndskriften og det manuelle alfabetet, hva vil det resultere? *L'humano capiti cervicem pictor equinam jungere* si velit et varias inducere plumas; et latterlig forsøk, for ikke å si beklagelig for skolegutten og for mesteren, som vil se så stor unødvendig tretthet. Og virkelig! Hvilken forvirring, hvilken komplikasjon må følge i bruk av tale, vel vitende om at med denne blandingen forblir ordet forenet til tegnet, tegnet på skrivingen og skrivingen til tingen!

Hvilke spøkelser må danse i dette dårlige sinnet: tegnet, den skriftlige formen, formen på det daktytologiske alfabetet og til slutt ordet! Som kommer sent, hytter dårlig! Stakars ord! Som den siste hushjelpen i huset, vil hun bli ved døren!...

La oss konkludere: det blandede systemet kan bare resultere i blanding, lidelse og forvirring; det rene systemet gir enkelhet og renhet. La oss derfor holde oss til Horaces bud: *denique sit quod vis, simplex dumtaxat et unum*; La oss være logiske og la dommen stemme over i går, der du enstemmig ga preferanse til muntlig undervisning, bør nå suppleres av denne andre: vi ønsker å undervise med den rene metoden, det vil si at vi ønsker å undervise ordet ord for ord, uten hjelp av andre midler!

Denne dommen som du vil ta fra Milano, bekreftet av fakta som vi forklarer deg ærlig, og med forslaget om å akseptere det om realisering, i instituttene dine, vil være, ikke tvil, den største fordel du vil bringe til studentene dine, og vil få vår velinspirerte kongress velsignet av dem og dine kolleger.

(På grunn av timens senhet og talerens tretthet foreslo han at slutten av talen og fortsettelsen av diskusjonen skulle utsettes til neste sittende

Møtet steg klokken 04.00 .m. 3/4.

Morgenøkt. — Torsdag, 9. september

. Møtet ble innkalt til bestilling klokken 08.00.m. 35 om morgenen .

Generalsekretæren skal lese referatene fra forrige sittende.

Mr. Guérin leste referatene på fransk. .

Presidenten gjorde noen kommunikasjoner om et brev og noen utskrifter fra Mr Fourcade av Toulouse, i forhold til ortonisk metode, og om et brev fra Mr Félix Carbonera (I), en døvstum professor som, den første blant de døvstummes av Milano, lærte å snakke, etter å ha blitt instruert spesielt i ordet av avdøde Mr. Angbroise Bianchi, berømt lærer ved Royal Institute of the Deaf-Mute of Milan. Mr. Félix Carbonera anerkjenner de enorme fordelene han har fått av det sosialt-

februar i inneværende år overga han sin sjel til Gud. Han ble født i 1819, var i seks år (1832-37) student ved Royal Institute of Milan, deretter instruert spesielt i ordet av Mr. Bianchi, professor i nevnte institutt. Han studerte maleri, ble mester i sin tur av Institute of the Rural Poor, og president for Mutual Aid Society for the Deaf-Mute. Han snakket godt og

leste med stor letthet på leppene. Han har stor aktelse for sine manerer, karakter, forsiktighet og æresevne.

- 129 -

Han er moralsk og moralsk, og han sverger at lærerne til døvstumme vil vie seg assiduously til undervisning av ren tale. På forespørsel fra Dr. Zucchi er disse kommunikasjonene laget på fire språk. Til slutt foreslo presidenten utnevnelsen av en kommisjon for å utarbeide prosedyreregler for den tredje internasjonale kongressen. Han ba Mr. Vaïsse, som var dens naturlige president, om å velge fire kollegier for grunnloven til denne kommisjonen som, i tillegg til prosedyrereglene, måtte foreslå setet for den neste kongressen, og året da den ville bli holdt. Mr. Vaïsse, mens han takket ham for denne handling av nådig utsettelse, ba presidenten om å velge de fire andre medlemmene selv.

Presidenten insisterte på at Vaïsse skulle fri til ham ett medlem fra hver av de fire nasjonene som var representert på Milano-kongressen ; - og Mr Vaïsse var enig.

Sekretæren kommuniserer noen tyske telegrammer, hvis oversettelse er gitt. Den ene sendes av professor Sæder av Hamburg og den andre av Dr Mathias de Friedberg; de tar opp sine ønsker og uttrykker sine håp til sine samlede kolleger.

Mr. Hugentobler, på vegne av direktøren for Institut Pereire de Paris, gjorde tilgjengelig for delegatene noen kopier av rapporten fra den internasjonale kongressen i Paris.

President , etter å ha takket Pereire for hans verdsatte kommunikasjon, erklærte diskusjonen gjenåpnet om det forrige emnet; - og han fortsatte sin tale som følger:

— — — Jeg snakket i går om fordelene med å undervise i tale alene,

det vil si den rene muntlige metoden; jeg sa at denne metoden gir fire store fordeler: 1° som av sikkerheten og hastigheten på leppelesing; 2° nøyaktigheten av uttale; 3 ° en bedre forståelse av språket selv i forhold til ideer og kunnskap; og 4 ° til slutt, enklere og mer spontan bruk av selve talen. Mangelen på tid tillot meg imidlertid ikke å snakke om andre ikke mindre betydelige fordeler som følge av denne metoden: til å favorisere utviklingen av de intellektuelle og moralske fakultetene til døvstummer på en mer fysiologisk, mer human måte, og følgelig, å gi et renere middel til å undervise abstrakte og religiøse fag.

Jeg vil være kort i demonstrasjonen av denne første delen fordi ideene uttrykt av min tidligere og verdige kollega Brambilla i hans skriftlige docte er mine. Du hører lesingen med stor interesse, og de vil bli publisert med saksgangen i denne kongressen. Sammen, med omhyggelig tålmodighet, fullførte vi dem, og de veiledet oss.

fra både til metoden vi praktiserer og foreslår i dag. Jeg forbinder meg derfor fullt ut med

ideene til min fremtredende kollega og oppsummerer dermed vår felles overbevisning.

Det muntlige ordet er den eneste kraften som gjenoppliver i mennesket lyset som Gud har blåst på pannen, da han, ved å plassere en alder i et følsomt legeme, også ga ham midler til å forstå, tenke og uttrykke seg. Oppfatningen av ideer kunne ikke bedre føles og uttrykkes for mennesket enn ved et middel som fysisk, moralsk og intellektuelt var alt i ham. Dette betyr at ordet er sagt. Ordet som har sitt ekko i de mest intime fibrene i hjernen og hjertet, er fullt, dypt merkbart for døvstumme som uttaler det; for ham også, når han, takket være den intuitive metoden, har lært sin verdi, forener den seg med ideen med all samsvar av sin åndelige natur; og overalt, på denne måten klarer døvstummet å bli gravid og uttrykke seg som de andre i henhold til den menneskelige fysiologiske modusen. Han også, som enhver annen mann, kommer til å si ved hjelp av tale hva han synes om ting, hva han forestiller seg av dem, så vel som streber etter å gjøre etterligning. Men dette språket, alt eksteriør figurativt, mekanisk, er ellers ufullstendig og utvetydig fordi svært ofte av noen sensitive ulykker av ting, ved å fusjonere med handlingen, fremhever det skiltet med hvis hjelp det indikerer dem. Og mens på den ene siden er etterligningstegnet ikke nok til å uttrykke tankens fylde, derimot overabunders, ved å opphøye det, fantasi og alle fakultetene for mening og fantasi. Fra dette følger det at etterligning ikke er tilstrekkelig til å uttrykke og danne den rette oppfatningen av ideer knyttet til materielle ting, mens det faktisk er uegnet til å kommunisere oppfatninger av åndelige og abstrakte ting, og at selv om ordet har makt til å åndeliggjøre og gjøre abstrakt - eller jeg vil si bedre - å idealisere til betongen tegnet som gir til hver form og fantasi, har skrøpelighet til å materialisere og til og med gjøre betong til overnaturlig og abstrakt. Han hadde helt rett Alexander Manzoni, første gang han så våre døvstumme bli talende, han som hadde sett dem mange år før instruert av etterligning, og sendte dette criterium i sin fine og gjennomtrengende spådom, for å si til mine kolleger og til meg: "Få dem til å snakke fordi tale er den reneste måten, det går direkte fra sinnet til sinnet, mens skiltet snakker mer til sansene og fantasien enn til intelligens." Vi hadde følt denne sannheten. han uttrykte det perfekt.

Det kan ikke benektes at en så stor intellektuell fordel oppnås i stor grad ved hjelp av det skriftlige språket; men (hver mester vet) at det skriftlige språket er eksternt og ikke resonerer i mannen som produserte det, forblir kaldt og utilstrekkelig for menneskets intellektuelle og moralske behov. Hvis etterligningsspråket er overabundant i mening og snakker for levende til fantasi og fantasi, er det skriftlige språket ufullstendig i bruk; det gir uttrykk for fattig og svak et liv ved mangel på deltakelse som sansene tar i det og den delen av den levende mannen som overfører ideer til den levende mannen. Derfor en stor intellektuell kulde i sosial kommunikasjon som gjør skriving uklar for døvstumme og utilstrekkelig for hans sinn og hans forhold til andre.

De eminente intellektuelle fordelene som resulterer i døvstum av undervisning ved tale uten bruk av andre midler, tilsvarer enda mer dyrebare moralske fordeler som jeg skal indikere. - Ordet minner på en helt spesiell måte om øynene, tanken, ånden og kroppen - fra

døvstummet til sin herres munn. Hvis denne tilstanden er svært fordelaktig for de intellektuelle fakultetene for oppmerksomhet, observasjon og dømmekraft som gradvis utøves, utvikles og styrkes, hjelper det mye mer til kulturen for godt vedlikehold, klok imitasjon, rimelighet, selvsikker og omhyggelig docility, det vil vise til utviklingen av moralske fakulteter, som med denne metoden, mye bedre enn med noen annen, vår erfaring. viser oss at døvstummes på slutten av det første året blir moralisert og fyldig som det skjedde fra sjelen til den psykiske tåken avhengig av Guds ansikt og gest: "Oculi mei ad Dominum. , Denne kontinuerlige avhengigheten av deres bevegelser i henhold til deres herres lepper gjør dem lydige mot ham; denne kontinuerlige repetisjonen for å etterligne det læreren viser dem, vant dem til å finne i sin volatilitet. deres lov, og i hans sinn regelen om deres personlige oppførsel; disse tingene, som alle ser, er det beste prinsippet å lede dem til å korrigere seg selv for sine egne feil og å gjøre seg gode.

Men den grunnleggende grunnen til at denne metoden fremmer den moralske utviklingen av døvstomme er at tale, ikke opphøyende mening, ikke fomenting lidenskap som gjør fantastisk tegnspråk, løfter sinnet mye mer naturlig, med ro, forsiktighet og sannhet, og fjerner faren for å overdrive følelsen av det som sies, og for å vekke skadelige inntrykk i sinnet. Hvor mange ganger, å motta de døvstummes moralske tillit instruert av etterligning, enten i pedagogisk korrespondanse eller i retten for bot, måtte jeg foretrekke forsiktighet fremfor integritet!

Når en døvstum, med skiltet - jeg vil uttrykke meg bedre - beklager ved å gjøre ham om for det han har gjort, er det naturlig at i ham er følelsen som fulgte med hans handling gjengitt. Dermed, for eksempel ved å reproducere

det faktum som hadde blitt for ham en dødelig anledning til sinne eller hevn, ble lidenskapen han hatet åpenbart gjentatt i sin sjel; og dette hjalp ham absolutt ikke i sin moralske reform. Når det gjelder mesteren, presenterer min døve-stumme tale seg for overlegen, og sier blant annet til ham: Jeg ble fornærmet, og jeg tok hevn, siden han ikke er forpliktet til å gjøre om det han sier eller måten han gjorde det på, men at han bare anklager seg selv for det og anser det onde han har begått, finner han ingen begeistring i å fornye i ham lidenskapen som han succomba.

Slik bidrar ren tale til utviklingen av moral i eleven, mens læreren selv finner i denne rolige og dignitéen, som danner sin privilegium, mer styrke og effektivitet for utdanning, korreksjon og råd.

Men den største fordelen med den rene muntlige metoden, som du, de hederlige kollegene, sikkert vil sette pris på fremfor alle andre, er at den er mer egnet for religiøs instruksjon. Ovennevnte undersøkelse av den perfekte egnetheten som eksisterer mellom talespråk og uttrykket av overnaturlige og abstrakte ting har allerede gjort det tydelig dette forslaget som jeg la frem; la meg legge til at det er resultatet av mine lange og mangfoldige erfaringer med den komparative verdien av alle metoder.

Jeg underviste religion med alle midler som kan brukes mot døvstummes, og med det kombinerte tegn på skrift, og med det doble ord i hender og munn; jeg ga åndelige øvelser, jeg forkynte timer og timer på å studere med hele min bransje på få meg til å forstå ved å

Jeg bekjenner at en av hovedårsakene til at jeg overbeviste meg om språkets eminente verdi, og av rent muntlig språk for instruksjon av døvstum, var å gjenkjenne hvor mange av de åndelige og abstrakte ideene jeg trodde jeg hadde gitt dem, var i dem konkrete, materielle. Vil du ha et eksempel? - For 18 år siden ble en mann i fjerde utdanningsår, en ung mann med åpen intelligens, syk. Etter å ha gått nær ham, fant jeg ham i tårer, bytte til den dypeste douleur. "Hva har du? Hva gjør du? Si meg. "Det var ingen måte å få ham til å bekjenne årsaken til sorgen. Til slutt, men å få ham til å forstå at jeg bærer en kjole som hans mor, at jeg elsket ham som hans far, og at fra da av som med sin far og mor samlet i meg, måtte han For å lære meg hans hemmelige lidelse, vet du hva han svarte meg? Da han dekket over øynene, fortalte han meg at han hadde gitt opp sin sjel. Han fortalte meg dette igjen med det manuelle alfabetet. "Hvordan sjelen! "Ja, sjelen," gjentok han for meg med et tegn på smerte, og dermed forvirrende i det vanlige tegnet, i idésjelen og oppkast." "En annen gang fant jeg en annen student som tegnet små kors på skiferen og kveles på dem etterpå. Forbauset spør jeg ham hva han gjør. "Jeg tegner bildet av sinn," svarer han. "Men dette er kors, ikke ånder. "Mine herrer," svarte han, "gi meg dette tegnet for åndene og jeg, internt representerer jeg dem på denne måten. " —

For meg bekjenner jeg at jeg i dette hadde en stor åpenbaring. Jeg vil si bedre en desillusjon så ydmykende som det er fordelaktig. — For å betegne nåde ble det brukt et annet tegn som lignet en linje av godhet og lys som gikk til hjertet. Kan døvstomme danne en ide som tilsvarer nåde ved å huske ting så praktisk talt materiale?

Vi trenger noe guddommelig å heve oss over materialet. Luft- og bevingede hester og ikke okser tok bort Jupiters vogn, og Elias ble transportert til himmelen i en ildvogn. Så det er med sinnet: Materielle bilder gir det ingen andre ideer enn de av materie; og en så en gang en døv-dempet som, å se en lysstråle komme inn gjennom et lite hull og belyse rommet, nølte ikke med å kalle det nåde. Ikke ved metafor, men som en realitet kalte han det Jesu Kristi nåde

Disse fakta er nok til å la deg gjette hvilken lidelse som må oppstå i tankene til en døvstum som lærte religion med et slikt tegnsystem.

Jeg utfordrer Gud, engler, sjel, tro, håp, nestekjærlighet, rettferdighet, sannhet og alt i

religion som angår vesener eller ideer av denne art: å ikke ha noen figur, Ingen bilder eller tegninger kan reprodusere dem. — Den livlige prøveløslatelsen, muntlig, enda mer enn å skrive, er det eneste mentale tegnet som kan indikere åndelige og abstrakte ting uten å gi dem en figur, uten å materialisere dem. Av en guddommelig natur i seg selv er det den mest passende måten å snakke om guddommelige ting og rasjonelle ting på. Ordets renhet skinner aldri bedre enn når det angår de hellige og mest rene ideer om åpenbaring og resonnement. Det er derfor svært viktig å bruke fremfor alt den rene muntlige metoden i religiøs undervisning og for forestillingene om hvilke av deres natur som er

rent og abstrakt; det er da fremfor alt at vi må si til alle slags tegn og følsomme og materielle figurer: ut herfra, profane! La språket jeg bruker med hensyn til elevene mine lære dem religion være velkjent; la hvert begrep bli avklart for dem ved hjelp av fakta og anvendelser, og jeg har den moralske vissheten om at kunnskap gitt under slike forhold vil bli forstått av dem så vel som av oss. Nei, jeg lurer meg selv ikke ved å overbevise meg selv om at de vil tro som jeg tror på meg selv.

Faktum beviser det. Du vil ha fordelen av å være sikre, kjære og ærverdige kolleger, når du kommer i disse dager for å besøke skolene våre; Personlig vil du undersøke tilstanden til moralsk og religiøs kunnskap om våre studenter undervist ved ord alene.

Hvis derfor hederlige kolleger, ja, hvis kunsten å instruere døvstummet, etter denne kongressen, tar et stort skritt, løses uten å nøle, ikke bare for å lære ordet til alle dine studenter, å heve dem med ordet, men også å gjøre det uten noen annen måte, fordi som jeg har forklart det for deg og jeg oppsummerer det her: Hvis den rene muntlige metoden hjelper døvstumme til rask og sikker lesing på leppene, til nøyaktig uttale, til oppkjøpet, —

AB. GUERIN. "Mine herrer! Jeg er veldig takknemlig overfor vår ærverdige president, som vil betro meg oppgaven med å tolke hans ord til mine kolleger i Frankrike. Det er et veldig mildt oppdrag, men også et veldig delikat oppdrag. Jeg aksepterer det med glede, i håp om å være nyttig for de som ikke har vært i stand til å følge, i all sin utvikling, denne fantastiske talen.

Jeg vil derfor prøve å oversette dette vakre ordet; Det er imidlertid en ting jeg ikke vil oversette, fordi det er uoversatt: det er dens veltalenhet.

Jeg har en tjeneste å be Kongressen om. Vær så snill, mine herrer, hold meg på ordet utover de ti minuttene av reguleringen. Hvordan kan vi fortelle deg på så kort tid alt vi har hørt?.... Takk, mine herrer: Deres overbærenhet oppmuntrer meg.

La presidenten tillate meg å låne sine ideer fra ham, gjøre dem til mine egne og ta dem i en form som tilhører meg. Han vil tilgi meg hvis denne forandringen frarøver dem noe av deres styrke, friskhet og nåde.

Men jeg skynder meg å fortelle dere, mine herrer, det vil jeg ikke være, og jeg vil ikke være

her bare tolken av andres tanker. Læren om at Herr President nettopp har utviklet seg så fantastisk foran deg, er også min lære. Hans prinsipper er mine prinsipper; hans overbevisning er min overbevisning: født i går, disse overbevisningene er allerede veldig dype, herrer, uten tvil, fordi de ble født på denne fruktbare jorden og under denne varme solen i Italia, hvor alt er født fullt av liv og udødelighet. Ingenting kan ryste disse overbevisningene lenger, ikke engang de usigelige vanskelighetene som vil stå i veien for oss så snart vi ønsker å redusere dem til gjerninger.

De av våre kolleger på Kongressen i Lyon, som vi ikke hadde gleden av å møte her, vil kanskje bli overrasket når ekkoet av disse ordene når dem. Men jeg overlater det til Canon Bourse, den mest autoritative representanten for flertallet som triumferte i Lyon, jeg overlater det til ham å fortelle oss historien om denne omvendelsen, som også er hans. Dere vil erkjenne, mine herrer, at dette verken er en selvmotsigelse eller en svakhet, men en lojal og full omvendelse, som jeg takker Gud for først, og etter Gud, til dere alle, våre ærverdige overdragelser av Italia, som har vært i dette arbeidet. instrumentene til hans Providence.

- I. Det er derfor nødvendig å velge, mine herrer, mellom to metoder: den rene muntlige metoden og den blandede metoden. Men for at dette valget skal tas på alvor, må vi først definere, så klart som mulig, begge metodene.

Det blir lett, for andre har gjort det før meg. I går steg to betydelige medlemmer av denne kongressen foran deg og forsvarte disse to rivaliserende metodene med talent, varme og glans

Det var først og fremst fader Tarra, vår ærverdige president, viet forkjemper for den rene muntlige metoden, han definerte det: "Metoden som lærer ordet ved ordet alene, med total utelukkelse av tegn, til og med naturlige tegn. Utvilsomt er denne metoden innrømmer at for å etablere det første nødvendige forholdet mellom læreren og eleven, når sistnevnte lukker sin familie, er leppene fortsatt forseglet, det er nødvendig å ty til bevegelser; men det gjør skolen til et fristed hvis tegn aldri krysser terskelen; det ville tro å skjende undervisningen, hvis det tillot skiltet å ta den minste del i den. Det tillater bare ved første bevegelser: legge merke til dette ordet, mine herrer, jeg sa ikke tegnene, men bevegelsene. Men bevegelser er de spontane bevegelsene som springer uanstrengt, uten primere, fra selve naturen til P-mannen. Vi låner ikke disse bevegelsene fra elementene rundt oss; de er ikke etterligningsbeskrivelsen av det vi har sett utenfor oss. De er født av oss selv, av vår sjel, som oversetter dens tanker og følelser ved respektens flamme, håndens bevegelser, kroppens gang og holdninger. Det er disse bevegelsene som, i dette øyeblikk og foran øynene dine, reflekterer mine tanker.

- 136 -, seanser, og som ville oversette dem i morgen i England, i Amerika, hvor jeg ikke lenger kan snakke det artikulerte språket. Til slutt er disse bevegelsene ikke det privilegerte privilegium for døvstumme: de tilhører menneskeheten. Dette er den rene muntlige metoden. Foran det er den blandede metoden. Jeg har samlet definisjonen og presentasjonen

av Mr. Magnats lepper, og i hans bok, som jeg takker ham for å ha tilbudt oss, fordi den er full av ting og ideer. Den blandede metoden gjør eksklusiv bruk av tale i den lengste undervisningsperioden, men ikke under hele undervisningen. Først innrømmer hun tegnene; Igjen, mine herrer, hun innrømmer ikke bare de naturlige bevegelsene som jeg definerte tidligere, men tegnene, det vil si representasjoner av gjenstander eller ideer, laget av bevegelser av kroppens hånd eller holdninger, som ikke fortsetter spontant fra selve naturen til Men som har noe lånt utenfra og konvensjonelt.

Barnet bringer til skolen tegnene han tok fra sin fars hjem og som hans mor snakket med ham. Læreren fordømmer dem ikke; han instruerer dem ikke, men han bruker dem som et øyeblikks middel for å gi barnet de første nødvendige forestillinger; Ingen tvil om at han underviser ved ord, men som dere kan se, herrer, utelukker han ikke tegn fra den første timen. I det minste hvis han bare brukte det til å etablere med sin elev forholdet uunnværlig for alt sosialt liv, det samme gjør mesteren som er inspirert av den rene muntlige metoden! Men nei: han benytter seg av det til selve undervisningen. Vedder du? Her er det: Mesteren uttaler foran eleven et ord, ordet brød, for eksempel gjentar sistnevnte ordet han har samlet på sin herres lepper. Etter å ha gjentatt det, skriver han det; etter å ha skrevet det, viser han objektet utpekt av dette ordet; til slutt, og for å sikre at eleven har forstått hva han har sagt og skrevet, ber mesteren ham om tegn på brød. 11 gjør det. Dette tegnet er tilstrekkelig kontroll. Heretter vil dette tegnet være absolutt forbudt for ham. Tegnet , for denne mesteren, er derfor både en innvielse til vitenskapen og en kontroll av vitenskapen .

Dette er den blandede muntlige metoden. Til slutt er det en tredje metode som setter tale og tegn på en rang av perfekt likestilling.

For henne er tale en ubestridelig kraft, men etterligning er også en reell styrke: ord og tegn må fungere sammen, uten rivalisering og uten sjalusi, i arbeidet med å utdanne døvstumme. Dette er metoden som jeg lojalt støttet i Lyon, og som vi gjorde triumf; Ikke mindre lojalt kjemper jeg mot det i dag. Jeg tror ikke jeg trenger å snakke om det eksplisitt; Ved å kjempe minst, vil jeg kjempe mest, og hvis jeg lykkes i å få deg til å fordømme den blandede metoden, vil jeg samtidig ha ødelagt metoden som kom seirende ut av Kongressen i Lyon.

II. Her er de to klart definerte metodene foran hverandre. Naturligvis lever de ikke i fred. Det er den rene muntlige metoden som har æren av å motta de første slagene; Det ser ut til at denne æren var forbeholdt henne fra den dagen hun ble født, for hun sluttet aldri å bli utkjempet; Heldigvis for våre kjære døvstummes, er hun ikke verre.

”Du er umulig,” fortalte den blandede metoden ham. ”Umulig! Det er sant, mine herrer, anklagen er alvorlig; hvis det er sant, vil diskusjonen være kort og saken vil raskt bli dømt. Men hvorfor er vi umulige? ”Du er umulig fordi ved å strengt ekskludere alle tegn, bryter du ethvert forhold mellom mester og student Vel, hva! Gud har beseglet disse barnas

lepper, og mer grusomhet binder du hendene deres? Hvordan kan disse uheldige menneskene da være den første utdanningen? ”

Pass på, svarer den rene muntlige metoden, hvis vi utelukker tegnene, tillater vi bevegelsene i det vanskelige arbeidet med den første utdanningen, disse i hovedsak naturlige bevegelsene, som springer spontant under sjelens pust, og som er nok til å supplere ordet.

Her er ett eksempel blant tusen andre: begikk barnet en feil? For å inspirere ham med sin skrekk, vil jeg sette på ansiktet mitt uttrykket av min sorg, jeg vil gjøre en truende gest med hånden min: barnet vil være redd; han vil ha forstått. At hvis jeg vil høre ham tvert imot, at han har handlet klokt, vil jeg sette tilfredsstillelse i ansiktet mitt, i min blikkglede, på min panne ro og fred, vil jeg kjærtegne ham med mildhet, med kjærlighet: og barnet vil være lykkelig, han vil ha forstått.

Den ærverdige presidenten for Kongressen i Lyon har sagt et vakkert ord, som reagerer fantastisk på denne første innvendingen; han har bare glemt å legge til at han selv, i sin skolefamilie, er det mest veltalende vitnesbyrd om sannheten i dette ordet. Han sa at i begynnelsen av utdanningen er ”tale ikke nødvendig, men at mesterens eksempel og dyd er tilstrekkelig. — ”Enhver, ren muntlig metode, du er umulig. ”Men hvorfor da? ” Fordi denne første utdanningen, som du gir av naturlige bevegelser alene, er altfor begrenset: det er en ufullstendig utdanning. ”

Mine herrer, vi må være enige om den sanne betydningen av dette ordet: ”fullstendig utdannelse. Utdanningen er fullført når den er relatert til barnets alder. Ville du kreve at en fireåring hadde fått en så perfekt utdannelse som en åtteåring? Se på moren: Hun, som har så godt den vanskelige kunsten og den delikate hemmeligheten til utdanning, vil kunne lære oss. Ber hun barnet sitt i denne alderen om fullført trening, for eksempel perfekt lydighet? Forutsatt at det

reagerer med et smil til morens smil, med et kyss til hennes materielle kyss, er hun lykkelig. Men la barnet vokse opp: moren blir gradvis krevende, hun følger med et engstelig utseende hennes fødselsskader, og med energi undertrykker hun dem. La oss være kloke som denne moren, mine herrer: Når de kommer til oss våre døvstumme, er de aldri mer enn fire år gamle barn.

La oss tilfredse oss med å gi dem denne langsomme, men progressive og trygge mors utdanning.

Dessuten er det sant at det tar lange og lange måneder å gi barnet de første moralske forestillingene, grunnlaget for utdanning? Jeg er ennå ikke kompetent nok til å svare for meg selv, men mesterne som har undervist ren tale i mange år forsikrer oss om at etter fire eller fem måneder med pasientarbeid har våre fattige små barn nok ord til å tilegne seg de første forestillingene om den moralske orden. Det ville derfor bare være en kortvarig forsinkelse. Etter et år med arbeidsopplæring er ikke mindre komplett enn om den hadde blitt

gitt av skiltene. Vår fireåring har plutselig vokst opp, han har utviklet seg med fantastisk fart under den hilsenære innflytelsen fra denne mødreutdanningen: Se på ham nå, han er virkelig åtte år oppnådd.

”Uansett, for tredje gang er du umulig! , En tredje gang spør vi hvorfor. ”Fordi den totale utelukkelsen av tegn er uforenlig med intuitiv undervisning, proklamerte en undervisning som var nødvendig for døvstumme. Hvis du ikke representerer barnet ved et tegn på hva leppene dine forteller ham, hvordan vil du at han tydelig skal unnfange ideen? »

Til denne nye innvendingen ga vår president dette nådige svaret i går: Langt fra å undertrykke intuisjon, gjør vi det til belønning for tale. Har eleven vår med hell talt et ord samlet på leppene våre? For å belønne ham presenterer vi ham med selve gjenstanden som hans ord har navngitt. Dette objektet finnes i originalens tabell. Barnet griper det med glede, han ser på det med nysgjerrighet, han snur det og vender det i hendene, han måler det, han studerer det, det er som en ny oppdagelse som han nettopp har gjort; det er enda en rikdom som han hoper seg opp i vitenskapens skatt.

Ah! Jeg hører deg: Det vil derfor være nødvendig å gjøre klassene våre virkelige Noahs arker der barnet vil finne alt under hans blikk og under hans hånd? Og hvorfor ikke, mine herrer, hvis det var mulig? Til en viss grad kan vi alle ha, i tillegg til gravingene som tref-fer øyet og fantasien, disse små skolemuseene som kraftig letter intuitiv undervisning og gir den, jeg vet ikke hvilke attraksjoner og sjarm, som ikke motstår selv de mest opprørske naturene.

Dessuten tror jeg ikke at utdanning gjøres helt innenfor skolens fire vegger. På en rekke andre steder møter barnet en rekke andre gjenstander. Han går ut, han krysser, blikket hans oppdager i himmelen, i rommet, på jorden, nye vesener som han ikke har sett i skole-museet. Du, hans herre, fortell ham navnet; han samler det på leppene dine, han gjør den umiddelbare anvendelsen på hva som slår blikket hans. Det er den enkleste, mest naturlige, mest effektive intuitive metoden; den som har dannet oss alle, den som mødre kjenner og søker så godt uten at de noen gang har lært det. Souvenez-vous, mine herrer. Når dine mødre ønsket å berike dine unge sinn med ny kunnskap, hadde de noen gang fristelse til å lage tegn? Jeg tror ikke det.

Når et vesen falt under blikket ditt eller under sansene dine, ville de fortelle deg navnet sitt; Du hørte hans ord, du forsto det, og siden den dagen har du ikke glemt det. At hvis de fant seg flau over fordøyelsen av ditt ekkel ordforråd, lånte de fra deg de få ordene du allerede hadde, og kombinerer dem med en veldig dyktig kunst, de gjorde lysende perifraser, som kanskje hadde feilen ved ikke alltid å være av en veldig fransk stil, men som til gjengjeld hadde fordelene av å være av en suigeneris stil, som jeg gjerne vil kalle en mors stil; og det er slik du kjøpte hver dag en ny forestilling. Vi vil lage mors perifraser, vi også, mine herrer, med det lille ordforrådet til våre barn. Våre døvstumme er vår kjære familie; vi vil vite hvordan vi skal ha for dem dette geniet til moren som, mens hun ignorerer seg selv,

enkel og uten beregninger, ofte multipliserer underverkene.

Vær trygg på at intuitiv undervisning og ren muntlig metode kan presidere over samme skole sammen.

Vær trygg på at trippel umulighet reist mot denne metoden ved rivaliserende metode, bare er en drøm.

III. Etter å ha forsvart den mot slagene som blir behandlet til den, kaller jeg trygt før denne fantastiske samlingen den rene muntlige metoden, for å gjenkjenne og hilse med dere, herrer, dens utallige og uvurderlige fordeler.

Hva spør det døve barnet om deg når han banker på døren til skolen din? Han ber deg tømmes, ordet, leppelesingen, den moralske og religiøse utdannelsen.

Men jeg bekrefter at den rene muntlige metoden alene kan gi dem til ham i deres fulle integritet.

Ideen først. Barnet som krysser terskelen til skolen din for første gang, har allerede sett mange ting. Han vet at en stor og helt ukjent verden omgir ham. Han ønsker å utdype hva blikket hans oppdager, som om han gjetter at under denne overflaten, hvorav fantasien først blir slått, er det noe, det er ideen. Den døve-stum, fordi han er et intelligent vesen, har presentasjon, jeg var nesten gonna si besoin av ideen. Men hva er ideen? Ideen er den intellektuelle kunnskapen om å være; den eksisterer derfor bare på betingelse av å være komplett. Ideen er ikke kunnskapen om en del av å være til utelukkelse av de andre delene, men den intellektuelle besittelsen, så å si, om hele vesen. - substans, form, elementer. Enhver ide som ikke omfavner plenituden av å være, er bare en lemlestet ide, til slutt en falsk ide, intelligensen som tenker og bærer den, lider: den lider fordi den forventer og ønsker noe den trenger, og som vil være som det nødvendige komplementet: hun lider, tillate meg dette dristige språket, de grusomme smertene ved fødsel

Men jeg spør deg hva er uttrykket, ordet eller tegnet, som gir menneskelig intelligens de mest komplette ideene og derfor de sanneste? Jeg nøler ikke med å svare, mine herrer: åpenbart er det ordet. Hvorfor? Fordi ordet ikke har noen materiell form, har ingen grenser: det er stort som ideen, og det omfavner lett alt: det avslører alle elementene samtidig.

Du sa: mann; Du har sagt i dette ene ordet menneskets natur, hans opprinnelse, hans skjebne; du har sagt alt. I dette lille ordet, i denne umerkelige og raske bevegelsen av leppene mine som du glimt et øyeblikk, og at neste øyeblikk ikke var mer, i denne lette vibrasjonen av luftens bølger er inneholdt den enorme verden av menneskelig natur. Intelligens oppdager det, griper det og forstår det.

Det er så bra at dere selv, venner av den blandede metoden, alltid gir ved ord den første åpenbaringen av ideen ... Men så, vær så snill, hva gjør dette tegnet, som nettopp har effekten av å begrense og lemleste denne ideen som du har gitt meg ved ordet? Å si mann,

du har sagt alt; og nå gjør du menneskets tegn (her gjør taleren dette tegnet), tar du hånden til pannen din og lar den gå ned til brystet; i dette etterligningsuttrykket, hvor er sjelen? Hvor er tanken? hvor er opprinnelsen? Hvor er skjebnen? Det er ikke noe av dette, det er bare kroppen; kroppen, det vilt, alle deler av mennesket. Så for å gi meg denne ideen fjerner du det viktigste, og lar meg bare det jeg bryr meg om minst.

Fader Bouchet snakket til oss et veldig nådig språk, som han ikke vil være sjalu på å se meg låne av ham. Han sa at ordet er som høyre arm, noe som øker byrden av ideen; og at tegnet oppfyller rollen som venstre arm, en sekundær, men nødvendig rolle. Deilig idé, mine herrer, og deilig sagt; Jeg tar den. Ja, ordet er høyre arm, og denne selvtilfredse høyre armen hever byrden av ideen om å sette den i denne lysstrålen eller blikket til min intelligens tenker på det; tegnet er venstre arm, men uheldig venstre arm, som gjenerobrer ideen i selve lyset og avviser den plutselig i mørket.

Bestemt er denne venstre armen for mye.

Vil du tillate meg et annet eksempel? Engelen. Jeg ber mine ærverdige konferansierer til Frankrike sette pris på intensjonene som inspirerer meg i selve valget av eksemplene jeg foreslår for dem. Ordet engel inneholder en verden som er mye større enn ordet mann: det er den enorme verden av det overnaturlige.

Engelen er en ånd fri for all kroppslig form; han eksisterer utenfor og over den materielle verden. Dette er den teologiske definisjonen. Men hvorfor lager du dette skiltet? (Taleren tegner engelen). Hvorfor disse hendene som krysser og rister, tar vingens former og bevegelser? Skiltet ditt har bare en feil: det forteller meg absolutt ingenting om hva engelen er, å male meg det eneste han ikke er: et vesen med raske vinger! Ditt tegn materialiserer det som egentlig er åndelig.

Ved ordet, din høyre arm, var jeg i besittelse av lys og sannhet, da skiltet, din venstre arm, kom for å begå et selabelt tyveri: det tok lyset fra meg, det lemlestet en sannhet. En gang til : denne venstre armen er for mye.

Men det er mer, mine herrer. Tegnet alene er stort sett ikke i stand til å gi en abstrakt ide. Jeg skynder meg å hylle (og denne prøveløslatelsen er der for å forhindre enhver innvending), jeg liker å hylle undervisningen som i våre skoler i Frankrike vi så langt har gitt av tegnene: den er nøyaktig, den er komplett, den er vakker; men, Merk det godt, tegnene er alltid ledsaget av det skrevne ordet, som erstatter i vårt tilfelle det artikulerte ordet. Det jeg diskuterer her er impower av skiltet som er overlatt til seg selv og isolert fra alle ord. Med disse forbeholdene tror jeg at jeg kan gå videre uten fare. Dette tegnet er i seg selv ute av stand til å føre til ideens sanne besittelse.

Jeg uttalte Guds navn . Sikkert, i dette ordet, kortere enn de andre, er en verden tusen ganger større inneholdt; det er ikke lenger bare menneskets natur, det er ikke lenger det overnaturlige, det er det uendelige. Jeg tenker så på storheten, suvereniteten, uendeligheten,

Guds kraft, for alt dette finnes i dette ordet så fort: mitt flate, stille og rolige blikk gjennom disse fantastiske horisontene som utfolder seg foran ham, og mitt hjerte svever gledelig og ivrig mot denne Gud som nettopp har vist seg for ham så vakker. .. når han plutselig møtes. .. Hva?. .. Akk! hånden din. ”Hånden din er der fortsatt, og den tegner , og

å legge egg til mitt hjertes rop som kaller Gud, så reiser det seg mot det celestiale hvelvet. ” Vel , hva! Jeg trodde Gud var enorm, og du finner ham på toppen? Jeg trodde at hans makt var i hans ord, og du sa det, ved ditt tegn, i hans armer, i armer som han ikke har? Jeg trodde det var uendelig, og tegnet du gjør for å male meg dens omfang markerer nettopp dens grenser? Jeg trodde det var evig, og tegnet som forteller meg dets evighet, forteller meg samtidig hvor det begynner og hvor det ender! ”Du ser det: du stopper min intelligens og til og med mitt hjerte i den storslåtte fremveksten som bar dem mot Gud: du forandrer mine ideer: til en viss grad omfavner du mitt hjerte.

Det er nok, mine herrer. Det synes for meg å ha tilstrekkelig fastslått at tegnet kompromitterer arbeidet som utføres ved muntlig undervisning, ved å bevare idealets ærlige og totale fremvekst.

IV. Men det er ikke bare tanken at barnet på terskelen til skolen din spør deg 11 ønsker å høre fra deg . I farshjemmet så han sine brødre og søstre gruppert rundt sin mor, han så det søte smilet som denne lykkelige moren reagerte på utgytelsene av deres ømhet: men når han ønsket, han, den uheldige døvstumme, å fortelle sin mor sin filial kjærlighet, han fikk en tåre i øynene til den som imidlertid ømt returnerte sine kyss. Trist, dette barnet som har forstått hvorfor hans mor sørger, kommer til å spørre deg: ”Mester, herre, gi meg derfor å kunne fortelle ham at jeg elsker ham, som mine brødre forteller ham: få min mor til å kysse meg, ikke lenger gråte; Mester, gi meg ordet. , Til dette ropet i hjertet du ikke motstår: du vil gi ordet.

Men pass deg! Hvilket ord ber han deg om? Noe ord, døv, hes, mørk, og som ser ut til å stige opp fra dypet av en grav? Nei: han er krevende, han vil ha et klart, klart ord, som alle villig hører og forstår lett, for utakknemlig poeng: bedre enn det, et hyggelig ord. Om nødvendig vil døvstumme bli innbilske og coquettish for sin stemme. Husk, mine herrer, den vi hørte offentlig gratulere seg selv med harmonien i hans ord. Han smigret seg litt, men på bunnen av denne lille selvtilliten var det et legitimt ønske.

Uambisiøs som vi er, vil vi alle ønske å gi våre barn et ord som i det minste er utholdelig. Vel , for det trenger du trening, fortsatt trening, alltid trening.

Nok en gang, mine herrer (og dere vil tilgi meg for å ha åpnet denne brede parentes: Jeg gjør det for å svare på et behov i mitt hjerte og for å tilfredsstille en skrupler av min samvittighet), igjen: hvis døvstumme forventer av sin herre bare utviklingen av hans moralske evner og i tellectuelles, hvis ambisjonene ikke er bredere, Det er ikke nødvendig for ham å snakke; La ham komme til skolene og bli undervist ved tegn og skrijving; la ham komme til våre skoler i Frankrike, i hvis forsvar vi har sett, fra den første dagen, en mann som rei-

ser seg her, en mann som vi franskmenn er glade og stolte over å ha blant oss som offisiell representant. fra Frankrike til Kongressen.

Han sa at fra et intellektuelt og moralsk synspunkt, gjennom skrivning, kan våre barn uten frykt møte noen sammenligning med noen skole. Det han sa så godt og så riktig om Frankrikes nasjonale institutter, som det er en glede for oss å betale en høytidelig hyllest i dag, tenkte han på våre frie institutter. Hvis vi ikke har samlet det fra leppene hans, har vi lest det i hans hjerte, og den assentiment han gir meg på denne tiden, beviser at vi har lest godt. Med den chalerous applausen, som du hilste på mr Francks ord med, tok vi en legitim del av det for oss selv. Takk og han.

Men nei: ideen, vitenskapen, den intellektuelle og moralske utviklingen, det er ikke nok for døvstumme: han ber deg også om å snakke, og et klart, klart ord, i det minste utholdelig. Nå bekrefter jeg at blandingen av tegn og ord i undervisningen direkte vil ødelegge prøveløslatelsen og gjøre innsatsen av vår dedikasjon ubrukelig for alltid.

Vær forsiktig så du ikke setter ved siden av dette lille barnet for lett og for attraktiv fristelse. At hvis du lar leve i fred i samme klasse ordet som døvstumme ikke elsker med en naturlig kjærlighet, men bare med en ervervet kjærlighet, og tegnet på at han elsker av vane og instinkt; Hvis du, mesteren, noen ganger benytter deg av skiltet, vil eleven din gjerne overtale seg selv om at tegnet har sin verdi, at han ikke er en profane å bli kastet ut brutalt; og, naturen hjelper, vil han snart bli forelsket i tegn på all kjærligheten han har. vil hensynsløst nekte å snakke.

Følg ham nå i friminuttet: han snakker ikke, han mimer. Han har tross alt rett, mine herrer. Hvis jeg var døv-stum, ville jeg gjort som han gjorde og uanstrengt følge tilbøyelighetene i min natur. Fra friminuttet følger du eleven din til klassen; når blikket ditt vender seg bort fra ham et øyeblikk, med hvilken ardor han fremskynder til skiltet som om til en barndomsvenn, at han er kranglet litt, men som likevel får lov til å leve ved sin side. Du sier godt: "Denne lekmannen, jeg driver ham gradvis ut av klassen; Jeg ekskluderer ham helt når jeg ikke lenger trenger ham.

Jager du den? Er du sikker? Så prøv å se uten å bli sett, og du vil gjenkjenne første gang at fienden fortsatt er der. Da du virkelig jaget ham bort, tro ham, ville han komme tilbake. Det ville være mye mer forsvarlig å ikke slippe ham inn i det hele tatt.

Slik gjøres den rene muntlige metoden. Svært alvorlig fra begynnelsen binder det barnets hender og forbyr ham å uttrykke sine tanker annet enn ved tale. Tvunget til å avgi lyder, blir orgelet til den unge muten sakte, men gradvis styrker, utvikler seg, blir fleksibel og fleksibel, og kan snart gi noen bøyninger av stemmer som mesteren ber om av ham. Uttalen blir gradvis klar, klar, svært forståelig, nesten hyggelig.

Jeg vil gjerne sammenligne denne ekkel stemmen med en lutt som du for lenge siden ville ha forlatt uten å be om en eneste tone. Hvis du plutselig tar det tilbake hver dag, og hvis

du vil lage voldelige lyder, springer det plutselig fra det, bryter det i hendene dine; men tvert imot, slapp forsiktig av dette tauet, returner det sakte til sitt vanlige spill, det vil gjenvinne all sin kraft; så kan du spørre henne mye, hun vil gi deg, under din hånd som kunstner, strømmer av harmoni.

Ikke rop ut til dere selv, mine herrer. Jeg mente ikke å si at vi vil utpresse våre mutes, som noen utopians har hevdet, som vi er glade for ikke å møte her: dette er ikke våre ambisjoner. Og likevel må jeg si at akkurat her i Milano hørte jeg i en av klassene dine, noen av barna dine, gruppert rundt deres ærverdige elskerinne, sette opp en rekkevidde, som knapt var en eller to semitoner mindre enn det å være et perfekt utvalg.

Men vi vil være glade hvis vi lykkes i å gi våre barn et forståelig ord som gjenoppretter dem til et faidalt forhold til samfunnet. Som vi har sagt nok, er imidlertid den totale utelukkelsen av tegn avgjørende for de som ønsker å oppnå dette ønskede målet.

Jeg appellerer til vitnesbyrdet til Canon Bourse, som jeg hadde æren av å følge på studieturen han nettopp har gjort til Italia. Jeg appellerer til vitnesbyrdet til pastor bror Hubert som, i likhet med oss, besøkte de fleste av de italienske skolene. Vi har funnet ut at uansett hvor tegnene har blitt bevart, selv i den smaleste grad, enten av svakhet eller fordi det alltid er vanskelig å kaste en gammel venn ut, har vi funnet, jeg sier, at ordet er mindre klart, mindre klart, mindre forståelig, og at den muntlige metoden, hindret i sin handling, ikke gir alt man har rett til å forvente av den. Jeg appellerer fremfor alt til vitnemålet til generalinspektøren for offentlig bistand i Frankrike, som så edelt representerer Frankrike i Kongressen. Jeg vil be ham fortelle dette huset, ivrig etter å høre ham, hva han har sett i Tyskland og Italia, hvor hans dedikasjon til årsaken til døvstumme har ført ham. Og siden navnet på Mr. Claveau kommer spontant på mine lepper, la meg fortelle dere, mine herrer, og hilse på ham med all takknemlighet fra våre hjerter. For oss, sir

Claveau vil forbli en av de mektigste initiativtakerne til tale i Frankrike. 11 har nå rett til å ta plass i denne mengde hengivne menn som vårt århundre har gitt til undervisningen av døvstumme, og blant dem er jeg glad og stolt over å hilse på Mr. Valade-Gabel, Mr. Vaïsse og Mr. Boudin.

Jeg hører en innvending: "Men ved å binde hendene til døvstummen på denne måten, gjør du ham vold, fordi han ikke liker tale, og han har et reelt behov for tegn" Vi gjør vold mot døde? Vi ville være veldig mye å gjøre, hvis det var tilfelle. Heldigvis beroliger fakta oss mot vår egen terror, Her er noen: Jeg husker at jeg møttes på en skole i Italia en veldig ung jente som, i stand til å eie maksimalt tolv eller femten ord, sta festet seg til våre trinn, fulgte oss i hver krok og krok der det gode førte oss. vaksomhet av overlegen, og dette for å fortelle oss igjen, i en stemme dessuten deilig, disse få ordene, alltid det samme for oss, kanskje alltid nytt for dette barnet. Hun ble virkelig plaget av behovet for å snakke og spre seg foran oss den enorme skatten i vitenskapen hennes: litt forfengelighet godt tillatt i denne alderen, spesielt når du er en ung jente.

Vi var i Siena: den ærverdige overordnede hadde fått oss til å sitte ved familiebordet blant hans religiøse, i et rom atskilt fra det der studentene også spiste måltidet. Plutselig kommer en intens samtalelyd til oss og avbryter nesten intervjuene våre med en halv stemme. Hvem snakket slik, med denne volubility og styrke? Det var ingen andre talere enn oss i huset; så du gjetter hvor kuppablene var; Og jeg forsikrer dere om at de ville blitt utsatt for grusom vold hvis de hadde blitt dømt til å tie.

Vi har hørt her, mine herrer, og ikke uten en dyp følelse, forteller en mor oss alt hun har påtatt seg og alt hun har lidd for å gi stemme til sitt unge barn døv-stum. Det er bare én mors hjerte å ha dette geniet av offer; Det er bare mors lepper å fortelle så genialt disse underverkene. Men hun fortalte deg at noen ganger, lei av barnets babel, blir hun tvunget (for lykkelig mor!) til å lukke denne munnen som hun selv har åpnet, og å fortelle ham: "Hold kjeft! Og barnet er ikke motløs: anmoder hun svarer: "I det minste mor, under lun-sjen vil du tillate meg å snakke Det er volden, mine herrer.

V. I tillegg til ideen og ordet den døvstumme ber deg om å lese på leppene til samtalepartnerne hans Det er det nødvendige komplementet til utdanningen. Uten leppelesing er tale ganske ubrukelig; uten det forblir den døve taleren, som kan kommunisere sine ideer, men er maktesløs til å motta andres ideer, alltid isolert i samfunnet.

— 147 —

Jeg er godt klar over at den blandede metoden forsvares med litt dyktighet. "Med oss," sier hun, "hindrer ikke skiltet leppelesing, fordi det aldri følger med tale. Til ordet den første raden, til å skrive den andre, til tegnet den siste". Enten! Men hva kommer han hit for å gjøre? Han kommer, vi ble bedt om, å sjekke nøyaktigheten av tale og skriving.

En sjekk! Vi har en også, men langt bedre enn skiltet: ?

det er formålet. Barnet sa ordet brød; for å sikre at det •

forstår hva leppene hans sier, vi ber ham om å gi oss gjenstanden han navngir; han vil med glede ta brødet fra bordet vårt og han presenterer det for oss: han har forstått. Vel, hva! Du ønsker å kontrollere ordet ved skiltet, det vil si det fullkomne ved ufullkommen, det sikre av det usikre, det åndelige av materialet? Dette er et tegn på at naturen særpreger, materialiserer, konkretiserer alt, og du vil at det skal tjene som en kontroll for det som egentlig er generelt, i hovedsak åndelig, i hovedsak abstrakt natur? Du kaller en ting tusen ganger dårligere, tegnet, til ære for å kontrollere en ting tusen ganger høyere, tale? Vilje! det er bedre å gjøre uten kontroll, hvis du ikke har noen andre, og ikke utsette oss for å kaste denne ekkel intelligensen inn i en dobbel erreur. '

Men det er mer, mine herrer. Den blandede metoden er ellers farlig: den multipliserer for mye uttrykk og bilder og overbelaster dermed barnets sinn.

I stedet, se henne på jobb. Læreren sa til eleven: brød; studenten griper bevegelsen av leppene, reproducerer den og gjentar: brød: det er en første form som han overlater til sitt minne. Mesteren, som fortsetter, viser ham brødet som er på bordet hans, eller bildet som henger fra klassens vegg: det er en annen form. — Mesteren skriver den samme môten, etter at mesteren har hevet den: det er en tredje form. — Til slutt vifter mesteren med hendene og lager det konvensjonelle tegnet: det er en fjerde form. Så her er fire forskjellige former for samme objekt eller idé! Stakkars barn! Hvilken tortur du kommer til å sette denne unge ånden til! Du befolker det for mye; så husk at det ennå ikke er så stort. La oss forenkle, messieurs, forenkle: la oss holde bare det essensielle: tale, skriving, objekt eller bilde; men la oss slette tegnet: det er ubrukelig. .

Jeg insisterer ikke, mine herrer. Til de smigrende vitnesbyrdene hvis ord du er villig til å hedre, tror jeg at saken er vunnet. Tilgi meg for at jeg er så lenge. Så jeg vil ikke fortelle deg hvordan, fra det moralske og religiøse synspunktet, er den rene muntlige metoden overlegen den blandede metoden; hvordan observasjonsånden og lydighetens ånd utvikler seg i barnet som et direkte resultat av innsatsen han må gjøre for å kom-

ta lærdommene fra sin herre; hvordan tegnene som i hovedsak er materielle, taler for mye til sansene og ikke nok til sjelen; hvordan i visse departementer i vårt prestedømme må vi resolutt legge til side tegnene for å bare bruke ordet, fordi ordet forblir i seg selv alltid rent, uansett hva det står, mens tegnene har alvorlig feil av oppvåkning, for å gjenopplive og å fremheve hva som skal være dødt og begravet for alltid.

Alt dette har vår ærverdige president nettopp sagt med den høye autoriteten til sin lange erfaring. Å gjenta det er ubrukelig; det ville også være å gå tilbake til denne store og vakre diskusjonen om fordelene med tale, en diskusjon som fengslet oss alle fra dag én og endte med livets triumferende rop til ordet!

Jeg kan nå konkludere: Jeg ber Huset om å være logisk og å bevege seg resolutt til slutten av denne nye veien der det så dristig har startet. I går proklamerte vi i en høytidelig stemme overlegenheten av tale over tegn. Men tale, uten den totale utelukkelsen av tegn, er bare en drøm som er nesten uoppnåelig; det er i det minste, jeg tror jeg har rikelig bevist, redusert til en beklagelig impotens. Igjen, la oss gi mening: eller alt eller ingenting.

På slutten av talen min på Kongressen i Lyon sa jeg: ” Den dagen vi blir bevist at vi ikke lenger trenger etterligning, at det ikke er nødvendig å hjelpe ordet i arbeidet med utdanning og undervisning av døvstumme, den dagen vil vi si farvel til det uten anger, men ikke uten å si takk, . ” Den dagen er kommet, budbringere.

Selvfølgelig kan jeg se herfra hvilke formidable vanskeligheter som vil oppstå foran oss i morgen; La dem ikke fraråde oss. For å hjelpe oss å overvinne dem, appellerer vi i dag til dem som representerer blant oss Frankrikes regjering: de vil fortelle vårt hjemland våre hellige ambisjoner, og hjemlandet vil være med oss.

Og så har jeg et annet håp; den kommer ovenfra . En mann som fra den første dagen våre hjerter gikk av seg selv for å bringe sin aktelse og sympati, Mr. Knight Zucchi, åpnet vår kongress med et vakkert ord. Han sa: "11 er beundringsverdig å se slike fremtredende hommes samlet her fra alle deler av verden i pusten av samme inspirasjon: veldedighet. Det er med dette ordet at jeg vil avslutte.

I går sa vår president, på sitt nådige språk, at hvis tålmodighet er overalt mesterens dyd, er den døve tålmodighetens skole suveren. 11 vil tillate meg å legge til at over tålmodighet er det en annen suveren, som også er tålmodighetens mor: nestekjærlighet.

Ja, mine herrer, og dette er en av min sjels dypeste overbevisninger
: enhver mann som vier seg til utdannelse, døvstumme, enten under prestens kassett eller fra den religiøse, som dere, mine ærverdige konferansierer av Italia og Frankrike, eller under den enkle vanen i verden, som dere, herrer, administratorer, regissører, mestere i
sourd-mutes, stormet hit fra alle samfunnslag, og som dere igjen, mine herrer, representanter for vårt Frankrike... av dette Frankrike, vårt elskede hjemland, som synes å være enda tusen ganger mer kjær for oss når svart fot samler jorden til den fremmede, av dette Frankrike som vi er så glade for å se representert, i den hellige årsaken til døvstumme, av sinn så høyt, hjerter så edelt, sjeler så store; hver kvinne som vier seg til dette arbeidet så vakkert, det være seg hun har kastet på pannen det hellige sløret av jomfruer som deg, døtre av nestekjærlighet, mine søstre, hvis iver og suksesser vi har møtt med vår applaus, og som rtos søstre i Frankrike for å hvem jeg er stolt av å sende gjennom fjellene hyllesten av vår ærbødighet og takknemlighet; enten at de lever i verden, som dere, damer og lærere i Milano, hvis vi bare ville elske i går
, eller som dere, damer, som har brakt oss fra dypet av England og Norge slike vitenskapelige og grasiøse verk som korte øyeblikk har holdt oppmerksomheten til denne eliteforsamlingen er på vent: alle som endelig, mine herrer, vier seg til årsaken til våre kjære døvstummer selv en time av sitt liv. bærer der, i hans hjerte, den reneste flammen av den reneste kjærlighet, den offer flamme av nestekjærlighet.

EKBOHRN. — Mine herrer, jeg stemte på ordet og for den reneste tale : det er sant. Jeg

innrømmer at på alle skoler der man ønsker å undervise ved tale, lærer man veldig ren tale. Men, mine damer og herrer, ikke alle døvstummes kan læres av den tyske metoden: det er umulig. Det er tenåringer i huset mitt som er 16, 17, 18 år gamle. selv med 30. Regjeringen beordrer meg til å gi disse uheldige menneskene en religiøs utdanning i 2, 3, 4 år. Tror dere, mine damer og herrer, at vi kan gi ordet til alle disse døve mutene? Hvis jeg var en taler som herrene som talte foran meg, ville jeg bruke all min veltalenhet til å fortelle deg om det faktum at en døv-stum mann som ble funnet i en nordlig skog og som ble forvekslet med en ape. Vil jeg ha jobbet i årevis uten å komme noen vei? Ville jeg unødvendig ha prøvd å skinne lyset i hjernen til denne døvstumme? Det er døvstummes som har slike feil i organer og intelligens at de ikke kunne undervises utelukkende ved prøveløslatelse. Det er urettferdig for oss som tjener tegn, å si at vi bruker dem uten å forklare dem; Hvis det var tilfelle,

ville ingenting bli undervist til studentene. Vi gir ikke automatiske tegn, langt fra det; Tegnet kommer fra mitt hjerte, fra min sjel; Jeg vil ikke ha predisponerte tegn. For de som ikke kan læres å snakke, er det nødvendig å ty til den franske metoden; for de andre vil jeg rope ut med mr. Styreleder: Lenge leve ordet!

GUERIN. "Jeg håndhilser på jl ekbohrn. Hans ideer er mine, fordi jeg sa at tegn, reddet ved å skrive, kan veldig godt gi ideer, siden i nasjonale institusjoner, før bruk av den muntlige metoden, ble tilstrekkelig intellektuell kunnskap gitt selv ved tegn.

PEYROX. — Dr Fournier hadde til hensikt å delta i kongressen; men etter å ha blitt kalt tilbake til Paris, instruerte han meg om å presentere for kongressen en kommunikasjon gjort av ham i går på den orologiske kongressen, som ble holdt her i Milano. Jeg innrømmer at jeg var motvillig til å tiltre hans anmodning, fordi hans konklusjoner er ganske imot de veltalende talene vi har hørt og til alt vi har sett her; derfor, selv om jeg ikke har noe ansvar for denne breifen, har jeg bestemt meg for ikke å legge den i dine hender før jeg har overtalt meg selv. Dr. Fournier ville finne i deg den ånden av toleranse som tillater manifestasjon av alle meninger. Jeg mener at Kongressen ikke kan være likegyldig til det som kan sies om artikulasjonen i en annen retning. I mellomtiden må jeg bare lese noen linjer for å gi deg en ide om Dr. Fourniers mening (han leser). "Ja, talen" som blir undervist til døvstum er virkelig et etterligningsspråk, "men et lavere etterligningsspråk som er uforenlig med utviklingen • av intelligens ... Det såkalte ordet som læres til døve- "mute" er en etterligning mye dårligere enn den naturlige etterligningen, og har bare en fordel: det skal ledsages av hes lyder, veldig "smertefullt å høre og oftest uforståelig." (1)

PRESIDENT. — JEG VIL BE OM INFORMASJON. HVOR MANGE ÅR UNDERVISTE MR. FOURNIER?

PEYROX. — Han er lege ved Riksinstitusjonen.

PRESIDENT. — DET ER GODT Å VITE OM EN SLIK DOM KOMMER FRA EN LÆRER SOM OSS, ELLER OM DEN KOMMER FRA ANDRE.

Kinsey. — Jeg ser 29 spørsmål i programmet, og vi har bare kommet til den tredje. Spørsmål 2 og 3 ble diskutert med en

(1) Side 8-9: De V fysiologisk instruksjon av døvstum. Kommunikasjon gjort på Kongressen i Otology of Milan, 1880, av Dr. E. FOURNIER, lege ved National Institute of the Deaf-Mutes of Paris. — Paris, 1880. en slik dybde av lære at man godt kunne gå videre til den neste. Et spørsmål av stor interesse ville være dette: vil døvstumme etter hans instruksjon fortsatt gjøre bruk av tale? det samme gjelder det fjerde hygieniske spørsmålet; og femte, hvis andelen døde dempe øker eller minker. Jeg vil derfor foreslå at de medlemmer som ennå ikke har talt, skal ha preferanse fremfor dem som allerede har talt.

SVART PUDDING. — Jeg har to ord å si før diskusjonen om spørsmål 2 og 3 er avsluttet. Som en erklært støttespiller og forsvarer i 30 år i frankrike for undervisningen i tale, vil jeg gjerne fjerne en misforståelse hvis vilkår har vært årsaken, og som bare eksisterer i utseende, den mest perfekte avtalen, noterer jeg med glede, regjerer tvert imot i substans.

I går snakket jeg om de naturlige tegnene, og jeg konkluderte med at de var nødvendige til en viss grad, men jeg hørte ikke om tegnene på Abbé De l'Epée, eller til og med de reformerte tegnene på den franske skolen, men om de som forekommer spontant og isolert som et naturlig uttrykk for sjelens tilstand, som et maleri eller en sammendragsbeskrivelse av et objekt eller et fraværende faktum, av bevegelsen, av den enkle bevegelsen i et ord. I min undervisning presenterer jeg aldri en rekke tegn, arrangert og gruppert i form av en setning, men bare isolerte bevegelser, kalt for å vekke ideen om objektet eller det fraværende faktum, hvis skriftlige og talte uttrykk jeg vil undervise. Jeg har ikke en etterligningsfrase, jeg kjenner ikke etterligningsfrasen, og jeg avviser noe etterligningsspråk. Min gest er bare en ting som er ment, ikke å bli et middel til intellektuell kommunikasjon, men bare en hjelp for tolkningen av skriftlig og muntlig uttrykk som må være og forbli mitt eneste kommunikasjonsmiddel. Når jeg verken har gjenstanden for hånden eller det faktum foran meg, hva vil du at jeg skal gjøre? Hva tegner jeg? Men tegningen er langsom, og jeg vil alltid foretrekke min gest som også er en tegning, men raskere, mer uttrykksfull, enklere og levende, selv om det betyr fortsatt å bruke tegning, hvis det i en klype er nødvendig å oppnå målet mitt. I min undervisning, disse tegnene, må disse bevegelsene selv forsvinne, som jeg allerede har sagt, som skriftlig og muntlig uttrykk kommer, i sin tur, for å ta sin plass, som en provo- • kopi av ideen. Etter tre års undervisning må vi ha fått et skriftlig og muntlig ordforråd som allerede er omfattende nok til å kunne gjøre det til vårt hovedinstrument for intellektuell kommunikasjon, og å inneholde gjennom det arbeidet med utvikling av ideer og språk. Og så vil gesten, som brukes til da i naturlig bredere grad enn i undervisningen av høringen, se sin rolle avta mer og mer, til det ikke er mer enn tilbehøret som brukes i undervisningen og samtalen til eyjendanten selv.

Men hvis det er dette den rene muntlige metoden innrømmer og innebærer , jeg er med det og for det! Hvis dette er hva den rene muntlige metoden innrømmer og inkluderer, er det den rene muntlige metoden, som jeg har praktisert i Frankrike i 30 år, og denne metoden, som er din, er også min! Derfor trenger jeg ikke å samle meg bak hans støttespillere på dette tidspunktet; Jeg var en av dem før diskusjonen!

Det var bare et spørsmål om ord mellom oss, og det som skilte oss var en annen tolkning av begreper. Gesten, ved siden av ordet, var etter min mening uunnværlig i undervisningen av døvetalende, og som jeg hadde sagt, dens bruk, var dens tvungne konkurranse bare et spørsmål om mål og personlig takknemlighet fra lærerens side, i henhold til tilfellene og omstendighetene, og derfra var dens tvungne konkurranse bare et spørsmål om mål og personlig takknemlighet fra lærerens side, i henhold til saker og omstendigheter, og derfra, den blandede metoden, eller den som i min tanke alene innrømmer kombinasjonen av ord og gest, virket naturligvis for meg den eneste tillatte, og det var derfor jeg forsvarte den og erklærte den slik. Men så snart den rene muntlige metoden også innrømmer, i motsetning til hva navnet er tatt i absolutt forstand, erklærer dette uunnværlig, men så begrenset som mulig konkurranse av gesten, som jeg har forklart det, og når jeg bruker det, som deg, erklærer jeg meg svært til fordel for den rene muntlige metoden

Vår ærede generalsekretær avsluttet sin tale akkurat nå , der han skilte tegn og tegn med ropet om: Lenge leve ordet! Og jeg også, som skiller tegn og tegn, roper jeg ut med ham når jeg er ferdig: Lenge leve ordet!

Hva! Den som forsvarer og praktiserer i så mange år i Frankrike , undervisningen i ordet på bekostning av all innsats, alt arbeid og alle ofre; den som, angrepet, kjempet, til og med latterliggjorde på Årsak til ham, har, uten å miste mot, lidd og modig, på tidspunktet for kamp og arbeidskrevende fødsel, alle urettferdigheter og bitterhet, denne, på triumfens time, ville svekke og forlate årsaken til ordets begravelse ? Nei, det er ikke mulig: og jeg roper også ut, og av hele mitt hjerte: Lenge leve ordet!

ARNOLD. - Etter de veltalende talene som ble holdt i går og i morges, ville det være meningsløst for meg å fortsette med det samme emnet. Jeg skal uttrykke en mening som jeg lenge har ønsket å gjøre kjent for mine landsmenn. Det er for tiden en viss tilbøyelighet i england til å akseptere den blandede metoden; derfor vil jeg gi deg et sammendrag av resultatene av min erfaring i denne forbindelse. Først av alt gjentar jeg at jeg er imot den blandede metoden. Talemotoden, hvis den brukes riktig, kan ikke ha et dårlig utfall fordi den tilbyr det beste instrumentet som hele menneskeheten har akseptert; denne metoden ødelegger stillhet og setter døde i andres samfunn. Den blandede metoden introduserer derimot forvirring der klarhet og enkelhet er nødvendig. De to språkene, tegnene og talen er så forskjellige at hodene forblir urolige; det er derfor jeg fordømmer den blandede metoden som tvinger døvstummet til å gi avkall på tale. Døvstummene som ikke har tilstrekkelig kunnskap om språket, talen, og som fra barndommen har brukt tegnspråk, synes det er mer praktisk, enda senere. Jeg vil ikke fordømme gravens taushet til de uheldige mennes-

kene vi bryr oss om. Rekkefølgen på ordene slik vi finner det på vårt språk, er rekkefølgen på ideer. Men språket vi ønsker å gi til døve, må være lik det som utvikler seg i det talende barnet. Vel, tegnene har ikke rekkefølgen for bygging av det talte språket; derfor krever det hardt arbeid å flytte fra en idekonstruksjon til en annen.

Det følger at rekkefølgen på tegnene og rekkefølgen på ordene kjemper mot hverandre, og forhindrer barnet i å forstå det talte nasjonale språket fullt ut.

Derfor er det vanskeligere å lære barn som har begynt å lære ved tegnene enn barn man kan begynne og fortsette ærlig med ordet. Ordet løfter døvstumet til vårt nivå, til hørsel-snivået .

PRESIDENT. – Nå MÅ VI GI ordet til EN MOTSTANDER, TIL MONSIEUR Boucher.

SLAKTER. - Jeg vil være kort, fordi tiden er knapp. Jeg spør om blandet utdanning, som jeg har forklart deg, ikke kan forbli med ren tale. Jeg tror ikke det er noen motsetning mellom vilkårene. På skolen må det offisielle språket være ordet. Med offisielt språk mener jeg at læreren alltid snakker til eleven og eleven til mesteren ved tale; at i studiet, i friminuttet, i klassen, i refektory snakker vi alltid, mer eller mindre dårlig (det er talere som snakker veldig dårlig, og døvstummer som snakker bedre enn dem), men når vi vil gi forklaringer, må vi bruke tegn. Si vann: barnet vet ikke om det er vokal o, utrop å eller vann; skriv ordet; hvis han ikke forstår, er det nyttig å ty til tegn. Forsto han meg? Så jeg vil få ham til å si vann (han gir andre eksempler: paraply, elv, øy). La det offisielle språket på skolene være ordet, det rene ordet; og når du tegner, ikke åpne munnen.

PRESIDENT. — Jeg vil be talerne være veldig korte, eller å avstå fra å snakke, hvis andre talere allerede har uttrykt de samme ideene.

BRAMBILLA. - Etter den fantastiske utstillingen laget av presidenten og oversatt av Mr Guérin, tror jeg det er ubrukelig å fortsette talen min: det ville bare være et svakt ekko av deres ord. Imidlertid vil jeg gjerne legge til noen ord, og det er fordi ideene jeg har lagt frem i dag allerede er modne, fordi jeg har hatt lykke og ære, midt i

Å ha min erfaring, å ha som direktør den du har valgt som president for denne kongressen, og å ha som kollega en mester i artikulert språk, som etter å ha anerkjent sin betydning, alltid proklamerer sin effektivitet: Jeg snakker om min kjære venn Antoine Forni her, til konstantiteten som den døvstumme alltid må være gjenkjennelig. ☐

PRESIDENT. - JEG GIR ordet TIL. MR. BALESTRA, HÅPER AT HAN VIL VÆRE SÅ KORT SOM OM HAN IKKE HADDE DET.

BALESTRA. — Sero uenientibus ossa; "Som kommer sent, loffe dårlig. Dere har alle talt beundringsverdig. men jeg vil plugge et hull. Først: objektiv metode. Gud, etter å ha skapt mennesket, ga ham ordet, og Adam ga et navn til alle dyr; Det var derfor Gud selv som ga oss den muntlige objektive metoden. Denne metoden er som den store ordenen til Nasjo-

nalskolen i Paris. På mine reiser har jeg besøkt nesten alle skolene i Italia, Tyskland, Frankrike, Belgia, Sveits, Holland, Spania, England; men jeg har aldri møtt en eklektisk som var en tilhenger av ordet; jeg fant bare ett unntak, Mr. Gallaudet. Vi gjør det vi kan. I Amerika, har det ikke vært mulig å gjøre det samme? Dra i det minste tilbake til Amerika som apostler. Vi snakker om den franske metoden, den tyske metoden; jeg kan også si den sveitsiske metoden, fordi Conrad Amman i 1692 publiserte en utmerket bok om instruksjon av døvstumme; la oss forlate disse adjektivene av nasjonalitet, og la oss si muntlig metode. Her er nå min mening:

Se il ver non è al sicuro, Mettiamo orale puro; Se poi non v'è lacuna, Mettiam due voci in una (1).

Simplex sitte quod vis. Vi må ikke si døv-stum, men døv. På neste kongress, når vi alle er for den rene muntlige metoden, vil vi ganske enkelt sette muntlig. Du vil forstå at Mr. Tarra er en autoritet for oss, og jeg, først og fremst, takk ham. Han sa at barnet må være stille. Vel: det er mekanisk tale, og deretter lage så mange tegn du kan; så er det det vitenskapelige ordet: bevegelser når det gjelder å gi stemme; ro når det gjelder å gi stemme. En annen grunn. Jeg er professor i fysiologi. Det er teleskopiske øyne og mikroskopiske øyne; se på svært fjerne fjell og umiddelbart etter å ha sett på en bok: du gjør det ikke,

(1) Hvis sannheten ikke er klar, la oss si ren muntlig; Hvis det tvert imot ikke er noe gap, la oss sette to ord i ett. vil ikke lese, fordi øyet har utvidet seg; hvis du gjør bevegelser, det vil si store tegn, vil studenten din ikke ha det mikroskopiske øyet for å se de små kjeffer.

Mr Eckborn fra Sverige har fortalt oss noen veldig alvorlige ting; han har veldig store barn; og jeg har skjeggete barn: men de er laget for å snakke. Vi vil ikke motta idiotene, men vi vil alltid motta døvstumme.

STORXTOBLER. — Tiden renner ut; jeg tror at forkjemperne for den rene muntlige metoden har fått seg til å høre. Det er motstandernes tur: da går vi til stemmene.

Fr. Hubert. — Mine damer og herrer: Fader Guérin ba om mitt vitnesbyrd om det jeg så i Italia for noen måneder siden. Først og fremst vil jeg si at vi, brødrene til St. Gabriel, har undervist i tale på skolene våre siden 1847. I 1847 dro en av våre brødre, fra Lille skole, til Paris for å besøke institusjonen til M. Dubois hvor de underviste ved ordet. Min kollega, som hadde vendt tilbake til Lille, rapporterte hva han hadde sett og førte oss til å undervise i ordet. Fra da av utviklet undervisningen av ordet og ble perfektjonert mer og mer. I løpet av disse siste årene ble det lært at i Italia underviste de bare ved ordet og at de ikke gjorde tegn. Jeg ba vår overlegne general om tillatelse til å se. Han ga det til meg; mye mer anbefalte han at jeg sjekket med mine egne øyne hva det var. Vår overordnede er ikke en fiende av lys eller fremgang; langt fra det, favoriserer han dem etter beste evne. Så jeg kom til Italia med en av kollegene mine, og jeg besøkte skolene i Genova, Siena, Cme, Pavia, Milano. Jeg er veldig glad for å uttrykke for denne kongressen alt jeg har av takknemlighet til direktørene og professorene for den obligatoriske velkomsten som nettopp har blitt gitt

til oss. Jeg hadde kommet til Italia veldig advart mot undervisningen i ren tale . Jeg trodde ikke at døvstummes kunne undervises uten tegn; men ved å besøke skolene og se at elevene og alle elevene snakker, at alle leste bevegelsen av leppene, ikke bare av sine mestere, men også av deres kamerater; å se at det var en utveksling av ideer mellom dem; ved m' For å sikre at intelligenser utviklet seg, og at man oppnådde en grad av instruksjon lik den vi oppnår ved vår metode, falt mine fordommer og jeg vendte tilbake til Frankrike konverterte. Før jeg kom til min mors hjem, gikk jeg gjennom Bordeaux og presenterte meg for den institusjonen, hvor jeg, takket være regissørens og overlegens velvilje, kunne se testene som ble gjort med studentene det første året, Og det jeg så der, styrket min overbevisning. fordi alt vi gjorde i Italia, allerede var gjort på skolen , i Bordeaux og vellykket. Jeg kommuniserte det jeg hadde sett og hørt til alle mine overdragere, og de ble forbauset, mens jeg benektet tro på prøveløslatelse, og følte meg født i dem ønsket om å delta på Kongressen i Milano så mange som mulig.

Men en alvorlig vanskelighet sto i veien for reisen: penger; Fordi vi ikke er rike. Men takket være generøsiteten til våre venner, konferansierer og velgjørere, og blant annet av Mr. Pe-reire, var vi i stand til å komme hit i stort antall, og jeg kan si at vi alle er overbevist, etter det vi har sett og hørt, at den rene muntlige metoden er den beste. Vi uttrykker derfor ønsket om at vi adopterer hverandre i alle våre institusjoner, og for vår del vil vi sette oss i arbeid med all iveren som vi er animerte med.

PRESIDENT. — HVIS NOEN TROR HAN HAR NYE GRUNNER TIL Å MOTSETTE SEG, HAR han Ordet, FORDI JEG SYNES DET ER UBRUKELIG Å LA ANDRE TALERE SNAKKE TIL FORDEL FOR DENNE METODEN. MEN HVIS INGEN BER OM Å FÅ SNAKKE, SKAL jeg SETTE MR HUBERTS FORSLAG TIL AVSTEMNING.

BØRS. Mine herrer , pastor bror Hubert har kommet for å forenkle oppdraget som fader Guérin hadde betrodd meg, så å si. Det han fortalte deg. er historien om hans overbevisning og samtidig om vår. Vi besøkte også de viktigste skolene i Italia, og da vi mottok de mest åpenbare, ubestridelige bevisene på overlegenheten av metoden for artikulasjon over etterligningens, gikk vi lojalt og kom hit til kongressen med overbevisninger som ikke lenger kunne rystes. Vi fant det kongressen vår i Lyon hadde ønsket. Vi har funnet veien til Damaskus, den uunngåelige veien, som Mr Houdin snakket om i den siste sesjonen av denne kongressen.

Imidlertid har jeg fortsatt noe å si om handlingsforløpet som vi trodde vi skulle følge på Kongressen i Lyon; og det er kanskje nødvendig for meg å gi en forklaring, om ikke for dere, mine herrer, for medlemmene som ikke er til stede og som kan be oss om å redegjøre for denne endringen i våre meninger. Vi vil si det enkelt. Da vi dro til Lyon i fjor, var det med de dypeste følelsene som avslørte årsaken til døvstumet; men vi var ikke tilstrekkelig forberedt på ideene som ble manifestert for oss. Uansett veltalenhet til oratorene som forsvarte ordet, uansett overbevisning, hadde de ikke helt lyktes med å bringe dem inn i vårt sinn: det er derfor uten å ønske å uttale oss definitivt på dette spørsmålet, uttrykte vi et ønske

som det resulterte i at vi ønsket at undervisningen skulle være av etterligningen kunne gå full fot med artikulasjonens. Dette er forklaringen på vår oppførsel i Lyon. Men mens vi uttrykker dette ønsket, har vi konkludert med denne uttalelsen: bli overtalt, våre kjære kolleger, at vi ikke har noen skjevhet; bare lyset er ennå ikke gjort for oss; og vi lover deg all vår innsats for å gjøre lyset så snart som mulig og med så mye glans som mulig. Dette er hva vi kom hit på jakt etter, uten frykt for tretthet, eller alle ulempene som kan oppstå fra en tur til Italia i denne sesongen.

La meg nå tale til den fremtredende representanten for innenriksminister i Frankrike. Vi franskmenn har en bønn å tale til ham. Vi vedtar uforbeholdent artikulasjon som en undervisningsmetode for døvstummet, den rene muntlige metoden; men vi kan ikke skjule det faktum at materielle vanskeligheter vil oppstå for oss, i våre institusjoner, som det ikke bare er opp til oss å gjøre forsvinne. Tiden vi får for de fleste av våre studenter er seks år.

Denne gangen ble erklært tilstrekkelig til å åpne intelligensen til døvstomme; men også for liten til å trene den. Vi ber derfor med respekt frankrikes ærede representant om å tolke vårt ønske til innenriksministeren: at han vennligst gjør det klart for Frankrikes generalråd, som dessuten alltid har vært velvillig og sjenerøs mot døvstomme, behovet for å la tiden som er tildelt denne utdanningen utvides.

CoxvERT. - Jeg har bare ett enkelt poeng å gjøre. Jeg er for, bekjenner jeg, av den rene muntlige metoden; Og når jeg må stemme, vil jeg løfte to hender, i stedet for en: men det ser ut til at ikke alle døvstummene, som direktøren for Stockolm påpekte, kan undervises ved samme metode, ved artikulasjon. Noen av dem må bare tilbringe to eller tre år på skolene våre (og herrene som skrev programmet har forstått dette, fordi de har lagt artikler som berører disse døve mutene som kommer veldig sent og blir der veldig lite): for dem kan vi ikke innrømme uten begrensning hva Mr. Guérin sa i å bekrefte at tegnene gjengir, ufullstendig tanken på døvstomme. Dette er en absolutt feil for meg. Mr. Guérin sa at tegn gjengir, på det meste, bare en femtedel av tanken. Men det er nok å referere til filosofisk kunnskap for å se hva som er urimelig i en slik uttalelse. Det artikulerede ordet, så vel som etterligningstegnet, er et konvensjonelt tegn og uttrykker bare ideen som tilskrives det, ideen om at bruken har tilskrevet det. Men i uttrykk for ideer har etterligningstegnet like mye verdi og kraft som artikulert tale. For eksempel sa Mr. Guérin: "Jeg ønsker å uttrykke Guds idé: tegnet Gud vil være mer maktesløs enn ordet Gud for å gi den døvstomme ideen om Etemel,, jeg tror at den ene ikke er mindre riktig enn den andre for ham.

gi denne ideen. Ordet Gud kan ikke gi ideen om guddommelighet. I våre franske institusjoner, hvor noen studenter bare undervises ved tegnmetoden, har døvstummet en perfekt ide om Gud, hvis egenskaper de vet må bekreftes. Det samme gjelder de andre eksemplene sitert av M. Guérin, For døvstomme vil tegnet bare uttrykke den materielle ideen om kroppen? Nei. Spør ham definisjonen av mennesket, og han vil si at han er et vesen som består av et legeme og en sjel, skapt av Guds allmektighet, utstyrt med jordisk liv og evig liv. Så hvordan kan vi undervise tåpelig døve, eller sent, ideene og tilstrekkelig kunnskap

om deres plikt? Hvordan kan vi skape i dem den kristne samvittigheten, og følgelig midlene til å sette dem på den veien som Skaperen har bestemt for dem? Det må være en metode for å supplere dette: Hvis en instruksjonsmetode er umulig, vil en annen være mulig.

PEET (Han leser og siterer eksempelet på et barn som har mistet hendene og derfor ikke kan lage tegn. Deretter legger han til at vi er tvunget til å instruere ham med rent ord).

PRESIDENT. — Nå, etter en veldig kort forklaring, vil jeg foreslå nedleggelsen. Denne forklaringen kan brukes til å gjøre criterium mer perfekt på vår anvendelsesmåte av den rene muntlige metoden, og dermed svare på en veldig rettferdig innvending, hvis vi avviser fra våre institutter døvstumme som ikke kan snakke eller som er svakere i intelligens. Nei, vår institusjon, som de andre i Italia, hvor det undervises, mottar også de svakeste barna, forutsatt at de ikke er idioter; og etter et mer begrenset program fører det dem gradvis til å snakke og lese lepper: bare denne klassen av elever fullfører på åtte år programmet som de andre har fullført i fem, i fire; men de kommer alle, ved hjelp av ordet, ved konføderatoren av det som er nødvendig, for det nåværende liv og i det fremtidige liv. Til dette formålet er det i vår institusjon en spesiell klasse for noen døvstummes, som, blandet med andre, ville føre til forvirring. I denne spesielle klassen, med fem elever, er de svakeste. Og hvis selv i dag noen av dem ønsket å komme og besøke vår institusjon for å se hvor de svakeste er med ordet, vil vi gjerne ønske dem velkommen, og dermed gi svaret på en innvending som, jeg gjentar, ville være veldig riktig, hvis det var basert på sannheten.

GUERIN gjentar på fransk hva PRESIDENTEN SA.

CLAVEAU. - Mine herrer og damer! Jeg ba om at ordet bare skulle svare på den offentlige anmodningen fra vår ærede landsmann Fader Guérin. Mitt vitnesbyrd ble påkalt for å si det jeg så i de forskjellige delene av Europa i forhold til de fantastiske resultatene av den muntlige metoden, som jeg var i stand til å verifisere. Men andre strender har steget, Canon Bourse, bror Hubert, så all informasjon og alle diskusjonene virker nå inaktive for meg. Lyset er laget: og alt som gjenstår for meg å gjøre er å huske ordet som din udødelige dikter sa, o Italianere:

O dolce lume, en cui fidanza i ' entre, Per lo novo cammin tu ne conduci, Dicea, corne condur si vuol quinc'entro.

Mine herrer, lyset er gjort: Jeg tror at dere nå vil gå videre til den umiddelbare nedleggelsen, og at dere vil stemme for den rene muntlige metoden.

PRESIDENT: - NEDLEGGELSEN er DERFOR GODKJENT. LÆRERE I MILANOS FATTIGE DØVE-MUTER PRESENTERTE DETTE FORSLAGET (Illit) (1).

FRANCK. - MINE DAMER OG HERRER! FOR MIN INTERESSE FOR DEN MUNTlige METODENS TRIUMF BER JEG OM AT EN DOM SOM ER FOR METAFYSISK, ERSTATTES AV EN ANNEN MER PRAKTISK, SOM ER FØLGENDE (Han leser) (2).

FORNARI. — Jeg har noen kommentarer å komme med om de to dommene som nettopp er foreslått. Sammenlignet med den første, er jeg også av den oppfatning at i et veldig praktisk spørsmål som vårt, må vi ikke paradere metafysiske ideer, noe som kan gi for å bebreide og reise abstrakte diskusjoner på vårt felt, noe som egentlig ikke er et filosofisk felt. Vi er på praktisk grunn, og ideer, så vel som ord, må være skarpe. Men videre vil jeg påpeke at vi har diskutert to spørsmål, og vi, etter vår dom, må i det minste ut av høflighet svare på begge forespørslene, nemlig: 1° for å bestemme nøyaktig grensene som skiller de metodiske tegnene fra de naturlige tegnene; (2) forklare hva den rene muntlige metoden består av, og viser forskjellen mellom den og den blandede muntlige metoden. Vel, jeg er av den oppfatning at dommen bør være i samsvar med forespørselen, og derfor bør den forklare hva den blandede muntlige metoden og den rene muntlige metoden er, og legge til at kongressen, med tanke på fordelene ved den ene fremfor den andre, erklærer hva den anser som passende. Som et resultat av denne resonnementet jeg har skrevet, er stans pede i uno, fra denne manière sammendraget av mine ideer:

(I) I dette utkastet, hvorav ingen kopi er bevart, utelukket de nevnte instituttene, etter noen rasjonelle og praktiske hensyn på betydningen av den muntlige metoden, som det eneste middel til undervisningsspråk og all slags kunnskap, ethvert temperament som endret det absolutte prinsippet om at undervisning må gis ved ren tale.

(2) Denne dommen, med noen endringer, er den som er godkjent og som er gitt nedenfor.

- Siden naturlige bevegelser skiller seg fra kunstige tegn og metodiske, er spontane og har blitt oppfunnet for presserende behov "for å bli forstått, bevegelser forskjellig i henhold til folket, men innenfor "rekkevidden av alle intelligenser;

" Siden den blandede muntlige metoden er det som, for instruksjon av "døve-m uets, bruker både tegn og tale om hverandre;

* Siden den rene muntlige metoden, uten å benekte den relative nødvendigheten av hvilke primitive naturlige bevegelser, i begynnelsen av Vinstruction, som et "kommunikasjonsmiddel, har bare ett overordnet formål, at å undervise "ordet (det vil si å snakke og lese på bøker mest nøyaktig" mulig), med en øvelse så kontinuerlig at den blir den eneste "kommunikasjonsmidlene " og formen, unik for tanke, som for en- "tends-p>arlants;

" Kongressen:

" Tatt i betraktning de større fordelene som den andre metoden har over den "første, bestemmer seg for å gi preferanse til den rene muntlige metoden"

FRANCK. — DEN BLANDEDE MUNTlige METODEN BESTÅR ikke I Å BRUKE -tale OG tegn OM HVERANDRE, MEN DEN BRUKER DEM SAMTIDIG.

FORNARI. " Og jeg fjerner ordet likegyldig, og alt blir sagt.

Marchr. - Jeg tror jeg har funnet en formulering som kan forene mange ting. Det er denne :

”Med tanke på at hver døvstumme, utsatt for en vanlig og vanlig instruksjon, kan bli ledet til å uttale forståelig det menneskelige ordet og lese det på leppene til den som snakker;

”Med tanke på at uansett hvilken kraftig hjelpemiddel bruken av tegn kan vises i begynnelsen, er det utvilsomt skadelig for den vanlige de-” veloppemett av tale, det vil si om det unike kommunikasjonsmiddelet mellom døve og samfunnet;

”Kongressen uttrykker ønsket:

”La grunnlaget for utdanningen og undervisningen til døvstummet være ”det talte og deretter skrevne ord, unntatt skiltet i alle mulige døgn-”konstantiteter”.

Mr President foreslår å stemme den første formuleringen (mesternenes), men Canon Bourse påpeker at blant så mange dommer er det umulig for alle medlemmene å ha hatt en nøyaktig ide om hver; Han ønsker derfor at avstemningen utsettes til i morgen.

Etter en livlig diskusjon trakk Mr. Marchi sin skriving og mestrer deres. Etter noen minutters utsettelse ble møtet gjenopptatt, og styrelederen sa:

PRESIDENT. - Mine herrer, det er to utkast, en av Mr Franck og den andre av Mr Fornari. Jeg stemte den første, nemlig:

KONGRESSEN:

TATT I BETRAKTNING AT SAMTIDIG BRUK AV VEGGEN OG TEGNENE HAR ULEMPEN MED SVEKKENDE TALE, LEPPELESING OG NØYAKTIGHETEN AV IDEER,

ERKLÆRER AT DEN RENE MUNTlige METODEN BØR FORETREKKES.

Denne formuleringen, satt til avstemning, ble vedtatt av et stort flertall mot 16 stemmer mot.

PRESIDENT. — I GÅR HEVET VI SITTEDE VED Å ROPE: Lenge leve prøveløslatelsen! I DAG VIL VI SI: Lenge leve rent ord!

Forsamlingen ønsket ønsket velkommen midt i høylytt applaus.

Før møtet heves, leste presidenten navnene på medlemmene av organisasjonskomiteen for neste kongress; nemlig MM:

PrinknasJt-parken, Gloucestershire.

Como.

Soissons.

London.

Paris.

Drake.

Drake.

Paris.

Marseille.

Paris.

Saint Laurent (Sèvre-Vandée).

Lyon.

Bordeaux.

Paris.

Paris.

Siena.

Pu'y.

New York.

Paris.

Paris.

Hildesheim (Hannover).

Drake.

Berlin.

Paris.

Sankt Stephen,

London.

Paris.

B. St. John ACKERS
Abbé Serafino BALESTRA
Dir. chan. BOURSE
Secrét. d^r David BUXTON
Prof. Adolphe FRANCK
Prof. Pasquale FURNARI
Dir. abbé Eliseo GHISLANDI
Prof. Emile GROSSELIN
Abbé Louis GUÉRIN
Dir. Auguste HOUDIN
Inspecteur frère HUBERT
Dir. Jacques HUGENTOBLE
Dir. Gustave HURIOT
Secrét. Ernest LA ROCHELLE
Dir. M. MAGNAT
Père MARCHIÒ
Dir. frère MARIE PIERRE
Dir. J. L. PEET
Eugène PEREIRE
Dir. d^r PEYRON
Dir. ROESSLER
Dir. abbé Giulio TARRA
Dir. d^r TREIBLER
Dir. L. VAÏSSE
Dir. frère VIMIN
Prof. Richard ELLIOT (1)
Abbé Armand GOISLOT

Prinknash Park, Gloucestershire.
Côme.
Soissons.
Londres.
Paris.
Milan.
Milan.
Paris.
Marseille.
Paris.
Saint Laurent (Sèvre-Vandée).
Lyon.
Bordeaux.
Paris.
Paris.
Siene.
Puy.
New York.
Paris.
Paris.
Hildesheim (Hannover).
Milan.
Berlin.
Paris.
Saint Etienne,
Londres.
Paris.

(1) De to siste ble lagt til etter: bare oppreisning for glemnelsen som hadde blitt gjort av den.

Hedactor.

10. september, klokken 08.00.m.

På den åpne sesjonen leste generalsekretæren referatene fra den forrige sittende, som fader Guérin oversatte til fransk og Mr. Kinsey til engelsk.

Et telegram fra Fürstenberg fra Berlin leses opp, og foreslår denne byen som sete for den neste kongressen i 1882. Det foreslås og vedtas en takk til prefekten i byen og provinsen, kommunen, provinsrådet og regjeringen for lettelsen og beskyttelsen de generøst har gitt kongressen.

På samme måte foreslås og vedtas en takk til organiseringskomiteen i Paris og en annen til den lokale komiteen og de to institusjonene i Milano.

FORNARI. — I går, med hensyn til avstemningen om dommen utarbeidet av Mr Franck, falt noen medlemmer i en tvetydighet som det er nødvendig å fjerne av en forklaring. I mottest ten noen har løftet hendene, ble denne handlingen tolket som fiendtlig innstilt til ånden av de to dommene, som i hovedsak var identiske; og hvis det var et mangfold, var det egentlig bare på skjemaet. Jeg var en av dem som løftet hånden min; og det var riktig : Jeg hadde foreslått et utkast, så jeg kunne ikke, uten å motsette meg selv , godkjenne det til et annet. Men i dag må jeg si at jeg fra min side ikke hadde til hensikt å stemme mot ånden av Mr Francks utkast; Dessuten er jeg så sikker på at noen medlemmer, som løftet hendene i går , var etter min mening og ønsket bare å gi preferanse til en fordømmelse av dommen i stedet for en annen (hvis ånd, gjentar jeg, Øst. identisk), at jeg inviterer dem til å rekke opp hånden med meg i dag, for å godkjenne den rene muntlige metoden (Av seksten tolv rekker opp hendene).

LAZZARI. — Jeg foreslår at Protokollen viser at avstemningen ble tatt enstemmig.

FORNARI. — Jeg vil gjerne legge til en ny liten kommentar. Hvis jeg insisterte på at jeg skulle skrive, til tross for vissheten om å bukke under, er det lett å forstå at det absolutt ikke var til glede for å se meg ubønnhørlig satt til side, heller ikke på grunn av en urimelig predileksjon for arbeidet mitt; det er derfor jeg er veldig glad for å fortelle deg at hvis jeg ser ut, med hånden min godkjente jeg ikke skrivingen av M, Franck, mitt hjerte godkjente det hundre ganger og med glede; Og jeg skal fortelle deg hvorfor. Tidligere var Mr. Franck imot den muntlige metoden. Men allerede i 1875, som jeg leste i den offisielle Journal of the French Republic of 7 August, hadde han erklært at han ville være i stand til å ombestemme seg før innsatsen kronet med varig og generell suksess. Vel, Mr. Franck holdt sitt ord, han som er en fremtredende filosof, som er representant for den franske regjeringen, han som var motstander av prøveløslatelsen, foreslo selv en dom til fordel for talesystemet, som hans landsmenn vedtok enstemmig og med applaus. Det er en stor ære som har blitt betalt til Italia, og jeg takker deg for det på vegne av mine medborgere, o mine konferansierer fra utenfor Alpene; Men samtidig har en stor hyllest blitt betalt til sannheten, som utgjør

den store og sjenerøse nasjonens herlighet, til moren til vår uheldiges første apostel, fader De l'Epée (1).

(Presidenten ga kommunikasjon om en forespørsel fra Mr Gallaudet som, for å bli reetablert den dagen, ba han om at han fikk lov til å lese sin korte memoar, hvis emne ville være svært viktig, spesielt for institusjoner som ønsket å gi elevene en mer omfattende utdanning, og da han introduserte det for sin Washington Institution, med et spesielt program og organisasjon. Denne lesningen ville imidlertid svare på den andre artikkelen, av spesialspørsmålene, formulert i disse begrepene: "Hvor og hvordan kan barn hvis døvhet hindrer dem i å "gjøre sine klassiske studier" en utdanning som ligner eller tilsvarer den som gis til hørselstalere i 'videregående skoler'? "Mr. Gallaudets søknad er innvilget. Etter å ha takket forsamlingen for det, leste han sin rapport (se tillegg til Mr Gallaudets brief).

STORSNØLER. — Først og fremst vil jeg takke Mr Gallaudet for hans fine hukommelse, spesielt siden det passer veldig godt inn i mine synspunkter som et universitet for døvstum. Jeg var dobbelt glad for å høre detaljene i dette universitetet, fordi vi hadde kjent dem i mange år av hearsay; Men vi hadde aldri ønsket å tilføre tro til hans virkelige eksistens. Selv om vi hadde æren av å kjenne Mr. Gallaudet på nært hold som en veldig seriøs person. Jeg tror amerikanerne hadde en utmerket idé i å innføre denne typen skoler, fordi blant de døve-stum vi har utsøkte, elite intelligenser. Vi har i Tyskland hundre institusjoner, noe som vil gi oss en kontingent av studenter som er egnet for opptak til en høyere institusjon. Jeg vil fortelle deg eksempelet på en 16 år gammel døvstum, Maurice Koeclin, min student,

(1) Den som kjenner de forutsetninger som oppstår i de bevisste forsamlinger, vil ikke finne det uhøflig å holde en reserve ordlyd i de viktigste tilfellene. Jeg måtte si dette, noen har påpekt for meg at jeg hadde holdt min til tross for en så åpenbar ulempe, da de andre allerede hadde fjernet sin, og ønsket å betale en direkte hyllest til den berømte Mr. Franck.

som har bestått Baccalaureate i litteratureksamener med nok suksess, og som kjenner fransk, gresk og latin. Dette er verken en overdrivelse eller skryt; men det kan gjøres når det gjelder et barn av en rik mann, og ikke når det er et spørsmål om et fattig barn uten penger eller intelligens. Men hvis det var en slik institusjon i alle stater og reddet av staten selv, kunne vi gi disse barna en fullstendig utdanning, som våre nåværende institusjoner ikke er nok til. Derfor uttrykker jeg håp om at en institusjon dedikert til høyere utdanning av døvstummet vil bli organisert i Europa.

PRESIDENT. — VENNLIGST UTTRYKK DITT EGET ØNSKE.

MARCM1. — Jeg tror at så lenge det er døvstummer som det ikke kan gis instruksjon til, er et slikt forslag upassende. Fremfor alt er det nødvendig å gi den nødvendige utdanningen for alle døvstummes; hva mangler så langt; da vil vi varsle resten.

KINSEY. — VI FOKUSERER VÅR INNSATS PÅ ALL UTDANNING AV Døvstumme. EN VELDIG

VIKTIG TING ER Å VITE OM DøvstummeS, NÅR DE HAR NÅDD DET BESKJEDNE NIVÅET DER VI KAN TA DEM, KAN PRESSE UTDANNINGEN VIDERE, I DET MINSTE ET VISST ANTALL, DET VIL SI, STIGE TIL HØRSELSTALER, TIL UNIVERSITETET. MR. GALLAUDET FORTALTE OSS AT ET BETYDELIG ANTALL AV DISSE STUDENTENE ENGASJERTE SEG I UNDERVISNING ETTER ENDT UTDANNING. MEN JEG SPØR OM DISSE LÆRERNE, SOM BLE UTEKSAMINERT FRA UNIVERSITY OF WASHINGTON, VAR I STAND TIL Å UNDERVISE HØRSELSTALENDE ELLER BARE DØVE-STUMME MENNESKER.

GALLAUDET. — DET SIER SEG SELV AT DøvstummeR IKKE KAN INSTRUERE TALERE.

KINSEY. Han SA: JEG SPURTE DET FORDI JEG OBSERVERTE I MR. GALLAUDETS BRIEF AT HAN I NOEN TILFELLER HADDE VÆRT MOTVILLIG TIL Å UTSTEDE ET UNIVERSITETSSERTIFIKAT TIL STUDENTER SOM IKKE KJENTE ENGELSK GODT.

Pater Balestra bemerket at for å innrømme et universitet må man også innrømme en gymsal og en licee for døvstumme i en storby i Italia eller Europa, og et universitet, for eksempel i Paris.

PRESIDENT. - JEG ER ENIG I MR MARCHIOS IDE. JEG VIL VÆRE AV DEN OPPFATNING AT MENS VI STEMME FOR FREMTIDIG FORBEDRING AV UTDANNINGEN AV DØVSTUM, MÅ VÅRT ØYE OG VÅRT HJERTE FOKUSERE PÅ DET UHELDIGE • SOM FOR TIDEN IKKE ENGANG KAN HA UNDERVISNINGSPRINSIPPENE. DERFOR FORESLÅR JEG AT DETTE HUSET LEGGER TIL DE FORRIGE LØFTENE EN ANNEN IKKE MINDRE VIKTIG. JEG FORESLÅR DERFOR AT HVER NASJONAL GRUPPE UTTRYKKER ET ØNSKE OM Å FÅ FRA DE RESPEKTIVE REGJERINGENE OM AT UTDANNINGEN AV ALLE DØVE FATTIGE SKAL GIS VED EN SPESIELL LOV .

EKBOHRN. — Jeg må fortelle dere, mine herrer, at i mitt land og i nabolandene har dette blitt gjort: i Danmark i lang tid og i Norge i et år.

PRESIDENT. — OG VI FORESLÅR NORGE OG DANMARK SOM MODELL.

Treibel talte også mot upassende tenkning om etableringen av høyere utdanningsinstitusjoner, da så mange døvstummer

DIGERT. - MR TREIBEL KJEMPER MOT MEG, OG JEG INNRØMMER AT HAN ER MYE MER PRAKTISK ENN MEG. HAN SIER AT VI VIL BE REGJERINGER OM DET UMULIGE, OG AT DET MÅ VÆRE NOK FOR OSS Å BE OM DET MULIGE. MANGE ANDRE TING MÅ BLI SPURT FØR HØYERE UTDANNING: FØRST ER DET DET DAGLIGE BRØDET, DET OVERFLØDIGE VIL KOMME ETTER. FREMFOR ALT SIER HAN AT DET MÅ TAS I BETRAKTNING AT VI FORTSATT HAR I TYSKLAND OG I MANGE ANDRE EUROPALAND, DøvstummeR UTEN UTDANNING; LA OSS SØRGE FOR AT DE ALLE HAR SITT DAGLIGE BRØD. IFØLGE HAM I SKOLENE I TYSKLAND OG TIL OG MED FRANKRIKE ER UNDERVISNINGSVARIGHETEN IKKE NOK: 4, A, 6 ÅRS INSTRUKSJON ER IKKE NOK AV ALT. LA OSS DERFOR BE TIL REGJERINGEN OG DEN OFFENTLIGE VELDEDIGHETEN OM AT DE VIL GI OSS MIDLER TIL Å FORLENGE UNDERVISNINGSTIDS-

PUNKTET. FOR DET TREDJE, LA OSS BE OM AT VI OGSÅ SØRGER FOR DE DØVE SOM FORLATER PERFEKSJONSSKOLENE. PÅ DENNE MÅTEN KUNNE VI BEVARE OG ØKE KUNNSKAPEN DE HAR TILEGNET SEG. DET ER DET TREIBEL SA MED STOR GRUNN OG NØYAKTIGHET: HAN VILLE VÆRE AV DEN OPPFATNING AT BESKYTTELSESSAMFUNN BØR SETTES OPP I DE ULIKE LANDENE MED SIKTE PÅ Å GJENNOMFØRE DETTE PROGRAMMET. NÅ SKAL JEG TALE PÅ MINE VEGNE. JEG FORSTÅR AT DISSE HERRENE HAR RETT, OG JEG TREKKER TILBAKE MITT ØNSKE; NÅR ALLE DøvstummeS HAR BRØD HVER DAG, VIL VI OGSÅ BE OM OVERFLØDIG FOR DEM.

ELLIOT. - JEG VIL GJERNE LEGGE TIL NOEN ORD OM SAKEN. MR. GALLAUDET FORTALTE OSS OM TILTAKENE SOM ER VEDTATT I HANS LAND FOR UTDANNING AV Døvstumme, FRA DEN LAVESTE TILSTANDEN TIL DEN HØYESTE. JEG TROR AT I ALLE LAND I EUROPA HAR NOE BLITT GJORT MED MER ELLER MINDRE GRAD. MEN TIL MIN STORE BEKLAGELSE MÅ JEG INNRØMME AT I MITT LAND ER DETTE IKKE GJORT. I ENGLAND BLE TANKEN GITT TIL UTDANNING AV ALLE KLASSER I SAMFUNNET, BORTSETT FRA Døvstumme. DET ER NETTOPP LAGT TIL RETTE FOR AT DE FATTIGES BARN SKAL LÆRES GRATIS FRA 5 TIL 13 ÅR; MEN I DENNE FREMSYNET HAR DØVSTUMMET BLITT FULLSTENDIG GLEMT; DET ER BARE FOR KRISTEN NESTEKJÆRLIGHET AT VI MÅ STÅ I GJELD HVIS Døvstumme, HOS OSS, KAN FORTSATT MOTTA EN LITEN INSTRUKSJON. DERFOR ER DET IKKE EN KOMPLETT TING, OG MANGE DøvstummeR VOKSER OPP UTEN UTDANNING, ELLER MED EN UTDANNING.

som etterlater mye å være ønsket. Det er kommet noen forslag til det -engelske parlamentet om å rette opp denne urettferdigheten, men så langt er ingen akseptert. Det siste forslaget var en svært beskjeden pensjonsplan, som bare består av en lettelse på 6 franc per uke til hver døvstummende sønn av de fattige. Uansett hvilken metode som er vedtatt, kan en sum halm ikke være nok. Derfor ville jeg vært veldig glad hvis et ønske fra kongressen vår hadde noen innflytelse på regjeringen. Når det gjelder døvstum, er utdanning ikke en fordel, men en nødvendighet, vil jeg be om at undervisningsplikten først og fremst er en lov for dem

FORNARI. - Det Mr Elliot klager over, og med rette, om sitt hjemland, England, skjer absolutt i Italia. Vi har en nylig lov ved en såkalt obligatorisk undervisning; men som blir illusorisk for de fleste døvstummes. Og du vet helt godt hvor mange av disse uheldige menneskene det er i Italia: 15 tusen! Det er 15 tusen individer, som vår regjering sier forgjeves: utdanne deg selv ! hvis vi ikke sørger for dem, som likevel er borgere, har våre rettigheter; mye mer, hvis retten er i forhold til behovet, gi oss beskjed om at hvis for entendants utdanning er en vane, for døvstumme er det mat, det er livet. Og så lenge den mye forgjeves sivilisasjonen og lovene er en bitter ironi for mange mennesker, har vi fortsatt mye å håpe på fra fremgang tilkommende.

Frøken Rosing. - I Christiania har han døvstummer fra gode familier som har blitt spesielt utdannet. Disse unge mennene var i stand til å gå gjennom universitetsstudier ved hjelp av sine lærere og deretter gjennomgå sine eksamener. En av disse ungdommene har en høy

plass i Parlamentet og en annen i en administrasjon. Det skal bemerkes at sistnevnte er døvt fra fødselen og at den andre ble døvt i en alder av 3 år.

VaissE. — Ved Nasjonalinstitusjonen har vi en døvstum professor ved fødselen, som er en fremragende matematiker: Vi hadde også en annen veldig sterk en i fysikken. Grev Chapelus i Paris, utdannet spesielt, vant den andre prisen ved universitetet. Jeg vet at i New York får alle døve barn en utdanning. Også i Danmark i mer enn 50 år er det iverksatt lovmessige tiltak for å sikre at alle døve er utdannet.

ELLIOT. - Jeg VIL GJERNE GI EN FORKLARING. I NOEN TID HAR KOMITEEN FOR Døvstumme POOR I LONDON TATT skritt FOR Å utvide, så langt som mulig, NYTTEN av utdanning til de fattige døvstumme, innrømme dem som EKSTERNE for institusjonene; men DETTE er ennå IKKE ANERKJENT av REGJERINGEN.

Børs. — (FR) Berlins direktør har nettopp fremmet en idé som etter min mening kan utvikles litt . Han snakket om de avanserte skolene i Tyskland, og Mr Hugentobler, hans tolk, krevde et ønske om å bli utarbeidet for grunnlaget for slike skoler i alle Europas stater. Spørsmålet , som dermed formulerte seg, ville være for smalt. Men det er en annen som er relatert til denne, og det blir enda viktigere: det er spørsmålet om beskyttelsen av døvstumme etter deres utgang fra institusjonen. Den døvstumme, uansett vanskelighet man gir seg selv til å instruere ham, og uansett hvor ivrig han måtte være å dra nytte av instruksjonen, vil alltid finne hindringer midt i samfunnet; og mens han innrømmer at han, instruert av ordet, må finne sin tilstand mindre uheldig. På grunn av et bedre kommunikasjonsmiddel med samfunnet kan det imidlertid ikke skjules at han alltid vil stå overfor mange vanskeligheter, da alle kan bli overbevist. Faktisk, fra barndommen, lærer hørselsfolkene alltid, i sine spill, på vei, på de offentlige torgene de krysser; mens døve er nesten vanligvis isolert, slik at han bare kan dra nytte av lite eller nei fra andres håp. Det følger at døvstummet veldig lett kan falle i feil; ved noen anledninger kan han være et offer for skurkene som ønsker å dra nytte av sin uerfarenhet. Jeg tror at disse fakta og denne resonnementet fører oss til å vurdere at for et stort antall døvstummers er det virkelig nødvendig å åpne asyl hvor de kan bli vant til bruk av samfunnet og bli beskyttet mot feil som de kan være ofre for uerfarenhet eller ved en falsk dom. Derfor vil jeg be regjeringene om å sette institusjonene i stand til å slutte seg til denne typen asyl, der døvstumme kan vie seg til ett yrke i stedet for et annet, eller til en kunst under en beskyttelse som beskytter dem for besoins. materiale, og spesielt som bevarer dem fra avskaffelse der de kan falle. Flertall av monsieur! I noen institusjoner finnes disse asylene allerede. La meg nevne to av dem som jeg besøkte i Frankrike: regissørene deres er her, og jeg er veldig glad for å kunne presentere dem for din ros, som de er velfortjent: de er st. Etienne og Puy. Det var her jeg fant idealet til disse institusjonene. Den enorme institusjonen St-Etienne ønsker et stort antall døvstummers velkommen, og jeg beholder fortsatt det utmerkede inntrykket som har gitt meg den perfekte rekkefølgen de er oppdratt der. I Puy tar disse uheldige menneskene spesiell omsorg for landbruksarbeid, og det er disse gartnere, bønder, gartnere så respektert at

enkeltpersoner betror døvstumme med omsorg for sine hager, fordi de er kjent som dyktige og arbeidskrevende arbeidere. Dette er fakta og grunner til at jeg ville gi deg støtte til forslaget mitt.

GÅ. — VED NASJONALINSTITUSJONEN I PARIS HAR VI OGSÅ HATT BEMERKELSESVERDIGE RESULTATER I DENNE GRENEN: DET ER EN HODEGARTNER AV DEN FØRSTE ORDEN, OG DE DøvstummeNE SOM KOMMER UT AV DEN ER EKTE HAGEBRUKSEKSPERTER.

BAL EST N A. — DET SIES AT tale er sølv, og stillhet er gull. VE OSS, HVIS VI STO VED DENNE MAKSIMEN MED HENSYN TIL VÅRE DøvstummeS. DANTES ENGEL I SKJÆRSILDEN HADDE TO NØKLER. SÅ VI TRENGER OSS BEGGE: I GÅR ORDET, I DAG PENGENE. UTEN ARGENT GJØR VI INGENTING. EN RÅDGIVER FRA MITT LAND SA EN GANG TIL MEG: verdens kilde er penger. HAN HADDE RETT. MEN HVORDAN FÅR DU TAK I NOEN? DET ER PROBLEMET. DU MÅ ROPE HØYT, SOM MEG. HVIS DØVSTUMMET KUNNE FÅ STEMMENE SINE HØRT, VILLE DE TVINGE REGJERINGEN TIL Å SØRGE FOR DERES SKJEBNE LITT BEDRE. MEN DØVE KAN IKKE HØRES. SIKKERT VIL JEG ALDRI BLI PREST: MEN I MITT IDEAL VILLE BALANSEN MIN VÆRE: 1 ° DØVE OG BLINDE; 2 ° DE FATTIGE BARNA; 3 ° INGENIØRENE, OG SÅ, HVIS VI HAR HVILEPENG, ADVOKATENE.

STAINER (leser, men det avbrytes, fordi det ikke er i emnet).

PRESIDENT. — NÅR SPØRSMÅL 4, 5 OG 6 HENGER SAMMEN, VIL JEG BE OM AT DE UTVIKLES SOM ETT.

STORSNØLER. — Det døve barnet kommer til verden med alle intellektuelle disposisjoner som karakteriserer det vanlige barnet; og utdanningen av begge begynner på fødselsdagen. Bortsett fra noen få observasjoner av generell interesse, har vi ingen anelse overhodet om at døvstumme er i de to første årene av sin eksistens, fordi de ikke tilbyr oss noe veldig fremtredende, spesielt siden selv de mest oppmerksomme foreldrene har liten ide om barnets døvhets før dette. poque, det vil si før den tiden da et barn som hører begynner å snakke. Vi tror også at det ikke er noen eller svært liten forskjell mellom utviklingen av det døve barnet og den som liker å høre, til den dagen da sistnevnte gjør sine første forsøk på vårt språk; og det er bare fra dette øyeblikket at den intellektuelle fremgangen til døvstummen blir bremset, eller til og med arrestert hvis han lever i forlatelse.

Det er her vårt utdanningsarbeid begynner: det er opp til oss å få våre studenter ut av denne tilstanden av underlegenhet, hvor de ville forbli hvis bruken av ordet forble fremmed for dem.

Her er de grunnleggende prinsippene som vi baserer vår utdanning på:

1 ° Akkurat som kroppen og sjelen ikke utvikler seg uavhengig av hverandre, men harmonisk sammen, så de forskjellige læresetningene som berører, så å si, på kroppen og sjelen til langage, må de ikke behandles etter hverandre, mas, så mye som mulig, ved siden av

hverandre.

2 ° Vanskeligheten som tilbys for døvstumme utviklingen av lyder og etableringen av deres essensielle lenker for å danne de første små ordene, gjør det nødvendig å isolere i begynnelsen artikuleringen av intuisjon. Hensikten med dette er å etablere de første relasjonene mellom eleven og læreren; mens artikuleringen selv og på den annen side leppelesing, skriving og lesing, som er relatert til leddet, vil være gjenstand for en spesialundervisning, som så mye tid som mulig først skal vies .

3 ° I det første året er det mindre et spørsmål om å gjøre rask fremgang i forhold til kunnskap, enn å trene godt lydene fra språket vårt og deres mange kombinasjoner, for å skaffe seg, så mye som mulig, sikkerhet og sikkerhet. letthet for mekanisk tale- og leppelesing. På denne måten sparer vi tid, fordi vi senere ikke lenger vil bli stoppet, på hvert trinn, av disse første vanskelighetene i undervisningen av det talte språket.

4 ° Så snart barnet er i stand til å uttale ord riktig, brukes de i intuisjon, og vi begynner de første øvelsene i grammatikk, basert på leddet tale. Fra dette øyeblikket blir bevegelsene forlatt mer og mer; og den progressive evnen som studenten får i artikulert tale, leppelesing, skriving og lesing, gjør dem mindre og mindre nødvendige.

5 ° For døvstumme å lære å tenke på det talte språket og å bruke det til å kommunisere med sitt følge, er det alltid nødvendig å begynne med å få det artikulert, og ikke ved å ha det skrevet, ordet av objektet som presenteres. Det talte språket må være hjørnesteinen i all undervisning; for det er også språket som snakkes som senere vil være det virkelige kommunikasjonsmiddelet, enten mellom læreren og elevene eller mellom barna. seg selv.

6 ° Skriving, som utgjør for døvstumme den synlige formen av det talte ordet, må gripe inn i undervisningen fra begynnelsen, og oftere enn det er nødvendig for hørselsbarnet; men det skal bemerkes at det må vurderes, av oss så vel som av den offentlige læreren, bare som en sekundær form for tankeuttrykket.

7” Det er synet av selve objektet eller handlingen, og ikke av gesten, det er grunnlaget for all vår undervisning; det er forståelsen av tingen, og ikke formens, som vi hele tiden må ha i sikte.

Barnet som hører, lærer ikke tale i samsvar med denne eller den regelen om grammatikk; men hans lille språk dannes i henhold til hans omgivelser og hans behov. Moren forteller ham om hva som berører ham nærmere, ved hjelp av de mest varierte formene som barnet bare vil lære å terninger i det lange løp. For prosessen med moren snakker høyt hennes

suksess; fordi barnet hans etter noen år er i full besittelse av det vanlige språket.

8" Det er gjennom praksis at hørselsbarnet lærer språket vårt, og ikke ved å følge grammatikkreglene ; og det må være omtrent det samme for den lille døvstumme. Vi baserer denne konklusjonen på følgende linjer:

- a) Gjennom konstant og detaljert observasjon av ting blir studenten kjent med dem grundig.
- b) Hans oppmerksomhet blir ikke avledet noen ganger av ett objekt, noen ganger av et annet, undersøker det døvstumme barnet godt den som presenteres for ham, og denne oppmerksomme undersøkelsen graverer dypt de minste detaljene i hans minne, Dette letter i stor grad studien for barnet så vel som for sin herre.
- c) Den ervervede intellektuelle utviklingen utøves og kompiles kontinuerlig.
- d) Gjennom den stadig mer brede sirkelen der intuitiv undervisning beveger seg, lærer barnet raskt å kjenne et stort antall grammatiske former og svinger, som kommer tilbake og gjentas i hvert øyeblikk, og som dermed er bedre beholdt enn om man slapper av, før barnets øyne, en lang serie monotone øvelser på grammatikkregler , som oftere enn ikke blir glemt nesten like raskt som de ble lært.

9 ° Litt senere enn intuitiv undervisning, begynner øvelsene i grammatikk, men uten å bruke en lærebok og basert i hovedsak på øyeblikkets behov. Den første har som hovedformål å lære barnet å observere, å relatere sine ideer, å tenke; mens sistnevnte korrigerer, trinnvis, uttrykket av tanke og gir det, litt etter litt, formen der vårt samtalepråk beveger seg.

10 ° Så snart studenten har forstått barnets vanlige lille språk, må vi, så mye som mulig, sette sistnevnte i friksjon med taleverdenen, fordi samtalen er spesielt passende. å bryte barnets leppe lesevaner, og å bringe ham i full besittelse av tale.

11 ° Etter å ha fullført løpet av intuitiv undervisning, er grammatikkøvelsene basert på de første øvelsene i stil og sammensetning, dagens rapporter , beskrivelsen av et objekt, fortellingen om en liten hendelse, trukket fra livet. av barnet som ved dette faktum naturligvis har størst interesse for det.

12 ° Selv senere legges i elevens hender en lesebok som inneholder stykker valgt innen rekkevidde av barndommen. Dermed blir de oppkjøpte formene behørig gjentatt, hullene og utelatelsene lett fylt, og språket til studenten vår får endelig denne utviklingen som gjør at han kan forstå og bli forstått av alle, og å fortsette sin instruksjon gjennom å lese seg selv.

13 ° Sammensetningen får for øyeblikket en spesiell betydning og danner den nødvendige og uunnværlige motstykket til leseboken. Den trekker sine fra institusjonens liv, som er familiens liv, fra nasjonalhistorie og fra elementene i geografi og naturvitenskap; det intro-

duserer studentene til form av intim eller kommersiell korrespondanse, etc.

14° Språket får store fordeler av hukommelsesøvelser , fordi de gir barnet vilkår, svinger og setninger for å perfektionere stilen hans. Den døvne personen er generelt uvitende om rytmen og harmonien som sjarmerer oss i poetiske produksjoner. Han lærer med samme letthet, og sannsynligvis med mer frukt, et avsnitt i prosa enn en annen i vers. For å unngå maskinell memorisering og derfor ubrukelig, må læreren lage en lov å gi for å lære av hjertet, i prosa eller vers, bare stykker behørig forklart og godt forstått av barnet som form og som betydning.

15 ° Diktering spiller omtrent samme rolle i skolen til døvstumme som ble tildelt den i grunnskolen: den tar sikte på å gjøre barnet kjent med stavemåte, som, spesielt for det franske språket, ofte avviker betydelig fra den fonetiske verdien av ord. Diktering kan . gjøres til en hel klasse om gangen. Læreren vil sørge for at hans bouche er godt opplyst, og vil sørge for at han har blitt godt forstått, ved å ha setningen han nettopp har snakket gjentatt høyt For å lette lærerens arbeid har han lov til å skrive på forhånd, på tavlen, de nye ordene eller fornavnene som er ukjente for elevene, som kan inneholde dikteringen; men i intet tilfelle bør det aksepteres. akkompagnert eller supplert med bevegelser.

16 ° Samlingen av ord er til stor bruk og kraftig sekund minnet til barna: de letter samtidig repetisjonene og gjennomgangen av fagene som undervises. Hvert barn har derfor en notatbok (ordforråd), der han skriver hvert nytt ord, først uten definisjon, og deretter med en stadig mer fullstendig definisjon. Denne samlingen, laget av barnet selv under ledelse og kontroll av mesteren, fører våre barn, etter grad, til å bruke våre små lommeordbøker. Men sistnevnte, som ikke generelt er godt nok forstått av våre instruerte elever, ville det være å være ønsket at det for hvert språk opprettes en spesiell ordbok for deres bruk i den typen som Wirsell publiserte for den døvstumme av språk. Tysk.

17' Hvis språket skal bli for den døvstumme en levende kropp og et instrument som han alltid kan bruke i forbindelse med det, er det nødvendig at alle utdanningsgrenene bidrar til utviklingen og gir seg til å tjene den, for hver gren lærer døvstumme sitt eget språk, og hver gir ham muligheten til å anvende sin ervervede kunnskap.

18 ° Vi kan betrakte oss selv som å ha oppnådd det målet vi forfølger i undervisningen av språket til våre døve elever, bare:

- a) Når de har vært i stand til å gi en riktig redegjørelse, enten muntlig eller skriftlig, av livets viktigste fenomener;
- b) Når de forstår andres kommunikasjon om de samme sakene; og
- c) Når de er utdannet nok, til å kunne fortsette sin egen instruksjon ved å lese (1).

MARCHIO. — TALE FØR VIRKELIGHET – TALE OG OBJEKT: – DETTE ER DET GRUNNLEGGENDE GRUNNLAGET FOR MUNTLLIG UNDERVISNING, DETTE ER DEN MAGISKE NØKKELEN TIL

Å UNDERVISE LEKSIKONET TIL ELEVENE VÅRE: DETTE ER DET SOM FRITAR OSS FRA Å TY TIL TEGN I DEN FØRSTE UNDERVISNINGSPERIODEN.

Den samme regelen vil tjene fantastisk, når man fra leksikonet går over til språket, og alt dette arbeidet vil bære avtrykket av enhet, fordi unikt er prinsippet som det er basert på.

Arbeidet vil bevege seg raskt og vil gå til slutten rett ut. Et slikt faktum ville ikke bli funnet der undervisning ikke ville være gjenstand for samme presisjon av tanker i alt.

XI-OBJEKT og tale: Dette er ordforrådet til den lille døvpet; det faktum, handlingen, språkformelen, som gjengir dette faktum og denne handlingen: Dette er grammatikken til døvstumme. Således, som dere kan se, mine herrer, i begge tilfeller er det ingen bruk og praksis bortsett fra hvor, veldig sakte, ordet som han må bruke til livets behov, legges i elevens munn. På skolen lærer muten språket fra mesteren, som i sin familiehøring lærer det av sin mor og menneskene rundt ham. Men mesteren må også overvinne vanskeligheten med sakte å bevilge sitt arbeid til de moralske forholdene til sin student og hans mer eller mindre begrensede fakulteter. Logikk går dermed inn i den delen av den som underviser; og det er i denne forstand at denne undervisningen har rett til å bli kalt praktisk og rasjonell: praktisk, når det gjelder studenten; rasjonell, når det gjelder lærerens del.

(1) For oppdeling av emner og tid, se min studieplan: Rapport fra Kongressen i Paris av 1878, side 136 til 141.

På dette tidspunktet, mine herrer, føler jeg behov for å fortelle dere at i denne saken, som i så mange andre ting i denne verden, er meninger veldig delte: det er mennesker som i dette navnet av ren praksis reiser seg, bak, for å antyde at dette er en av de merkeligste utopier: utopi der fakta heldigvis ikke mangler å bevise det motsatte på et veldig veltalende språk. På den annen side er det menn som er så knyttet til praksis, at de ikke tror det er mulig at man gradvis kan kreve refleksjon av studenten på de linguistiske formlene, tidligere lært av praksis før det faktum. Etter min mening tar førstnevnte feil, og sistnevnte har ikke helt rett. Vi vil vite helt mine ideer om dette, og vi vil se hvor mye jeg opptar mellom hverandre, hvis vi vil ta oss bryet med å lese de få forordene til metoden for å undervise språket, som vi bruker i vårt Sienese-institutt. Det er til dette forordet jeg henviser til. Det vil tydelig vise min måte å bedømme dette forslaget på, og måten vi fortsetter i undervisningen av språket.

” Mer enn en gang var min oppmerksomhet fokusert på hurtigheten og lettheten som døvstummet sinn kan lære og beholde et ubestemt antall ord, og på det andre faktum av den store vanskeligheten han finner i å bruke dem til manifestasjon av sine egne behov. For å finne årsaken slo det meg at ordene i et språk er, ikke mer og ikke mindre, enn tallene på aritmetikken, som har begge verdiene: en absolutt, den andre slektningen, det vil si posisjon. Ifølge denne dommen kunne jeg svare på alle som spør meg hvordan den døvstumme som ikke har noen problemer med å lære mange ord, eller med andre ord ordforrådet, finner en veldig flott, en gang initiert i språkets mysterier, for å forsøke å gjøre bruk

av det: faktum er veldig naturlig: det første krever bare kunnskap om den absolutte verdien av tale; sekundet som krever den relative verdien. For meg betyr det å lære et språk ting; å lære ordforrådet, med sikte på å kjenne den absolutte verdien av ordene som komponerer det; studere grammatikken for å bli kjent med lovene som bestemmer den relative verdien av de samme ordene. Det er derfor for døvstumme et uunngåelig behov for å studere grammatikk for å kjenne den relative verdien av ord; og hvis han noen gang ønsker å bruke disse ordene til manifestasjon av sine egne tanker, må han komme til et slikt punkt at han vil høre disse ordene uttalt av andre, ved hjelp av muntlig eller skriftlig språk.

* Jeg vil være imot det faktum at alle menn lærer sitt eget språk ved bare praksis; det viser ikke noe mot saken min, og jeg

- 174 -

vil svare lite til den som vil spørre meg for lett denne innvendingen.

”Hørselstalen, hjulpet av ørene hans, mottar en leksjon som fortsetter fra morgen til kveld, en leksjon gjentatt av så mange mestere som det er mennesker rundt ham, hørselstalende ham, etter 4 eller 5 år, kan knapt manifestere alle sine tanker i de riktige formene. Hvis innvendingen var alvorlig, kunne de fattige døve, fratatt hørselen, med få timer leksjoner om dagen, i løpet av de eneste 7 eller 5-årene som var ment for hans utdanning og instruksjon, virkelig ikke lære språket ved hjelp av enkel praksis. Men den hørselstalende personen klarer, uten at han tar vare på seg selv, ved svært lang bruk, å kjenne lovene som bestemmer den relative verdien av ord: noe som tilsvarer å si at han praktisk talt lærer grammatikken i språket sitt. Dette er akkurat det vi må strebe etter å få en døvstum remskive, uten pageantry av abstrakte formler og prinsipper, med ressursen av spesielle artifices å kompensere for mangelen på ens dårlige sinn, hørsel og tid. I følge denne ideen må vi fortsette denne reisen mot tale og øvelsene som foreslås for undervisning av språket til døvstumme.

- Programmet for denne undervisningen, uansett arbeid, kan oppsummeres med følgende ord: å undervise døvstumme med praktiske hensiktsmessigheter, så snart som mulig, å kjenne den relative verdien av ordene i forslaget. Jeg sier bare at for å forenkle tingen, så mye jeg kunne, presset jeg arbeidet med de eneste verbene å være og å ha, og at jeg tar sikte på, fra de første bevegelsene, å bære, litt etter litt, studenten til å høre med hurtighet et forslag, selv om elementene besto av mange ord, for å svare med nøyaktigheten av uttrykk på de forespørlene som er gjort, og å spørre i sin tur med letthet og presisjon: språkets praksis som består nettopp, hvis det er en hørselsperson, i handlingen med å lytte til ordet og forstå det, og hvis det er et spørsmål om døvdemping, i leppelesing: svar og forespørsler.

” Det gjenstår for meg å si nå om jeg på denne reisen til ordet fulgte faktarekkefølgen i stedet for ideer. Problemet mellom disse forslagene, som kongressen ikke hadde løst, gikk jeg med tillit, og jeg tenkte ikke så mye på det. Det virket lettere og mer naturlig for døvstummes å følge rekkefølgen på fakta, og jeg holdt meg til dette rådet. Som en test bar jeg

fra tid til annen eleven av det virkelige liv inn i idéfeltet, og hvis jeg ikke hadde noe gjen-skinn for denne naturlige predileksjonen som hver mann har for de tingene som er hans, virket det i det minste for meg å ha oppnådd målet som jeg foreslo for meg selv. Enhver diskusjon av dette forslaget synes derfor for meg å være upassende, når det gjelder saken før meg. Gjorde jeg det bra ? Gjorde jeg vondt? Har smartere, mer praktisk og mer kompetent til å bestemme. Jeg vil være glad for å ha prøvd en ting, som jeg tror er til nytte for de stakkars døvstummes, hvis uheldige skjebne ikke er tilstrekkelig kjent, og nettopp av denne grunn glemte av de som har offerforpliktelsen til å forbedre den for alle.

ARNOLD. " JEG SER PÅ DET FJERDE SPØRSMÅLET SOM DAGENS VIRKELIGE SPØRSMÅL. TANKEN ER SINNET; SINNET ER BEVEGELSEN; BEVEGELSE ER KRAFT, ÅNDELIG KRAFT, INTELLEKTUELL KRAFT, SOM OVERSETTES UTENFOR TIL MATERIELL KRAFT. HVOR SKAL VI LÆRE DEN BESTE METODEN FOR Å LÆRE SPRÅKET? ET LITE BARN VIL TA SEG AV VÅR INSTRUKSJON.

Jeg vil studere hvordan det lille barnet lærer å snakke. Jeg observerer at barnet setter i verk den materielle kraften til å forholde seg til omverdenen. Språk er derfor bare sinnets klesplagg. Det lille barnet lærer ved hjelp av alle ulykkene som skjer med ham i livet. Å oversette ens handlinger til ord og samtidig snakke, snakke og skrive er liv, det er handling. Det lille barnet lærer sløvheten midt i alle disse forskjellige manifestasjonene av livet; handlingen er gjort og umiddelbart har han oversatt den til ord. Foreningens lov gjelder her. Hans handlinger er responsen på folk som hevder at døvstumme trenger tegnene. Jeg sier til meg selv at dette ikke er: handling er ikke et tegn, men det er samfunnets språk; det er ikke behov for tegn mellom handling og språk: handling, tale, skriving. Slik oversettes de ulike ulykkene i hverdagen til ord; Slik lærer små barn språket sitt.

For siste gang kan jeg snakke med Huset, fordi jeg må dra i dag. Jeg taler mine sorger til presidenten og til alle kongressmedlemmer for den broderlige velkomsten jeg har mottatt. Det var bra at i denne byen St. Charles Borromeo, grunnleggeren av de dominikanske skolen i menighetene, i denne byen hvor han samlet de fattige barna for å undervise dem, gjorde vi i vår tur noe lignende, igjen etter vår Frelses eksempel, som kalte ham de små barna.

PRESIDENT. — DET VILLE VÆRE Å ØNSKE AT VI SKULLE HA EN KONKLUSJON, FORDI DET VIRKER FOR MEG SOM OM VI ALLE DELER DEN SAMME FØLELSEN AV IDEENE SOM UTVIKLES. ORDET, TINGEN, HANDLINGEN. ORDET OPPLYST AV TINGEN OG AV HANDLINGEN. HVIS MR HOUDIN, SOM HAR Ordet, KAN KONVERTERE DISKUSJONEN TIL EN KONKLUSJON, VIL HAN DERFOR GI OSS EN MONOGRAFI OM AVHANDLINGEN SOM VURDERES; JEG BLIR BEDT OM Å SPØRRE HAM SLIK AT DEN KAN VÆRE EN DEL AV KONGRESSFORHOLDET, ELLER I SIN HELHET HVIS DEN ER KORT ELLER DELVIS.

HOUDIN. — JEG HAR BEDT OM AT SPØRSMÅL 4, 5 OG 6 BRINGES SAMMEN, FORDI DERES FORBINDELSE, ALLEREDE INTIM, BLIR TYDELIGGJORT AV KONGRESSENS TIDLIGERE RESO-

LUSJONER; OG FORDI SPØRSMÅLET OM TID BEGYNNER MED SLIT.

de skynder oss og tvinger oss til å fremskynde og kondensere, så mye som mulig, våre prinsippserklæringer.

Vi har bare en ting å gjøre for å svare riktig på behovene til undervisningen i tale og å praktisere det under best mulige forhold: det er å følge naturens vei, veien fulgt i vanlig utdanning. Denne banen var allerede kartlagt og etterfulgt av den franske tegnskolen. Denne skolen, som tok barnet i tilstanden til et vanlig barn på 2 eller 3 år på fanget til sin mor, begynte med å provosere i ham de første ideene midt i livets ting og fakta, og ved å gi ham skriftlig uttrykk av disse ideene, ved hjelp av det naturlige tegnet eller så naturlig, og hun fortsatte dermed gjennom den såkalte mors A'éduçdion-perioden.

Senere ble et skriftlig morsmål dermed ervervet, barnet ble gitt, ved hjelp av dette skriftlige morsmål, de første forestillinger om grammatikk som ble gitt til det vanlige barnet, ved hjelp av morsmålet som ble talt, og dermed kom inn i for døvstumme, som det foregår for hørselstalen, i hjertet av analytisk og begrunnet utdanning, ved hjelp av skriftlig, analytisk og begrunnet språk.

Ingenting endres, i vår logiske og naturlige vandring, med undervisning i tale, bortsett fra at tale kommer til å erstatte skrijving og ta den første rang og den første rollen som tilhører den; bortsett fra det, mer logisk og Rasjonell denne gangen går den franske skolen, som jeg har æren av å tilhøre, utover sitt første mål, det skriftlige språket, å gå rett til det talte språket, høyere og bedre mål, jo høyere jo bedre.

Undervisningen i døvstummet hadde gått bort i den mørke og blindgjenger-labyrinten av methaphysics med abbedene til L'Epée og Sicard; Han hadde funnet veien, på riktig måte, med den franske tegnskolen, som bare hadde skrevet som sitt mål; Han styrker seg der, fortsetter sin reise og går til enden, fremover, med ordet.

Evolusjon var uunngåelig, det ble tvunget: spørsmålet er så klart som dagen. En lengre diskusjon blir ubrukelig. Følgelig, på spørsmål nr 4, 5 og 6, har jeg æren av å fri til Huset følgende resolusjoner (Mr Houdin lit) (1).

HURIOT. — 11 synes for meg at vi skal fjerne ordet som uttrykker tallet og bare sette : et stort antall døvstummes.

VAÏSSE. - Ordet har ikke blitt lagt til side på alle skolene våre.

CLAVEAU. Mine damer og herrer, jeg ber dere benåde dere hvis jeg forlenger en sittende som allerede er for lang; men siden ordet til vår hono-

(1) Har disse dommene ikke blitt beholdt i det første utkastet; det er de samme som ble vedtatt i sittende 10 og 11 (se s. 183, 187, 189). Jeg ber om din tillatelse til å gjøre en enkel observasjon, for å gi deg beskjed om de fantastiske resultatene som er oppnådd det siste

året på skolen vår i Bordeaux. La meg ha en følelse av nasjonal stolthet når jeg snakker til deg om disse beundringsverdige nonnene som du har ønsket velkommen med slik sympati. I lang tid brukte damene i Nevers, knyttet til etableringen av Bordeaux, seg til å undervise i tale til et visst antall døvstummes. Blant dem kom flere ut av huset med ordets gave. Men i dag er det mer. Overlegen har tillatt disse to nonnene å besøke Tyskland, for å innse resultatene oppnådd i dette landet, de adopterte i skolen vår hva de fant best. Alle elevene ble undervist i løpet av dette året ved rent ord; Vi lager ikke lenger et tegn i klassene deres. Imidlertid hadde hvert barn hentet fra sin familie visse tegn, som ikke plutselig kunne fjernes. Det som har hatt stor innflytelse på suksessen til selskapet er den enorme fordel som nonnene har over oss menn. Nonnen våker over barnet til alle døgnets tider, og hvis hun innser at jenta kommer til å benytte seg av tegnene, avleder hun henne fra dem ved å få henne til å leke, underholde henne og dermed avbryte samtalen med tegn. Også de unge kvinnene som lærer ordet, kaller sine ledsagere fortsatt oppreist av tegnene: deres små stumme søstre. I Institut de Paris, hvor fader Balestra var, var det ikke mulig å skille barna: resultatet var det vi måtte forvente; men jeg må påpeke at resultatene allerede er betydelige. Tilgi meg hvis jeg har misbrukt din tålmodighet og din tid; når vi snakker om vidunderbarn av nestekjærlighet, er jeg sikker på at din veldedighet aldri blir dekket.

PRESIDENT. — Jeg vil derfor be regjeringer om at alle døve får undervisning.

(Løftet (V. pag. 164) er korrekturlest på italiensk, fransk, tysk og engelsk).

Et medlem påpekte at æresmedlemmer i denne saken skulle kunne stemme; på samtykke fra forsamlingen stemmer de: og løftet vedtas enstemmig.

” Kongressen:

- * Tatt i betraktning at et stort antall døvstummes ikke får * fordelene av utdanning;
- * At dette faktum er forårsaket av maktesløsheten til familier og ”institutter;
- * Uttrykker håp om at regjeringer vil ta de nødvendige tiltakene ” slik at alle døvstummes kan utdannes. ”

12

— 178 —

CLAVEAU. — MINE HERRER, DERE VIL GI Ordet TILBAKE TIL DØVE; MEN NOEN GANGER VILLE DET VÆRE ØNSKELIG AT NOEN HØYTTALERE BLE STUMME. JEG KUNNE IKKE BE OM Ordet DA VÅR ÆRVERDIGE KOLLEGA FADER BOURSE KOM MED SITT FORSLAG, FORDI DET IKKE FALT INNENFOR RAMMEN AV SAKEN SOM BLE DISKUTERT PÅ DEN TIDEN. IMIDLERTID

ER jeg GLAD FOR Å KUNNE SNAKKE OM DETTE EMNET. I BORDEAUX ER DET ET ASYL SOM MOTTAR 40 DøvtummeS SÅ SNART DE FORLATER SKOLEN ANNEKTERT TIL BESKYTTELSE. I MELINES, PÅ EURE, HAR FIRMIN DIDOT-FAMILIEN, EN STOR FAMILIE AV FORLAG, ETABLERT ET STORT TRYKKERI HVOR Døvtumme ER ANSATT. SIKKERT BESKYTTELSE, IKKE BARE FOR Døvtumme, MEN OGSÅ FOR ALLE FATTIGE BARN, FORTJENER VÅR OPPMERKSOMHET. NÅR ET FATTIG BARN FORLATER SKOLEN, ER HANS UTDANNING IKKE FULLFØRT: HAN BER OM Å BLI STØTTET I DEN VANSKELIGE VEIEN HAN GÅR INN I. MEN DET FADER BOURSE BER OM, ER AT INSTITUSJONENE LEGGES TIL RETTE FOR Å ETABLERE ASYL, DER DøvtummeR FRATATT UTDANNING OG UTEN PERSONLIGE RESSURSER TIL Å LEVE, FINNE hjelp OG BESKYTTELSE. ORDET tilrettelegging HAR TO BETYDNINGER. HVIS VI BER OM AT STATEN gjør det så enkelt som MULIG FOR PRIVAT VELDEDIGHET Å FINNE DISSE ASYLENE, HAR JEG INGENTING Å KLAGE PÅ; SÅ VI MÅ LA PRIVAT VELDEDIGHET VÆRE FRI TIL Å HANDLE. MEN JEG VIL IKKE AT NOEN SKAL TRO AT VI VED ET ØNSKE KAN INVITERE DEN FRANSKE REGJERINGEN TIL Å FORPLIKTE KOMMUNENE, DEPARTEMENTENE ELLER ØKONOMIEN I STATEN TIL Å GRUNNLEGGE DISSE INSTITUSJONENE. DET ER IKKE HENSIKTMESSIG FOR DE SVAKE DØVE Å SE TILFLUKTSSTEDET FOR DETTE ASyleT ÅPNE FORAN HAM og STOLE PÅ DETTE HÅPET. DET VILLE VÆRE FOR LETT FOR DE FATTIGE Å STOLE PÅ OFFENTLIG VELDEDIGHET. DET ER IKKE NØDVENDIG Å TILBY DENNE REDNING TIL Døvtumme FRA BEGYNNELSEN AV HANS EKSISTENS, FOR IKKE Å HENGI SEG TIL LATSKAP.

BØRS. — JEG BER OM TILLATELSE TIL Å PÅPEKE AT MITT ØNSKE IKKE BARE ANGÅR FRANKRIKE, MEN OGSÅ ALLE DE ANDRE STATENE SOM ER REPRESENTERT I KONGRESSEN. AVHANDLINGEN SÅ VELTALENDE FORSVART AV MR. CLAVEAU ER HELT SANT, NÅR DET GJELDER DE ANDRE FATTIGE SOM HAR BRUK AV HØRSEL; DET ER IKKE Lenger SÅ VIKTIG NÅR DET GJELDER Døvtumme, FORDI DE ER I EN HELT SPESIELL TILSTAND OG KREVER SPESIELL BESKYTTELSE. DERMED KAN HJELPEMIDLENE SOM KAN VÆRE TILSTREKKELIGE FOR HØRSELSTALENDE MENNESKER, VÆRE UTILSTREKKELIGE FOR DØVSTUMME. DET ER TANKEN SOM INSPIRERTE MITT ØNSKE, SOM JEG NÅ OVERLATER TIL TAKKNEMLIGHETEN TIL HUSET.

STORSNØLER. - Jeg vil påpeke at tiden er essensen.

BØRS. — SIDEN TIDEN ER AVGJØRENDE, KAN DETTE SPØRSMÅLET HENVISES TILBAKE TIL EN ANNEN SITTEDE, SOM DET IKKE ER MULIG Å STEMME PÅ FØR FORKLARINGENE ER FULLFØRT.

PRESIDENT. — JEG TROR DET VILLE VÆRE EN GOD IDE Å IKKE LEGGE FORSLAGET TIL AVSTEMNING, FORDI VI FREMFOR ALT TRENGER Å TA VARE PÅ BARNENE SOM ER FØDT SOM IKKE FÅR UTDANNING. VI HER VIL BEVÆPNE OSS MED VÅRE EGNE REGJERINGER AT DE I DET MINSTE KAN GI DETTE BRØDET TIL SÅ MANGE UHELDIGE MENNESKER. Å SPØRRE TO TING PÅ EN GANG VILLE KANSKJE VÆRE Å GI EN UNNSKYLDNING FOR Å GI INGEN. SELV OM DET ER VELDIG RIKTIG Å SØRGE FOR BEHOVENE TIL DE FATTIGE, RIKELIGE OG UHELDIGE DøvtummeS, OG SPESIELT Døvtumme, SOM ET SLIKT ASYL VILLE VÆRE NØDVENDIG, (FOR MENN VILLE BEHOVET FOR SLIKE ASYLER VÆRE MYE SJELDNERE), MEN JEG TROR AT DET

VILLE VÆRE NØDVENDIG Å OFRE DENNE ANDRE FORESPØRSELEN OM Å OVERLATE ALL SIN STYRKE til DEN FØRSTE.

BALESTRA. — LA OSS BE REGJERINGEN OM UTDANNINGENS BRØD , OG FOR SAMFUNNET BRØDET TIL Å OPPRETTHOLDE LIVET. MEN LA OSS IKKE BE OM UTDANNING PÅ VÅRE KNÆR: - DET ER EN RETTIGHET.

HURIOT. — SPØRSMÅLET ER IKKE TILSTREKKELIG STUDERT; DET ER IKKE DYPTGÅENDE OG KREVER FORTSATT tid. Jeg MENER DERFOR AT DEN BØR HENVISES TIL EN FREMTIDIG KONGRESS.

CLAVEAU. — JEG VIL OGSÅ BE OM AT DETTE spørsmålet blir SUSPENDERT, FORDI DET OMHANDLER EN SVÆRT ALVORLIG SAK.

Forsamlingen ble enige om forslaget fra Mr Huriot og Mr Claveau, og sittende hevet rundt middagstid, etter at det var bestemt at en annen sittende ville bli holdt om kvelden.

VI-møte. — Fredag 10.

Møtet ble innkalt til bestilling klokken 17 .m.

PRESIDENT. Han SA: JEG VIL BE MR HUGENTOBLE OM Å LESE OPP ET BREV FRA DEN ÆREDE MR SCHIBEL, DIREKTØR FOR INSTITUTT FOR Døvstumme I ZÜRICH.

Mr. HUGENTOBLE leste brevet fra Mr. Schibel, som, som husket hans 54 år med arbeidskrevende praksis i instruksjonen fra døvstumme, trodde han var dekanen til lærerne som fortsatt var i live, og var glad for å ha beholdt all kraften i hans sinn og kropp, fordi han kunne holde seg oppdatert på den progressive utviklingen i undervisningen av døvstummet. Han hilser sine konferansierer samlet i Milano og håper at deres diskusjoner og overveielser vil være en velsignelse for døvstumme. Han legger til at hvis han ikke personlig deltar i kongressen, er det fordi denne typen internasjonale kongresser, etter deres enorme omfang og av de forskjellige elementene som komponerer dem, ikke kan være like nyttige for døve som de små provinsielle møtene til kolleger, som allerede fokuserer på de grunnleggende punktene i metoden, må du rådføre deg med

- 180 —

særtrekkene i forbedringen som skal gis, etc. (1). – Det avslutter brevet.

For sin del minner Mr. Hugentobler om at Zürich-skolen, hvor, i slutten av forrige århundre, metoden for artikulasjon hersket, ble grunnlagt av en disippel av Abbot De l'Épée.

HOUDIN. — Her er siste utkast til løftet, gjort i samråd med utsendingene fra den franske

regjeringen (Han leser. Se nedenfor).

BALESTRA. — Hva er forskjellen mellom teori og abstrakt regel ? Hvis du vil forkorte, må ett av disse to uttrykkene slettes.

PRESIDENT. — JEG MENER AT DISSE TO ORDENE MÅ HOLDES SAMMEN; I DETTE LØFTET SIES DET AT ANVENDELSEN AV REGLENE MÅ GJØRES MED TALE OG MED SKRIVING. JEG FORETREKKER: "MED TALE OG deretter MED SKRIVING, FORDI REN TALE ØNSKER Å UTELUKKE ENHVER BLANDING. LA OSS FØRST SNAKKE, OG NÅR ORDET ER GODT SAGT, LA OSS SKRIVE DET NED.

MAUCHIO. — (FR) IFØLGE ORDENE SOM HAR BLITT SAGT I MORGES OM HVORDAN MAN UNDERVISER SPRÅKET, FORESLÅR JEG DENNE AGENDAEN, SOM LIGNER PÅ MR. HOUDINS:

" Kongressen:

" Tatt i betraktning at prosessene som de demper seg på. for å lære * språket, må være så nært som mulig for talerne, " erklærer at døvstumme må læres språkformlene * i forhold til objekter, handlinger og fakta, ved materialmetoden, og deretter kaller refleksjonen av studenten på elementene i språket " allerede lært. »

FRANCK. — FORMLER ER ET UTTRYKK SOM BØR UNNGÅS NÅR DET GJELDER INSTRUKSJON AV DØVE ELLER BARN GENERELT; MAN KAN SI: skjemaene, MEN IKKE formlene.

TREIBEL. —² Jeg vil trekke Husets oppmerksomhet mot spørsmålet om grammatikk, og jeg aksepterer ikke det ønsket jeg nettopp har hørt. Fra min erfaring i Tyskland er undervisning av grammatikk nødvendig og uunnværlig, i det minste for det tyske språket, dette vanskelige språket selv for utlendingen som allerede kjenner et annet språk perfekt. Elevene, etter å ha lært det lille samtalspråket, finner seg deretter flau og vet ikke lenger hvordan de skal orientere seg når de ønsker å lage for eksempel et brev eller en historie, fordi de forlater skolen, de har ikke lenger berøringssteinen. Det er derfor hvis vi er enige i dag at vi kan gjøre uten grammatikk til sjette klasse; så, i hvert fall for det tyske språket, et uteksaminert kurs i gram-

(1) Svaret på den ærverdige Mr Schibel er den internasjonale kongressen i Milano.

- 181 -

Ordfører er nødvendig for å la barnet rette opp, med steininnslag, det han skriver, mens han ikke lenger har på sin side mesteren til å korrigere sitt arbeid.

Jeg vil derfor være av den oppfatning å legge til ønsket om at det i løpet av de siste to årene med undervisning er nødvendig for døvstumme å skaffe seg en kortfattet, men presis kunnskap om grammatikk, demonstrert alltid med øvelser lånt fra praktisk og innenlandsk liv.

GUERIN. — VI KAN STEMME SEPARAT PÅ HVER AV DISSE SAKENE, FOR KANSKJE NOEN AV OSS VIL STEMME PÅ DEN ENE OG IKKE FOR DEN ANDRE.

EKBOHRX. — I våre svensker, i løpet av de siste årene av undervisningen underviser vi i grammatikk.

HURIOT. ” Jeg forbinder meg selv med fader Guérins ønske, fordi disse spørsmålene skiller seg fra hverandre. På den første er det ingen diskusjon; og ønsket fra R. P. Marchiô er enig i hans ånd med Mr. Houdins forslag. Men observasjoner er gjort på det andre spørsmålet. Det er grammatiske teorier som er abstrakte regler, som blir utsatt og undervist praktisk talt når anledning oppstår. Undervisningen er begrenset til seks år, og vi må vurdere at det er på en måte hele barnehageperioden. Etter det handler om å undervise grammatikk, men bare når barn vil kjenne elementene i språket. I løpet av materialperioden må anvendelsen av grammatiske regler gjøres litt etter litt, avhengig av om muligheten oppstår. La oss derfor alltid respektere grammatikken som vi alltid må bli utsatt for.

FRANCK. — DET VIRKER FOR MEG SOM OM DET IKKE ER RIKTIG Å SI: ” muntlig og skriftlig språk” FORDI TEGN OGSÅ ER ET SPRÅK. DET SKAL SIES: språk, FORDI ORDET språk OMFAVNER ALLE SLAGS TEGN SOM MENNESKET UTTRYKKER SIN TANKE VED.

FORNARI. — For min del påpeker jeg at i hvert fall for oss italienere kan ikke setningen: ”gjenstander og fakta plassert eller plassert foran elevens øyne” aksepteres. Å sette eller plassere er fremfor alt en materiell handling, som består i å ta et objekt og plassere det på et sted. Men det er gjenstander og fakta som jeg trosser for å kunne sette foran øynene mine. For eksempel, hvem i en skole vil sette foran barnets øyne havet, ørkenen, jordens rotunditet, hodepine, krig, død? etc. Hvis det er mulig, som jeg er sikker på, at uttrykket ’ plassert foran øynene ’ har en veldig bred metaforisk betydning på fransk, kan det ikke innrømmes, bortsett fra i noen få klare tilfeller av seg selv, inn i det italienske språket, som avviser disse for dristige metaforene; Jeg foreslår derfor setningen: ”presenter for eleven”; dette uttrykket svarer nøyaktig på

Redaktøren eller utkasterne av løftet, som ikke vil at den første undervisningen skal gå ut over sfæren av gjenstander som barnet bor, beveger seg og forblir.

LaZZERI. — Jeg vil også spørre hvordan vi skal gå frem i bruken av disse fakta: om vi skal følge en rasjonell og praktisk orden, eller ikke følge noen ordre.

FORSARI. Det er fortsatt noe annet å si. Ut fra disse endringene og observasjonene følger det at saken ennå ikke er godt studert og utviklet, og det er å frykte at vi vil ønske å gi opphav til kritikk og deretter til misforståelser. For meg vil jeg gi min stemme til det enkleste ønsket av alle. Det synes derfor for meg som at forsamlingen bør begrense seg til å uttrykke ønsket om at språkets undervisning skal gis ved den objektive, praktiske og logiske metoden, og overlate det til alle å bruke prosessene som studier, erfaring, sin egen sunn fornuft og omstendigheter vil indikere ham som den beste.

PRESIDENT. — HELT ENIG med VÅR eminente SEKRETÆR, HER ER ØNSKET jeg foreslår:

"Språkets undervisning til døvstuet
met må være praktisk, perseptuell, rasjonell;
praktisk, i sin hensikt, som må
være ting og fakta; perseptuell, i sin prosess med å få folk til å oppfatte det vi vil si</
a>; rasjonell, i sin marsj,
ikke fremme tilfeldig, men etter den progressive rekkefølgen
av kunnskap som det menneskelige sinn </
a>tilegner seg naturlig i sfæren av ting og fakta,

FORXARI. — Jeg er alltid motvillig til å innføre, ikke bare i en dom, men også på språket generelt, neologismer eller ord som ikke er nødvendige eller som er i opposisjon til selve språkets natur. Dermed har vi italienere tilpasset oss selv, som barn, til ordene intuizione. Tyskerne, den første til å bruke ordet Anschluing; men schau- uen, for å se, er en materiell handling. Franskmennene oversatte Anschauung ved intuisjon, og resten av oss, uten å se nøye etter, som vanlig, har vi, ved et overdrevet brorskap, blindt ønsket ideen velkommen (og det er bra), og akseptert ordet intuizione (og det er mal). Jeg vet ikke om franskmennene har verbet intuire for den materielle handlingen å bare se , å se; men for italienerne er dette verbet et filosofisk ord, og til i går kveld forble det i filosofenes leksikon: sistnevnte, for ikke å si, har alltid hedret det. Så hvis jeg sier at en mor underviser ved intuizione, kan filosofen spørre meg hvordan dette gjøres. Jeg vil gjerne gjøre det samme poenget med ordet percezione med sin derivatpercettivo. I barnehageutdanning, i populære skoler er det det nye ordet , som kan bli gjenstand for kritikk og tolkning. Derfor ber jeg om at han blir liggende der han er, fordi han er i hans sted, til positivistisk filosofi jager ham ut. Jeg gjentar, jeg foretrekker en dom skrevet i klare og gjennomsiktige termer; og det er nok å si at språkundervisning må være fremfor alt objektiv, praktisk og logisk. Obiectif, det vil si ikke på abstrakte måter, men til tilstedeværelsen av objekter og fakta; praktisk, ved å snakke om fakta som oppstår fra livet, fra barnet, eller som skjer rundt ham; logisk, det vil være i henhold til rekkefølgen som faktaene selv presenteres i. La oss også legge merke til at ordet mål er det som må settes i stedet for ordet intuitivt, som, hvis jeg har forklart meg riktig, betyr noe helt annet.

FRANCK. - MR FORNARI HAR RETT til å være objektiv i stedet for intuitiv. MEN i FRANKRIKE VILLE ORDET mål SKREMME, FORDI DET VILLE HUSKE KANT. Jeg ER EN STOR BEUNDRER AV KANT, MEN JEG påpeker AT HVIS VI SETTER ORDET mål, VILLE LÆRERNE VÅRE TRO AT DE VAR FORPLIKTET TIL Å STUDERE hele Kants filosofi. Videre BLE ORDET intuitivt vedtatt AV Mr. Valade-Gabel, og i Frankrike FIKK DET RETT TIL SITERING i undervisningen AV Døvstumme.

PRESIDENT. — Jeg skal derfor stemme over første del av Mr. Houdins forslag:

– Kongressen, med tanke på at undervisningen i døve-tale ved ren muntlig metode må være så nær som mulig. de snakkende tendensene’;

”Erklærer at den mest naturlige og effektive måten den døvetalende personen vil tilegne seg kunnskap om språket på, er den intuitive metoden for å indikere, først ved tale og deretter ved feminuasjon, gjenstandene og fakta brakt inn i elevenes nærvær.”

(Dette ønsket ble vedtatt). -

PRESIDENT. — VI GÅR VIDERE TIL DEN andre delen av LØFTET.

HOUDIN II leser. (Dessverre er teksten til Mr Hottdlins opprinnelige løfte ikke bevart

PRESIDENT. — Jeg mener at de to uttrykkene bør holdes hver for seg: abstrakte teorier og regler, fordi det finnes teorier som bare kan være definisjoner, mens man etter regler alltid må ta hensyn til. som angir språkrekkefølgen.

MARCM. — Det virker for meg som om disse to uttrykkene er oversatt til italiensk motsier hverandre. Det ble først sagt at grammatikk ikke skulle være forankret; og for det andre at grammatikk skulle undervises når muligheten oppsto. Denne muligheten kan imidlertid bli født med hvert øyeblikk. Jeg er av den oppfatning at grammatikk strengt tatt aldri bør undervises.

FORNARI. — Jeg vil også påpeke at i denne andre delen av løftet snakker vi om grammatikk. Men hva er grammatikk? Det er en refleksstudie på språk. Men på slutten av løftet er det forvirret litt med språkets praktiske undervisning. Etter min mening bør det skilles klart og utvetydig her. Alltid undervisning med grammatikk er bra; men når skal grammatikk i seg selv bli undervist? Det er problemet. Lærer moren grammatikk fordi hun lærer barnet sitt språket? Og likevel lærer moren ham med, proffene og parene , samt eventuelle modifikasjoner (flessioni) av verbene. Språk er oppnådd gjennom bruk, fordi tale er knyttet til ideen om faktum eller objekt, slik at ideen er, så å si, en hel med tale, med språk; og når jeg sier språk, mener jeg ikke frittliggende ord, men ord ordnet og ordnet i henhold til språkets natur, ifølge hvilke forskere har tegnet de grammatiske reglene. Denne enseignement, vi kan ikke si nøyaktig når det er nyttig, fordi det er først når studenten har nok sitt språk til å kunne jobbe med det med sin egen refleksjon. Men i alle fall kan vi gjøre regelen fornuftig ved passende eksempler: å få det til å føles, sier jeg, for ikke å gjøre det kjent.

Derfor vil jeg at Mr Houdin skal fjerne denne delen av sitt ønske, bare for å si at grammatikk ikke bør undervises med teorier i perioden med broderlig utdanning.

PRESIDENT. — JEG TROR MAN KAN FORKORTE LØFTET VED Å ERKLÆRE AT GRAMMATIKK IKKE SKAL UNDERVISES I LØPET AV DEN FØRSTE PERIODEN AV BARNEHAGEUTDANNINGEN, FOR DA FOREGÅR EN REGELMESSIG, MEN IKKE TEORETISK UNDERVISNING AV LANGAGE,

VED HJELP AV FORSKRIFTER, OG REFLEKS. KAN MR. FRANK KOMMENTERE DET?

FRANCK. — Grammatikk må undervises selv i den første perioden; men undervisning i grammatikk etter bruk er ikke det samme som å undervise det etter forklaringer. En mor som snakker godt, vil få barnet til å snakke godt; men barnet vil også danne seg godt, selv om han ikke får regelen. Dermed kan man ikke dispensere med undervisning grammatikk. Når det gjelder teorien, er det et spørsmål som skal undersøkes.

Jeg vil ikke at en døvdemping skal lære hva som er de forskjellige delene av diskurs og teorier som han ikke ville forstå, fordi selv høyt utdannede mennesker ikke ville være i stand til å skille preposisjoner fra konjunksjoner. Men de skulle bli undervist til ham ved hjelp av eksempler. Anta setningen. ” Jeg vil at du skal være lydig ” Her vil vi få barnet til å observere at det er nødvendig å være og ikke være det.

STOL. — Utøv derfor eleven på en slik måte at han forstår hva regelen er, uten å uttrykke denne regelen.

MARSJ. — Dette er nettopp den tanken jeg uttrykte i siste del av løftet mitt.

PRESIDENT. — TROR DU DA AT ØNSKET SKAL STEMMES NÅ, eller at det ER BEDRE Å VENTE TIL I MORGEN TIDLIG?

TAEIBEL. — Jeg tror at usikkerheten vi befinner oss i kommer av at ønsket begynner med ordet grammatikk. Det er et spørsmål om å vite hvordan vi skal lære språket, og derfor trenger vi ikke en teoretisk undervisning i grammatikk.

PRESIDENT. — En annen observasjon bør gjøres . Det ser ut til AT ønsket ikke AKKURAT svarer på SPØRSMÅLET, SOM er dette: ”Når og hvordan? ETC., ETC. ,. Dette ØNSKET ER imidlertid NEGATIVT. I DEN FØRSTE PERIODEN AV BARNEHAGEUTDANNINGEN ER DET INGEN REGLER ELLER TEORIER. DETTE LØFTET SIER NÅR VI IKKE SKAL bruke GRAMMATIKK: MEN DET SIER IKKE NÅR og HVORDAN vi SKAL BRUKE DET.

ZUCCHI. — DET VIRKER FOR MEG som OM MAN KAN SVARE PÅ dette spørsmålet på EN BEKREFTENDE MÅTE, VED Å SI: Den TEORETISKE STUDIET AV grammatikk BEGYNNER FØRST etter et gitt år, SIDEN i forrige periode er de PRAKTISKE GRAMMATISKE øvelsene BARE nyttig.

CLAVEAU. ” Tilgi meg hvis jeg kommer inn i et spesielt spørsmål der jeg er lekmann. Jeg vil gjerne si at det er to ting å skille mellom: reglene for grammatikk og overholdelse av grammatikkreglene. Grammatikk må undervises; ja; men observasjoner må gjøres på en rent praktisk måte når muligheten oppstår. Hvis barnet sier: faren er god, må vi svare ham: du tok feil, vi må si: bra, men uten å legge til hvorfor han tok feil.

GUERIN. Mr Claveau synes for meg å ha uttrykt Mr Zucchis tanke.

RICORDI. - Jeg tar meg den frihet å gjøre en enkel observasjon. Før vi går videre til avstemningen, vil jeg påpeke at ønsket ennå ikke svarer på spørsmålet. Vi spør ikke om vi skal undervise i grammatikk, men når vi skal bruke grammatikk for å undervise i språket. Jeg tror at grammatikk bør læres fra dag én, fordi det aldri er lov å gå imot grammatikk, ikke engang en eneste dag.

FORNARI. — Midt i så mange observasjoner, endringer, forslag og uttalelser er det en veldig klar ting: det er at saken ikke er avklart. Jeg foreslår derfor å suspendere beslutningen: det er bedre å ikke stemme enn å stemme dårlig.

PRESIDENT. Så JEG INVITERER DEG TIL Å FINNE TÅLMODIGHET I MORGEN TIDLIG

for å utføre vår oppgave. Hvis vi lykkes, veldig bra; Hvis ikke, vil vi trøste oss med tanken på å ha lyktes med andre mye viktigere ting.

8. plass . — Lørdag 11.

Møtet ble innkalt til bestilling klokken åtte og et halvt om morgenen.

Generalsekretæren leste opp referatene fra den foregående sittende; som, re-lesing på fransk og engelsk, ble godkjent uten innvendinger.

PRESIDENT. — VI VIL GJENOPPTA STUDIET AV SPØRSMÅLET: NÅR OG HVORDAN VI VIL BRUKE GRAMMATIKK I UNDERVISNINGEN av SPRÅKET.

FORNARR. — Jeg sa i går at diskusjonen ennå ikke har modnet nok til å kunne gå videre til avstemning. Jeg har med rette blitt observert at når Huset hadde godkjent nedleggelse, anså det diskusjonen som helt moden. Nå vil jeg gjerne legge til en observasjon, og her er det: du husker at i går om morgenen sittende forsamlingen tillot Mr Gallaudet ut av selvtilfredshet å lese et arbeid på en spesiell sak som ikke hadde noe å gjøre med den som ble diskutert; det ble antatt å være ferdig om en halv time, mens det fortsatte inntil halvparten av de siste timene, med en kraft av observasjoner, forslag og motforslag, slik at hele eller nesten hele sittende ble absorbert av spørsmålet som Mr Gallaudet for øvrig hadde reist. I denne økten og i c- nær middagstid snakket få mennesker, enda mindre ble diskutert, hovedsakelig på det viktige grammatikkpunktet. Forsamlingen bestemte seg for å stenge, men det ugyldiggjør ikke det faktum at jeg ønsket å påpeke, fordi forsamlingen består av folk som vet veldig godt hva de gjør ved grammatikk og som har en veldig klar ide om det; men når det gjelder å uttrykke det. Denne ideen er det nødvendig å vite om uttrykket som brukes av en bruker, har samme betydning som det som brukes av en annen. Derfor følger det at siden diskusjonen ikke har fokusert på selve verdien av ordene som i større eller mindre grad er i ønsket, kan jeg konkludere med at spørsmålet ikke er tilstrekkelig modnet, i hvert fall fra dette synspunktet. For eksempel vil jeg ha store vanskeligheter med å akseptere i et ønske ordet oppfatning foreslått av presidenten, eller noe annet ord, av gammel eller ny produksjon, men som nå ikke er vanligvis kjent eller mangler en enkelt og presis

betydning; Verdien jeg gir til disse ordene for sjelden eller spesiell bruk, har kanskje ikke nøyaktig samme verdi som andre gir den eller kan gi den. Som jeg aldri vil gi min stemme til et ønske, der ordene ikke er veldig klare og av en presis verdi. Vi måtte starte diskusjonen om dette og det ordet eller uttrykket, som ikke ble gjort. Jeg hadde også noe å lese om grammatikk; men jeg begrenser meg etter skjønn: som jeg imidlertid ikke tror å fiske ved å oppsummere tele^araphiquenieit her mine ideer: Grammatisk undervisning kan forstås på tre måter:

(1) at man aldri må snakke eller skrive uten å nøye observere språkets grunnleggende regler;

2' at studentens oppmerksomhet må gis til disse reglene;

(3) at disse reglene må undervises av seg selv. Vel, vi må alltid gjøre 1°; 2 bare i overklassen og alltid praktisk; som for 3 ° tør jeg ikke uttale meg selv; fordi det som ville bli riktig kalt grammatisk undervisning, ifølge den generelle definisjonen, er en gjennomtenkt studie av språk, som bare kan være nyttig når man har språket selv. Dette er grunnen til grammatikk, som i dag er i kamp med alle angrep selv i skolene for hørselstale (hvor det i sannhet bare er en reaksjon mot avfallet som er laget og som vi fortsatt gjør her. med dette), er dette grunnen til at grammatikk er ubestridelig bruk for å lære fremmedspråk senere. Og det ville absolutt ikke være ubrukelig selv for døvstumme, hvis de hadde nok språk til å være verdig, hvis jeg forklarer, å komme initiert i de hemmelige språkspillene.

PRESIDENT. — I HÅP OM Å OPPFYLLE ØNSKENE UTTRYKT av VÅR ÆREDE GENERALSEKRETÆR, HAR JEG, Mr. MARCHI OG Mr. Hondin UTARBEIDET et FORSLAG, SOM har en tendens TIL Å VÆRE tydelig OG UTTRYKKER I STØRST grad tanken PÅ Mr. PROFESSOR FORNARI.

Presidenten leste ønsket, som deretter ble oversatt til fransk og engelsk, satt til avstemning og vedtatt av et stort flertall.

(Kongressen erklært): (1)

2 ° At i den første perioden, kalt mors, må man utøve døvstumme for å frarøve grammatiske former ved hjelp av koordinerte praktiske øvelser, og at man i den andre perioden må hjelpe ham å utlede fra disse eksemplene. grammatiske forskrifter uttrykt med størst mulig klarhet og enkelhet.

GUERIN. — Mr. PEYRON FORESLÅR FOR KONGRESSEN EN SVÆRT VIKTIG TING: DET ER AT HVERT MEDLEM AV KONGRESSEN INDIKERER PÅ DEN TRYKTE listen over MEDLEMMER, ved siden AV HANS NAVN, ANTALL STUDENTER HAN UNDERVISER, REGISSERER ELLER

(1) Dette er fortsettelsen av løftet som ble vedtatt den 10.

Representerer. Det ville være en slags statistikk som ville gi stor autoritet til våre overveielser.

N. N. — Dette arbeidet bør gjøres for kongressens opptegnelse.

PRESIDENT. — KONGRESSMEDLEMMER BES DERFOR OM Å OPPGI VED SIDEN AV NAVNENE SINE ANTALL ELEVER DE REPRESENTERER.

VÄISSE. — DET VILLE VÆRE NOK FOR UTLENDINGER Å GJØRE DET, FOR FOR DE ITALIENSKE INSTITUTTENE HAR VI DEN UTMERKEDE STATISTIKKEN SOM ER GITT TIL OSS HER, OG SOM IKKE ETTERLATER NOE Å VÆRE ØNSKET.

ZuccHr. — I den forbindelse vil jeg påpeke at antall elever i alle de italienske instituttene er antall elever representert av kongressmedlemmene. Det ser ut til at fader Guérin bare hadde disse i sikte; hvert medlem må da angi antall elever han representerer (1).

PRESIDENT. — DET TREDJE SPØRSMÅLET MÅ NÅ BESVARES. Mr. HOUDIN BLE BEDT OM Å LESE OPP OPPFØLGINGEN AV LØFTET.

Houdis. — (H tent).

BALESTRA. — Det må anbefales at spesielt i løpet av de første årene brukes små bilder, som finnes i Le-sefibel, som er en vakker bok.

PRESIDENT. — Det VIL VÆRE EN ANBEFALING FOR FORFATTERNE, SOM VIL BRUKE DEN SLIK DE ANSER DET SOM PASSENDE.

DAVIS. — Det er nødvendig å legge i hendene på elevbøker tilpasset hvert utdanningsnivå. Først bøkene som gir språkformene, deretter bøkene som presenterer objektene. Jeg påpekte for Kongressen at artikulasjonsmetoden er svært vanskelig for professorer i Frankrike. Du, i Italia, har åtte år til å undervise i tale, du har mange hjelpere, du er mange lærere for et lite antall studenter. Men tvert imot har vi bare seks års utdanning og svært svake midler; det ville være nødvendig for oss å øke vår styrke ti ganger. Hvis vi ønsket å gå i disse fotsporene, ville vi bukke under for dette arbeidet. Det er derfor, forutsette at metoden for artikulasjon ville bli stemt av kongressen, betrodde jeg til en spesiell kunstner den grafiske reproduksjonen av de ytre og indre formene som stemmens organ tar i artikulasjonen. ...

PRESIDENT (forstyrrer ham). — DET TALEREN SIER ER RELATERT TIL

(1) Dette forslaget hadde ikke full effekt, fordi tiden var kort og denne statistikken ikke kunne skrives. Dette bør noteres for neste kongress. Men det ville være å foretrekke å få fra hver nasjon, ved hjelp av underkomiteer, arbeid som ligner det som ble gjort i Italia (Gli Instituti e le scuole dei sordo-muti). For Frankrike har den utmerkede komiteen for Nasjonalkongressen i Bordeaux allerede tenkt på det og sørget for det i sitt sirkulær 8. artikulasjonshode og hvordan du kan hjelpe mesteren med å lære den. Jeg angrer på det, men jeg kan ikke la ham fortsette å snakke utenfor avhandlingen som er dette: "Hvilke lesebøker er det hensiktsmessig å legge i hendene på barn for undervisning i språk. ,

DAVIS. — Disse bøkene har et todelt formål: å minne barnet om mesterens læresetninger og å hjelpe mesteren i sitt arbeid. Vi dedikerer oss til det døvstummes beste, og vi må leve og dø i deres tjeneste; men hvis vi kan avlaste mesterne litt, er det så mye oppnådd.

PRESIDENT. - JEG GJENTAR AT DETTE ER UAVBRUTT. - JEG VIL NÅ SPØRRE UNDERHUSET OM VI KAN FORKORTE DISKUSJONEN, FOR MR. HOUDIN INES ØNSKE SER UT TIL Å VÆRE VELDIG TYDELIG. DET ER LITT GENERELT, MEN DET VIL VÆRE MINDRE MOTSAKT. DET SER UT TIL AT DET TYDELIG INDIKERER TEGNENE PÅ AT VI VIL GJENKJENNE BØKENE SOM KAN LEGGES I ELEVENES HENDER. MEN JEG VIL FORESLÅ NOE ANNET. ETTERSOM BØKENE FOR DEN FØRSTE MUNTLEGE UNDERVISNINGEN ABSOLUTT MANGLER, VIL JEG AT KONGRESSEN, ETTER ET ØNSKE, SKAL BEGEISTRE VÅRE KOLLEGER FRA ALLE NASJONER FOR Å LAGE BØKER TILPASSET SINE STUDENTER OG RELATERT TIL UNDERVISNINGEN SOM LÆREREN GIR DEM. DISSE BØKENE MANGLER ABSOLUTT. VI HAR HISTORIEBØKER SOM ER MORSOMME-RE ENN INFORMATIVE FOR Å UNDERVISE I SPRÅKET. JEG VIL DERFOR AT KONGRESSEN SKAL FREMME DETTE ARBEIDET MED ET ØNSKE.

Mr Houdins ønske ble avsemestert, og det ble godkjent. Den er designet som følger:

(Kongressen erklærer).

3 ° — At bøker skrevet med ord og former for språk kjent for elære, kan når som helst plasseres i hans hender.

GUERIN. — ETTER Å HA HÅNDTERT SPØRSMÅLENE OM METODE, VIL JEG BE KONGRESSEN OM Å HÅNDTERE ET PROBLEM SOM VI ALLE ER ENIGE OM. EN AVSTEMNING I KONGRESSEN VIL VÆRE SVÆRT NYTTIG FOR OSS, SOM TILBAKE I VÅRE INSTITUTTER VIL HA STORE VANSKELIGHETER Å OVERVINNE. VI MÅ STOLE PÅ KONGRESSENS AUTORITET FOR Å GJØRE DET KLART AT DET VI HAR STEMPT PÅ HER ER MULIG, OG AT VI HAR MIDLER TIL Å OPPNÅ DET. SÅ JEG MÅ KOMME MED TO ELLER TRE FORSLAG TIL DETTE EMNET (han leser).

(Løftene foreslått av fader Guérin, som vil bli gitt nedenfor sammen, ble vedtatt enstemmig).

GUERIN. — ET ANNET FORSLAG. DEN FØRSTE INNVENDINGEN SOM VIL BLI GJORT MOT OSS, SÅ SNART VI HAR VÅR FOT PÅ FRANKRIKES LAND, VIL VÆRE DETTE: VI JOBBER ÅTTE ÅR FOR INGENTING, FORDI VED Å FORLATE INSTITUTTET VIL VÅRE STUDENTER GRADVIS MISTE BRUKEN AV TALE. DENNE INNVENDINGEN VIL HELT SIKKERT BLI GJORT MOT OSS. 11 VI MÅ VÆRE KLARE TIL Å GI TIL DENNE INNVENDINGEN

en strålende respons; Og vi vil låne det av det vi har sett. Vi vil svare at vår innsats, langt fra å være ubrukelig, vil bli kronet med de lykkeligste suksessene. Jeg tilbyr deg derfor dette andre ønsket. (Han leser).

ACKERS. — (FR) Jeg ber om ordet i dette forslaget, og ønsker å informere deg om at jeg har skrevet en orientering om dette emnet og at jeg ikke har vært i stand til å lese det i Huset.

Ikke bare er jeg helt enig med fader Guérin og godtar vilkårene i hans forslag, men takket være min erfaring og min kones erfaring (etter å ha besøkt et stort antall skoler under vår reise, i alle deler av Europa og Amerika, og etter å ha sett mange døvstummes som hadde forlatt skolene for lenge siden), kan jeg si at vi fant en stor forskjell mellom døvstummes som ble undervist av ren tale og de som ble utdannet ved andre metoder; fordelene var for førstnevnte.

Jeg vil ikke gå inn for den rene muntlige metoden, siden det ikke lenger er nødvendig, siden vi alle er enige om å gi den preferanse, men det er et poeng at jeg ønsker å avklare videre for gårsdagens konvertitter.

Ifølge det faktum at døvstummes hadde gjort færre tegn i skolene, var de i en bedre tilstand i samfunnet, etter å ha forlatt instituttene. — (Se på! Tillegg ordene til Mr. Ackers).

VAÏSSE. — Elliot spør meg om vi tar et valg blant elevene i anvendelsen av den rene muntlige metoden; jeg svarte negativt og fortalte ham at alle elever er tatt opp.

PRESIDENT. — DET ER SLIK: VI AVVISER BARE DE Døvstumme SOM IKKE KAN MOTTA NOEN INSTRUKSJON, VERKEN VED TALE ELLER VED ETTERLIGNING, ELLER PÅ ANNEN MÅTE, DET VIL SI IDIOTER.

(Abbé Guérins andre forslag ble avstemt og vedtatt av et stort flertall).

Helbredet. — Her er et tredje forslag til gjeldende anvendelse av metoden. Vi må kunne si at Kongressen ikke bare har forholdt seg til teoretiske spørsmål, men også praktiske spørsmål. Dagens ordninger på våre skoler ville ikke tillate oss å unnfange den døve-stumme som må undervises ved rent ord (han leser).

HUBERT. — DET VIL VÆRE STORE VANSKELIGHETER SOM VIL HINDRE OSS I Å OPPNÅ DISSE RESULTATENE PERFEKT.

(Det tredje forslaget fra fader Guérin ble avstemt og vedtatt av et stort flertall).

Løftene som er vedtatt er som følger, ordnet i den rekkefølgen de presenteres:

I.

Kongressen:

Tatt i betraktning at undervisningen i døvstum av tale har spesielle krav;

Tatt i betraktning dataene om opplevelsen av den nesten enstemmigheten til lærerne i døvstumme;

Erklærer:

1' At den mest passende alderen for døvstumme å bli tatt opp på skolen skal være 8 til 10

år;

2 ° At varigheten av studiene må være minst 7 år, og enda bedre 8 år;

3° At en lærer ikke kan undervise effektivt med den rene muntlige metoden mer enn 10 studenter.

II.

Kongressen:

Tatt i betraktning resultatene observert ved hjelp av mange eksperimenter utført på døvstummes i alle aldre og forhold, som, etter å ha forlatt sine institutter for lenge siden, og har blitt stilt spørsmål om de mest varierte fagene, har svart med nøyaktighet og tilstrekkelig klarhet i artikulasjon, og les på leppene til samtalepartnerne deres med største letthet.

Erklærer:

1 ° At døvstummes utdannet ved den rene muntlige metoden ikke mister, etter å ha forlatt skolen, kunnskapen de har tilegnet seg, men tvert imot utvikle den ved hjelp av samtale og lesing som er mye lettere for dem;

2 ° At i samtalene med høytalerne gjør de eksklusiv bruk av ordet;

3 ° Den tale- og leppelesingen, langt fra å gå tapt, utvikler seg gjennom trening.

m.

Kongressen:

Tatt i betraktning at anvendelsen av den rene muntlige metoden i institusjonene der den ennå ikke er i kraft, må være forsiktig, gradvis og progressiv, ellers risikerer den å være ubrukelig;

Er av den oppfatning;

1 ° At elevene nylig kom til skolen, danner en klasse fra hverandre, der undervisningen vil bli gitt av ordet. •

2” At disse elevene er helt adskilt fra de andre døvstummes, som er for avanserte, kan ikke lenger undervises av ordet og hvis utdanning vil bli fullført av tegnene;

3 ° At hvert år etableres en nourdie klasse av prøveløslatelse i skolen, til alle tidligere elever utdannet ved etterligning har fullført sin utdanning.

PRESIDENT. — OM BØKENE SOM SKULLE KOMPONERES, SKREV JEG FØLGENDE LØFTE (han leser det)-.

” Kongressen, med tanke på mangelen på svært grunnleggende bøker for å ”fremme den gradvise og progressive utviklingen av språket, uttrykker ” ønsket om at mesterne i muntlig utdanning søker seg til utgivelsen ” av spesielle bøker. ,

FORNARI. — Jeg vil påpeke at i Tyskland er slike bøker allerede publisert. Det er for eksempel bøkene Hill, Rssler og andre hvis navn unnslipper meg for øyeblikket.

BINAGHI. — Jeg tilbyr en pris på to hundre franc for bøkene som vil bli kronet på neste kongress.

BALESTRA. — JEG FORESLÅR EN AVSTEMNING TAKKET VÆRE DON PAOLO Binaghi.

VaTSSE. — Ackers-paret sier at England ikke har nok av denne typen bøker. Madame Ackers og Mademoiselle Hull krevde at England skulle bli inkludert i denne prisen.

PEYRON. - Ingen nasjon kan utelukkes fra den.

(Etter flere andre observasjoner deles Binaghi-prisen som følger: 100 franc for en bok eller italiensk eller fransk; 100 franc for en engelsk bok. Deretter legges forslaget til publisering av spesielle bøker til ønsket og vedtas).

RrNro. — (FR) Til takket være Don Paolo Binaghi, vil jeg gjerne legge til en hyllest til ridderen Serafino Balestra.

PRESIDENT. — Mr Rinino foreslår en applaus og en hyllest til den hellige ilden som tenner vår gode venn Balestra, som etter å ha besøkt alle Europas skoler, har kommet for å tenne flammen av iver i Italia og i Frankrike til fordel for ordet (vedtatt enstemmig).

Nå vil vi gå videre til lesingen av regelverket utarbeidet av kommisjonen valgt for neste kongress (Han leser. Se nedenfor).

LA ROCHELLE. — JEG FORESLÅR AT DEN FREMTIDIGE KONGRESSEN, I STEDET FOR Å BLI HOLDT OM TRE ÅR, HOLDES OM TO ÅR, DET VIL VÆRE I 1882.

STORSNØLER. — Jeg er av den oppfatning at det er bedre å vente i tre år, for hvis vi fornyer disse internasjonale kongressene for ofte, vil vi ende opp med å drepe dem, spesielt på grunn av de store reiseutgiftene de medfører. Det er også en frykt for at hvis de gjentar seg for ofte, vil de fusjonere med nasjonalkongressene. Vi har gjort mye arbeid her; det vil være bra hvis vi fordøyer dette arbeidet før vi foretar et annet. Etter et godt måltid, god fordøyelse.

BALESTRA. — JEG PÅPEKER AT I 1883 VIL DEN STORE UTSTILLINGEN I NEW YORK FINNE STED, JEG VIL VÆRE DER OG FLERE AV VÅRE VENNER VIL OGSÅ VÆRE DER. JEG FORESLÅR DERFOR 1882.

PRESIDENT. — JEG MÅ FØRST STEMME OVER DET FØRSTE FORSLAGET, SOM ER FOR 1883.

(Det ble godkjent av et stort flertall).

PRESIDENT. — HVIS DET IKKE ER NOEN INNVENDINGER MOT VALGET AV BASEL (1), FORBLIR DET VALGET GODKJENT.

(Avtalt).

Artiklene som forskriften er sammensatt av, leses og godkjennes etter hverandre. Organisasjonskomiteen for neste kongress ble også vedtatt.

Reguleringer for neste kongress. .

• Kunst. 1.

Den neste internasjonale kongressen for ameliorasjon av døvstumme, som skal holdes i 1883, vil møtes i Basel i andre halvdel av august.

Kunst. 2.

En organisasjonskomité har ansvar for å møte møtet og utarbeide programmet for de sakene som skal behandles. .

Kunst. 3.

I den første sesjonen vil presidentembetet bli opprettet , sammensatt av en president, en generalsekretær, så mange visepresidenter og visesekretærer som det vil være nasjoner representert av forskjellige språk.

(1) Byen Basel har nektet denne æren av spesielle grunner, organisasjonskomiteen som satt i Paris, i begynnelsen av 7 Mars, valgte byen Brussel som sete for den tredje internasjonale kongressen i 1883.

13

— 194 —

Kunst. 4.

Valget skal være ved hemmelig avstemning med tre separate stemmer: den første for presidenten og generalsekretæren , den andre for visepresidentene, den tredje for visesekretærene. Valget skal gjøres av et absolutt flertall av velgerne, og i tilfelle dette flertallet ikke oppnås, skal det stemmes mellom de to kandidatene som har fått flest stemmer.

Kunst. 5.

Det franske språket skal være kongressens offisielle språk; hver taler skal imidlertid ha rett til å bruke sitt nasjonale språk.

Kunst. 6.

Fire måneder før åpningen av kongressen, vil si at rundt 1 Diskusjonen vil foregå om analysen som vil bli gjort av et rapportør oppnevnt av komiteen og tatt innenfor eller utenfor det (analyse som må presentere konklusjonene i arbeidet, etterfulgt av observasjonene som uttrykker rapportørens mening), all frihet som blir igjen. til forfatteren å sette ut sine tanker, når han vurderer at de er unøyaktig eller ufullstendig oppsummert av rapportøren.

Kunst. 7.

En kvart time vil være tiden som er tildelt en taler for å presentere sine ideer, med mindre han får fra forsamlingen, på presidentens forslag, en lengre tid.

Kunst. 8.

Kongressen skal bestå av fullverdige medlemmer og æresmedlemmer, som alle skal ha rett til å delta i diskusjonen uten skille.

Kunst. 9.

Den doble oppgaven med å provosere kongressens møte og forberede sitt arbeid er betrodd en organisatorisk komité, som har sete for sitt presidentskap i Paris og som består av 20 medlemmer, hvis mening vil bli forespurt muntlig eller skriftlig. på alle vedtak som skal fattes, og som vil handle i forbindelse med Basel lokalstyre.

Etter lesing og godkjenning av disse reglene steg møtet klokken 10 .m. og 1/2 a.m.

Resolusjoner vedtatt av Kongressen.

I.

Kongressen,

Tatt i betraktning den ubestridelige overlegenhet av tale over tegn for å gjøre døvstumme til samfunnet og gi det en mer perfekt kunnskap om språket, erklærer: •

At den muntlige metoden skal foretrekkes fremfor etterligning for utdanning og instruksjon av døvstumme.

II.

Kongressen,

Tatt i betraktning at samtidig bruk av tale og tegn har ulempen med svekkende tale, leppelesing og nøyaktigheten av ideer,

Erklærer:

At den rene muntlige metoden skal foretrekkes.

III.

Kongressen,

Tatt i betraktning at et stort antall døvstummer ikke får fordelen av utdanning, at dette kommer fra impotens av familier og institutter,

Ønske:

At regjeringer tar de nødvendige skritt for å sikre at alle døvstummene er utdannet.

IV.

Kongressen,

Med tanke på at undervisningen i døvstummen ved den rene muntlige metoden må være så nær som mulig for hørselstale, erklærer: - .

1' At den mest naturlige og effektive måten den døvstalende personen vil tilegne seg kunnskap om språket på, er den objektive (intuitive) metoden, som først utpekes ved tale, deretter ved å skrive, gjenstander og fakta plassert foran studentens øyne;

2 ° At eleven i den første perioden kalt barnehage må utøves ved bruk av grammatiske former ved hjelp av eksempler og

koordinerte øvelser, og at de i den andre perioden må få hjelp til å utlede grammatiske forskrifter uttrykt med størst enkelhet og størst mulig klarhet;

3 ° At bøker skrevet med ord og språkformer kjent for studenten, når som helst kan plasseres i hans hender.

V.

Kongressen,

Tatt i betraktning mangelen på veldig grunnleggende bøker for å fremme den gradvise og progressive utviklingen av språket,

Uttrykk ønsket:

At master i muntlig undervisning gjelder for publisering av spesielle bøker.

VI.

Kongressen,

Tatt i betraktning resultatene observert ved hjelp av mange eksperimenter utført på døvstummes i alle aldre og forhold, som, etter å ha forlatt sine institutter for lenge siden, og har blitt stilt spørsmål om de mest varierte fagene, har svart med nøyaktighet og tilstrekkelig klarhet i artikulasjon, og les på leppene til samtalepartnerne deres med største letthet,

,

Erklærer: »

1 ° At døvstummes utdannet ved den rene muntlige metoden ikke mister, etter å ha forlatt skolen, kunnskapen de har tilegnet seg, men tvert imot utvikle den ved hjelp av samtale og lesing som er mye lettere for dem;

2 ° At i sine samtaler med tippespillerne gjør de eksklusiv bruk av ordet;

3 ° Den tale- og leppelesingen, langt fra å gå tapt, utvikler seg gjennom trening.

SJOFEL

Kongressen,

Tatt i betraktning at undervisningen i døvstum av tale har spesielle krav;

Tatt i betraktning dataene om opplevelsen av den nesten enstemmigheten til lærerne i døvstumme;

Erklærer:

(1) At den mest passende alderen for døvstumme å bli tatt opp på skolen er 8 til 10 år;

2 ° At varigheten av studiene må være minst 7 år, og enda bedre 8 år;

3° At en lærer ikke kan undervise effektivt med den rene muntlige metoden mer enn 10 studenter.

VIII.

Kongressen,

Tatt i betraktning at anvendelsen av den rene muntlige metoden i institusjoner der den ennå ikke er i kraft, må være forsiktig, gradvis og progressiv, ellers risikerer den å være ubrukelig;

Er av den oppfatning:

1 ° At elevene nylig kom til skolen, danner en klasse fra hverandre, der undervisningen vil bli gitt ved ordet;

2" At disse elevene er helt adskilt fra de andre døvstummes, som er for avanserte, kan ikke lenger undervises av ordet og hvis utdanning vil være ferdig med tegnene;

3 ° At hvert år etableres en ny klasse tale i skolen, til alle tidligere elever instruert av etterligning har fullført sin utdanning.

Presidenten

JULES TARRA.

Generalsekretæren

PASCAL FORNARI.

Avslutning av kongressen.

11. september 1880,.m kl.

Til denne dag og i samme rom hvor sitteplassene ble holdt, har den høytidelige nedleggelsen av kongressen funnet sted, med hjelp av den berømte prefekten, kommandør Basil, den hederlige nestlederen, commendor Correnti, den ærede ridderen Visconti-Venosta og andre strålende personer og de effektive og æresmedlemmer som utgjorde forsamlingen.

Generalsekretæren leser alle løftene som ble vedtatt i de tidligere sitteplassene, og som oppsummerer kongressens arbeid veldig godt. Abbé Guérin leste dem på fransk igjen.

Deretter leveres følgende taler:

ZUCCHI. " Hvis oppdraget som ble betrodd meg av departementet for offentlig undervisning i denne kongressen ikke krevde at jeg, mine herrer, skulle ta farvel med dere, ville jeg ikke våge å snakke i dette smertefulle øyeblikket.

høytidelig . Det ville være nok for meg å holde i min sjel inntrykk av denne timen som flykter, den siste (flykte oss gjenforenes: inntrykk som aldri vil falme i meg, så vel som minnet om ditt folk og følelser som i disse dager, for kort til våre ønsker, vi delte.

Jeg vet at tiden vil komme til syne de rike fruktene av kongressen, hvor, sapienza, amore e virtute (vitenskap, kjærlighet og dyd) fraternized å oppnå et høyt mål for veldedighet.

Men i mellomtiden er det et emne med stor trøst for meg å oppfylle det oppdrag som jeg har blitt hedret av hans Eksellense. ministeren og å være hans tolk. Det er derfor i hans navn at jeg gir ros på grunn av Instituttene i Milano, som ved bevis på fakta har sikret overlegenheten av bruken av ordet over alle andre metoder for utdanning av døvstumme, ros som også -skyldes mesterne i de andre italienske institusjonene, som kom det enstemmige vitnesbyrdet om denne overlegenheten.

Jeg takker også de fremmede som har kommet hit fra alle deler av den siviliserte verden for å bringe oss på dette emnet råd fra en vitenskap inspirert av ivrig veldedighet. Måtte de bli velsignet! Da vi lyttet til dem trodde vi at, som de hadde glemt sitt hjemland, på sine forskjellige språk uttrykker de bare denne og en tanke: Hjemlandet til alle er menneskeheten; de døve som søker forløsning er alle våre medborgere; de er våre barn.

Mine herrer, dere kommer hjem , midt blant elevene og alle dem som hjelper dere i deres utdannelse. Mange av dere, etter å ha ombestemt dere, vil komme tilbake med dommen om den rene prøveløslatelsen på leppene dine og med den faste oppløsningen i sjelen for å lære den til døvstummen i sin klarhet og integritet, som det menneskelige sinn griper og inkluderer. Du vil ha satt til side metodene når de er i bruk

Men mine herrer, det sterke lyset fra middagen som nå omgir dere fra alle sider, vil abso-

lutt ikke få dere til å glemme stjernenes søte stråle, som tidligere opplyste din mørke vei; og som noen ganger fortsatt er midt i det tykkeste mørket, vil sende dere dens gunstig glød. Ja: i oss alle vil vi elske og respektere evig de store menn som, animert av nestekjærlighetens entusiasme for jeg ulykke, har funnet andre langages for døvstumme i tegnene, i etterligningen, i de snakkende fingrene. Ære til dem og dere selv, som har vandret så langt i deres fotspor, styrt av den samme entusiasmen, vil nå våge å sette dere selv på den andre veien i ordet som undervises av ordet, uten å bli utsatt. verken ved den lille av midlene, eller av hindringer av alle slag, eller av de nye og alvorlige vanskelighetene som venter deg; til slutt uten å miste styrke og utholdenhet, hvis suksess kommer bare sent, gi deg belønningen du håper på. Mot, budbringere: Som venner av hjertet, gi meg denne familieformeringen: mot og konstantitet i overbevisningene du har dannet her, midt i enstemmighet, vil jeg ikke si applaus, men intelligens og sjeler.

Før du går fra oss, la meg gå med på å hilse på nasjonene som er så verdig representert i denne kongressen: Tyskland, Sveits, England, Sverige, de to Amerika og Frankrike. som sendte oss hit et betydelig antall mennesker opplært i disiplinen militant veldedighet; dette Frankrike som synes bestemt til å nære og oppløfte, når hun ikke selv er moren, de edleste og største ideene, å spre dem over hele verden.

Åh, måtte ønskene som har blitt sanksjonert i dette huset ha et hilsen ekko i alle! Og at et enkelt håp gjør øyeblikket for vår separasjon mindre bitter. Vi adskiller oss, det er sant, men fra i dag vil vi fortsatt leve ved siden av hverandre i fellesskap av sjeler og tanker; vi skiller oss, men i en fremtid, som ikke er langt unna, vil vi være i stand til, Jeg sier ikke ved den stille skrivingen, men ved lyden av stemmen, å utveksle igjen blant oss selv ordet som vi ønsker å gi til den uheldige betrodd til vår omsorg. Stakkars barn! De vil kunne lese det på våre lepper, de vil kunne uttale det; men dessverre! de vil ikke være i stand til å lytte til det for alltid. Måtte denne tanken vekke i oss en stadig større synd for disse uheldige menneskene, og måtte den oppmuntre oss sterkere til å kompensere dem ved hjelp av vitenskap og ved nestekjærlighetens ardor, av den store delen av menneskelige gleder som for alltid har blitt nektet dem. Jeg føler at hvis vi holder denne faste resolusjonen, er farvel som vi utveksler nå, ikke dette farvel med dyp tristhet som oppsummerer alt bortfallet av menneskelige ting. Det er et melankolsk farvel, men ikke uten trøst.

Men fremfor alt er dere trøstet, o fedre, mødre til de fattige døde: fordi dine barn, men ikke alle menneskenes gleder, likevel virkelig vil bli forløst for deg og for samfunnet, nå som pasientens veldedighet

Nei loro labbri il fonte

Délia parola apri (1).

(Manzox).

Og du også, O en gang disinherited klasse, stige til håpet om et nytt liv.

(1) Åpnet på sine lepper kilden til ordet.

Velle gjenopplivet av tanke, fordi hvor det levende og rene ordet , som instruerer deg, allerede er i blomsten:

Due ancor netto segreto matura, Dove ha lagrime un'alta sventura. Ikke v'é cor che non batta per te (1).

(Manzont).

FRANCK. - Mine damer og herrer! Innenriksministeren, som de nasjonale institusjonene for utdanning av døvstumme er avhengige av i Frankrike, etter å ha instruert meg om å representere ham i denne interessante forsamlingen, antar jeg at i din ivrige bekymring for elevene dine, Det vil ikke være likegyldig for deg å vite hvilken ide jeg har dannet av hovedformålet med dine viktige overveielser.

Det er for å svare på et så legitimt ønske at jeg i denne øverste timen ber din velvilje om noen få minutters oppmerksomhet.

For 21 år siden, i 1859, ble jeg utnevnt til rapportør for en kommisjon for Institutt for Frankrike, som hadde blitt sendt inn spørsmålet om den beste metoden som skulle brukes til instruksjon av døvstumme. Jeg hadde da muligheten, i et dokument som ble publisert, til å forklare to hovedpunkter: om bruk av etterligningsspråk og artikulasjon, eller, som du kaller det mer presist, den muntlige metoden. Når det gjelder å etterligne språk, trenger jeg ikke å ombestemme meg; for jeg innså umiddelbart at det var en kilde til farlige illusjoner, og at hvis det var egnet for oppvåkning i tankene til døve dempe noen sensitive bilder, eller visse representasjoner av materielle handlinger, livsinstinkter dyr, av de mest overfladiske lidenskapene i den menneskelige sjel, hadde han likevel den alvorlige ulempen ved å kaste problemer og forvirring inn i sin intelligens, for å utvide et slør både mobilt og ugjennomtrengelig mellom sin sjel og sannhetene i en moralsk og intellektuell orden, for å få ham til å ta for ideer fysiske bevegelser, som oftest ikke er engang symbolene. Det er derfor, mine herrer, jeg knyttet meg ivrig til flertallet av dette møtet da det erklærte seg mot tegnene, selv om det under navnet blandet metode ble hevdet å bare brukes til å forberede eller følge ordet.

Når det gjelder den muntlige metoden, inspirerte staten der jeg fant den for tjueen år siden meg til å tvile og få meg til å gjøre reservasjoner. Det var så unimspoken da i de franske skolene, som jeg besøkte, og det ga de fattige døvstumme et så umenneskelig aspekt, at jeg ikke nølte med å terninger.

fi) ELLER det modnes fortsatt i stillhet, hvor vi sørger over hver uopprettelig ulykke, det er ikke et hjerte som ikke slår for deg. å si at det bare skulle brukes med eksepsjonelle elever, men at for det største antallet var det skriftlige språket, undervist i henhold til den intuitive metoden, mye å foretrekke. Jeg forbød aldri den muntlige metoden fra skolene, spesielt

skoler jeg ikke kjente; Jeg har aldri provosert mot henne en dødsdom, heller ikke en evig eksil. Jeg satte henne i karantene til jeg hadde fått bevis for hennes sikkerhet.

I dag, etter å ha undersøkt de beundringsverdige skolene i Milano ved flere anledninger; i dag, etter å ha sett på jobb dine lærere, ikke mindre verdig beundring av deres iver, av deres karakter og ved deres engleaktige tålmodighet enn ved deres dyktighet i undervisning; i dag, etter å ha hørt her vår ærverdige president, en mester i kunst, ikke bare for å tale, men å snakke; etter å ha hørt den veltalende og lysende kommentaren hva min landsmann, fader Guérin, ga oss i sin tale; etter å ha sett opphøyet din iver av så mange menn at den guddommelige nestekjærlighetens ild har antent blant annet av fader Balestra, som kom sjenerøst for å tilby Frankrike hjelp av sin iver, hans apostoliske lidenskap og hans levende håp; etter å ha sett og observert alt dette. og. å ha lyttet oppmerksomt til de lærde diskusjonene som har funnet sted her mellom så mange erfarne mestere, La oss forvise de ufullstendige metodene, de illusoriske metodene, som så lenge hadde forutanelen om å holde stedet eller tjene som et supplement til det!

Flertall av monsieur! Det sies at Muhammed, da han forkynte i Mekka, tilbedelsen av en enkelt Gud, vandret, en hammer i hånden, templet befolket av avguder og stoppet foran hver av dem, slo han henne på hodet og utbrøt: Forsvinn, villedende simulacra! den sanne Gud har åpenbart seg selv.

Vi sier det samme til tegnene; Ut herfra, og la oss snakke!

Jeg er ikke ferdig; for jeg har fortsatt en plikt til å oppfylle, en plikt kjære til mitt hjerte, at å være vitne til representanten for den italienske regjeringen og til de kommunale myndighetene i Milano anerkjennelsen som de har rett til uuttømmelig lydighet, ekstrem velvilje og italiensk nåde som de har gjort vår oppgave, ikke bare lett, men så behagelig som mulig. Det er unødvendig å legge til at jeg forstår i min takknemlighet kommisjonene som presiderer over de to institusjonene, jeg vil ikke si rivaler, men animert mot hverandre med den hellige emulering av det gode. Jeg forbinder også rektorer og lærere som jeg hadde så mye glede av å se midt i oppgaven deres.

Jeg vil angre sterkt på at jeg ikke ville være i stand til å vitne for

Mr Pendola de samme følelsene, hvis det ikke hadde blitt avtalt at den franske delegasjonen ville besøke ham hjemme for å dømme selv storheten og helligheten i hans arbeid.

Jeg har ikke stående å tale på vegne av alle kongressmedlemmene; men det er kanskje ikke funnet at jeg overgår min rett ved å knytte meg til min takk, ikke bare mine kolleger i den franske delegasjonen, men alle mine landsmenn, forkynnere og legfolk, prester, sekularister og medlemmer av religiøse forsamlinger, som jeg hadde gleden av å møte i dette kammeret, og som jeg kan si at jeg var stolt av hver gang jeg hørte deres ord.

Du vil tilgi en mann som har tilbrakt sitt liv i spesielle studier for å uttrykke en ide som har

vært på hans sinn i noen dager. Mye sies om mamma! av vår tid. Dette har vært tilfelle til enhver tid. Til enhver tid har vi hørt det samme refrenget: det går fra ille til verre. Jeg husker i denne forbindelse et ord av Mr Guizot En dag, tenker på en forferdelig krise for landet mitt, kontaktet jeg ham ved å spørre ham om han ikke trodde verden var veldig syk. "Alltid vært syk," svarte han, "bare han har aldri lagt merke til det; og nå som han innser det, er tiden inne for å helbrede ham Et betydelig faktum skjer foran våre øyne, noe som må gi oss en god mening om tiden vi lever i. Vi ser i dette kammeret menn som tilhører alle nasjoner og som er animert av forskjellige overbevisninger, men også verdig respekt; vi ser kvinner som har kommet fra alle land og er oppvokst i de mest varierte trosretninger. Alle er forenet i den samme nestekjærlighetens ånd, alle ser ut til å leve det samme liv og gi etter for den samme opplæringen. alle er opptatt med å strekke ut en broderlig hånd til den uheldige som naturen så ut til å ha avskåret fra menneskeheten, og sette sin suverene ambisjon om å gå tilbake til den dempe bruken av ordet.

Det kan sies, hvis du vil tillate meg å bruke et ord som har blitt veldig vanlig i dagens politiske språk, kan vi si at du har annektert døvstumme til samfunnet, til menneskeheten. Det ville være å håpe at alle annekteringene som fortsatt kunne gjøres i fremtiden, ville ligne på denne. Og hvorfor skulle ikke det være tilfelle? Hvorfor vil menneskene som, i likhet med enkeltpersoner, betrakte seg selv som brødre, og hvis interesser, i sivilisasjonens lys, har en tendens til mer og mer å fusjonere, vil de alltid være bevæpnet mot hverandre ved erobringens ånd? Vitenskapens erobringer om uvitenhet, om veldedighet over egoisme, frihet over slaveri, er de eneste som er verdig deres ambisjoner, trette bare de som reagerer på vår tids genialitet. Dette er er erobringene jeg håper på at generasjoner skal komme, og jeg er sikker på at de vil bli realisert.

Til forventningene til disse erobringene legger vi til at en pakt ikke mindre ønskelig: alliansen av frihet og nestekjærlighet.

Frihet og nestekjærlighet er to ideer tett forenet i vår tenkning. Veldedighet, mine herrer, er frihet i sitt edleste og reneste uttrykk . Nestekjærlighet er en spontan bevegelse av vår sjel. Når det ikke er gratis, er det bare et ufrivillig bidrag. Hvis samleren som kommer til huset ditt sa til deg: "Dette er hva du må betale for de fattige" ville du bli sterkt skadet, fordi veldedighet ikke har noe til felles med skatter. Det kan ikke uten glidemiddel, men jeg skynder meg å legge til at frihet ikke kan gjøre uten veldedighet; frihet degenererer raskt til egoisme; det er ikke mer enn en voldelig og vill lidenskap, ønsket om å kommandere de som ikke tenker og føler seg som oss, for å pålegge våre meninger til alle som ikke deler dem. skritt. Nei, frihet er ikke mulig uten veldedighet. Når jeg ser en mann som flaunter sine liberale ideer, blir jeg fristet til å spørre ham: "Min venn, hvor mye frihet gir du til dine motstandere? Fordi for den du gjør for deg selv, er jeg ikke i trøbbel, det vil alltid være ganske stort .

Til frihet og veldedighet må kombineres vitenskap. Uten vitenskapen går veldedighet blindt, og frihet er bare en rå kraft. Frihet' vitenskap, veldedighet; Dette er de tre egenska-

pene som vår svake menneskelighet minner seg om de guddommelige egenskapene, som F Italys store dikter oppsummerer med disse ordene:

divina Potestate

La somma Sapienza e 'l primo Amore.

PRESIDENT. HAN SA: DEN ÆREDE Mr FRANCK har nettopp UTNEVNT ÆRVERDIGE FADER Pendola blant DE MENNESKENE SOM mest fortjener ITALIENERNES aktelse MAN VILLE BLI FRISTET TIL Å SI at ekkoet AV HANS røst NÅDDE FADER PENDOLA; FORDI HAN I DET ØYEBLIKKET SENDTE ET TELEGRAM DER HAN HILSTE FORSAMLINGEN, FRYDET SEG I SINE KLOKE OG SJENERØSE OVERVEIELSER, OG AVLEGGER LØFTER OM at HVER ENKELT AV OSS VIL STØTTE DEM MED VÅRE EGNE HANDLINGER MED LIKE MYE KONSTANTITET som energi.

Hederlige kolleger og elskede konferansierer! Det er skjelvende og motvillig at jeg forlater dette stedet, som jeg klatret skjelvende og motvillig. Tilliten, overbærenhet og jeg vil til og med si den sympati som du har omringet meg, gleden av å ha kjent deg og å ha lært å finpusse og elske deg, gjør meg smertefull øyeblikket for å ta permisjon fra deg.

Også mens du ber deg om å tilgi meg hvis, ikke for mangel på vilje fra min side, men heller på grunn av mangel på erfaring og dyktighet, har jeg lurt deg på

Jeg takker deg for ditt effektive samarbeid, som du har gjort min plikt enklere, og for det seriøse og kjente vedlikeholdet samtidig som du har holdt under våre debatter. Jeg takker dere fordi dere har gitt oss opplyste råd, et rettferdig sinn, uten fordommer og en sjenerøs venn av det sanne, slik at vi har vært i stand til å nå de viktige og minneverdige konklusjonene som, ved å forkaste i fremtiden forskjellene som en gang eksisterte mellom skolene i de forskjellige nasjonene for å forene dem alle i en Resolusjon, i en enkelt handling, form, blant oss, av Kongressen i Milano en evig kongress. Vi vender alle tilbake til våre skoler, til våre familier, overbevist om at vi ikke har kastet bort vår tid og med den hensikt å instruere alle døvstummes ved samme metode, det vil si å lære dem ordet ved ordet uten noen annen måte. Vi har alle gode nyheter å gi elevene våre; vi gleder oss til å fortelle dem: du vil snakke!

Denne refleksjonen gjør mindre bitter smerten jeg føler når jeg tar permisjon fra dere, kjære kolleger, og samtidig lar det meg ikke bare glede meg over overbevisningen om den praktiske nytten av møtene våre og deres effektivitet i forhold til den virkelige forbedringen av tilstanden til døvstumme, og jeg vil også si det til lærerne deres.

Vår kongress, takket være alvoret i sine diskusjoner, til soliditeten av sine overveielser, som den har basert på undersøkelse av fakta, har benektet de viktigste sensurene som er gjort nettopp med hensyn til de fleste av disse møtene, Og av denne grunn har han tilegnet seg stor betydning i historien om vår velgjørende kunst. Vel, jeg vil at vår fremtidige oppførsel skal motsette seg den andre (oftest velfortjente) beskyldningen, nemlig at effekten ikke

reagerer på noen måte på de fantastiske ønskene uttrykt av denne typen forsamlinger. Du stemte enstemmig for å informere ordet via tale uten noen annen måte: Nå anbefales denne beslutningen, som er det store resultatet av vår minneverdige kongress, til fastheten i din beslutning og til all kraften i din handling. Ingen tvil om at vanskelighetene du vil støte på med å bruke denne metoden vil være store, spesielt i begynnelsen; de vil være like store som hindringene du må overvinne før du kommer til en sann transformasjon. Men mot, og fremover til slutten! Det er en belønning som kompenserer for alt, en belønning som jeg har satt pris på etter mange kamper, trøst og større enn noen annen: Jeg mener den tilfredsheten du vil glede deg over når elevene uttaler foran deg for første gang faderens hellige og verdsatte navn. Re og mor, og når du hører dem tale ved ordet Guds lovprisninger, og se dem løpe i armene til sin elskede, hilse dem med ordet.

Den dagen vil du huske, håper jeg, dine kolleger i Italia, og jeg håper også at du vil fortelle studentene dine og deres følelsesmessige foreldre om Milano-kongressen.

Farvel, derfor sjenerøse sjeler i Frankrike, som vender tilbake til Alpene i de helligste og mest sjenerøse resolusjoner! Farvel, edle og søte brødre i England, Sverige, Norge og Tyskland, og dere, de modige barna i Amerika, som ikke har vært redd for å krysse Atlanterhavet og reise så langt for å komme og legge til en lysstråle til overveielsene om skjebnen til de fattige døve! Tilbake til dine kolleger, som også er våre, og til dine kjære barn ved adopsjon, gi dem våre varme hilsener og dette ønsket kommer fra hjertet av sine brødre i Italia: måtte ordet, som har samlet alle lærerne på en skole, forener alle døvstummes i en familie, med den store familien av befridd menneskeheten. Her er vårt siste farvel: Lenge leve ordet!

ACKERS. — La meg, på vegne av de engelske medlemmene av denne kongressen, uttrykke en følelse av takknemlighet til hele forsamlingen. Jeg ønsker fremfor alt å uttrykke den dypeste takknemlighet for den hjertelighet som vi har blitt ønsket velkommen av myndighetene i denne edle byen, og spesielt av prefekten i provinsen, kommandør Basil, som vennlig presiderte over innsettelsen og nedleggelsen av denne kongressen, og av monsieur lé Syndic av byen. Da må vi hylle Dr. Chevalier Zucchi, representant for regjeringen og Det kongelige institutt, og deretter til direktørene for de to institusjonene, til professorene og til de som i løpet av disse dagene overøste oss med høflighet av alle slag. Og på vegne av alle disse engelsktalende landsmennene, før vi drar, vil jeg også takke Huset for måten det har ønsket velkommen og lyttet til mrs Ackers' brief.

Det er ikke noe kraftigere enn mors kjærlighet, at kjærligheten til moren til en døv-dempet kvinne, som ønsker at fordelen som gis sitt eget barn ved å få henne undervist ved hjelp av metoden for ren tale, skal utvides til hele klassen av den uheldige døvstumme; ingen andre motiv kunne ha overtalt Madame Ackers til å snakke for første gang. av sitt liv i en offentlig forsamling og høytidelig. Vi fryder oss over Gud for fremgangen som gjennom hans beskyttelse har gjort årsaken til utdannelsen av døve-stum i nyere tid. Det er åtte år siden jeg og kona mi la ut på observasjonsturene våre. Vi ble fortalt da at en tur til Italia var ganske

ubrukkelig, fordi muntlig undervisning fortsatt var i sine første forsøk, og derfor var det ingenting å se. I dag ser vi tvert imot at fader Balestras og vår presidents innsats er oppbrukt i dette

land av resultater som ikke gir på noen måte til de av noe annet land i verden. Vi ønsker å uttrykke vår takknemlighet til de franske lærerne som har forlatt den såkalte franske metoden den dag i dag; så til våre brødre i Tyskland, som det ikke spiller noen rolle at metoden de hadde brukt først, fortsatt ble kalt *allemande*. La oss nå bare snakke om den muntlige metoden, og la det være den universelle metoden. Det er derfor jeg slutter med å rope: Snu ordet!

T. GALLAUDET. - Jeg ber om at jeg også får lov til å si to ord på vegne av lærerne i USA. Mange av oss har krysset Atlanterhavet for å delta i denne kongressens arbeid. Vi er veldig glade for å ha kommet hit. Det er bra at representanter for så mange nasjoner kommer sammen for å studere, for å lære av hverandre, så det er en stor tilfredshet å se her så mange mennesker i alle aldre, av begge kjønn, av alle forhold, religioner og nasjoner, forenet i samme intensjoner, som hver har handlet i henhold til deres intelligens, erfaring og samvittighet. Vi kommer fra fjerne land, men vi er alle forenet under Guds vilje! La oss forene oss i det felles målet. Våre hjerter er fulle av takknemlighet for vår veltalende president og for dere alle, og vi vil minne våre brødre i USA som en lykkelig tid for vårt opphold i Milano og arbeidet vi har utført.

BALESTRA. - Mine damer og herrer! Det er til Italia at honneuren, etter Frankrike, har falt for å være vertskap for en internasjonal kongress i sin midte; men F Italia var lykkeligere enn Frankrike: Kongressen i Milano var virkelig internasjonal i antall og kvalitet på menneskene som utgjorde det. Milano, hjemlandet til Cæsar Correnti, hadde mer enn noen annen italiensk by rett til å være vertskap for denne kongressen. Og siden jeg nettopp har utnevnt en av hans berømte sønner, vil jeg at han skal komme tilbake, i det minste for en enkelt dag, for å okkupere ministersetet for offentlig undervisning, slik at han kunne sikre at loven, foreslått av ham, til fordel for døvstum, blir et faktum. Da ville en udødelig krone omringe hodet til denne edle sønnen til byen Milano. Milano, hjemlandet til Taverna, den første til å seriøst håndtere spørsmålet om den muntlige metoden, Milano som kanskje ikke har noen rivaler til de veldedige institusjonene, "der det ikke er noen rik person som ikke testamenterer i sin vilje, til hans ære og herlighet, litt penger til lettelsen av de fattige døvstummes: Milano, mine herrer, er byen som ble valgt, med rette, som sete for denne kongressen. Og jeg, borgeren av Como, roper ut: Lenge leve Milano; Lenge leve Kongressen!

TREIBEL reiste seg og takket i tyske kolleger og de italienske byene hvor han fant en så god velkomst og ønsket velkommen det store arbeidet som var fullført på så få dager (1).

HUGESTOBLER. - Hvis jeg kan legge til noen ord på vegne av sveitseren min, som jeg representerer alene her, vil jeg si at jeg følte en veldig sterk følelse av selvtilfredshet å være på

denne kongressen, fordi resultatene vi har sett på italienske skoler, er på ingen måte dårligere enn de av våre beste institusjoner i Basel og St. Gallen. I Sveits har vi disse skolene som vi har grunn til å være stolte av; men jeg innrømmer ydmykt at det er veldig vanskelig for oss å kunne undervise den rene muntlige metoden like rent som den undervises i Italia.

Når vi kommer med elevene våre for å slutte å bruke tegn, vil vi ha oppnådd det høyeste målet for vår undervisning. Vel, i disse to institusjonene i Milano la jeg merke til dette, og jeg ble ganske overrasket; jeg tror ikke at det er en annen skole som tilbyr så fantastiske resultater. Jeg må også legge til at jeg ble ganske overrasket over å finne så mye affability og høflighet i de seriøse menneskene som samlet seg her, beveget av en enkelt tanke, at å gjøre godt. Denne fagforeningen beveget meg voldsomt, for i åtte år hadde jeg alltid opplevd mange vanskeligheter og mange hindringer i Frankrike, og jeg innrømmer at jeg i fjor, på Kongressen i Lyon, ikke trodde at ting skulle endre seg så raskt. Det er sant: i Lyon ble vi lovet at vi ville ta saken til en konklusjon på kort tid; men jeg trodde at på slutten av en kongress er mange slike ting lovet. Vel, nå er jeg glad for å se at løftet har blitt holdt lojalt, og det er jeg glad for.

VAÏSSE. Han sa : Jeg vil gjerne presentere fader Bélanger, direktør for institusjonen i Montreal i Canada. Han ankommer milano, og han visste ikke at kongressen ville ta slutt i dag.

BOUCHET. - MINE DAMER OG HERRER! TIL ENGLAND, TYSKLAND, SVEITS LEGGER JEG TIL FRANKRIKE. DET ER ENIG MED DE NEVNTENASJONENE I UTTRYKK FOR ALLE FØLELSER AV TAKKNEMLIGHET SOM HAR BLITT SÅ GODT MANIFESTERT. NÅ OPPSUMMERER JEG DISSE UTTRYKKENE I EN ENKELT SETNING, EN SETNING SOM ALLTID VIL MINNE OSS OM DISSE HERRENE OG DAMENE, OG AT VI ALDRI VIL GLEMME: "TAKKNEMLIGHET ER HJERTETS MINNE

EKBOHRN. Mine damer og herrer! Vi folk fra nord når vi ønsker å tenke på et veldig deilig land og når vi ønsker å gi en

(1) 11 er uheldig at det ikke er mulig å sitere nøyaktig uttrykkene til monsieur Treibel, stenografene har ikke notert seg dem.

Redaktøren.

Navn til dette landet, vi tenker alltid på Italia, av dette Italia som, sett en gang, vi ønsker å se igjen, alltid. Når en hard forkjølelse griper oss, lukker vi øynene og drømmer om dette vakre Italia, og vi ser det. Solen, den fantastiske solen vi sjelden ser hjemme; også når noen fra oss kommer til Italia, vil han gjerne bo i dette lykkelige landet. Men det er ikke bare på grunn av sin fantastiske sol at vi elsker dette velstående landet. En annen stjerne skinner her på jorden og får oss til å elske Italia: det er kjærlighetens stjerne for de som lider, det er hjertets sol som skinner på din klare himmel. Hvor varmt det er her! men det er varmere i ditt hjerte som er alt for å lide menneskeheten. Lev alle de som, i likhet med meg, jobber for å forbedre mye av den stakkars døvstumme. Lenge leve Italia!

KORRELASJON. "Jeg kommer hit for å vise min dobbelte impotens. Min venn Ba-lestra har allerede fordømt meg; Han har allerede snakket om mine gode intensjoner og deres ikke-suksess. Jeg må ta permisjon fra deg. Men jeg hadde ulykken med å ikke kunne delta i arbeidet ditt, så jeg må holde en tale som helt sikkert verken er så praktisk eller så passende som de veltalende talene du har hørt. Uansett, som jeg lovet, holder jeg mitt ord, selv på bekostning av å gi for tredje gang bevis på min hjelpeløshet (Han leser).

- Mine damer og herrer! Dette er tiden for å si farvel. For en beundringsverdig setning, for et rørende og dyptgripende ord! Til Gud! Jeg er overrasket over at det er så lite forstått, og at det ved friksjon av bruk kunne ha blitt nesten banalt. - Det er derfor nødvendig å si farvel, som for mange av oss tilsvarer å gi oss selv en avtale i Gud. " Men hvorfor, kjære overdragelige og respektable søstre, hvorfor finner jeg meg selv å snakke om Gud i dette øyeblikket, o vi skulle med glede utveksle løfter om vennskap og løfter om god erindring? Hvorfor i denne høytidelige timen kommer tilbake til mine lepper dette mystiske ordet, som har vært menneskehetens nøkkelstein i så mange århundrer, og som vi i dag ønsker å redusere til bare adverb, til en retorisk pleonasme?

"Det er fordi du gjør guddommelig arbeid her. Når tvil, når man puster inn vitenskapens for rarifiserte atmosfære, ta meg til hjertet, når den snikende equivocation besatt meg i de isete former for offisielt språk, når endelig for min egen vekt føler jeg meg tilbøyelig til dyret, som bærer oss i oss, eller som bærer oss, vel! Jeg tenker på menneskenes hellige phalanx viet til et kall som ikke har noen tittel på Kirkens og Statens språk, jeg tenker på menn som er viet til tjeneste for de uheldige som ikke engang kjenner sin ulykke, som ikke vet hvordan han skal synes synd på ham, som ikke kan be om hjelp, og ikke henvender seg til oss med bønner eller bebreidelse.

" Hva tvinger deg da til å tenke på elendighet, som ignorerer seg selv og som kan ignoreres? Hva tvinger deg til å skjerpe i nummen sjeler bevissthetens brodd, for å vekke i sløve sinn plagen av den stadig inassertive intelligensen? Det er at du har tro på samvittighet og fornuft. Det er at du har forstått mysteriet, gjettest av den latinske kirkens store idrettsutøver, da han i drapet på manichaeismen skrev at ondskap er i den åndelige guddommelige orden av kosen bare en mulighet til det gode, bare en heroisk fristelse for menn med god vilje.

– Men jeg ser at det her er nødvendig med en parentes. Våre hederlige conbrades, som til nå har hatt overbærenhet til å prøve å forstå det italienske språket, vil ønske å se, håper jeg, i min dristighet å prøve et fremmedspråk, men som italienske hjerter har trukket så mange ganger trøst og håp, et show av respekt for dem, ikke et misbruk av tale. Våre to søsterspråk må være sammen som en familie, og utveksle med hverandre bare ord av vennlighet og oppmuntring.

" Videre var det nødvendig at din tilstedeværelse gir ordet selv til de som ikke er vant til tribunen. Så i meg kan du se en ekte stum, som streber etter å uttrykke sympatien, som du

inspirerer til alle våre landsmenn. Så jeg tok ordet, la deg ta meg med.

”Ordet! Åh at jeg ønsker å invitere her, til denne skolen av vanskeligheter, oppriktighet, edruelighet, at du har åpnet for å gjenskape sjelen til de fattige døvstummes, at jeg ønsker å invitere denne mengden av høytalere, diskokurører, produsenter av oratoriske lyn, av ja-seurs til så mye dagen og til så mye linjen, av alle dem som endelig fyller verden med støy og forvirring, og som hedningenes apostel, som igjen kan bli vår tids apostel, kalte rungende cymbaler og bugler som blåste i tomrommet. Ah! som jeg ønsker å kalle til denne skolen de som ikke respekterer ordets hellighet, som forfalsker raffinistries å lyve for andre og til seg selv, for å bedøve sin samvittighet, og ifølge det berømte gode ordet, verdig Mephisto, å skjule sine tanker. På leppene til døvstomme kunne de lære og forstå hvordan verbet blir kjøtt, hvordan ideen blir en plastkraft, som forvandler og belyser fysiognomien til de forløste, som korrigerer og gjenskaper selv deres organisasjon og gir dem øyne som lytter, og en stemme som resonerer bare i sinnet.

”For et lykkelig tema for evolusjonister! men mye mer hva en edel utfordring for veldedighet, som virker selv før du vet hvordan det vil takle hindringer, som alltid tør, som alltid håper, som går

14. uten

å vente på å elske og ofre seg selv, har denne vitenskapen lært ham fremtidens hemmelighet, og har forsikret ham om suksess og belønning. - Det er faktisk en ånd av velvilje, som er et kapittel i den sosiale økonomien, med sterk politisk underhørt. En resonnement veldedighet, stipend, budsjett, som styrer sin regnskap i dobbel del, og ved å gi alms til Lazarus ber i bytte for amnesti for Epulon. Jeg respekterer uendelig denne velberettnåde veldedigheten, som hever aksjemarkedet og spiller på sosiale oppadgående. Men det er ikke det jeg elsker. — Det er bra, det er forsvarlig, det er nødvendig å studere formlene og følge deres praksis rettferdig med det formål å rapportere. Fordi det er ingen tvil : du må vite hvordan du gjør det, selv for å gjøre godt. Men det er ikke Ben-thamistene som ville ha brakt frem den guddommelige kilden. De kan utnytte det dyktig, de utnytter det faktisk , men de kan ikke fornye det , hvis noen gang, ved ulykke, kommer vi til utmattelse. Det er denne guddommelige dårskapen, som St. Paul kalte det, som bare foreslår godt for det gode , uten fremre motiver, uten å prute over ros og belønning. Det er dette sublime instinkt, denne tørsten etter offer, denne serafiske ånden, som får oss til å leve utenfor oss selv, som lærer oss å guddommeliggjøre livet ved å leve for andre. Og det er ved å følge denne impulsen, som frarøver oss vanskelighetene og nedturene i det enkelte liv, og som kommer inn i det universelle liv, at du har vært i stand til å komme frem til denne mirakuløse gjensvergelsen av ånden, i ordet, at du har vært i stand til å gjenåpne til det åndelige lys så mange sjeler forlatt til det cellulære regimet, formørket i ensomhet, og fratatt datidens organ. Fides ex auditu.

” Ali! Kjære konferansierer, la meg til slutt ta opp lappen som jeg begynte med.

”La oss søke i denne skumringen av guddommelig liv, som tiltrekker vår sjel, søker i hjertets logikk, søker i den fantastiske blomstringen av plastverket, denne intelligensen av kjærlighet, intelletto di amore, beundringsverdig påkalling av vår nasjonale profet. Intelletto di amore, dette er gåten som fortsatt misforstås av vår vitenskapelige sivilisasjon, som bare tror hva den forstår og berører: og den berører virkelig mye, men jeg frykter, forstår veldig lite.

”Og enda et ord som kan tjene deg som en god tur. Det står skrevet: La dem som gjør nestekjærlighetens ærefrykt, gjøre dem med glede. Jeg overlater deg med den hellige glede på grunn av deg til det gode du har gjort, til det gode du kommer til å gjøre, og jeg hilser deg med dette sublime idealet, som gjør trøsten og styrken til vår ånd: Til Gud. »

HouDIN. ☞— I min egenskap som visepresident for denne kongressen for Frankrike ville jeg også ha likt å ta farvel med deg; men hvordan uttrykker jeg meg? Jeg søker i mitt hjerte og jeg finner ut at jeg har kommet hit, som alle franskmennene, full av kjærlighet til Italia, for Italia søster av Frankrike, som kjeden av Alpene forener i stedet for å skille, og jeg kommer hjem med samme fordoblet kjærlighet og mer med en takknemlighet og et søtt minne som aldri vil falme fra min å meg.

Herr prefekt. — Etter talen som ble holdt på vegne av regjeringen av den som var verdig utpekt til å representere den, ville det ha vært ganske ubrukelig for meg, den politiske og administrative lederen av denne provinsen, å ha måttet gjenta uten primer og i en form blottet for eleganse uttrykket av m Følelser. Og jeg ville ikke ha vært forsiktig med å gjøre det, spesielt siden det ikke bare er i dette kammeret, men også i hvert av våre hjerter, at det rørende ekkoet av de edle uttrykkene som kveler hensikten med alle høflige nasjoner, runger. Livets rop om å snakke, gjentar jeg, er ikke bare erobringen av vitenskapen; det er hjertets seier, det er kunngjøringen om en stor fremtid, det er den beste corollary av disse etnografiske studiene som sammen med rehabilitering av menneskeheten vil lede oss, vi vet ikke hvor ... men helt sikkert til en bedre skjebne.

Berømte utlendinger har gitt meg uttrykk for trøst, oppmuntring til adressen til dette elskede hjemlandet, Italia; og jeg takker dere, mine herrer, fra bunnen av min sjel. Hvis vi ikke er helt verdige til det, men vi ventet på disse gode ordene som presser oss lenger ned på veien til reell fremgang. Vi angrep dem på en måte: For som en av disse berømte fremmede nettopp har sagt, hvis det er varmt her, under denne himmelens luksus, under en så fantastisk sol, har alt dette ingen innflytelse på fastheten og roen i våre beslutninger, Det tar oss heller ikke bort fra vårt høyeste mål: ikke å gjøre noen flau; å sørge for vår fremtid ved å styrke våre sosiale og politiske forhold.

Mine herrer, jeg, regjeringens representant, har hatt fordel av å delta i disse dager til nedleggelsen av alle nasjonale og internasjonale vitenskapelige kongresser som har samlet seg her: i siste øyeblikk av farvel så jeg en utveksling av håndtrykk og smil. Vi så på alle disse strålende ansiktene dristigheten inspirert av vitenskapen: men jeg har ikke sett å bli

beveget til tårer, jeg har ikke sett, som her, denne lidelsen i sjelen, denne typen strøm av velvilje som gjør oss alle stolte, innenfor og utenfor Atlanterhavet, i det skjebnesvangre ordet som er menneskehetens beste. Kongressen, ved å forløse en klasse av uheldige i samfunnet, ved å utføre frukten av sine studier for å adressere nakne av disse innfortunerte og si til det: "Stå opp og snakk, ikke bare bra for vårt sinn, men styrker også våre hjerter, ennobles vår følelse og gjør oss stolte over å ha kollektivt gjort en løvinne handling.

Til slutt deltok jeg på testene gitt av disse uheldige menneskene. Flertall av Monsieur fremmed for at jeg er på disse studiene, og siden det ikke er helt

Forbudt for en representant for regjeringen å frata seg selv et øyeblikk av sin offisielle kapasitet, la meg snakke med deg med et åpent hjerte, at jeg bare lytter til mine følelser; jeg trodde jeg så en ekte forløsning og også å se at de samme to metodene som fulgte hverandre, en av dem har vunnet en stor seier her, er bare trofaste partisaner av utviklingen av den menneskelige ånd, fordi menneskehetens historie lærer oss at det representative tegnspråket går foran ordets, ordet som binder og forener, som skyver disse barna til den uhykommer inn i samfunnets midte og forteller dem: Du er lik andre

I denne seiers navn, i navnet på det gode du har gjort mot så mange uheldige mennesker, hilser jeg deg. Og i dette århundret når vi elsker med stor entusiasme reaud'eller og Gud millioner, la oss betale en liten hyllest til dronningen veldedighet, som har en fantastisk inkarnasjon i Marguerite, en frigjøring også av offentlig veldedighet og privat veldedighet.

PRESIDENT. — DEN INTERNASJONALE KONGRESSEN I MILANO ER STENGT.

Milanos internasjonale kongress for ameliorasjon av døvstumme endte midt i den mest oppriktige, levende og veltalende applausen, som ofte avbrøt hver taler.

Denne kongressen var av største betydning av antallet og kvaliteten på menneskene som komponerte den, som kom fra hvert hjørne av jorden, og ved freden i nestekjærligheten som alltid regjerte i sine forsamlinger der det virket som om Kristi løfte hadde blitt oppfylt, det vil si å sende sin ånd blant dem som ville samles i hans navn, og også ved resolusjonene som har blitt vedtatt enstemmig på spørsmål som er avgjørende for fremtiden til våre kjære uheldige, blant annet den viktigste, ordets. Spørsmålet om tale har blitt debattert i lengden, stolt kjempet av viktige argumenter for vane, hensiktsmessighet og mulighet, og bare forsvart ved hjelp av fakta og grunner, og til slutt vunnet av den felles samvittigheten og vil ha det gode for enhver pris og fremgang i det gode, med en ambisjon om å stige høyere gjennom den frie veldedighet forbundet med vitenskap, ifølge den vakre setningen til M. Franck, som han minnet oss om maksimen av den gamle kursiv filosofi: Det er ingen vert mer behagelig for Gud enn en klok velvilje.

TIL RETTSSAKEN MOT DEN INTERNASJONALE KONGRESSEN FOR Døvstumme.

Dette tillegget tjener til å supplere de foregående handlingene, fordi det har satt inn alt som ikke kunne finne et sted i handlingene selv, selv om det er en del av dem, og memoarene som ikke har vært i stand til å bli lest under Congres, ble imidlertid overlevert til Formannskapetets kontor for publisering. Men forfatterne av noen av dem vil anse det som ganske rimelig at passasjene i deres arbeid som ikke har noe forhold til spørsmålene som er diskutert i Kongressen, og de som bare var en gjentakelse av det andre hadde sagt, har blitt slettet, og allerede utgjør en del av handlingene; eller avsnitt knyttet til emner som ikke diskuteres, og som det kanskje ville være ubrukelig å ta opp, som for eksempel vil være den historiske delen av muntlig undervisning. Jeg håper at jeg ikke vil ha regress forgjeves til forfatternes rettferdighet, som helt sikkert ikke hadde noe annet formål enn at hver av dem bringer sin stein i forhold til de andre medlemmene av det generelle byggverket, som koordinatoren for dette vedlegget alltid må ha i sikte.

Svar på spesielle spørsmål n. 1by

M. S. JOHN ACKERS. (1)

Først og fremst må jeg takke arrangørene av denne svært viktige internasjonale kongressen for den tjenesten jeg har fått, selv om jeg ikke er lærer, for å ha tatt med min del av informasjonen om utdanningen av døvstumme. Det er bra at de som ikke kjenner meg vet at jeg aldri har vært knyttet til professoratet; og at jeg aldri engang har hatt noen pekuniær interesse verken på en skole eller på en institusjon.

Det som vekket min kones sympatier og mine, var at vårt eneste barn mistet hørselsbruken bare noen måneder gammel.

Før denne hendelsen, deling, dessverre! Etter felles oppfatning hadde vi ikke lagt særlig vekt på døves tilstand og utdanning .

Da vi så hvor voldsomt talsmennene for talespråk og tegn på tegn kjempet mot hverandre , i England, bestemte vi oss for å dømme for oss selv i andre land i hvilken grad fordelene ved en metode oppveide den andre utover skolekarrieren, og da skolelivet hadde gitt vei til det sosiale livet; for metoden for ren tale hadde ikke blitt praktisert lenge nok i England til at dets sosiale resultater på elevene hadde blitt undertrykt.

For å unngå sannsynlighet for forvirring, vil jeg definere begrepene som brukes i denne brieven

* Ren talem metode”, den som er basert på artikulasjon og leppelesing ; ”Mimic method ” er en basert på tegn. ”Mixed method” er en som er basert på tegn, med en viss mengde artikulasjon undervist som et talent for godkjenning.

Jeg må merke meg her at da vi i 1872 begynte vår inspeksjonsturné, som inkluderte England, Amerika, Holland, Belgia, Tyskland, Sveits, Frankrike og Skottland, hvert land i den angitte rekkefølgen, lente vi oss naturlig mot den mest metoden. i kraft i vårt land, det vil være etterligningsmetoden.

Fra det ovenstående må det virke naturlig at jeg blir bedt om å gi resultatene av undersøkelsene våre som svar på det første av de spesielle spørsmålene i programmet for konferansen din, det vil si: "Døvstummene instruert av metode for artikulasjon, ville de glemme, når de er ute av skolen, ville det meste av kunnskapen de fikk der, og i samtalen med talerne, gi preferanse til å etterligne språk og skriftlig språk? "

Hvis denne bebreidelsen var godt grunnlagt, til hva skal denne tilstanden tilskrives , og hva ville være midlene til å rette den opp? Jeg svarer at døve ved fødselen, så vel som andre, som har blitt riktig utdannet ved artikulasjonsmetoden, ikke glemmer, mens de har forlatt skolen, mesteparten av kunnskapen de har der. ervervet, enda mindre ville de gi preferanse til å etterligne språk og skriftlig språk enn til artikulasjon.

Legg merke til at jeg trykker med litt vekt på ordet ' av ' av artikulasjonen.

På dette ordet ved artikulasjon hviler hele forskjellen mellom metoden for "ren tale" med sine gode resultater, og flere grader av den "blandede" metoden med sine smigrende resultater. Det er denne -artikulasjonen som undervises, i stedet for å undervise ved artikulasjon, forankret artikulasjon, det vil si som en slags ekstra,, leksjon, i stedet for å gjøre artikulasjon kanalen som all instruksjon skal gis gjennom, som så ofte tas for metoden for ren tale.

Jeg undersøkte flere skoler på den "blandede" metoden, som hevdet å gi alle fordelene som tilbys av metode av " ren tale,; Vel, i disse institusjonene viet de bare en halv time om dagen til å undervise i artikulasjon, og vi så noen få skoler der denne leksjonen, betraktet som en ekstra, bare fikk to dager en. Sammenlign dette med fordelene ved et skolerom der all kunnskap er oppnådd gjennom artikulasjon, hvor alle mulighetene for kommunikasjon som er tilgjengelige for spill, samt til måltider, utføres på samme måte; og du vil da se det, for de som blir instruert ved metoden for ren tale, talespråk og språk. Leppelesing er deres naturlige språk, språket i landet deres, hørselstalende mennesker og deres eget. Hva er da overraskende at de bruker det i sosialt liv? Sannheten blir fortalt, det som ville være overraskende er at de ikke bruker det. Mens de som har blitt lært artikulasjon som en ekstra, vil aldri betrakte det som sitt naturlige språk: det vil ha samme effekt på dem som et fremmedspråk lært til barn som hører. Det bør derfor ikke være overraskende at døve dermed lærte å foretrekke i samfunnet å bli ansett som døvstumme, og heller bruke bevegelser, eller noen annen metode enn denne lamme og humpete talen, som for dem alltid har vært en ubehagelig oppgave, og som de aldri har vært komfortable med. Legg til dette at med disse metodene bryr vi oss veldig lite om leppelesing eller kunsten å forstå andres talte språk. Bebreidelsen som det refereres til i spørsmålet ditt, og som denne briefen svarer

på, er helt ufortjent av metoden for ”ren tale, og av de som den instruerer; men det er rikt fortjent av flere grader av den ”blandede” metoden som den adresserer seg med uimotståelig kraft, metoder som er basert på tegn eller det manuelle alfabetet, og som blir satt i praksis av de som er fiendtlige mot metoden i renhet. .

Lærere og forkjempere for disse metodene peker på elevenes manglende evne i samfunnet til å huske og bruke talespråk som et argument for at for mye tid brukes til å undervise døve i løpet av utdanningen. mens studentenes suksesser Glade skoler på metoden ”rent ord” viste at det var en av de mest dyrebare gavene som døve kunne motta når de sikkert hadde skaffet seg det. Board School for London vedtok konklusjonene fra sin inspektør

for alle unntatt én skole; denne inspektøren publiserte i 1879 følgende: ”I løpet av de tretti årene jeg har praktisert de ’to metodene, har jeg funnet ut at artikulasjon og leppelesing ’ bare kan brukes som det eneste kommunikasjonsmediet for ”undervisningsformålet” i få tilfeller, og i en andel som ikke ”overstiger fem prosent ”. Slik at denne kjente engelske læreren dermed avviste den praktiske bruken av metoden for det ”rene ordet” til alle skoler for de fattige i metropolen Angleterre: denne metoden som han ikke forstår, at han aldri har prøvd, og hvis resultater han aldri har hatt muligheten til å se, fordi, som han offentlig kunngjør, sin egen ”blandede” metode, har mislyktes på en slik rapportert måte.

Nå hvis du vil tillate meg, vil jeg følge det ovennevnte med eksempler valgt fra det store antallet mennesker vi har sett for oss selv, og hvis utdanning hadde blitt gjort i skoler og institusjoner i forskjellige land.

Vi har sett unge gutter og jenter, unge menn og kvinner, menn og kvinner i en viss alder. Blant dem var det lærlinger, arbeidere og sjefer og andre uten yrke; vi så dem hjemme eller på jobb, i handelshuset eller midt i samfunnet. I vårt forhold til lærerne i ”etterligne” -metoden, og den ”blandede” metoden, hadde vi blitt forsikret mange ganger om at alle de tidligere elevene som vi ville møte i stand til å snakke og lese lepper, ville være de som ikke var helt døve, eller som hadde blitt lært å tale før de mistet hørselen; i et ord, semi-mute og semi-døve mennesker. For å få bevis på sannheten eller forfalskningen av denne nesten universelle eden, besøkte vi bare emner som var helt døve fra fødselen, og for å gjøre vår prøvelse mer alvorlig, var vi forsiktige med å aldri spørre hvor vi ville finne døve mennesker ut av skolene før vi var klare til å besøke dem, så de ikke er forberedt på å ta imot oss. Vi har gjort det som svar på argumentene fremsatt av lærerne i ”etterligne” -metoden og den ”blandede” metoden: og vi gratulerer oss selv for å tilfredsstille de vantro, for å ha tatt disse forholdsreglene, men mens vi fortsatte, Vi gjenkjente dens nytteløshet, og vi skammet oss ofte over å være så mistenksomme.

Kontrasten kunne ikke være mer slående mellom de som ble instruert ved metoden ”ren tale” som vi konverterer muntlig med, og de som hadde blitt undervist av ”etterligne” -metoden, sistnevnte ute av stand til å holde en samtale med vi, uvitende om skiltene og det manuelle alfabetet, hvis innsats for å skrive var helt mislykket; og at det til slutt i man-

ge tilfeller var umulig å forstå, dette kom fra det faktum at språket i deres eget land var for dem et fremmedspråk. Selv de sterkeste tilhengerne av disse systemene vil bli tvunget til å innrømme at språket i sitt land, undervist i henhold til den omvendte rekkefølgen av tegn til en høyeste person, alltid vil ha for ham et identisk resultat. Dr. E.M. Gallaudet gjenkjente dette med meg, og fortalte meg at jeg kunne nevne dette faktum, at hans egen mor, en person så eminent begavet av natur og utdanning, som hadde nådd tidligst alder, aldri hadde tapt i sine skrifter det som kan kalles døvstummeismer.

Resultatet av vår personlige omgang med døve som hadde blitt instruert ved metoden "ren tale" var oppmuntrende utover alt vi hadde våget å håpe på. Vi har aldri møtt noe emne som kunne ha blitt tatt for en hørselstale, det er sant; men vi har sett mennesker under alle forhold og i en stor variété av omstendigheter, og i alle våre intervjuer har vi vært i stand til å forstå hvordan vi skal snakke med dem, å bli forstått til gjengjeld av dem ved lesingen de gjorde på våre lepper.

Vi har faktisk sett mennesker som er i stand til å komme seg rundt i verden fordelaktig, ved hjelp av talespråk og leppelesing. Blant dem vi besøkte var for eksempel noen lærlinger: en av dem var ikke et godt eksemplar, for han stammet som familiemedlemmene som hørte; men vi kunne forstå ham og han leste uten å nøle på våre lepper. Som vi uttrykte for sin herre gleden vi følte for å se at denne gutten var i stand til å bli forstått av ordet (dette var en av de første tilfellene vi hadde sett), sa denne som svar til oss i et veldig dårlig humør: "Han snakker bare for mye: Han snakket alltid med kameraten sin. "

La oss ta et annet eksempel. Vi så en elskerinne-syerske som var i spissen for sitt yrke i en av de minste byene i Tyskland. I vårt første intervju satte hun en viss reserve for å snakke om seg selv. Dette kom til ørene av hans fremtid, som ba oss om å gjøre et nytt besøk til sin forlovede: som vi samtykket til, eskortert av ham. Intervjuet kunne ikke vært mer morsomt: han bebreidet henne ærlig for å ha vist seg om morgenen så lite til sin fordel, og etter å ha gitt opphav til et morsomt argument, begynte de å snakke på en slik måte at man kunne ha trodd at de var to hørselspersoner i stedet for en; vi gjorde refreng, og vi hadde en lang og veldig hyggelig samtale med syerken; hun forsikret oss - og vår informasjon viste seg -

Ved å følge sitt yrke var det eneste kommunikasjonsmiddelet hun hadde med menneskene som ga sitt arbeid artikulasjon og leppelesing, etter aldri å ha tydd til skrijving, etter aldri å ha forstått å snakke ved fingrene og tegnene.

Ingen person utstyrt med den fineste høringen kan virke lykkeligere, mer munter, mer fortryllende enn denne døve syersken.

Vi ble slått av den markerte kontrasten mellom de som kunne bruke talespråk og de som ikke kunne. De som var i stand til å bruke talespråk var mye mer som folk som hører, de var så godt i stand til å blande seg med andres samfunn og holde sin plass i verden!

De så også lysere, lykkeligere og smartere ut!

Dette gjelder døve som hadde hatt samme tid på skolen, selv om de ikke ble undervist ved samme metode, og ikke til de eksepsjonelle tilfellene av strålende intelligens og lang skolekultur som kan bli lagt merke til i noen av skolene ved tegn på Amerika, som har hatt en skoletid to, tre og til og med fire ganger større enn det som gis til flertallet av elevene av metoden "ren tale". »

Vi vil nå vende oss til et eksempel eller to, for å vise at det ikke er nødvendig for døve å bli på skolen i lang tid, uansett hvor ønskelig de kan holdes der; det er heller ikke nødvendig for dem å bli utstyrt med eksepsjonelle ferdigheter slik at de kan huske og bruke talespråk i sosialt liv.

Rektoren på en stor skole, hvor han i gjennomsnitt hadde 16 elever for hver lærer, forsikret oss om at han hadde hatt elever som bare kunne bli på skolen i fire år, og han fryktet at de ville fortsette å snakke med dem. Vel, de samme elevene kom for å se ham etter en årrekke; ikke bare hadde de ikke mistet noe av sitt talte språk, men tvert imot hadde forbedret det mye; og dette er hva vi har sett for oss selv i mange tilfeller.

Så vi bør egentlig ikke bli overrasket over dette når vi husker at døve som undervises ved denne metoden, bare har ett kommunikasjonsmiddel, og dette betyr at det er språk. Jeg vil sitere følgende sak for å vise at utdanningen gitt ved metoden for ren tale, er god, er dyrebare, og at den kan brukes til god bruk i sosialt liv.

Vi besøkte en fattig kvinne som bodde sammen med tanten sin: hun hadde . Han hadde vært ute av skolen i ca 12 år, og bodde på et sted i Tyskland hvor en av de mange patois snakket i landet dominerer. Da vi kom inn i huset, hadde tanten gått ut, og vi så bare den døve kvinnen og en gammel kvinne som bodde, fortalte hun oss, i samme hus.

På vår anmodning, hvis hun pleide å snakke muntlig med den døve kvinnen, og hvis sistnevnte forsto henne, svarte den gode kvinnen på våre to spørsmål bekreftende; og vi så selv at det var sannheten, for de begynte å snakke i vårt nærvær med facilité.

I mellomtiden kom tanten, en fullkommen gammel taler, hjem og Jah så raskt hun kunne, og da hun snakket med niesen sin, snakket hun med samme volubility, og fortsatt følte sistnevnte ikke problemer med å forstå henne.

Min kone, selv om han hadde en ganske god kunnskap om tysk, var flere ganger i mislighold på grunn av dialekten de snakket, som også var den tyske damen som tjente som min tolk: mer enn en gang da denne saken oppsto, ble niesen bedt om forklaring og hun oversatte patois til tysk; faktisk så hun ut til å være også rolig da hun snakket tysk med damene, og patois med de rundt henne. Hun var en tilpasset syerske, i stand til å hente ordrer for sin praksis; ganske uavhengig, kommer til å gjøre sitt marked og hennes tantes provisjoner i butikkene, og hun viste oss med åpenbar tilfredshet hennes bokføring og utgiftsbøker.

En hørselstalende kvinne som bodde i nabolaget og drev en liten drapeributikk, mor til en døv liten jente, fortalte oss at hun aldri hadde kjent noen tidligere student som ikke hadde holdt talen sin etter å ha forlatt skolen, og absolutt kjente hun mange av dem og hadde mange muligheter til å dømme.

For ikke å slite deg med eksempler, vil jeg begrense meg til å nevne bare en annen av de mange tilfellene i samlingen vår, det er den av en skredder som vi gikk for å se. Da vi gikk tilbake til studioet hans, var han fraværende, da han måtte gå til retten der han ble kalt til å vitne mot en tyv, som hadde stjålet en hatt fra sin herrebutikk. Vi ventet imidlertid ikke lenge, for han kom snart til tilfredsstillelse av sin herre, som lærte av ham at tyven hadde blitt fordømt som følge av det talte vitnesbyrdet til sin døve arbeider.

Vi visste det. En arbeider, døv ved fødselen, hadde gitt sitt muntlige vitnesbyrd midt i retten, og hadde gjennomgått testen av spørsmål og motspørsmål uten andre kommunikasjonsmidler enn bruk av tale. ,

Sakene jeg nettopp har nevnt i denne avhandlingen er alle tatt blant en enkelt samfunnsklasse, fordi jeg har hatt som hovedmål å få folk til å sette pris på hvor god og praktisk metoden for "ren tale" er for de fattige. Men som jeg allerede har sagt, har vi sett per-

— 220 —

lyder av forskjellige situasjoner i verden. Vi møtte damer i det høye samfunnet; med kjøpmenn som var i stand til å gjøre sin virksomhet muntlig og via post.

Og under flere omstendigheter har vi vært i kontakt med mennesker som undervises ved denne metoden som ikke bare var veldig godt kjent med sitt eget språk, men hadde tilegnet seg tilstrekkelig omfattende kunnskap om andre språk for å kunne reise for sin virksomhet eller gleder til utlandet.

Vi kunne se at våre utflukter tillot oss å besøke mange under alle forhold, som hadde forlatt skolen i mange år; og resultatet av våre undersøkelser har vist seg rikelig, og jeg snakker om flertallet og ikke noen få spesielle tilfeller på begge sider:

1 ° At døve av fødselen undervist av leddet, mens de har forlatt skolen, ikke glem det meste av kunnskapen de har tilegnet seg der;

2 ° At i deres samtale, enten med talere eller med døve, gir de ikke preferanse til etterliggingsspråket eller til det skriftlige språket over artikulasjonens;

3 ° At bebreidelsen, som nevner spørsmålet som denne avhandlingen svarer på, bare gjelder for elever og lærere i disse falske og ufullkomne metodene for undervisning i artikulasjon, faktisk til den "blandede" metoden, og ikke til metoden for "ren tale", .

Til slutt, la meg understreke at denne metoden for "ren tale" er av en slik praktisk verdi for

de fattige, og for de som må bruke den i sosialt liv, at den ikke kan bli for allment vedtatt.

Når det gjelder de rike som kan bli på skolen så lenge de vil, hvem kan fortsette sin utdanning etter å ha forlatt skolen, som ikke finner seg sliter med livets nødvendigheter, som har lite ønske om å bli blandet opp i samfunnets rekke. Generelt, og som har rundt dem folk som, for å være hyggelige for dem, vil lære sin spesielle kommunikasjonsmåte, for eksempel tegn og det manuelle alfabetet: Når det gjelder de rike, sier jeg, spiller det ingen rolle relativt hvilken metode denne klassen døve ble undervist.

Blant det brede utvalget av metoder vi har sett, er det ikke en som ikke er i stand til i slike eksepsjonelle omstendigheter, å lansere i samfunnet glade og intelligente studenter, selv om de er stumme, så vel som døve, og derfor begrenset i deres forhold til den store massen av menneskeheten. Likevel, de som ikke er rike, danner det store flertallet av døve, og derfor bør de aller fleste skoler ha utgangspunkt i den beste metoden som tilfredsstiller deres behov.

Jeg har tillit til at dette memoaret, uansett feil, har en tendens til å bevise at metoden for "ren tale" er den metoden som gir døve ikke bare tale, men kraften til å bruke tale og forstå den. Hvis min kone og jeg ikke hadde den spesielle utdanningen som de fleste forfattere av andre memoarer hadde, trengte vi i det minste ikke å kvitte oss med fordommer om utdanning av yrke eller kaste; fordommer som ofte oppstår i tankene til de som, utenfor sitt yrke, har en klar og upartisk dømmekraft. I alle fall hadde vi ingenting å tjene på våre undersøkelser, ingenting å tape, bortsett fra sannheten.

Vårt formål var å finne;

(1) Hva var best for barnet vårt;

2' Ge som var best egnet for de fleste døve.

Vi kom til en uforlignelig konklusjon, og vi var så sikre på resultatet at vi grunnla "Society to Train the Instructors of the Deaf", med sikte på å spre i Storbritannia den tyske metoden "som jeg har æren av å være æressekretær, og hvis statssekretær og rektor presenterer memoarer til denne store kongressen. Det er sant at i England beveger virksomheten seg sakte: Staten gir oss ingen støtte; og vi har hatt en rekke dårlige høstinger i nyere tid; men vi vil bare hvile når, i vårt land i det minste, som heldigvis er tilfelle i ditt land i Italia, døve fattige vil ha fordel av den metoden som best tilfredsstiller deres behov.

Måtte utfallet av denne internasjonale konferansen være, som jeg håper, ved Guds nåde, utviklingen av en slik velsignelse som vil nyttes av siviliserte nasjoner over hele verden.

spansk her?

side 222-241

Rapport om ulike saker av Mr. David BUXTON.

For å kunne bidra på noen måte og virkelig praktisk til fremdriften av en forsamling, for eksempel den som jeg har æren av å presentere meg selv, er det nødvendig å snakke bare om hva man vet grundig, om hva man har sett med egne øyne, av hva man virkelig har oppnådd av seg selv ved dint av arbeid: og det er innenfor disse grensene at jeg håper å lukke meg selv.

Før jeg kommer for å snakke om erfaringene jeg har oppnådd i løpet av den tiden jeg har viet meg helt til døves tjeneste, det vil si i løpet av to tredjedeler av livet mitt, tror jeg at jeg må si noe om et emne som jeg er kjent for å ha betalt litt oppmerksomhet: statistikk om døvhet.

Jeg vil gjerne ha noe nytt å si til deg på dette punktet. Men nåtiden kunne ikke være mer ugunstig. Oppgjøret av innbyggerne i Storbritannia og Irland finner sted hvert tiende år i det første året i hvert tiår. Den siste rapporten er mer enn ni år gammel: den neste vil være om noen måneder. Frem til år 1851 hadde oppgjøret av døvstumet blitt fullstendig utelatt i Storbritannia. Siden den gang har det blitt gjort med ti års mellomrom, og den fjerde slike recusal skal gjøres våren neste år.

I mellomtiden, uansett våre meninger eller pågripelser, sa verken de som håper på det beste, eller de som frykter hva som kan være verre (og disse to klassene av menn, sa en stor engelsk forfatter, Swift, kunne betraktes som å representere hele menneskeheten), kan ikke innhente de bevis som ville være nødvendige eller tilstrekkelige til å sanksjonere konklusjoner forskjellig fra de som er basert på rapportene fra folketellingen i 1871, før folketellingen i 1881 er publisert. Denne reclosing vil være av høyeste verdi.

Resultatet av den deklarererte totalen vil være relativt sett lite viktig, sammenlignet med verdien av denne tilleggsfaktoren i beregningen som vil gjøre oss i stand til å bedømme både de forskjellige forholdene i 1851, 1861, 1871 og 1881.

Den britiske folketellingen vil imidlertid ikke hjelpe oss så mye vi vil, fordi den bare inkluderer tallene for totalen. Jeg må imidlertid si at dette ikke er tilfelle med Irland. Her erstattes tallene av detaljer om beundringsverdig overflod og bredde, i nærvær av hvilke vi håper at det vil være mulig for oss å få samme mengde og kvalitet på informasjon fra offisielle dokumenter anerkjent i andre land. Uansett er det mulig å lage blunders, selv der. Dette er selvfølgelig klart, siden det landet er Irland. Men for å bevise for deg hvor raskt feilen oppdages, først og hvordan den deretter repareres, vil jeg sitere deg et ganske nysgjerrig faktum.

I et av distriktene var antallet barn omtalt som "døve" så høyt og usannsynlig at videre forskning ble utført, gjennom verifikasjonsbyrået ansatt, politibetjentene, og det ble oppdaget at den rustikke enumeratoren hadde oppført seg som "døve" alle barna som var for ung, ikke bare å snakke, men også å utføre noen annen handling som var et resultat av sin

egen vilje. Imidlertid kan informasjonen, uansett hvor minimal den kan være, hvis den er sikker, fortsatt å foretrekke fremfor tvilsomme og omtrentlige beregninger lansert tilfeldig. En sammenligning av tallene alene vil fortelle oss mye; og rapporten, for en annen periode på "ti år" av fremgangen som er gjort i livet til en stor nasjon, i forhold til befolkningen til de som er døve, når vi sammenligner den med de oppnådde 10, 20 eller 30 år før, vil gi oss rikelig med temaer for refleksjon og forskning.

Hvilke endringer skjer? Er retningen av deres handling ensartet eller motstridende? Hva er årsakene som produserer dem? Er de konstante eller variable? Er de utsatt for påvirkninger som er underlagt menneskelig kontroll, eller er de helt utenfor den kontrollen? Dette er spørsmål som må oppstå, og som har kommet foran sinnene til de som, dypt overbevist om den dype betydningen av dette emnet, har seriøst observert fakta og tall knyttet til det. Vi har allerede betydelig kunnskap om årsakene som oftest produserer døvhets, enten det er fra fødselen eller ikke. I hvilken grad har vi klart å stoppe handlingen og effekten av disse årsakene? Når det gjelder ekteskap som er inngått mellom personer forenet av consanguinity, som for ekteskap som døve mennesker kontrakt seg imellom, vet vi hvilke fagforeninger som bør unngås, med hvilken forsiktighet må vi avstå fra dem? Har vi gjort framskritt med det? eller ikke?

Nå, for sykdommer som forårsaker døvhets: er vi bedre i stand til å behandle dem med medisin, eller hvis de har gitt etter for en mer utviklet behandling, er denne behandlingen ennå ikke begrenset og delvis? Har vi stoppet dem der de ville ødelegge livet, samtidig som vi etterlot dem enda flere leiegårder og med ondskapen som ødelegger hørselsfølelsen? Med et ord, har vi færre dødsfall, men flere døve mennesker? Og er dette uunngåelig? Lus

Håper vi at det vil være mulig for oss å presse denne inntrengeren enda lenger til han ikke lenger har noen makt over livet eller betydningen av hørsel? I dette tilfellet kan vi trygt si at vitenskap og dyktighet, som er dens avkom, har vunnet, til fordel for menneskeheten, en edel seier. Men hvis det første resultatet av fremgangen i medisinsk behandling er, om bare et øyeblikk, å redde livet på bekostning av hørselen, og samtidig redusere antall dødsfall, for å øke antall døve, gjør søknadene om opptak til våre institusjoner ikke. vil ikke avta, og behovet for å gi utdanning i disse institusjonene, ved hjelp av de beste systemene og med de største fordelene, vil alltid gi oss rett til publikums sympati og generøsitet .

Ser nøye på hele emnet, er det mulig å konkludere med at det er årsaker som kan endres: at noen av disse årsakene vil forsvinne, som feber kjent som Spotted feber, i USA: at noen få av disse årsakene vil forsvinne, som feber kjent som Spotted feber, i USA: at noen få av disse årsakene vil forsvinne, som feber kjent som Spotted feber, i USA: at noen få av disse årsakene vil forsvinne, som feber kjent som Spotted feber, i USA: at noen få vil variere på ulike tidspunkter, for eksempel hjernehinnebetennelse, som har spredt seg i en slik grad at leger i Tyskland har gjort det gjenstand for spesialforskning (1). Vi kan fortsatt si at utvidelsen av en mer inngående kunnskap om helse- og sykdomslovene vil ha en tendens til å redusere antall døve mennesker, slik det ble oppdaget da folketellingen i 1871 ble sammen-

lignet med 1861. Men i opposisjon til alt vi nettopp har sagt, er vi tvunget til å påpeke et faktum hvis betydning og proporsjoner vokser dag for dag. Døve er nå tilbøyelige som følge av de etablerte skikkene og omstendighetene i oppdragelsen, å ha relasjoner sammen i løpet av livet, og å forene seg med hverandre, og dette i en andel større enn det var, og som alltid vokser. Det følger at vi nødvendigvis må forvente at disse konsekvensene, jeg skulle si mulig, men som de er kjent for oss, vil jeg si at disse nåværende konsekvensene og noen av slike fagforeninger påfallende vil påvirke alle opplistingene. fremtidige feil. Fra dette synspunktet, derfor, uten å nevne mange andre grunner, ber jeg om dette utdannings- og utdanningssystemet for døve som skiller dem, i stedet for å bringe dem sammen, som har en tendens til å etablere små skoler, ikke store skoler, å ansette lærere som entendent, ikke døve lærere, ad hoc og fullt kompetente trente lærere, ikke lærere uten garantier og utfør; et system som gir eleven stemmen til sitt land, ikke

(1) Se rapporten lest på Kongressen i Paris i september 1878 av M. Hugen-tobler .

tegn på klassen han tilhører, og som til slutt returnerer ham til samfunnet fullt av selvtillit og godt utdannet, for å finne sine plikter og hans følgesvenner, ikke dette systemet som etterlater så mange skumle, dårlig utdannede, forpliktet til å vende tilbake til å omgås andre som er i samme tilstand.

Her kan vi si, fordi det har blitt sagt, at å ta og opprettholde en stilling som dette er å sette meg selv i åpen motsetning til meg selv.

Vel, mine herrer, uansett hvor kort jeg måtte være for å svare på en slik innvending, ville den korte tiden jeg ville vie til det være bortkastet tid. Spørsmålet er ikke om personen som snakker, er i motsetning til seg selv, men om hans temoignage er sant. Mannen som mest selvsikkert kan smigre seg selv at han aldri endrer sin mening (for å si noe mer) er den som ikke tar noe, men som forblir stasjonær og immobil fra begynnelsen til slutten. De tvert imot, som legger mer og mer til summen av sin kunnskap, og som har sin nye kunnskap brukt til praktiske formål, blir ofte utsatt for disse umotiverte og facile beskyldningene som de er representert som i motsetning til seg selv: men de har sin kompensasjon, For det er disse mennene som ofte har ytt menneskehetens største tjenester.

I tillegg er det folk her som kan sertifisere at jeg aldri direkte har motsatt meg det tyske systemet. Jeg har alltid trodd, og jeg har alltid sagt at å snakke for døve er det beste man kan tenke seg.

Plassert, men som jeg var, måtte jeg rette min innsats mot det beste som kunne oppnås, mens jeg aldri mistet synet av det høyere målet, og ventet på at det skulle bevises for meg at det var mulig. Bevisene jeg ba om, fikk jeg. Jeg har sett det mulige. Idealet om mine oppfatninger og mine håp er realisert i suksessene oppnådd ved tysk undervisning, og ved tysk undervisning alene. Jeg ser at døve, for hvis undervisning vi har fulgt noe annet system, er både døvstumme: de som dette tyske systemet har blitt brukt til , er ikke døve. Og du som hører disse ordene, du vet bedre enn noen, at forskjellen forstått i dette skillet er

en hel verden.

Og nå, med din tillatelse, ønsker jeg å ta opp noen av problemene som er foreslått i det offisielle programmet som fulgte invitasjonen til denne kongressen. Jeg har hatt, mer enn de fleste av mine medborgere, muligheter til å undersøke nøye og komme med kommentarer: men jeg vil ikke misbruke tiden din, spesielt siden mange av spørsmålene blir bedt om å stille noen av spørsmålene.

— 246 - tions har blitt behandlet på en spesiell måte av dem som jeg har æren av å tilhøre.

V. Prvgntmme, s. 6. — Spørsmål 1-3.

Svare. — Det første settet med spørsmål er å stille: Skal en skole åpnes som kostskole, eller som en dagskole?

Siden jeg tror at vi må fortsette med ord og ikke tegn, følger det at vi uopphørlig skal oppmuntre til relasjoner mellom dem som snakker, og på alvor og systematisk fraråde forholdet mellom døve. Skolene bør derfor bare være ment å motta et lite antall elever, og ligne på alle måter, på manerer, kjønn og ånd, en skole av barn som hører.

Studentens sinn kan sammenlignes med en ball som, enten den ruller eller faller, nødvendigvis kommer i kontakt med noe. La oss sørge for at dette noe kommer ned til dette: at barnet som er døv fra fødselen blir oppdratt under den unike innflytelsen til de som hører, at han alltid er i kontakt med de som snakker uopphørlig til ham. Dette er det tyske systemet.

I store pensjonater for døvstumme foregår kontakt kun med døve. Vi handler helt motsatt av den salutære og fordelaktige prosessen som vi nettopp har beskrevet; og denne instruksjonsmodusen må settes til side med så mye forsiktighet som den første; Jeg mener: det tyske systemet må skyves fremover med en årvåkenhet som aldri bremser og en idiotsikker utholdenhet.

Side 7, Undervisning. — Spørsmål 2.

Kan ikke svare på en definert måte. Jeg sa på London-konferansen i 1877: "Så snart et barn kan lære noe, bør han lære noe . (Side 16 i saksbehandlingen.) Det er prinsippet. Det er enkelt, men litt vagt, det har blitt sagt; det er mulig, men det gjelder all undervisning, uavhengig av system eller klasse. Vær det som mulig, de forskjellige gradene av helse, utvikling og evne som finnes hos barn i samme alder, alt dette er skadelig for strengt å redusere dette systemet til en uunngåelig regel. Noen barn er mer i stand til å motta utdanning i en alder av tre år enn andre barn er i en alder av seks år. Bare, og dette er av største betydning, sørg for at utdanning fra begynnelsen er best mulig og at den er basert på de beste prinsippene. Det ville være bedre å gi liten instruksjon, eller til og med ingen instruksjon i det hele tatt, enn å lære et barn hva han må lære når han går på skolen. Alle med undervisningserfaring kan

å teste at dette arbeidet, som består i å rykke opp det som aldri skulle ha vært tillatt å vokse, er av alle sine oppgaver den mest slitsomme, vanskeligste og mest nedslående.

Side 7. — Spørsmål 7.

Svare. — Elevene skulle bytte lærer, men lærerne skulle også endre klasser fra tid til annen. Lærere trengte ikke alltid å bo hos elever som er på nøyaktig samme nivå som sine forgjengere.

Det er ingenting som fullstendig ødelegger denne elastisiteten i sinnet så viktig å lære godt, for eksempel å bli tvunget til å forbli i en og samme grad. Verken kroppen eller sinnet kan opprettholde seg i hele -utviklingen, hvis barnepikene eller de som underviser må holde seg konstant bøydd for å tilpasse seg det fysiske eller mentale målet til barna som er betrodd deres omsorg.

Side 7. — Spørsmål 8, 9.

Svare. — Det kunne ikke være viktigere å sikre at våre døve elevers sinn alltid stimuleres av interesse, og at deres oppmerksomhet aldri blir nektet, for å unngå kjedsomheten i leksjonene deres. For å nå dette målet, ville jeg vedta små endringer, som ville finne sted ofte, men som selvfølgelig ville bli gjort med skjønn. La barna endre sin holdning og stilling : at vi bytter rom, for klassen, fra tid til annen, at vi også bytter lærer. Leksjoner og moro vil endre seg naturlig.

Side 7. — Metoder 2-7.

Undervisningen i kunst er nyttig i denne forbindelse, men den må alltid være underordnet hovedformålet med utdanning, som ikke er å lage gode kunstnere, men å trene gode borgere.

Side 7. — Metoder. Spørsmål 1.

Svare. — Til det jeg allerede har sagt i denne rapporten, vil jeg legge til at tegn ikke er et språk, selv om de noen ganger får det navnet. De er bare en erstatning for språk, og en dårlig erstatning. Det har også blitt sagt at de er et middel til en slutt, men altfor ofte blir de akseptert eller adoptert som slutten selv. De åpner ikke døren som introduserer oss for en verden av skriftlig og talt langage: de låser døren inne: og den stakkars kvinnen

— 248 - stille intelligens holdes fanget for livet, innenfor grensene for dens lille intellektuelle flom.

Side 7. — Metoder. Spørsmål 2.

Svare. — I den "rent muntlige" metoden som vi alltid refererer til i denne rapporten som det tyske systemet, er tale det første og viktigste middelet som brukes; i det "blandede" systemet er det bare et middel som legges til andre midler. Men å fornedre ham er å gi

ham døden (Engl. Å gradere det er å drepe det).

Side 8. — Spørsmål 8.

Svare. — Den sikreste og til syvende og sist den mest omfattende vitenskapen må oppnås ved "artikulasjonsmetoden, fordi denne vitenskapen er anskaffet av språk; – og språket som brukes er derfor ufeilbarlig og alltid til rådighet for vår fremgang i fremtiden. Det følger at tiden som brukes er den best brukte, uansett varighet.

Side 8. — Spesielle spørsmål . Spørsmål 2.

Svare. — Etter og først etter å ha oppnådd dette resultatet, mener jeg fullstendig kunnskap om språk, ikke bare er det ingen innvendinger mot at en elev vender seg til en full professor for å gjøre sine klassiske studier eller å perfektionere seg i noen annen gren av undervisningen; men dette er den eneste naturlige planen. plan som han må vedta. Jeg har kjent tilfeller, der vi har fulgt denne atferdslinjen uten vanskeligheter og med slående suksess. En følelse av Sir Arthur Helps (1) som vi har sett anvendt av ham på filantropisk handling i en annen retning, synes for meg å være bevilget på en bestemt måte til utdanning, og spesielt til utdanning av døve. "Humain-naturen," sa han, "er noe som ingen grense kan settes til, og som må behandles med grenseløst håp. , Aldri har Personne skrevet en maksime som var klokere enn det, og samtidig mer egnet til å tjene som vår guide. Tilnærm døve med dette i tankene; lær dem i denne ånden; og det er med aksenter som virker som dine at de vil stige i hopetall for å takke deg, deres velgjørere. Men bare denne ånden av "grenseløst håp" som, i likhet med tro, kan bære fjellene av vanskeligheter, kan overvinne et slikt foretak. — Se imidlertid hvilke bemerkelsesverdige resultater som allerede er oppnådd. Det er i samme ånd" av es-

(1) Venner i rådet, vol. Han, pag. 328.

grenseløs perance" at de viktigste erobringene er oppnådd fra oppdagelses- og perfektionssynspunktet . Verdenshandelen har blitt økt , reduserer lengden på slitsomme ruter og ødelegger hindringer som var like gamle som skapelsen, og som sto i veien for navigasjon. Sikkert, det er en -analogi her full av instruksjon for oss. Da jeg begynte arbeidet mitt, som lærer av døve, dro alle reisende som ønsket å besøke Østen til India rundt Kapp det gode håp. Waghorn hadde ikke kommet seg over land. De Lesseps hadde ikke avskåret oss fra en passasje gjennom Isthmus, og forenet Vestens hav med øst. En lignende endring har skjedd i arbeidet vi vurderer, når det gjelder mitt land og andre deler av verden. Jeg begynte med å undervise i henhold til tegnsystemet: Jeg gikk rundt Kapp det gode håp. Det var ingen Suez-kanal da. Det er en nå: det er denne veien som jeg foreslår å følge, fordi den er å foretrekke fremfor den andre; Og jeg oppfordrer dere ivrig og oppriktig til å følge henne med meg. Den fører rett til havnen der vi ønsker å ankomme. De andre systemene lar oss være på vei. I tillegg har vi en plikt. En høytidelig og hellig plikt til å oppfylle de døve barna av hensyn til hvem denne bemerkelsesverdige forsamlingen har blitt innkalt, og også mot

Celpi som er vår Gud og far for oss alle. Denne plikten er å gjøre det beste vi kan, med de mest effektive midler til rådighet, og med den mest energiske innsatsen som vi er i stand til. Å gjøre det er ikke bare å følge, på en ydmyk avstand, de velsignede sporene etter vår store modell” som gikk gjennom verden og gjorde godt, til døve som ble brakt til ham for å be om hans sympati og hjelp. Men det er også å bidra, i en viss forstand, til oppfyllelsen av bønnen som han selv lærte oss: ”La ditt rike komme. ,

Signert: DAVID BuxrOX, Ph.D. Dr. F. En. S. I

spansk her?

side 222-241

Undervisning av døvstumme i henhold til den kombinerte metoden for

artikulasjon og etterligning, av M.r le D. De HAERNE.

Av all fremgangen som er gjort i løpet av det siste århundret i spesialundervisningen av døvstumme, er den såkalte kombinerte metoden absolutt en av de viktigste.

Som Dr. Gallaudet, president for National College of Washington, sa veldig godt i mai i fjor, på konferansen til institutorer av døvstumme holdt i Northampton (Massachusetts), lidenskapelige konfiler delt i lang tid lærerne til disse uheldige, De upartiske menn, Vitner om dissensene, så på dem med desto større vanskeligheter siden de ikke oftere enn ikke kunne ta en informert beslutning for noen av partene. Undervisningen i døvstumme gikk naturlig tapt i opinionen, som så på disse kontroversene med en følelse av medlidenhet og likegyldighet, som forgjeves tvister, mer riktig for å gi næring til lærernes ambisjon enn å gjøre elevenes lykke.

Heldigvis har disse kampene mistet betydelig av deres acrimony, og de har en tendens til å avta mer og mer, takket være den progressive rapprochement som finner sted mellom veteranene. Det er den kombinerte metoden, som den kalles, som produserer fremfor alt dette lykkelige resultatet. Det er derfor ikke uten interesse å undersøke hvordan denne tilfredsstillelse ble frembrakt, for å akselerere, gjennom studiet av fakta knyttet til dette, øyeblikket for absolutt og varig fred.

Tendenser til forlik har blitt avslørt, gjennom individuell innsats, siden det sekstende århundre. Dermed fikk Pierre Ponce De Léon, benediktinerbror av Oa i Spania, undervisningen av døvstummet til å ta et avgjørende skritt, rundt år 1560, ved å ty til artikulasjon, uten å avvise tegn. Denne religiøse kan betraktes som skaperen av den kombinerte metoden, som, selv om den fortsatt er ufullkommen, ga lykkelige resultater og ga en sterk drivkraft til denne spesielle undervisningen, som tiltrakk ereksjonen av fiber eller offentlige institusjoner for å ta den ønskelige utviklingen.

Men dessverre var det senere en voldelig reaksjon i den eksklusive betydningen av den ene eller den andre metoden, nemlig franskmennene og tyskeren, som de ble kalt, som et resultat av kontroversen som oppsto mellom Abbé De l'Epée og Heinicke, og som ble henvist til Zürich-akademiet, hvis dom var gunstig for førstnevnte. Den franske læreren bønnfalt, som vi vet, årsaken til de metodisk tegnene, og sa det, mens han verdsatte

fordelene med artikulasjon, hadde han ikke tid til å lære det på en riktig måte. Han klarte imidlertid å gi ordet til noen studenter, til det punkt at en av dem var i stand til å svare ham på messen. Den tyske læreren avviste på sin side systematisk tegnspråk, med fokus på artikulasjon, som det eneste effektive middel til å instruere døvstumme.

Derfor konfliktene nevnt ovenfor, som blir mer og mer rolige, spesielt som følge av den enkle kommunikasjonen, som har gjort det mulig for de institutorene til hver part å besøke

etablissementene til motparten og se resultatene oppnådd, hovedsakelig gjennom møter, på konferanser og kongresser, hvor disse diskusjonene engasjerer seg om de respektive fordelene ved de to eksklusive metodene og kombinasjonen av disse metodene. Nylige skrifter om dette viktige emnet, både av enkeltpersoner og av spesielle tidsskrifter, spesielt i Tyskland og USA (1), har bidratt lite til denne fremgangen.

Blant forfatterne som har gjort et velfortjent rykte til fordel for den kombinerte metoden, må vi spesielt nevne Kruse i Tyskland, Vaïsse i Frankrike, Gallaudet og Peet i USA og forfatterne av en viktig memoar publisert i Milano i 1865 under tittelen " Studi sui sordomuti e rendiconto degli Istituti pei sordomuti poveri di campagna délia provincia di Milano. " Ettersom spørsmålet er perfekt satt ut i denne siste skrivingen, tror jeg at jeg ikke kan gjøre noe bedre enn å gi her et utdrag, som oppsummerer denne saken:

" Intuisjon, eller natur, er den primitive måten døvdepingen ledes til ideen og kunnskapen om form, støttet av to hjelpeorganisasjoner, pantomime og tegning; det skriftlige språket er den endelige måten å erstatte det ved hjelp av å skrive ; og til slutt labial-artikulert språk er midler til forbedring (il mezzo perfettivo), som den vanligste og effektive formen (la forma comune ed effettiva), for bruk, det vil si for uttrykk og uttrykk kommunikasjon av ideen og det kjente ordet . Ingen av disse midlene må være eksklusive, ingen må være gjenstand for en absolutt preferanse: institutorens riabilitet består i å bruke dem med mulighet og mål (et tempo e misura), temperere prosessene og underordne dem til hverandre. andre, på en slik måte at de gir hverandre gjensidig støtte for å oppnå en utforming

fi) Som Organ der Taubstummen-und-Blinden-Anstalten, etc.'the Taub-stummenfreund; den amerikanske Annale av døvstumme, etc., den itailian gjennomgang av døvstumme. Ikke alle disse publikasjonene følger samme system. men de gjør den pedagogiske bevegelsen om døvstumme svært kjent.

(Merknad fra forfatteren av memen.) fullstendig intellektuell utvikling og det mest perfekte, raskeste, mest nøyaktige uttrykket for språket, etc. (1) "

Blant kongressene og konferansene som har uttalt seg på en mer eller mindre eksplisitt måte til fordel for forsoningsmetoder, må vi navngi Dresden-kongressen i 1875, som innrømmet tegnene for noen tilfeller; London-konferansen i 1879 (2); Den universelle kongressen for forbedring av lot av døvstumme, Paris 1879 (3); og til slutt konferansen av rektorer av amerikanske institusjoner av døvstumme, holdt i mai 1880 i Northampton, Massachusetts, USA; etpassim.

Dette er store myndigheter til fordel for den kombinerte metoden, og når det gjelder utdanning er det myndigheten som alltid har dominert i alle siviliserte land.

Uansett hva man mener om den kombinerte metoden, må man erkjenne at det i praksis er moralsk umulig å avstå fra bruk av tegn på en generell og absolutt måte av følgende grun-

ner:

1° Ifølge beregningen gjort av Mr. William Axon fra Manchester, er det ca 933,000 døvstummes i verden. Imidlertid forblir det enorme flertallet av disse uheldige menneskene utenfor institusjonene der de er veldig udelte, selv i de fleste landene som er begavet med denne spesialundervisningen. I Preussen var det i 1875 av 6521 døvemuter i alderen 8 til 16 år, bare 2257 eller 34 prosent, i Spesialinstitusjonene (4). Det er sant at det er 1415 som får litt utdanning utenfor institusjonene; men det er generelt avtalt at denne instruksjonen er ubetydelig. Når det gjelder Frankrike, erklærte fader Goyatton ved Kongressen i Lyon i 1879 at av 8000 døve i skolealder er det bare 2500 i institusjonene som er ment for dem, slik at nesten 3/4 av disse uheldige menneskene forblir fratatt skoleutdanning og faller inn i ansvaret for offentlig veldedighet. Når det gjelder England, sa Buxton, tidligere direktør for den viktige Liverpool Institution, på et møte i Manchester at de engelske institusjonene bare inneholder halvparten av de døve i skolealderen. Hvis dette er tilfelle i de fleste av de mest siviliserte landene, hvilken idé skal vi ha om døvstumme som tilhører de mindre avanserte landene i sivilisasjonen? Av de 933 000 døvstumme som finnes i verden, kan vi, uten

- (1) Studi e rendiconto sut sordomuti pél 1864-1865, etc., s. 29.
- (2) Saksbehandling av konferansen til leder Katters of Institutions London, 1877.
- (3) Se side 151, ix.
- (4) Seyffarth, Allg. Chronik der Preussischen Schultcesens; til ordet: PREUSSEX.

overdrive, telle 800,000 som er blottet for noen skoleutdanning og som slurv i uvitenhet. Imidlertid bruker de fleste av dem tegnene som naturen antyder for dem å indikere objektene som faller under deres sanser, og de svært ufullkomne ideene de kan ha fått. Ikke resonner og menneskeheten gjør det til vår plikt å ty til de midler som disse uheldige menneskene har og å perfektionisere det for å utvikle den lille kunnskapen de har tilegnet seg, spesielt i religiøse saker, til et rasjonelt instruksjonssystem kan ty til, til leddet som støttes av de naturlige tegnene, det vil si til den kombinerte metoden? Denne forbedringen pålegges av nødvendighet, og det oppnås ved å regelmessigisere tegnene, om deres fiksering og deres rasjonelle betydning.

2° Mange elever kommer for sent til institusjonene og lar dem være for tidlig ute til å få en konvenabel undervisning. Ofte søker foreldre å dra nytte av det for arbeid. Ved å bruke tegnene, som de lett forstår, blir disse døvstummes strukket og introdusert for religiøse og sosiale plikter. Ved å få dem til å forstå betydningen av artikulasjon, er de forberedt på å skaffe seg, i det minste ufullkomment, enten på skolen eller i samfunnet, bruken av leddet tale, som for dem bare er et vilkårlig tegn, så lenge de ikke vet sin sosiale betydning.

3° Nesten alle lærere av døvstummes erkjenner at et visst antall elever ikke klarer å lære

artikulasjon, i det minste på en måte som er forståelig for alle. I Clarke Institution, i Northampton, Massachusetts, er det 1 av 6 i dette tilfellet, ifølge uttalelser fra Northampton Congress. Imidlertid kan de fleste av dem bli instruert til etterligning. Velledighet krever at mimicry i dette tilfellet brukes, om enn ved å gjøre tester i artikulasjon, ved en praktisk anvendelse av den kombinerte metoden, som det gjøres i Boston, Spa, England og i de fleste belgiske institusjoner.

4 ° H er anerkjent av praktiske menn at suksess i artikulasjon krever et mye mindre antall studenter per klasse enn det som er tatt opp i institusjoner som tar etterligningsspråket som grunnlag for deres undervisning. Så vi trenger mange flere lærere til metoden for artikulasjon. Man kan bare innrømme et dusin studenter per klasse for å lykkes i sistnevnte system. Dette er imidlertid ofte umulig på grunn av mangel på ressurser eller kompetente lærere. I dette tilfellet anbefales den kombinerte metoden igjen. I denne undervisningen, som i alle andre, avhenger suksess i stor grad av læreren, hvem som er skolens sjel, og på ofrene som er gjort i elevenes interesse.

5 ° I skolene av døvstummes, som i de andre, lykkes en mester på en måte, den andre på en annen måte. Derfor må lærerne i døvstomme gis mye frihet til å undervise i henhold til deres naturlige evner, deres smak, deres karakter. Dette gjelder spesielt med hensyn til praktiseringspraksis, som det ikke er gitt til alle å skaffe seg under de ønskede forholdene: en lærer vil lykkes bedre ved artikulasjon, en annen ved tegn og en tredjedel, ved den kombinerte metoden. Det kan derfor ikke forbys på en absolutt måte.

6 ° Dette er det som best forstås i praksis, i de fleste land, selv om vi erklærer oss eksklusive, som fortsatt ses ganske generelt i Tyskland. Men selv i dette landet, til tross for absolutte teoretiske erklæringer, brukes tegnspråk i Berlin, for eksempel, så vel som i Paris, London og New York, i de store religiøse, politiske og sosiale forsamlinger av døvstomme, noe som gjør det kjent at kulturen i dette språket ikke er forlatt, i praksis, selv om artikulasjon dominerer i institusjonene.

7 ° Det er visse omstendigheter som noen ganger gjør bruk av tegn uunngåelig. Dette er det som presenteres, for eksempel i høyskolen av døvstummer i Washington, hvor de ulike grenene av mellomundervisning og noe av høyere utdanning har blitt introdusert, for unge mennesker valgt fra de 55 primære institusjonene til døvstomme i USA, hvorav de fleste artikulasjonen anses som et tilbehør, til det punktet at fagene som forlater det for å gå på college i Washington, ikke klarer å lese ordet på leppene, noe som tvinger lærerne til å gi sine leksjoner i etterligningsspråk, bortsett fra å lære artikulasjonen separat til de som er i stand til å gjøre det. Vi forstår at tegnspråk er viktig i denne store institusjonen, som kan betraktes som den første i verden i denne sjangeren. De samme omstendighetene oppstår i noen primære institusjoner, som på grunn av deres overlegenhet mottar elever fra skoler i døvstomme av en lavere rekkefølge der artikulasjonen blir neglisjert, på grunn av mangel på tilstrekkelige ressurser eller dyktige lærere, eller til og med ut av systemånden.

8° Det har ofte blitt påpekt at ikke alle språk gir samme letthet for artikulasjon. Dermed har franskmennene, som sverdets abbed observert i hans skrifter, en rekke lyder som er stavet på forskjellige måter. Den samme ulempen oppstår, selv i høyere grad, på engelsk. Flere ambisjoner og gutturale lyder av sistnevnte språk og fransk nese gir opphav til nyanser av uttale, hvis synlige uttrykk ikke er veldig merkbart. tysk, så vel som flamsk og nederlandsk, av

17

vilkårligheten av deres uttale, vil unnslippe ulempene det gjelder, bortsett fra vanskeligheten som følge av aspirasjon, men som bare er en enkel nyanse. Det italienske språket er absolutt en av de mest spesifikke for undervisning i artikulasjon, ved at det har en veldig vanlig uttale og ikke vet aspirasjon. Den synlige talen (den synlige speecken) til den amerikanske klokken gjelder fremfor alt for dette harmoniske språket. Det kan tenkes at suksessene som må oppnås i italienske skoler, der de er seriøst opptatt av artikulasjon. Men vi har ofte feilen å sette andre språk på samme linje og å ignorere de spesielle grunnene, som vi har i noen land, for å dyrke tegnspråk, samtidig som vi kombinerer det så mye som mulig med artikulasjon.

Av de ulike årsakene ovenfor bør den kombinerte metoden betraktes som den mest generelt nødvendige, og derfor som den beste i prinsippet. Dette forklarer fremgangen den har gjort de siste årene, noe som lover en forsoning og sammensmelting av elementene i de to dominerende systemene for fremtiden.

I dette emnet, som generelt i undervisning, er autoritet, spesielt det som er basert på eksempel og fakta, overlegen abstrakt resonnement. Metoden kombinert til en viss grad dominerer i dag i England, Frankrike, i USA, tre av de mest avanserte landene i sivilisasjonen, hvor av mer enn 125 institusjoner er det minst 90 som følger denne metoden, og hvor de mest anerkjente lærerne opprettholder det tegnspråket som er etterfulgt av Manuell phabet, langt fra å skade undervisningen i leddet, tjener tvert imot som en hjelpemiddel og letter bruken. Dette er også forfatterens mening om denne skrivingen.

Vi vet at det er lærere som føler det motsatte; men denne meningsforskjellen stammer oftest fra de ulike måtene å kombinere tegn med tale på, og fra lærernes personlige disposisjoner mot det ene eller det andre systemet. De tilskriver noen ganger metoden eller studentene feilen, som avhenger av seg selv. Fremfor alt, for å lykkes i undervisningen, må de trenge inn i fordelene ved de ulike systemene som observeres av erfaring under forskjellige omstendigheter. Det er hovedsakelig et spørsmål om å få døvstummet til å forstå, ved konstant innsats, nytten av hver middel, ved å inkuttere noen ganger det artikulerte ordet, noen ganger tegnet som representerer det, med samme interesse ved å kaste bort de ubegrunnede innvendingene som kan gjøres til begge metodene.

Generelt er det nytten av artikulasjonen som er vanskeligst å få studentene til å forstå. Men for å lykkes i dette må vi insistere på denne ubestridelige sannheten, at det bare er

ved det artikulerede ordet at man virkelig ser ut for samfunnet, og at uten det anses man å være en fremmedgjører i sitt eget land. Det må vises at uten å forsømme tegnene, som er det naturlige språket til døvstumme, må de nidkjært dyrke artikulering, som er for dem, som for andre borgere, det nasjonale språket og de mest dyrebare kommunikasjonsmidlene som de må dyrke hele tiden, for ikke å miste det. bruk ved uaktsomhet eller glemsomhet, som det ofte ses.

Avtalen mellom de to metodene, den ene kalt fransk, den andre tyskeren er, som det fremgår av ovenstående, i fremdriftsprosessen, og blir introdusert i nesten alle institusjonene etter forskjellige praksiser og i varierende grad . Det er til og med lærere som hevder å følge den tyske metoden eksklusivt og som vedtar skiltene i det minste de første årene. Det er dette Miss Yale gjør i Clarke Institution, basert på artikulering, som hun uttalte på konferansen i Northampton, Massachusetts. Dette, det må tas opp, er en delvis anvendelse av den kombinerte metoden, spesielt siden elevene ikke glemmer tegnspråket, som de har blitt undervist, som er basert på de de hadde før de kom inn på institusjonen, som de av og til bruker, ofte i stedet for å artikulere tale, selv om de har blitt kjent med det.

Slik kommer vi ufølsomt frem til en avtale, uten engang å virke slik og uten å innrømme det, noe som noen ganger koster selvkjærlighet.

Den perfekte avtalen vil være vanskelig å etablere; men det må hele tiden søkes, og det er å håpe at det ikke vil ta lang tid før enigheten vil bli nådd på en slik måte at de sletter de siste sporene av fiendtligheten som tidligere har seiret mellom lærerne.

Dette er håpet som har blitt uttrykt i et stort antall møter med institutter, inkludert London-konferansen i 1877, av flere institusjonsledere, blant dem jeg hadde æren av å være, som direktør for etablissementet i Boston, Spa, England. Enighet var den dominerende tanken på denne forsamlingen, da det sannsynligvis vil være kongressen i Milano, uansett hvilken metode som for tiden er foretrukket. Denne følelsen vil være bra for fremtiden til døvstumme.

På videregående og høyere utdanning for døvstumme.

(Quest. spesifikasjoner. 2) av Edouard M. GALLAUDET, Ph. D. LL. D. (1)

Mine herrer og herrer: — Blant de spesielle spørsmålene som er sendt til Kongressen for sin behandling, har jeg foreslått å undersøke med dere den andre, som lyder som følger:

— Hvor og hvordan kan unge mennesker som har vært døve få mulighet til å studere klassisk, en utdanning som kan gi dem analogien eller ekvivalenten til videregående skoler som er åpne for hørselstalende mennesker? Er det i en høyere divisjon av institusjonene

for døvstumme eller i en spesiell institusjon? Er det med lærerne eller med lærere i vanlig utdanning? »

Dette problemet er absolutt en av de viktigste som vi må håndtere, og denne betydningen skyldes ikke bare omfanget av målet, men også til de forskjellige konsekvensene som kan skyldes valg av midler.

Hva er egentlig målet? Å formidle menneskehetens store moralske og intellektuelle resultater til den mest intelligente av en klasse vesener fratatt organene som er viktigst for denne kommunikasjonen: med andre ord å gi dem den samme klassiske og vitenskapelige instruksjonen som hør-og-snakk i institusjoner for videregående og til og med høyere utdanning.

Det er målet. Det gjenstår for oss å se hva som betyr mest sikkert kan føre til dette: det vil si hvor og av hvem denne instruksjonen skal gis til døvstumme.

På det første punktet i spørsmålet, nemlig: hvor denne instruksjonen skal gis til døve-mute, deles preferanser mellom flere systemer. Noen ønsker å skape mer avanserte divisjoner i ordinære institusjoner; andre ønsker å finne spesielle og separate institusjoner; andre ønsker rett og slett å gjenforene døvstumme med høringen i de samme videregående opplæringskursene.

Av disse forskjellige systemene som er best? Ingenting er lettere for meg enn å svare på denne forespørselen, fordi svaret er gitt til meg av selve opplevelsen jeg har fått i feltet. Derfor, avhengig av det, kan jeg bekrefte med den mest energiske overbevisningen om at den mest fecond-løsningen når det gjelder positive resultater ligger i grunnlaget for Energi-institusjoner.

(1) V. pag. 163. videregående opplæring helt atskilt fra de ordinære institusjonene for døvstumme. Og de samme motivene som fører meg til å vedta separate etablissementer utelukkende, gjør meg også til den mest bestemte motstanderen, både av systemet med enkle høyere divisjoner i vanlige institusjoner, og av utdanningssystemet gitt i fellesskap til døvstumme og hørselstalende. La oss håndtere denne siste løsningen først.

En av de viktigste betingelsene for full effektivitet i å undervise læreren til studenten er at det er en perfekt kommunikasjon av tanker mellom dem. Kan det være kommunikasjons-gjeld når døvstummet går på klasser med hørselstale? Selvsagt ikke.

Og først og fremst vil alle de som ikke vet hvordan de skal lese bevegelsen av leppene, bli ekskludert fra disse kursene. Når det gjelder de som kunne lese den, er ufullkommenheten i denne kommunikasjonsmåten så stor at de til enhver tid ville bli tvunget til å ty til lærerens repetisjoner: som ikke bare ville forstyrre resten av leksjonen og ofte forstyrre klassens gode orden, men også ville være en kontinuerlig kilde til vanskeligheter både for læreren og for medlemmene av samme klasse.

På den ene siden ville derfor en stor del av tekstene unnsnippe dem, unnlate å perfekt forstå bevegelsen av leppene, og på den annen side, i frykt for å forstyrre mot dem mestere og klassekameratene, ville de ikke våge å ty til repetisjoner. Og så ville fruktene de ville høste av en slik undervisning bli ganske mye skadet.

Legg til dette at i den høye undervisningen gjøres kursene vakkert i form av forelesninger, og at bare døvstumme spesielt i stand til å forstå bevegelsen av leppene ville være i stand til å følge dem fruktbart. Ofte ville selv denne store evnen bli ubrukelig for dem på grunn av den lille omsorgen og skarpheten som professorens medlemmer vanligvis bringer til sin diktning.

Men det er ikke bare de rent praktiske ulempene, men også de moralske ulempene som argumenterer med den største energien mot dette undervisningssamfunnet. Det stadig fornyede synet av de fysiske fordelene, hvis besittelse disse vesener for alltid er utelukket, ville føre dem til å misunne dem uopphørlig, og fra dette ønsket om hvert øyeblikk ville umiddelbart resultere i en sykkelig tristhet, og denne mørke melankolien som syrer karakteren og som snart vil kneble selv hjertets beste impulser. I tillegg er bevisstheten om å være et objekt av avstand for sine kamerater som ikke har blitt disinherited fra naturen, en følelse så smertefull at kjærlige naturer ville oppleve i sjelen torturerer desto mer grusom som de kunne mindre søle ut utenfor. Når det gjelder de lavere naturene, ville hat gnave på dem uopphørlig, og det ville resultere for dem en dyp misantropi.

Derfor utelukker både moralsk grunn og praktisk grunn videregående opplæring fra å bli gitt til døvstumme samtidig som til hørselstalende mennesker.

Men siden vanlig utdanning har så store vanskeligheter i praksis, og siden felleslivet også har en så katastrofal innflytelse på karakteren til døvstumme, ville det ikke være mye mer naturlig å forlate dem midt i seg selv og å gjøre videregående opplæring bare mer avanserte klasser i de vanlige institusjonene? I teorien virker denne løsningen helt logisk; men i virkeligheten er det så lite aktuelt som den forrige. For det første, kan vi finne i hver enkelt institusjon et ganske stort antall døvstummest bestemt for denne typen studier? og ville dette tallet ikke være fremfor alt insufrify for å kunne operere oppdelingen i klasser, noe som er en ting av første nødvendighet? For det andre, ville denne undervisningen ikke kreve i hver av institusjonene et visst antall lærere hvis vedlikehold ville være for dyrt? Kan den offentlige statskassen og den private veldedigheten være tilstrekkelig for slike utgifter, og hvis de kunne, ville de ønske det, hvis de vurderer hvilket lite antall en så stor sum ville bli viet ?

Når det gjelder å overlate videregående opplæring til de samme lærerne som i vanlige skoler allerede er involvert i grunnskolen, bruker de for mye av sin tid og aktivitet til denne siste okkupasjonen for å kunne vie seg med nok iver til sin nye oppgave. Og hva ville skje da? Det er at en av de to læresetningene ville bli neglisjert for den andre, hvis selv kombinasjonen av funksjoner ikke fordømmer begge deler. I alle fall ville det være dårligere enn

det som de hørselstalende menneskene mottar fra sine egne institusjoner, fordi, mens de krever en mye vanskeligere forberedelse, ville undervisningen gitt til døvstumme bli gjort av mestere hvis tid og krefter allerede er absorbert av et veldig delikat og veldig slitsomt arbeid av seg selv.

Forresten har vi nettopp behandlet det andre punktet i det spesielle spørsmålet, nemlig -av hvem døvstumme skal gis videregående opplæring. Det er ikke vanskelig, etter argumentene vi har indikert, å konkludere til fordel for professorer som er helt viet til dette formålet. Når det gjelder de tre løsningene som besvarte det første punktet i det spesielle spørsmålet, ser du at det bare er en igjen, etablering av institusjoner utelukkende beregnet på videregående og til og med høyere utdanning for døvstumme.

Men for å vise effektiviteten av denne siste løsningen, er det ikke nok å frigjøre den fra midten av andre funnet umulig. Det er bare ved å involvere en organisasjon at vi ser de praktiske tjenestene den kan tilby. Og det er derfor en institusjon ikke kan gi bedre bevis enn sin egen historie. Og det er fordi historien er med meg, at jeg fra begynnelsen har så høyt erklært min preferanse.

La meg derfor gi deg en kort historisk redegjørelse for etableringen av en spesialinstitusjon i mitt eget land.

I år 1851 møttes en kongress av lærere i USAs døvstumme i Hartford, stedet der den første institusjonen til døvstumme Mr. W. W. Furner, da en enkel lærer og siden direktør for Hartford Institution, presenterte for denne kongressen en memoar med tittelen: A Higher School of the Deaf-Mute. I dette memoaret tok han til orde for å etablere en skole for å motta bare døvstummet som hadde fullført det vanlige studieløpet i de lokale institusjonene i hver stat. Sistnevnte ville få selskap av de som ikke var døve ved fødselen, og følgelig bare døvtalende, ville ha tilegnet seg på andre måter en lik sum kunnskap. ,

I den påfølgende diskusjonen foreslo Mr. J. A. Cary, daværende direktør for Ohio Institution, ideen om at institusjonen skulle ta et nasjonalt caractery. "Det har vi," sa han, "på West Point en militærskole for regjeringen. Hvorfor skal vi ikke søke hjelp fra nasjonal lovgivning for etablering av en institusjon der døvstum kan få høyere utdanning? "

Kongressen i 1851 godkjente sterkt forslaget til en nasjonal høyskole; men det eneste praktiske resultatet hans handling kunne oppnå var etableringen av overklasser i flere av de eksisterende institusjonene. • Utdanningen av noen av de mest intelligente elevene ble dermed utført i en grad som den ennå ikke hadde nådd. I april 1854 dukket det opp en artikkel i den amerikanske Aimals of the Deaf and Dumb med tittelen " Le collège national pour les muets. Artikkelen ble skrevet av John Carlin fra New York, en døvstum ved fødselen selv, og en kjent kunstner og dikter. Mr. Carlin bønnfalt årsaken til en nasjonal høyskole og presset på for at den skulle etableres i den eksisterende institusjonen i New York, med den materielle hjelpen fra lovgivningen i de forskjellige statene. Mr. Carlins ideer ble ikke realisert, og prosjektet med en høyskole forble et dødt brev i ytterligere ti år. I 1857 ble en

institusjon for utdanning av døvstumme i Federal District etablert i Washington, hovedstaden i USA. Denne institusjonen, som tok navnet på Columbia Institution, var i sine tidlige år bare en lokal grunnskole. Men i sin femte årsrapport, publisert i 1862, kunngjorde hun desseint for å etablere, så snart bedriften var mulig, en overlegen avdeling, hvor USAs døvstumme kunne motta en sekundær instruksjon.

To år senere, i 1864, ble prosjektet satt i kraft, og "National College of the Deaf-Mute" åpnet med syv studenter og to lærere.

Den føderale kongressen skyndte seg å tilby sin støtte, og stemte en sum verdt tilsvarende 130.000 franc for kjøp av land som vil muliggjøre rundt Columbia Institution. På landet som ble kjøpt under disse forholdene sto en bygning: den ble brukt til å midlertidig installere høyskolen, og året etter ble 200.000 franc bevilget av regjeringen, for bygging av et definitivt hus. I årene etter grunnleggelsen av høyskolen sørget private donasjoner og midler som regjeringen stemte for utvidelse av landet, utvidelsen av bygningene, vedlikehold av lærere og fri utdanning av fattige studenter. Og i dag er hans installasjon slik at han kan motta unge mennesker fra alle deler av landet og gi dem et femårig studieløp, i tillegg til kursene de tar fra syv til ti år i primærinstitusjoner.

I det første året er fagene som undervises:

Engelsk grammatikk og komposisjon, Englands historie, latin og algebra. Det andre året: algebra, geometri, engelsk komposisjon, engelsk og universell historie, latin, gresk (valgfritt). Det tredje året: trigonometri, måling og oppmåling, zoologi, botanikk, kjemi, latin, gresk (valgfritt), engelsk litteratur. Det fjerde året: naturfilosofi, astronomi, kjemi og kjemiske manipulasjoner, fysiologi og hygiene, fransk, gresk (valgfritt), sivilisasjonshistorie, retorikk og logikk. Femte året: komposisjon og engelsk litteratur, tysk, geologi, mineralogi, filosofisk og moralsk vitenskap, bevis på kristendom, politisk økonomi, folkerett og estetiske studier.

I fjor var antall studenter sekstien, og siden grunnleggelsen av høyskolen stiger det totale tallet til to hundre, og representerer et sett med trettien etaler av Federal Union. Ledelsen av etablissementet er betrodd en president og har seks professorer, hvorav to studerte ved høyskolen.

De ulike karrierene som disse studentene følger, viser på en avgjørende måte at utdanningen deres har gjort dem i stand til å utføre mer nyttige funksjoner enn de de kunne ha håpet på uten det. For å nevne bare de viktigste, trettito av disse døvstummes viet seg til undervisning. To har blitt forlag og publiserer aviser. Tre driver med journalistikk. Tre andre gikk inn i regjeringens sivile tjeneste: en av dem, etter raskt å ha steget til en høy og ansvarlig stilling, har siden trukket seg for å bli advokat i Cincinnati og påberope seg patent-spørsmål. En annen, samtidig som en lærer i en vestlig institusjon, gjorde viktige tjenester i bruken av Coast Survey mikroskop. En annen ble en utmerket tegner i kontorene til en New York-arkitekt. En annen fylte i flere år stedet for undersekretær i en stor by i vest. To, som nevnt ovenfor, er en del av ledelsen av høyskolen. Mange er ansatt i kommersielle

eller andre virksomheter; andre har gjort forretninger på egen regnskap. Mange har også viet seg til landbruk og mekanisk arbeid, og det er ingen tvil om at fordelene med fullført utdanning gir dem overlegenhet over de med mindre utdanning. Når det gjelder de som har engasjert seg i undervisning, er den ene rektor for en blomstrende institusjon i Pennsylvania, en annen er leder for en skole i Cincinnati, en tredje driver en skole i St. Louis, og en fjerde er leder for en skole i delstaten Michigan.

Den korte oversikten som jeg nettopp har gitt deg av de lykkelige resultatene som den høyere utdanningen av døvstum skylder etableringen av et institutt spesielt viet til dette formålet, vil overbevise deg, jeg er sikker på at dette er den eneste riktige veien å gå. følge.

Mine damer og herrer, jeg kan ikke undertrykke en stolthetsbevegelse i å tro at landet mitt var det første som ledet på denne måten. Men dette er en stolthet som ikke kan fornærme deg, for det kommer ikke fra en smal følelse der nasjonal stolthet står mer på spill enn den edle tilfredsstillelsen av å ha gjort godt mot sine medmennesker. Nei, mine herrer, det er ikke det jeg føler når jeg kommer for å fortelle dere at jeg er stolt av landet mitt. G'et til et høyere synspunkt enn jeg plasserer selv. Jeg ser her forene jordens siviliserte nasjoner, og disse nasjonene danner seg imellom som medlemmer av den store menneskelige familien. Og alle her som representerer dem, vi kommer til å innse hva hvert av medlemmene har gjort for å forbedre hele familien. Og så er ikke den beste belønningen tilfredsstillelsen av å også ha bidratt til menneskehetens felles lykke?

Men dessuten er ikke alt gjort, fordi effektiviteten av slike institusjoner har blitt bevist av erfaring. Store fremskritt gjenstår å gjøre, hvor herlighet ikke vil mangle i dem som vil vie seg til å søke dem.

Og til slutt kan jeg ikke ønske mine beste ønsker enn at slike virksomheter snart vil bli etablert i Europa. Jeg er forsikret på forhånd at den høye utdanningen av døvstummet umiddelbart ville ta nye skritt i forbedringen av både metodene og den interne organiseringen av institusjonene. Du vil fremskynde desto raskere å ta denne veien, da du vurderer mer hvilke store fordeler du gir til disse interessante vesenene, som du dedikerer alle dine

Innsats. For mer enn de andre må de trekke på kunnskapens skatter, for å kompensere for deprivasjonen av de to koblingene som de fleste knytter det indre til naturen, og også for å gi dem trøstene uten antall som de ikke kan unnlate å oppleve i den menneskelige ånds tidshandel.

Overført av Mr Emile GROSSELIN

på det fjerde spørsmålet i kapitlet : "Metoder. "

Tilstanden til underlegenhet der det døvstumme barnet finner seg, kommer bare fra det faktum at, som et resultat av sin lokale skrøpeligheit, er kommunikasjonsmidlene for tan-

ker universelt i bruk ikke tilgjengelig for ham, Dette betyr består faktisk i utslipp av lyder, konstituerende, ved deres kombinasjoner, ord og setninger, og at døve er umulig å gripe. Ordet er bra, ikke denne gangen for menneskers universalitet, men for de litterære, hvis antall heldigvis øker dag for dag, tar ordet en annen form gripende av syne, og derfor tilgjengelig for de som liker denne betydningen, mens du blir fratatt hørselsfølelsen. Men denne andre formen for tale, skriving, har en mye mindre kraftig handling for intellektuell utvikling. På denne måten bremser tankeuttrykket, det blir ubeleilig og har ikke lenger den frekvensen og dette livet som det har tvert imot i høy grad når det er stemmen som gir den sin hjelp. Det er morens levende ord som initierer barnet, fortsatt veldig ung, til kunnskap om ord, hvorav antallet øker for ham etter hvert som hans behov og ønsker utvikler seg, deretter til kombinasjonen av setningen, noe som gjør at han kan gi større og større presisjon til sin tanke som ofte måtte være nødvendig. å gjette når han bare brukte ord uten oppfølging, som moren var dyktig til å koble til, noe som ga dem ønsket mening.

Denne undervisningen, påbegynt av moren, fortsetter, akselerert av alle rundt barnet. I flere år hadde han ingen andre lærere eller annen undervisningsform, og likevel klarte han å skaffe seg et stort antall ideer som fikk en fin form gjennom språket, noe som ga dem muligheten til å forbli mer trofast i minnet.

Denne situasjonen, så gunstig for barn utstyrt med hørsel, kan ikke virke døv-dempet; denne tilstanden av uopphørlig undervisning i språket nektes dem. Men siden denne undervisningen er så fruktbar for høringen, ser det ut til at bekymringen til de som er interessert i døvstumme, burde ha vært å gjøre det mulig for dem i den grad de kan motta det, det vil si å ta hensyn til hvordan de kan oppleve tale, ikke lenger ved å høre, men ved syn. Å plassere dem i miljøet der de ble kalt til å leve og under forhold så nært som mulig for de der barn utstyrt med alle sine sanser er, var målet vi måtte foreslå å oppnå.

Men for lenge har det vært antatt nødvendig å utvikle etterligningsslemme som spontant skaper døvstumme igjen for seg selv, i stedet for å gjennomgå dette språket bare som et dårligere middel, men provisivt nødvendig for å inngå kommunikasjon med ham. Likevel er ens forhold dermed bare tilrettelagt med det lille antallet av dem som, ved yrke eller hengivenhet til en forkrøplet slektning, studerer dette spesielle språket.

I dag er meningsstrømmen mot undervisning i prøveløslatelse. Den internasjonale kongressen i Paris proklamerte sin overlegenhet over bruken av tegn. Jeg er ikke i tvil om at den internasjonale kongressen i Milano ikke lenger går dristig i denne retningen. Men dette idealet om ordets begravelse, og ved ordet, gitt til alle døve, kan ikke nås umiddelbart. Det må tas hensyn til mangelen på antall skoler og antall lærere, for å opprettholde mellom dem og elevene andelen som spesialskolene -underviser i ren tale har. vanligvis adoptert, det vil forventes en lærer for hver åttende eller tiende student. I tillegg tar disse etablissementene, for ikke å forlenge barnas opphold for mye, dem bare rundt 9 år, slik at de i større grad er i stand til å dra nytte av leksjonene som er gitt dem.

I dagens tilstand kan derfor ikke alle døvstummer finne et sted i institusjonene som er spesielt tildelt dem; de blir generelt ikke mottatt der før 9 år : noe som gir dette uheldige resultatet av å la miste, for utvikling av intellektuelle fakulteter, i årene før denne alderen.

Disse ulempene kan unngås ved bruk av en metode, som ikke nettopp er en undervisningsmetode for døvstemme, men som gir midler til å plassere dem i hørselsskolene og få dem til å delta i leksjonene som er gitt. til sistnevnte. Hvordan kan denne metoden, forestilt av min far Augustin Grosselin, og beskrevet av ham som fonomimisk, oppnå dette resultatet? Det er ved å utgjøre en metode for lesing basert på personifisering av de fonetiske elementene i språket, noe som gjør det mulig ved å koble dem til fenomener som er kjent for

barn, å plassere ved siden av enunciation av hver lyd et tegn. Dette tegnet er verken et etterligningstegn som uttrykker et objekt, en kvalitet, en handling eller et daktylogisk tegn som minner om et brev: det er et tegn som identifiserer seg så godt med det fonetiske elementet at det ikke har noe i strid (i motsetning til de to andre typene tegn) til den talte undervisningen, men at det hjelper i oppkjøpet av tale og kompenserer for sin insuffisiens i løpet av perioden med oppstart av elevene, eller for umuligheten der noen av dem kan finne seg aldri å skaffe seg det.

Alle defonomiske tegnene som er kjent for å høre barn uten spesielt arbeid for dem, siden de har brukt dem til å lære å lese letter, utgjør et synlig språk, tilgjengelig ved derfor for døvstemme som ennå ikke kan snakke eller lese lepper. Sistnevnte kan dermed innføres på morsmålet fra den alderen hvor dørene til grunnskolen eller til og med asyl er åpne for ham, det vil si fra en alder av to eller tre år. Ikke bare kan alle døvstummene finne ved siden av dem, og uten å flytte bort fra farsboligen, en skole hvor de vil ha som lærere sine følgesvenner så vel som mesteren; men familien selv kan oppfylle vis-à-vis dem rollen den oppfyller overfor høringen, ved å dra nytte av alle mulighetene som tilbys av dagliglivet for å trene ordforrådet. Eldre søsken kommer inn. på skolen med de 32 tegnene som utgjør alt defonomiske språket, og fedre og mødre kan lett lære dem.

Bruken av falske tegn utelukker ikke undervisning i artikulasjon, hvorav døvstemme er vist pustebevegelsene som er nødvendige for å skape pusten, måten å gi stemmen på, og deretter vokalorganets spesielle posisjoner for produksjon av hvert fonetisk element; men langt fra å skape vanskeligheter med oppkjøpet av tale, forbereder han seg og hjelper. Faktisk tilsvarer hver av dem en bestemt lyd, og derfor, når den er laget, ved en sammenlutning av ideer som eksperimentet har vist seg å være enkelt, våkner det i døvstemme minnet om de muntlige bevegelsene som han har blitt lært å være. for å komme frem til enunciation av denne eller den lyden. Dette er dessuten bare bevegelser som er vanskeligere for øyet å forstå; de som samler seg inne i vokalorgelet kan bare oppfattes av en veldig nær og veldig oppmerksom observasjon. fra munnen av samtalepartneren, eller ved vedlegg på den vibrerende delen; For som man alltid må snakke med ham, samtidig som man bruker det gestikulerte språket, kan døvstemme lett og uopphørlig oppleve de mer

åpenbare bevegelsene i leppene og tungen, og strebe etter å reprodusere dem.

De fonomimiske tegnene ved å bringe tankene til døvstumme tilbake til settet av bevegelser som tilsvarer hvert fonetisk element og hjelpe ham, spesielt i begynnelsen, i den vanskelige oppgaven med leppelesing, ikke avlede oppmerksomheten fra munnen som han må ankomme, av en mer eller mindre langvarig vane, for å sikkert finne ordet, og ved ordet tanken, uten utenlandsk støtte. Disse tegnene laget på en bred og lett å forstå måte, selv utenfor sentrum av synsfeltet, forhindrer ikke øyet i å stoppe, samtidig, på en mer spesiell måte på munningen av samtalepartneren, for å forstå de mest delikate bevegelsene, og dermed bli mer og mer kjent med dem, for ikke bare å reprodusere dem i prøveløslatesehandlingen, men å lese ord og setninger når vi oppfatter dem selv ved å høre.

Bruken av disse tegnene har fordelen, ved å forutse øyeblikket da vanskelighetene med artikulasjon og leppelesing vil bli overvunnet, for å tillate undervisning av ord i det talte språket raskere enn om de bare kunne læres når de kan korrigeres eller leses. Ikke alle språk er på samme nivå i forhold til disse vanskelighetene. Således, for å snakke bare om språket i mitt land, måten de fonetiske elementene i fransk dannes og grupperes på, gjør det noen ganger vanskeligere for døve å uttale dem og spesielt å lese på leppene. For eksempel endte de endelige stavelsene av en stille e, og der han går inn i to konsonner, er vanskeligere å forstå enn de alltid lyd stavelser av det italienske språket.

Det er også barn som er opprørske mot oppkjøpet av tale, enten ved mangel på konformasjon, eller ved latskap, eller ved inintelligens. Tegnene vil slå dem mer, og kanskje bringe dem raskere, om enn ved en indirekte vei, til det ordet som de virket ute av stand til å skaffe seg.

Til slutt, selv for de som har fått den ganske komplette bruken av prøveløslatelsen, kan det være ord som er spesielt vanskelig å uttale eller lese på leppene, slik at kommunikasjonen av en tanke ikke kan gjøres med sikkerhet. Denne observasjonen gjelder spesielt for egenavn, tekniske ord eller svært lite brukt. Deretter kommer de falske tegnene for å supplere ordet med noe som ikke strider mot det, og som tvert imot spesifiserer det.

Oppsummert gir bruken av den fonomimiske metoden døvstummes med denne store fordel: å sette dem fra en tidlig alder i stand til å begynne sin utdanning med oppkjøpet av morsmålet; å plassere dem i et miljø som er svært gunstig for deres intellektuelle utvikling, midt i ledsagere som er mer dyktige enn de er i håndteringen av språket, og derfor i stand til å kommunisere det til dem; for å få dem til å inngå kontrakt

— 270 —

forholdet mellom kameratskap, som vil fortsette, med stor fordel for dem, på slutten av skolen, siden de forblir, for deres utdanning i lokaliteten der deres foreldre og slektninger bor; å kle dem, leve midt i høringen, for å modellere sin fysiognomi på deres, for å ta sine bøyninger av stemmer, å skaffe seg det levende ordet og ikke lenger bare fungerte, og

følgelig å komme nærmere entendantene, i utseende og i virkeligheten, så mye som det er mulig å håpe med skrøpeligheten som de blir rammet av.

Disse resultatene av den fonomiske metoden er attestert av ulike fakta, som jeg ber om, til slutt, tillatelse til å liste.

I 1827 fikk en ung døvstum jente, da 20 år gammel, utdannet siden hun var 10 år ved den fonomiske metoden, oppnådd, etter en undersøkelse, hvis lesing høyt og muntlige spørsmål dannet de essensielle delene, hennes sertifikat for asyldirektør, og hun er nå plassert i en av skolene i byen Paris, hvor det gir muntlig til små barn grunnopplæringen som asyl innebærer.

I 1879 og 1880 fikk tre 14 år gamle døvstummer, utdannet i fellesskoler, studiebeviset, utstedt, på slutten av grunnskolen, til de som hadde vist tilstrekkelig kunnskap, i skriftlige komposisjoner og i en muntlig eksamen gjennomgått for akademiske myndigheter.

Et stort antall andre døve barn, gutter og jenter, er for tiden plassert i grunnskolen under beskyttelse av et samfunn grunnlagt i deres interesse, siden 1866 under tittelen Society for the Simultaneous Teaching of the Deaf-Mute and The Hearing Speaking, og anerkjent som et offentlig verktøy i 1875 av et dekret av republikkens president. Disse barna har kommet til mer eller mindre avanserte grader av instruksjon og taleinnhenting.

Disse fakta er, tror jeg, for eksempel å slå alle de som er interessert i døvstumme, og å få dem til å ønske at metoden som er i stand til å produsere dem, brukes mer og mer for å instruere dem, de spesielle skolene som kommer, når dette er nødvendig ved å fullføre en instruksjon som, av en eller annen grunn kunne ikke ha endt i grunnskolen, eller gitt yrkesopplæringen som den nåværende organiseringen av disse bare svært sjelden tillater å motta.

På ulike spørsmål av Mr. D. Hirsch.

Rotterdam, 18.

For å bidra til den foreslåtte forskningen til Milano International Congress for the Improvement of the Lot of the Deaf-Mute, har jeg æren av å tilby kommisjonen et kort og enkelt svar på noen av spørsmålene i programmet.

1. Angi fordelene ved artikulasjonsmetoden over tegnenes.

I min brosjyre The Teaching of the Deaf-Mute, pag. 39, 40 og 41 svarte jeg på det spørsmålet som følger, noe som synes for meg å være ganske tilstrekkelig:

1° Vokalspråk er etter alt å dømme menneskets naturlige måte å tenke og kommunisere det han mener. Det er på dette språket at han tenker raskere; det er gjennom ham at han kommuniserer sine ideer raskere og uten å måtte bruke kunstige midler;

2' Erfaring beviser at døvstummes, som har vist seg å snakke og lese, lærer raskere og lettere enn de som bare har blitt undervist av bevegelser og skriving;

3° Vokalspråket er ikke bare et utmerket utdanningsmiddel, det er også den beste måten å forbedre og kommunisere med andre på. Dette forblir sant selv når talemåten ville være slitsom, monoton, utydelig, ubehagelig for øret; for en blir vant til det, som i det defekte språket til et lite barn. Deretter har leddet tale i seg selv de største fordelene: den utøver lungene, utvikler brystet, bidrar til å forstå og beholde ord, og gir mer adel til figuren. Faktisk har det blitt lagt merke til at ansiktet til døvstummer som snakker er mye mer edelt enn for døvstummer som uttrykker seg bare ved tegn.

4 ° Hvis det å vite hvordan man snakker tydelig er ekstremt nyttig for døve, er det også nødvendig, mye mer nødvendig på en måte, å vite hvordan man leser ordet på andres lepper. Faktisk har de fleste av dem som er i kontakt med ham, ikke alltid tid, midler eller tålmodighet til å snakke med ham, penn eller blyant i hånden. Men hvis døvstemme har fått evnen til å forstå det talte ordet som om han hørte øyne, vil alle elske å snakke med ham, og

hver vil være for ham en ny mester som vil perfektionere ham i kunsten å snakke.

2. Forklar hva den såkalte rene ofalmetoden består av, og få frem forskjellen mellom denne metoden og den såkalte blandede metoden.

Den rene muntlige metoden begynner med å lære leppelesing, feste leddet tale og skrive til den ; den bruker, med unntak: en svært begrenset bruk av noen naturlige tegn (se pag. 42 av samme brosjyre), utelukkende av disse midlene i samtale med døvstemme, så vel som i noen annen gren av instruksjon. Den blandede metoden lærer også tale. Den har det på sitt program som en av de mer eller mindre favoriserte grenene av instruksjon, men det gjør det ikke til det absolutte kjøretøyet av tanker. Langt fra det bruker hun ikke bare å skrive, men til og med tegn, enten naturlige eller konvensjonelle, i leksjoner og samtale .

3. Bestem nøyaktig grensen som skiller tegnene som er kvalifisert som metodisk fra de som kalles naturlige.

Tegnene på at det døvstemme barnet spontant bruker til å kommunisere sine tanker og følelser, tegnene som naivt karakteriserer -for øynene gjenstandene vi vil indikere, dette er de naturlige tegnene. Så snart vi gjør slike tegn til et spørsmål om konvensjon, forkorter dem, eller når vi etablerer som vi ser passende tegn som ikke er forståelige av deres natur, for å indikere visse ting, overskrider vi grensen for naturlige tegn. Da er tegnene kunstige. Hvis vi vil oversette det talte språket til tegn, er vi absolutt forpliktet til å bruke et stort

antall kunstige tegn. Ved å etablere og arrangere tegn til dette formålet, blir de gjort til en metode for tegn, og derfor metodisk tegn

4. Hva er de mest naturlige og effektive måtene døvdempingen raskt vil tilegne seg kunnskap om det vanlige språket?

Disse midlene er veldig enkle. Snakk alltid med barnet, ikke bruk et tegn så snart det kan erstattes av et ord. Sørg for at barnet gjør det samme, og plasser dem midt i talere som blir bedt om å følge ditt eksempel i samtalen med dem.

Dette er det som taler best til fordel for dagskoler.

5. De døvstumme som læres av artikulasjonsmetoden, ville de glemme, mens de har forlatt skolen, det meste av kunnskapen de har tilegnet seg der, og i samtalen med talerne ville de gi preferanse til å etterligne språk og skriftlig språk?

11 synes for meg tilstrekkelig til å sitere her (som i min nevnte brosjyre, pag. 19-21), ordene til et av de utallige vitnene som kan bevitne effektiviteten av artikulasjonsmetoden. I rapporten fra 18G2-63 fra vår Institution of the Deaf-Mute i Rotterdam finner vi en tale av avdøde Dr. Polano, far til to av våre studenter, og som lenge var visepresident for vår institusjon, til han dro til Leiden, hvor han ble utnevnt til professor i medisin ved universitetet!

Ikke bare i sine barn, men også i omtrent hundre og førti elever ved vår institusjon, hadde han vært i stand til å se fruktene oppnådd ved den tyske metoden, da han i 1863 talte offentlig følgende ord:

"Hvis jeg nå spør meg selv hva er fruktene av vår metode" for undervisning: har det gitt oss alt vi hadde rett til å forvente av det? Jeg nøler ikke med å svare: Ja, hvis et sted er det her vi har "oppnådd målet; Ja, hvis et sted, er det her at den uheldige "døvstumme" har blitt gjort, så langt som mulig, likeverdige av sine medmennesker som * har honneur å høre.

"Hvor mye jeg ønsker, mine herrer, å utdype bevisene på det jeg nettopp har fremmet; Dessverre har jeg ikke nok tid. Ellers: "Jeg vil oppfordre dere til å følge meg midt i våre elevers fordypning," for å se hvordan alle deres følelser, alle deres lidenskaper blir født" med ord som er dypt følt og tydelig talt. Jeg ville lede deg om natten foran bleien til elevene våre, og du vil si hvordan, mens søvnkjeder alle sine andre eller- " ganes, deres stemme gjør alle bildene, alle minnene som har " slått dem i våken tilstand. Jeg vil be legen fortelle deg på "hvilken klar og presis måte våre studenter, selv om de er noe avanserte, vet hvordan de skal redegjøre for deres tilstand som sykdommen har forstyrrer. Jeg vil be Herrens pastor om å komme og fortelle deg hvordan, hvis han er noe klar over særegenheter ved undervisningen i døve-stum, klarer han * å få dem til å forstå de mest abstrakte sannheter i religion, og * å berøre de mest delikate fibrene i deres hjerter. Jeg vil lede deg til Den høyestes tempel i dette rørende øyeblikket når den unge døve-stumme "tar inn en klar og tydelig røst, om enn halvparten kvalt av følelsene, den høytidelige forpliktelsen til å leve i

samsvar med Guds lov. Jeg "ville få deg til å følge den døvstumme lenge etter at han forlater skolen, jeg" ville vise ham til deg midt i verden, og du overbeviser deg selv om "friheten i hans utseende, at i kontakt med så mange mennesker med forskjellige språk, hans måte å snakke til ham har blitt perfektjonert, at øyet hans har "blitt mer og mer vant til å gripe de minste nyansene trykt på" leppene ved uttale. Du vil se hvor mye hans ideer har utviklet seg, og hvor lett han sørger for sin eksistens ved arbeidets hender.

Jeg kunne men hvor ville jeg stoppe, hvis jeg ønsket å påkalle alle

* fakta, å produsere alle vitnene som ville bevitne deg at i vår "skole og ved vår undervisningsmåte, blir barnet fratatt hørselen, og derfor også av tale, gjengitt, så langt som mulig, likeverdig som hans "stipendiater som har gleden av å nyte alle sansenes organer? ,

6. Hvor, og hvordan kan unge menn gis hvem døvhet har hindret dem i å forfølge klassiske studier, en utdanning som kan gi dem analog eller tilsvarende som sekundæropplæringsinstitusjoner som er åpne for hørselstalende mennesker? Er det i en høyere divisjon av døvstumme institusjoner, eller i en spesiell institusjon? Er det med lærerne eller med lærere i vanlig utdanning?

For å bevise at artikulasjonsmetoden kan overvinne hindringene som hindrer døvstummes i å delta i mellom- og klassisk undervisning i hørselstalende skoler, gir jeg tre av de mest fremtredende fakta av min egen erfaring.

Josef von der Heyden, døvstum ved fødselen, en av elevene mine, da jeg fortsatt var i skolens leder for døvstummen i Aachen, deltok, etter at han hadde bestått skolen min, noen år de klassiske leksjonene i den kongelige gymnasen i den nevnte byen, ved hjelp av leppelesing, og tilhørte der, ifølge vitnene han kjøpte, til de beste elevene. Akk! Han døde i en alder av 18 år.

Har. G. G. Sutherland Royaards og A. E.M. Stéphan hadde begge blitt helt døve etter at de hadde lært å snakke, og gikk inn som elever ved Institution for the Deaf-Mute i Rotterdam.

Umiddelbart etter at han gikk av fra skolen vår, gikk Royaards på Royal Linneaus Horticultural Institution i Watergraafsmeer nær Amsterdam. Han besto alle klassene der med den beste suksessen, og fikk til slutt diplom til gartner.

Det er en mellomskole i Rotterdam kalt: Academie von beeldende kunsten en technische wetenschappen, hvor undervisning i tegning, pukkel, grammatikk, matematikk, etc. er gitt i løpet av vinterkveldene. Stéphan fulgte disse leksjonene allerede i 1877 og 1878, og var fortsatt vår elev, og etter hans oppsigelse så langt. Der vant han flere ærespriser, både for grammatikk og matematikk, samt for tegning.

I håp om at denne kommunikasjonen, trukket fra min egen erfaring og gitt i henhold til min faste overbevisning, kan synes å ha en viss verdi for Kongressen, har jeg æren av å være med følelser av dyp overveielse.

D. HIRSCH

Direktør for V Institution of the Deaf-Mute of Rotterdam, dekorert med Den nederlandske løveordenen. . School for the Deaf and Dumb i Hildesheim, Boselli, direktør for Royal Institute for the Deaf and Dumb i Genova, og Mr Sawallisch i Emden (Hannover).

Dette første spørsmålet er som følger:

”Ville døvstummet, undervist ved artikulasjonsmetoden, glemme, da de forlot skolen, det meste av kunnskapen de tilegnet seg der, og i samtalerne med talerne, ville de gi preferanse til å etterligne språk og skriftlig språk?

– Hvis denne bebreidelsen var velbegrunnet, hva skal denne tilstanden tilskrives? og hva ville være midlene til å rette det opp? ”

For Mr. ROssler avhenger den konstante og varige anvendelsen av tale fra døvstum naturligvis veldig mye av graden av perfeksjon og soliditet som den har vært i stand til å skaffe seg i løpet av studentens utdanning, på den enkle som han vil lese på leppene, og de rundt ham, når han kommer tilbake til samfunnet.

”Han,” sa M. ROssler, ”som bare vil snakke veldig ufullkomment på slutten av skolen, som ikke vil kunne lese leppene riktig, og som ikke vil ha intelligensen utviklet nok til å fortsette sin instruksjon ved å lese, vil sannsynligvis utlede liten frukt fra sin instruksjon; mens hans kamerat, som vil ha nytte av omsorgen for sin herre og som vil komme tilbake til samfunnet med firmaets vilje til å gjøre et godt ansikt, vil ikke bare miste ingenting av det han har lært på skolen, men tvert imot vil perfeksjonere seg selv, både i forhold til tale og leppelesing, enn under intellektuell utvikling.”

Mr. Rssler anbefaler å bruke barn til å lese leppene til de forskjellige menneskene som nærmer seg dem, kamerater, lærere, foreldre, besøkende, for å bryte dem med de forskjellige nyansene som presenteres av de forskjellige fysiognomene i handlingen av utslipp av ordet.

Mr Boselli, for sin del, sier at uansett hvilken metode som er vedtatt for instruksjon av døvstumme, er det sikkert at de, etter å ha forlatt skolen, alltid vil gi preferanse i samtalen til etterligningsspråket som er deres språk, som italienere, fransk, engelskmenn vil snakke med hverandre, uansett hvor de er, sitt eget språk. Men med tanke på at døvstumme, selv om han fortsatt foretrekker sitt etterligningsspråk, selv når han snakker med talere, vanligvis skriver eller uttaler det tilsvarende ordet når hans tegn ikke forstås, insisterer han på at artikulasjonen av tale dyrkes i den andelen som hver elev er sannsynlig.

4 Jeg kjenner en mann,” legger Mr Boselli, som en gang skrev fransk, engelsk, tysk og spansk ganske riktig, og nå, på grunn av mangel på trening, kan han ikke lese, uten en ordbok, en linje av disse forskjellige språkene; verken døv eller dum. Hvis dette skjer med en taler, hva er overraskende at døvstumme, hvis morsmål er etterligning, glemmer et språk

som ikke er hans eget? »

I Mr. Bosellis sinn er middelet til å bøte på denne ulempen å gi døve bøker som kontinuerlig minner ham om hva han har lært. Han er ikke i tvil om at menneskets naturlige nysgjerrighet, og hans tilbøyelighet til å øke sin kunnskap, ikke presser ham til å lese andre bøker og forstørre sirkelen av hans ideer.

For Mr Sawallisch, vår tredje preopinant, gjør verken erfaring eller teori det mulig å svare ja eller nei på en absolutt måte på det aktuelle spørsmålet Når det gjelder glemsomheten til både ordet han ble undervist og den andre kunnskapen trukket fra skolen, er døvstummen underlagt de samme psykologiske lovene som høringen. Det vi lettest glemmer er det som ikke har begeistret vår interesse, og det som ikke har blitt til øvelser av aktuell praksis. Det er ganske det samme med døvstumme.

Det bekreftende eller negative svaret på spørsmålet avhenger ifølge Sawallisch av seks forhold: (1) organiseringen av skolen; (2) alderen der elevene blir tatt opp; (3) tiden som er tildelt deres instruksjon; (4) andelen av antall lærere i forhold til elevenes; 5% måten undervisningen gis på; (6) miljøet der studenten er ute etter utdannelsen.

Mr Sawallisch gir seg selv en avhandling full av interesse for disse ulike punktene, stoffet og konklusjonene som jeg bare tar her

Forfatteren plasserer seg i hypotesen om ordets undervisning; han vil ha det seriøst og så komplett som mulig.

Til dette formål spør han: 1 ° at eleven er trainee i løpet av de to første årene av undervisningsforløpet; 2 ° at på slutten av denne tiden blir dagskolen erstattet av kostskolen, med sikte på å videreutvikle, gjennom kontakt med talerne, fortjenesten til studenten, smak og vane med tale; 3 ° at eleven er innlagt fra 6 til 7 år, og at elevene i samme klasse ikke presenterer mellom dem en aldersforskjell på mer enn ett år; 4 ° at varigheten av undervisningsforløpet ikke er mindre enn 8 år; (5) mens antall elever som er betrodd samme lærer, ikke overstiger tallet 8 eller 10; (6) at gymnastikk av taleorganene praktiseres mer enn det generelt praktiseres; 7 °, at det legges mer vekt på uttalens skarphet enn i omfanget av studiefagenes læreplan; (8) at undervisningen er praktisk og av positiv karakter; (9) og til slutt at det ikke hevdes å knytte de to metodene.

Under disse generelle forholdene tror Mr. Sawallisch på riktig undervisning i tale, og følgelig, i løpet av resultatene, i utholdenheten av bruken av tale for døvetalende i samfunnet, og i ubestemt utvikling av kunnskapen som er oppnådd, hvis sistnevnte ennå er kalt til å leve i et passende miljø, hvis han er i kontakt med opplyste mennesker som bare bruker ordet i deres forhold til ham.

Mr. Sawallisch, i løpet av avhandlingen, berører ulike spørsmål om praktiske detaljer som relaterer seg mer til spørsmålet om metoder enn til den før oss. Det er imidlertid nødven-

dig å påpeke hans pågripelser mot den store kostskolen og det lille antallet lærere som, i tillegg til den svært alvorlige ulempen de har for å frata eleven for mye av den individuelle omsorgen han trenger, fortsatt ikke har den mindre alvorlige av å frata eleven den individuelle omsorgen han trenger, har fortsatt den ikke mindre alvorlige av ikke sette nok hindringer i veien for invasjon etterligning, ytringsfrihetens antipode og den enda mer alvorlige av å favorisere den; mot for hyppig misbruk av bruken av bilder som han foretrekker, så langt som mulig, selve gjenstandene og fakta i livet; mot tidlig bruk av grammatiske teorier, mot misbruk av nomenklaturer; mot tendensen og skadelig vane som døve, stumme eller snakkende har, å assosiere for mye med hverandre etter å ha forlatt skolen, etc. Og når jeg påpeker disse forskjellige vurderingene, kan jeg ikke la være å påpeke hvor mye den døvmende og praktiske ånden som de avslører i Mr Sawallisch legger til autoriteten til hans konklusjoner om spesialspørsmålet foran oss .

De tre forfatterne hvis tanke jeg nettopp har reproduisert, er derfor enige om dette punktet som dominerer alle de andre, nemlig at "det som ikke er glemt er det som, etter å ha blitt godt lært, kontinuerlig blir praktisert, og at det ikke er noen forskjell, i denne forbindelse, mellom døve og entendanten. "

Og konklusjonen her er åpenbar: døve, hvis han har fått ordet godt på skolen, vil ikke glemme det i samfunnet, fordi det er i samfunnet at han vil ha nettopp, og mer enn noen gang, muligheten til å sette det kontinuerlig i praksis. siden det er det generelle kommunikasjonsmiddelet.

— 278 —

Han vil heller ikke glemme, hvis han har lært dem godt, de av kunnskapen om at han også vil få muligheten til å sette i praksis.

Deres rapportør, mine herrer, kan bare helt være enig i denne oppfatningen, som dessuten er det første ordet i de fysiologiske lovene som styrer vår menneskelighet; men absolutt dele ideene til Mr Rssler og Mr Sawallisch, som observasjon og erfaring for lengst har gjort sin egen, og ved å uttrykke sine forbehold om mr Bosellis, hvis argument noen ganger er det motsatte av kollegene hans, mener han at han må reise et spørsmål om en foreløpig kjennelse, som oppstår av seg selv og som har blitt glemt. Spørsmålet er om den døvstallende personen vil tilegne seg både undervisningsfagene og døvstummet gjennom etterligning på skolen; med andre ord om førstnevnte vil lære så vel som sistnevnte.

Og svaret gitt til oss ved gjensidig enighet mellom teoretisk grunn og erfaring, den som må fremskyndes for å samle inn, er at ikke bare døvetallende vil passe både undervisningsfagene og døvstummet, men vil også passende dem bedre.

Faktisk vil konkordansen av den talte setningen og den skriftlige setningen alltid lette den døvespråklige studiet av språket, nøkkelsteinen i all sin utdanning, og det vil dermed alltid plassere ham i bedre utdanningsforhold enn de som vil bli gjort til døvstumme, i hvert fall i

Frankrike, forskjellen i bygging av den skriftlige setningen og etterligningssetningen. Døve, derimot, vil alltid lære leksjoner lettere med det leddede ordet enn døvstummet med det logiske dactylo-tegnet, det første er begrenset til å bryte ned teksten som skal læres i lyd eller stavelselementer, mens den andre er forpliktet til å bryte den ned i daktylogiske eller alfabetiske elementer, mye mer tallrike enn den første. Det vil først være like mye tid spart for døvetalende, og så vil det sterkere, skarpere, enklere inntrykket, og jeg kunne legge til mer naturlig, produsert av den formsydde formen på det intellektuelle senteret, vil alltid lette og fullføre, for døve-snakkende, arbeidet med oppfatning, refleksjon og assimilering av ideen, som representeres av ordet og setningen.

Etter å ha tatt dette i praksis, ser det ut til at konklusjonen som nettopp er sendt til deg, har en kraft til, og at denne kraften er alt til fordel for ordets begravelse.

Hvis den døvetalende personen har lært godt, hvis han har lært bedre enn døvstomme, vil han løpe, av dette alene allerede, mindre risiko for å miste enn sistnevnte. Jeg vil legge til at i forhold til tale til samfunnet, og tale er, selv for ham, et kommunikasjonsmiddel uforlignelig mer praktisk og mer praktisk enn å skrive for døve, vil han ikke bare risikere å tape mindre enn sistnevnte, spesielt språket, den første og viktigste av kunnskapen som er oppnådd, men som han fortsatt vil være tusen ganger mer sannsynlig å skaffe seg, og å skaffe seg alltid.

Men vil han snakke? Vil han fortsette å snakke? Det motsatte synes for meg å være utilgivelig. Det er ubestridelig, som jeg sa tidligere, at det er i det talte ordets samfunn at døve taler vil ha mer enn noen gang muligheten til å stadig praktisere dette ordet som han kjøpte på skolen, og det ville være nettopp i dette samfunnet, hvor det er det generelle kommunikasjonsmiddelet, hvor det er, for ham som for oss, den raskeste, mest praktiske, mest praktiske tankegangen, at han ville forlate den! Det er for øyeblikket, i miljøet, når hans selvtillit, hans interesser, hans behov, og jeg legger til naturen, som vi vil se senere, tvinge ham til å knytte seg mer enn noen gang til ordet; det er for øyeblikket og i miljøet hvor, gjennom henne, dørene til livet åpne $\langle a \rangle$ til sin ungdom og hans drømmer, det er i dette øyeblikket og i dette miljøet at han ville forlate det for etterligning og skrive, ubeleilig, entall og begrenset kommunikasjonsmiddel, som satte som en vegg mellom samfunnet og ham! Nei, dette er ikke kvalifisert! Det er nok å si at fransk og etter å ha lært fransken min godt på videregående skole, vil jeg glemme å bruke den og snakke den i samfunnet som jeg ble lært det for, hvor jeg fra morgen til kveld bare vil høre dette språket snakkes, og hvor jeg ble lært det, hvor jeg fra morgen til kveld bare vil høre dette språket snakkes, og hvor jeg vil bare ha forhold, lykke og en fremtid hvis jeg snakker det selv!

For hans del har din rapportør alltid sett elever komme ut og snakke fra hendene, snakke og lære mer og mer i kontakt med og i familie og samfunn. Fremgangen observerte, etter en rekke år etter at han forlot skolen, noen ganger forbløffet ham, til det punktet å få ham til å si at all hans omsorg og innsats bare hadde produsert en liten busk, hvorav familien og samfunnet hadde laget et stort tre. Jeg sier ved design familien først: for familien er nød-

vendigvis den første som kommer etter, læreren, og nødvendigvis må den bidra mye, ved sin intelligente og kjærlige omsorg, for å sikre suksessen til ordets undervisning. Det er den uunnværlige forbindelsen mellom institusjonen og samfunnet, piloten som forlater havnen for å sette i det åpne hav.

Etter min mening, og i samsvar med Mr Rssler og Mr Sawallisch, er det derfor ikke nødvendig å bekymre seg for resultatene av undervisningen i tale, som selvfølgelig gjøres under gode forhold og styrkes av miljøet der eleven bor utenfor institusjonen. Den døve, tilbake til samfunnet til talerne, vil alltid snakke , og mer og mer, som lungen tar

mer og mer luft når den kommer inn i en tettere og rikere atmosfære.

Hvis vi oppdro døvtalende for en koloni av døvstummes, åh! Da ville våre sorger helt sikkert gå tapt! For i dette miljøet ville den døvstalende personen ufeilbarlig vende tilbake til etterligning, og høre den selv ville gjøre det samme; Men så lenge vi hever døvtalende for talernes samfunn, har vi ingenting å frykte. Hvis den døvstalende personen tar mindre i samfunnet, ved å lese på leppene, enn å høre ham, tar han alltid mer, mye mer, enn døvstommen med den eneste ressursen som tegn på etterligning og skrijving; og han vil alltid ta nok til å elske og foretrekke tale, og å feste seg til den når castawayen fester seg til vraket som er igjen under hånden. Og i denne forbindelse kan jeg ikke annet enn å påpeke i forbifarten hvor riktig Mr Sawallisch er å trekke oppmerksomhet til forholdene som altfor ofte oppstår etter å ha forlatt skolen mellom døvstomme og døve-talende. Disse forholdene er en ulykke for sistnevnte, og de er pesten i vår undervisning.

Jeg har uttrykt mine reservasjoner om Mr Boselli, som er at, til hans store beklagelse og på visse punkter, din rapportør er forpliktet til å diskutere det. Jeg vil gjøre det med noen få ord.

Vår hederlige kollega bekrefter at etter å ha forlatt skolen, den døvstomme (og under dette unike navnet Mr Boselli inkluderer døvstomme og døve-talende), at døvstomme, jeg sier, vil alltid gi preferanse i deres samtale til etterligningsspråket, som er deres språk, som italienere, fransk, av engelskmennene vil snakke seg imellom, uansett hvor de er, sitt eget språk. Jeg kjenner en mann, legger Mr Boselli, et avsnitt allerede sitert, som en gang skrev Ganske riktig fransk, engelsk, tysk og spansk, og nå, på grunn av mangel på trening, kan han ikke lese uten en ordbok en linje av disse forskjellige språkene, og han er verken døv eller dum. Hvis dette skjer med en taler, hva er overraskende at døvstomme, hvis morsmål er etterligning, glemmer et språk som ikke er hans eget?

Dette er, mine herrer, alle de utdaterte ideene til skolen av metodiske tegn. Uttrykkene i seg selv er akkurat de av den berømte franske læreren som grunnla det, og likevel må vi sette en stopper for disse misforståelsene av en persons eget språk, av naturlig språk, av morsmål, som Mr Boselli sier, anvendt på etterligning i forhold til døve og rettet mot undervisning i tale!

Hva er en manns tunge? Hva heter en manns tunge? Det er den han lærte av vasken, at han snakket mest, og at han vanligvis snakker. Men dette språket er til syvende og sist og fremfor alt en gitt ting. Det er en ting ervervet av den naturlige og kombinerte funksjonen til våre organer og intelligens, det er sant, men det er ikke i seg selv en naturlig ting, det er ikke noe naturlig språk i seg selv; det er ikke noe språk som har mye mer som sin mor konvensjonen enn naturen. Det som egentlig er naturlig i tale er stemmen, og i etterligning er det gesten, deres essensielle elementer, naturlige og spontane resultat av vår organisasjons lek; men ordet i språktilstanden, etterligningen du lærer døve, med sine konvensjonelt betydningsfulle former, er kort sagt bare konvensjonelle ting. Fransk er ikke et språk, er mitt fransk, bare fordi jeg har kjøpt det og mer spesielt snakket det; italiensk er ditt språk, språk, er ditt italienerne, bare fordi du har kjøpt det og mer spesielt snakket. På samme måte er etterligning språket til døvstumme, er hans egen, døvstumme bare fordi, styrt av visse ubestridelige naturlige indikasjoner, har du lært det til ham, fordi han med deg har kjøpt det og mer spesielt brukt det. Men når jeg i stedet for etterligning lærer en døv person artikulert prøveløslatelse, veiledet også av visse naturlige indikasjoner som også er ubestridelige, dette artikulerte ordet, et naturlig resultat som en stemme av stykket av hans vokalorganer i normal tilstand, satt i verk av en naturlig kraft i fravær av en annen, ved den doble taktile og visuelle følelsen i fravær av den hørbare følelsen, hvorav denne talen, i fravær av hørsel, innser han tilstrekkelig av følelsen. Indre taktil, blir hans språk, for ham døv-qmrlant, blir hans også, og på samme måte som fransk har blitt språket til fransk, yitalsk som italiensk, og etterligning som av døvstumme. Det blir så mye hans eget, det går så dypt inn i ham, det er innlemmet og identifiserer seg så mye med organisasjonsisme og er så integrert i det fysiologiske vesen at han finner det spontant til tjeneste i alle siroser, som hver av oss finner sin egen, og til og med i drømmer.

Etterligning, lært til døvstumme i etterligningsskolene, er derfor ikke mer hans ting enn ordet, lært til døve-talende i skolene for artikulasjon, er ikke lest hans. Begge er også oppkjøpte ting, og det som er naturlig, rent, natalt, som Mr Boselli sier, i den ene, for døvstumme, eksisterer også og i de samme titlene i den andre for døvetalende. Dette, mine herrer, er en sannhet som vi ikke må slutte å gjenta så lenge vi står overfor den motsatte bekræftelsen.

Eksemplet, påkalt av Mr Boselli, av en mann som, etter å ha skrevet Ganske flytende på fransk, engelsk, tysk og spansk, hadde ankommet, på grunn av mangel på praksis, til ikke lenger å kunne lese, uten en ordbok, en linje av disse.

forskjellige språk, et eksempel påkalt til fordel for etterligning og mot tale, vender seg dermed mot den som produserer den, og blir et argument mot etterligning og til fordel for tale. Fra øyeblikket, faktisk, at etterligning og tale i samme henseender er tingen, en av de døve, den andre av de døve, og at øvelsen alene vil kunne bevare dem, er det åpenbart at i høyttalernes samfunn, hvor prøveløslatelsen kontinuerlig og praktisk brukes, og hvor etterligning og skriving sjelden er og med vanskeligheter, er det døvstummet, og ikke

døvetalende, som uunngåelig er dømt til å glemme. Denne mannen sitert av Mr Boselli, som på grunn av mangel på trening har glemt, representerer derfor nøyaktig eleven av de mimo-grafiske metodene, og ikke de av våre kunstskoler!

Til slutt har jeg æren av å fri til Kongressen, på det første spesielle spørsmålet i programmet vårt, følgende resolusjon:

1 ° "Kongressen, med tanke på at man ikke glemmer hva, etter å ha blitt godt lært, blir kontinuerlig praktisert, og at det leddede ordet, et middel til generell kommunikasjon i samfunnet, er det som døve snakker mest generelt vil ha mulighet til å bruke;

"Med tanke på den annen side at tale er, for døve som har fått den, et kommunikasjonsmiddel som naturlig og mye mer praktisk enn etterligning og skriving; basert på vitnesbyrdet om erfaringens fakta;

- Innrømmer ikke at døve, som har lært talen godt, i sine samtaler med talerne, kan gi preferanse til å etterligne og skrive over artikulert tale;

"Han erklærer tvert imot at ved nødvendighet vil de døve talende midt i talerne tale mer og mer og bedre, spesielt hvis han blir begunstiget av et passende følge;

2 ° Kongressen, avhengig av denne vurderingen at man ikke glemmer det som er godt lært, blir kontinuerlig satt i praksis: med tanke på at undervisningsfagene ikke bare må læres like godt ved artikulasjonsmetoden som ved de mimo-grafiske metodene, men enda bedre;

– Bekrefter at eleven, instruert av ordet, vil glemme disse fagene mindre enn eleven instruert av etterligning, og at han, som er mer i kontakt med samfunnet, vil ha mye flere sjanser til å beholde og muligheter til å skaffe seg. ,

ANDRE SPØRSMÅL.

Dette andre spørsmålet er formulert som følger:

– Hvor og hvordan kan unge mennesker som har vært døve få sjansen til å studere klassisk, et tegn som kan gi dem analogien eller ekvivalenten til videregående skoler som er åpne for hørselstalende mennesker? Er det i en høyere divisjon av institusjonene for døvstumme eller i en spesiell institusjon? Er det med lærerne eller med ungdomsskolelærere? »

Det ble behandlet av Mr Rssler og Mr Boselli.

Mr. Rössler sa at de elevene som, etter å ha fullført sin utdanning, ønsket å få en mer fullstendig undervisning, kunne bringes sammen i en spesiell og overlegen klasse ved institusjonen selv, hvor de kunne motta privatundervisning, enten fra lærerne, eller fra lærerne på videregående eller høyere skoler i byen. Han legger til at det er denne kombinasjonen som for tiden råder i Tyskland.

Siden denne høyere utdanningen bare kreves av et lite antall eliteelever, og denne saken forblir eksepsjonell, anser Rössler det bare som et spørsmål om individuell interesse, og som det ikke er behov for å bo på i lengden.

For Mr. Boselli skyldes grunnskoleutdanning alle de som er i stand til å dra nytte av det, og høyere utdanning til alle de som er i stand til å oppnå det, til hvilken klasse de tilhører; og hver institusjon må ha to kurs, en elementær, felles for alle studenter, fattige eller rike, mer eller mindre intelligente, og den andre overordnede, hvor man må innrømme alle studenter som har en uttalt disposisjon til større fremgang ... Men det er ganske likegyldig om dette andre kurset gjøres i samme rom der det første er gjort, eller i et eget rom. Hvis imidlertid antall elever og størrelsen på bygningen tillot det, ville han foretrekke at de to kursene ble samlet, som det fremgår av høytalernes høyskoler, noe som begeistrer emuleringen av elevene som ser noen av deres kamerater gå videre til høyere kurs. Videre legger Mr Boselli til at vi ikke trenger å bekymre oss for å lage leger, men bare menn som kan klare seg i samfunnet, og øke kunnskapen sin gjennom lesing, korrespondanse og skriftlig eller muntlig samtale.

Din rapportør er helt enig i synspunktene til Mr Rössler og Mr Boselli. Han mener, i likhet med Rössler, at elever som har fullført utdanningen sin og som ønsker å få en mer komplett utdanning, kan samles i en spesiell og overlegen klasse ved institusjonen selv, hvor de kunne få privatundervisning, enten fra egne lærere eller fra lærere på videregående skoler eller høyere skoler i byen. Han mener, i likhet med Boselli, at selv om det høyere kurset kan gjennomføres enten utenfor institusjonen eller innenfor, vil det være å foretrekke at det gjøres innenfor, som et emuleringsmiddel for elevene i det elementære kurset, så langt lokalbefolkningen tillater det.

Spørsmålet om professorer, utenlandske eller ikke-utenlandske til institusjonen, er ganske vanskelig å løse for tiden, på grunn av mangel på tilstrekkelige komparative elementer . Den utenlandske læreren vil alltid tilby studenten den dyrebare fordelene med nye fysioforomier som vil bidra til å utvikle seg i ham det så viktige fakultetet for leppelesing; men den ikke-utenlandske læreren vil alltid tilby ham den ikke mindre dyrebare av vanen med vår undervisning, hvis karakter alltid vil forbli mer eller mindre spesiell, av kunnskapen han har om sin elev, om sinnets natur og omfang, av hans evner, av hans karakter, og som han vil kunne stadig mer sikkert og bedre å oppnå intelligensen og hjertet. Jeg tror at for å løse dette problemet med full kunnskap om fakta, trenger vi spesiell erfaring og observasjoner som vi ennå ikke har.

Videre er det verdt å huske her, med Mr Rössler, at den aktuelle høyere utdanningen bare kreves av et lite antall eliteelever, og det kan legges til at generelt, og med sine penger og deres relasjoner, familiene, vanligvis rike eller velstående som denne kategorien elever tilhører, vil alltid gjøre det bra på egen hånd.

Det er også verdt å huske, sammen med Mr Boselli, at vi har mye mindre å bekymre oss for

å gjøre leger enn menn nyttige for samfunnet, og at problemet derfor ikke er av umiddelbar og primær interesse.

Følgelig har jeg æren av å fri til kongressen, på det andre spesielle spørsmålet, følgende resolusjon:

” Kongressen, med tanke på at spørsmålet ikke er av umiddelbar og primær interesse, er av den oppfatning, inntil videre informert, at det høyere kurset som er ment å gi til unge menn som døvhet har forhindret fra å forfølge klassiske studier, undervisning som kan tilby dem det samme eller tilsvarende som for videregående skoler som er åpne for hørselstallende personer, kan gjøres enten i en høyere divisjon av spesialinstitusjonen eller utenfor, enten med egne lærere eller med utenlandske lærere, forutsatt at sistnevnte tilbyr viss kunnskap og spesielle ferdigheter. »

På ulike spørsmål av M.r Arthur A. KINSEY.

Vi er langt fra de tider da en døvstum ble ansett som et vesen litt over, hvis selv han var en del av det, av den lavere klassen av dyr, uverdigg til å tiltrekke seg vår oppmerksomhet, ute av stand til å oppfatte fordelene med instruksjon og å sette pris på den guddommelige sannheten.

På sivilisasjonspunktet som vi har nådd, er det for oss et angeremne, ikke blandet med overraskelse, å se med hvilken uvitenhet oldtiden behandlet disse uheldige menneskene, i hvis interesse vi i dag er samlet i Kongressen.

Døvstumme er i stand til å skaffe seg mest, jeg tør til og med si alle talentene innen rekkevidde for de som hører, bortsett fra de som trenger en klar oppfatning og en nøyaktig analyse av lyder; og vi er så godt klar over den fysiske tilstanden til de som er døve ved fødselen, at mange av oss har vanen når vi snakker om dem, og med rette, å referere til dem som døve, ikke døvstummes.

I århundrer har det vist seg at stillhet ikke er den legitime konsekvensen av døvhet; men er det ikke å beklage at kunnskap om dette faktum så sakte har gitt disse naturlige og viktige resultatene 1 Hvem skulle ha vært utgangspunktet? og dessuten at en slik

Fødsel har så sjelden blitt praktisert på en systematisk måte av de som er ansvarlige for å søke et utdanningsmiddel.

Det er langt fra meg å okkupere dine øyeblikk ved å gjøre historien om utdannelsen til døve; jeg skal begrense meg til å snakke med deg om dens fremtidige utvikling ved den ”tyske” metoden - Men fremfor alt, la oss klasse dem som vi tar vare på, i henhold til gra-

den av deres mentale evner og deres fysiske tilstand.

Hvis du vil tillate meg, vil jeg plassere på den ene siden døve ganske enkelt, og de som er døve og som også er plaget med andre skrøpeligheter på den andre siden; i denne siste kategorien forstår jeg de som er rammet av hjernesvakhet, ufullkommen syn, ekstrem fysisk debility; og til slutt de hvis organer av stemme og artikulasjon har en ond konformasjon.

Vi foreslår å instruere første divisjon i henhold til den "tyske" metoden; den andre i henhold til "fransk" -metoden, . For tiden nekter spesialskoler i Tyskland ikke som lider av andre skrøpeligheter i tillegg til døvhets.

Alle døve har lov til å nyte fordelene med utdanning

uten hensyn til andre tilsynelatende feil. Men spørsmålet jeg stiller er dette: Må Gela fortsette?

Når tid, penger og undervisningsfakulteter er begrenset, når utformingen av spesialskoler ikke er tilstrekkelig for antall elever, ville det ikke da være klokere å undervise ved "Alle-mande" -metoden de som bare er døve, og som virkelig vil ha nytte av slik instruksjon, og ville virkelig sette det ut i praksis i samfunnet; enn å utsette de samme elevene av hensyn til dem som har andre skrøpeligheter, og som til tross for lærernes innsats og dyktighet ville ha oppnådd lite mer enn begrenset kunnskap om språket til en mager og usikker verdi? Anta imidlertid ikke at jeg kommer hit for å foreslå for deg at vi bare lærer den intelligente og dyktige døve det muntlige språket i sitt land: det er ikke min intensjon.

Vi vil akseptere både de tåpelige og de tunge og de sta; mye mer vil vi ta dem hvis tilfelle av defekt intelligens kan betraktes som håpløse, uten å tvile på at en stor andel av de samme studentene gir det "tyske" systemet muligheten til å vinne en av sine vakreste triumfer.

Barn som ikke får frukt fra denne metoden, kan utdannes på andre måter, og krever ikke så mye dyktighet fra det rammede emnet.

Jeg vil nå rette oppmerksomheten mot spørsmålet om det skal være forskjell på hvordan døvefødsel og de hvis døvhets skyldes sykdom.

Min mening, basert på erfaring, er at det ikke er noen forskjell i noen av kassene, om døvhetsen er fullstendig eller omtrent fullstendig, eller om den tilfeldige døvhetsen skjedde da barnet var ungt.

Jeg er godt klar over at mange lærere i henhold til "Française" -metoden har hevdet, og hevder fortsatt, at et helt døvt barn fra fødselen ikke kunne lære talespråk på noen måte, enn si å bruke det som det eneste middelet til å kommunisere med den hørselstalende personen: Dette er en helt feilaktig påstand, som mange av dere er godt klar over; og jeg liker å tro at du med meg vil innrømme at disse lærernes mening bare er basert på den lille oppmerksomheten de gir til hva den "tyske" metoden har produsert i mer enn hundre år

og fremdeles produserer i dag på en så bemerkelsesverdig måte. Men denne falske oppfatningen kommer fra det faktum at noen lærere, som ikke er kjent med bruken av den tyske metoden 11 "og tvunget eller rådet til å prøve å lære barn å snakke, har valgt noen halvdøve og noen semi-mute for å prøve testen. Å finne da, selv i disse tilfellene, mange vanskeligheter i deres oppgave, og liten suksess i deres arbeid, et resultat som må tilskrives deres mangel på kunnskap og deres inhabilitet, kom de til den konklusjonen at undervisning for å snakke om døve fra fødselen var umulig, mens studien allerede hadde vært så mislykket med delvis døve personer, eller med de som hadde vært i stand til å skaffe seg en viss del av språket før de hadde mistet bruken av hørselen.

Hva er den gunstigste alderen hvor døve barn kan tas opp på en skole? Det er spørsmålet som er stilt.

Dette avhenger veldig mye av barnets mening, fordi, som vi vet, alle barn er enormt forskjellige: denne forskjellen kommer mesteparten av tiden fra behandlingen og eksemplene de har mottatt hjemme. Så lenge vi har bestemt en epoke, tror jeg ikke det er lurt å begrense det for presist; det må være rom for forskjeller i temperament, grunnlov og evne. La oss si fra 6 til fi år.

Jeg har nettopp snakket om døves hjemlige liv; Jeg vil at foreldrene deres, eller foresatte, hvis de visste hvordan de skulle gjøre det, skulle kunne gjøre noe for dem ved å forberede dem til å gå på skolen.

Jeg skal derfor ta meg friheten til å foreslå for dette huset en idé, hvis hensikt ville være å få instruksjoner utarbeidet og trykt i overflod blant disse foreldrene eller vergene, slik at de kan bli veiledet i sin oppførsel mot disse fattige rammede barna. Kanskje det allerede er gjort her og der, i nærheten av en god institusjon, for eksempel, men jeg vet ikke om det er en generell skikk.

Selv om et døvt barn ikke kan tas opp på skolen før den angitte alderen, ser jeg ikke i det hele tatt hvorfor denne forberedende utdanningen ikke ville bli forsøkt på forhånd. Det må nødvendigvis gjøres fra den enkleste maniere, at vi fokuserer på å lede fakultetene for observasjon og oppmerksomhet av barnet, vant ham til å spionere på bevegelsene i ansiktet og munnen til personen som snakker til ham, og ikke prøver å få ham til å lære karakterene. Siden mange døve barn går inn på skolen som er i stand til å artikulere noen få ord av en stavelse mer eller mindre perfekt, men også siden denne evnen er ganske av en lavere rekkefølge, foretrekker jeg at foreldre ikke prøver å gi de første forestillingene om artikkelasjon, hvis de ikke selv var klar over prosedyrene som brukes i skolene; Samtidig vil jeg i hovedsak anbefale at døvemannens stemme ikke stoppes i sitt første utslipp, men heller at barnet i alle fall skal oppfordres til å bruke det naturlig og så ofte som mulig.

I denne foreløpige undervisningen vil jeg naturligvis forsvare alle tegn til de rundt barnet. Jeg ville bare tillate bevegelser

som vanligvis gjøres mot et barn som har til hensikt å peke et objekt med fingeren, gjøre en hodebevegelse og tolke følelser ved hjelp av ansiktsuttrykk.

Etter å ha henvist til tegn og bevegelser, vil jeg her vurdere deres forhold til leddet. Denne prosessen er etablert som et system i noen skoler under navnet blandet metode.

Det kan sies at teorien om denne metoden er god; men instituttene til den "tyske" metoden vet hvor sjelden og utvilsomt Talsmennene hevder å velge den beste delen av to helt inkompatible systemer og å ønske å innlemme dem i hverandre.

Men hva mener vi med det beste? Så langt som den tyske metoden 4 går "er det ganske enkelt artikuleringen som lærerne i den blandede metoden lærer ufullkomment, som en gledeskunst, som er bedre enn ingenting; Dette kombineres med et tegnspråk som blir hjulpet ved å skrive og skrive.

Vi finner at med den blandede metoden lærer studentene, som ved den 'franske' metoden, et tegnspråk, som er kunstig, som kalles vilkårlig, metodisk og konvensjon.

Jeg kan ikke si om det er noen modell som dette språket med tegn var basert på, men i konstruksjonen er det motsatt av alle språkene som er representert i dette rommet. Tegnspråk er endelig helt ukjent, bortsett fra lærere og følgere, som ved å sette pris på dette faktum lærer elevene en viss mengde språk ved å skrive og ved å stave på fingrene, slik at de dermed kan kommunisere med verden utenfor. Legg til dette at i disse skolene med den blandede metoden, blir studenten undervist i løpet av en ubetydelig del av skoledagene for å artikulere mer eller mindre forståelig noen få ord og noen få korte setninger. På samme måte som skrijving og skrijving er helt avhengig av tegnspråk, er artikulasjon (bare i høyere grad) underordnet de tre andre. Resultatet av denne blandingen er ganske enkelt dette. Siden eleven til rådighet bare har en ufullkommen og problematisk måte å kommunisere med sine kamerater og sin lærer, er det med vanskeligheter og på en smålig måte at han gjør seg forstått fra utsiden, enten at han skriver eller at han bruker det manuelle alfabetet; hans artikulasjonsmidler kan være til nytte for ham fra tid til annen, når han blir bedt om å uttale de få ufullkomne ordene til hans disposisjon. Så overrasker han, hvis han ikke plager de av sine lyttere som ikke er initiert, og dessuten gjør han en considerable skade på den "tyske metoden"; for de tenker i seg selv, at hvis det er slik døve blir lært å snakke, ville det være bedre for dem å

. - ----- • -

tie. Dessverre prøver alle som dribler i artikulasjonen, å tro at han eller hun bruker forskriftene til denne store metoden; og likevel har ikke en av dem den tilsynelatende ærligheten

til å vedta sitt navn.

La oss nå undersøke hva som utgjør den "muntlige" metoden, eller, for å bruke uttrykkene i spørreskjemaet, den "rene muntlige" metoden. , Dens prinsipper er enkle og uunngåelige. Hun sier at fremfor alt bør du betrakte ditt døve barn som om han hørte, med denne forskjellen, at ved å lære døve talte språk, må du knytte deg til hans intelligens og hans hjerne ved hjelp av øynene og ikke øret.

Selvfølgelig, for talespråk, er det ikke nødvendig å bruke enten hånden eller fingrene, men stemmens organer. Følgelig er all oppmerksomheten til lærerne i "allemande" -metoden konsentrert om disse midlene, spesielt i begynnelsen av utdanningen.

Det er langt fra meg å slite deg ut ved å beskrive prosessene for en slik undervisning for deg; Jeg vil begrense meg til å gi deg kort, men ærlig talt, noen detaljer om hva som utgjør den "muntlige" metoden, og det er som følger. All undervisning overføres ved ord som snakkes med munn og lepper; Eleven mottar ordene gjennom øynene, og svarer til gjengjeld på talespråk. Skriftlig språk følger og følger denne utdanningen på absolutt samme måte som det gjøres i en undervisningsskole; først det talte ordet, deretter dets skriftlige ekvivalent.

I skolene i den "tyske" metoden brukes hender og fingre til å håndtere med letthet en penn og en blyant som er gjort overalt ellers, og ikke å gjøre av disse tegnene og bevegelsene som knapt forstås av en person ut av 1700, gjennomsnittet av et lands befolkning. -

Røsten har blitt gitt oss av den guddommelige Skaper med en destinasjon: den må brukes; den må ikke gjøres taus av menneskets

Den naturlige måten å lære et barn som hører, er den samme absolutt som for døve, gjør, som riktig, den delen av det tapte organet som erstattes av en annen.

Fra teoriens synspunkt ville den mest naturlige og effektive måten å lære et barn sitt morsmål, være å snakke det samme språket, og ingenting mer.

Overlegenhet og suksess av den "tyske" metoden er en praktisk test for døve.

Lærerne i tegnmetoden og metoden for miste synes å tenke annerledes; for de bruker et kommunikasjonsmiddel som er en velholdt hemmelighet for alle unntatt seg selv

19

og for sine elever; noen ganger er denne hemmeligheten av en så imponerende og komplisert natur, at ofte setter konsekvensene dem til avgrunnen. For selv om vi ser på tegnmetoden som universelt fulgt, er det et faktum at når lærere og elever ved en institusjon blir satt i kontakt med de fra en annen skole, er de ofte svært vanskelige å forstå sine respektive tegn. Faktisk er det ingen fast metode som gjør lov, verken i alle skoler eller i alle land.

Opposisjonen som allerede er gjort til bruk av tegn synes for meg å gjelde med nesten lik kraft til en metode vedtatt nylig i Institutions of America, Institusjoner der skriftlig språk er representert av visse symboler i stedet for romerske tegn. Mr. Graham Bell, professor ved Boston University, USA, hvis navn har blitt kjent over hele verden siden hans oppfinnelse av telefonen, etter å ha viet en del av sin dyrebare tid til utdanning av døve, trodde at det ville lette undervisningen i tale, hvis man skulle benytte seg av den geniale og lærde metoden for synlig språk oppfunnet av sin far; men jeg protesterer mot denne innovasjonen, og jeg sier at siden oppdagelsen av undervisningskunsten for å snakke med døve fra fødselen til i dag, har ingenting gitt et resultat som ligner det som oppnås ved å ha den døve spionen, følge og etterligne bevegelsene til stemmens organer og mesterens artikulasjon.

La lærerne ikke gjøre noen feil: det er denne imitasjonen alene, og ingenting annet enn denne imitasjonen, som utvikler artikulasjonen. Når det gjelder hvordan lyder skal representeres grafisk, må dette overlates til lærerens fødsel; at denne læreren bruker fra begynnelsen slike karakterer som elevene hans må bruke for å tilegne seg den perfekte kunnskapen om språket deres, og man må ikke bli bedratt av et symbolsystem, uten å ha noe kurs i det skriftlige språket til noen sivilisert nasjon.

Symboler og tegn er tross alt bare biter av sjofel metall verdiløs, når verden som har til hensikt å teste sin kommunikative egenskap; og absolutt menneskets oppfinnsomhet virker ukontrollert når det gjelder utdanning av døve, og i noen skoler er prinsippet som ser ut til å dominere den som beveger seg bort med utholdenhet fra det naturlige.

Fra den dagen sverdets berømte abbed produserte sin metode ved å lage kunstige tegn, noe som gjorde en god del av de bemerkelsesverdige forskjellene som eksisterer i det bøyde språket, til innføringen av Whipple-alfabetet og det synlige språket i Bell, ser det ut til at veien til å utdanne døve var strødd med utallige hindringer.

Imidlertid fløt tyskernes praktiske ånd, etter å ha blitt heldigvis styrt fra prinsippet ved resonnement, aldri i sin praksis; men tvert imot visste hvordan de skulle undervise døve på en enkel og naturlig måte, noe som førte til ønsket mål.

Det ble spurt hvor mange elever som effektivt kunne undervises av den tyske metoden jeg svarer på at i løpet av det foreløpige kurset, som består i å utvikle artikulasjon og leppelesing, for å etablere et sikkert kommunikasjonsmiddel mellom master og elev. Antallet av disse bør absolutt begrenses til ti, og selv da vil det utvilsomt ta uopphørlig arbeid kombinert med aktivitet og intelligens for å oppnå tilfredsstillende resultater.

Når disse enkle kommunikasjonsmidlene nås, og studentene dyktig lanseres i oppkjøpet av idiomatisk språk, kan antall studenter som er betrodd en enkelt lærer, da øke, alltid ha omsorg for å klassifisere dem, som det er sagt.

Mot den siste utdanningsperioden kunne en lærer ha så mange elever i klassen som kunne lese leppene hans beleilig.

Om antall lyttere husker jeg at mange ganger i Tyskland så jeg klasser der 70 og til og med et større antall elever lyttet til deres øyne og utnyttet talene som ble adressert til dem, og spesielt så jeg en pastor, helt ukjent for sitt publikum, om ikke fire av hans sognebarn, holder en tale på en dag med bekreftelse og fanger oppmerksomheten til flokken hans.

Når jeg kommer til spørsmålet om hvilke lærebøker eller håndbøker som trengs, og når skal grammatikk og andre studieemner plasseres i elevenes hender, er jeg av den oppfatning at gode lærebøker er av første og absolutt nødvendighet, spesielt i dagens store institusjoner. For min personlige beretning ville det imidlertid være bedre å se læreren gjøre uten det, og gjøre undervisningen ved hjelp av bare sin egen kunnskap og minne; men dette ville bare være mulig i små skoler eller i små klasser.

Vurder nå undervisningen i grammatikk. Den første omsorgen for døvelæreren ved den "tyske" metoden er å etablere et kommunikasjonsmiddel mellom seg selv og hans elever; Dette oppnådde, han streber utrettelig for å sette dem i besittelse av talte og skriftlige språk på en gang.

Når denne oppgaven er utført effektivt, vil det da være på tide å få studenten til å nærme seg studiegrenene, for eksempel religion, geografi, naturhistorie og elementær aritmetikk. Jeg plasserer i

sist kunnskapen og reglene som omhandler bygging av språk, det vilt grammatikk; Men hvis sistnevnte aldri ble undervist på skolen, ville det ikke ha noe å si etter min mening, like mye som språket ville ha blitt lært riktig av eleven fra begynnelsen.

Kommer i forgrunnen et spørsmål som lærerne i tegnmetoden ikke vil unnlate å stille, nemlig: Når eleven har nok språk til å studere de spesielle grenene; og også å svare på det som sannsynligvis sies å ikke bli forsinket med en dag den religiøse instruksjonen, Jeg vil påpeke at språket blant snakkende mennesker gjør daglige fremskritt etter hvert som ideene våre blir mer møblert, og når vi lærer nye ord og uttrykk for å uttrykke dem. Dette skjer fra vår tidligste barndom til vi har nådd middelalderen.

Det lille barnet som kneler ved føttene til sin gode mor lytter til henne, snakker med henne og forstår en stor del av forklaringene hun gir ham om mange emner, inkludert religion.

Vel, disse fagene er ikke klassifisert, men bare forstått under en generell tittel: Språk, og det er det samme med døve gåter i henhold til den "tyske" metoden. »

En stor mengde kunnskap er innlosjert i barnets hjerne ved gradvis å følge språkmetoden, i løpet av de første tre årene av undervisningen.

I løpet av en leksjon snakker vi om et blad, en busk, en plante, en rekke blomster eller trær; gir en forklaring på hvert objekt, gjør sammenligninger; hvis vi viser plass, stjerner, sol, måne, skyer, himmel, kaller barnets oppmerksomhet til elementene, og forklare for ham at det er Gud som er skaperen av alt dette; Vi dekorerer ikke disse læresetningene

med tittelen religion, botanikk eller astronomi: vi kaller dem ganske enkelt språk.

Siden jeg refererer til studiet av grammatikk, kan jeg ikke avstå fra å bringe oppmerksomheten din et faktum verdig bemerkning; det vil seg at i landet der døves undervisning vanligvis gjøres av talespråk, har man dessverre en grammatikk som kan betraktes å være godt over omfanget av en intelligens. ordinær.

Til slutt tror jeg at den første og høyeste plikten til et institutt for døve når han ønsker å spare tid, er å sette studenten i full kommunikasjon med de hørselstalende menneskene, ved hjelp av talespråk og bøker og aviser.

Når dette vakre resultatet, det viktigste av alt, er oppnådd, la spesialstudiene få sitt gratis kurs.

At den døde eleven når han forlater skolen, kan vise valeur og perfeksjon av sin instruksjon, ved å følge, med eller uten hjelp av en kamerat som hører, en slik naturlig gren av vitenskap som hans smak fører ham til, og som tiden som er viet av ham til å lære muntlig og skriftlig språk har hindret ham i å nærme seg.

Disse bemerkningene blir adressert ikke til mine kolleger i "-Allemande"-metoden, men til de som bekjenner andre metoder, og etter min mening mye mer å være ønsket. Jeg tror også at disse bemerkningene ikke er ubrukelige, siden de minner meg om de ordene som snakkes av lederen av en nasjonal skole for døvstumme i USA som følte, sa han, "en viss mistillit til å gi et diplom om kapasitet til en ung mann som, ønsket å ta sine rekker, var ikke i stand til å konstruere på sitt eget morsmål en setning grammatisk. "

Til slutt har jeg den faste og intime overbevisning om at innsatsen som ble lagt frem på denne konferansen ikke kan unnlate å produsere et enormt gode for denne klassen av vesener som fortjener de mest ivrige sympatier i hele verden, og til hvis lidelse det er i hvis kraft og dyktighet det er hos menn å bringe effektiv lettelse.

Leser av Mr Magnat i sesjon II av 7 September.

(Se side 60 og notatet.)

Metode.

FØRSTE SPØRSMÅL.

Angi fordelene ved artikulasjonsmetoden over tegnenes og omvendt (Plasser seg fremfor alt fra undervisningens synspunkt, uten å forsømme det som er relatert til sosialt liv.)

Måtte våre kjære og ærede konferansierer tillate oss å huske her at to metoder deler undervisningen i døvstumme: tegn og artikulasjon.

Akkreditert i Frankrike av arbeidet til Abbé De l'Épée og Abbé Sicard, gjaldt tegnmetoden

over artikulasjonsmetoden som ble introdusert i dette landet, så tidlig som i 1745, av Jacob-Rodrigues Pereire og fortsatte i Tyskland av Samuel Heinicke.

Med sikte på samme mål, forfølger disse to metodene det med veier.

diametralt motsatt, og uten å benekte det gode som begge har vært i stand til å produsere, til og med spøke med å proklamere det, nøler vi ikke med å si, - vi tror vi kan demonstrere dette - at resultatene oppnådd ved hjelp av artikulasjonsmetoden er mye bedre enn de som er gitt ved tegnmetoden.

Talsmennene for etterligning bebreider ordets for å forlate, i systemets ånd, et betydelig antall døvstummer som er i stand til instruksjon, men som er maktesløse til å artikulere lyder. I sin tur bebreider talsmennene for metoden for artikulasjon de av metoden for tegn for å ekskludere, ved å nekte å gjenkjenne effektiviteten av tale, et mye større antall døvstummes fra fordelene av instruksjon.

Sannheten er, som alltid, heller ikke i noen av leirene. På begge sider overdriver vi. Ved å begrense oss til en eksklusiv metode, frarøver vi oss resultatene som vi kunne love oss selv. Dermed, ved å frigjøre seg fra fordommene som gjør artikulasjonen anses ikke å være i hovedsak nødvendig for instruksjon av døvstemme, og fra ubegrunnet frykt for at bruk av naturlige tegn ikke skader undervisning ved tale, det var ikke mulig å overbevise seg selv om at disse to faktorene er uunnværlige for konstitusjonen av et komplett utdanningssystem og å gå tilbake til Pereire-metoden, til grunnleggeren i Frankrike for utdanning av døvstemme, som i instruksjonen til sine elever brukte disse to midlene i en viss grad.

Dessverre nekter engasjert selvtillit å gjenkjenne sannheten og søke på en bredere måte suksessen forfulgt nesten uten resultat av en eksklusiv metode, og uenighet diskrediterer vitenskapen, samtidig som den lammer den. -

Det er derfor på tide å sette en stopper for misforståelsen som eksisterer mellom oss, ved å seriøst undersøke fordelene og ulempene ved de to metodene som for tiden brukes i undervisningen av døvstummes.

Og først, la oss se innvendingene reist ved metoden for artikulasjon.

Første innvending. — Undervisningen i døvstummet gjennom tale innebærer for store utgifter ved at det krever, for samme antall elever, et mye større undervisningspersonale enn det som praktiseres i henhold til tegnmetoden.

For ikke å måtte gjenta oss selv, ber vi våre kjære konferansierer om å referere til det vi har sagt om det fjerde spørsmålet i programmet: Hva er varigheten av studiene av en døvstummens han blir instruert av metoden for artikulasjon eller i henhold til Tegn? og det sjette spørsmålet: Hva er antall elever som en bekjenner kan undervise ved hjelp av artikulasjonsmetoden eller ved tegn?

Andre innvending. — Bare døvstumme som har hørt det, er i stand til å nyte undervisningen gjennom tale.

Vi har allerede besvart denne innvendingen når vi har behandlet følgende to spørsmål, som vi henviser våre kjære og ærede konferansierer til: I hvilke fysiske og intellektuelle forhold må en døvdemping bli funnet å motta en god instruksjon og for å oppnå en forståelig uttale? Er det nødvendig å skille elever som er døve fra fødselen og de hvis døvhet skyldes sykdom?

Tredje innvending. — Døves tale er kunstig og mekanistisk; den er uttrykksløs og livløs.

Måtte våre kjære motstandere tillate oss å spørre dem, om det er deres erfaring alene som må være autoritativ her, og hvilket bevis de gir til støtte for sin påstand.

Når det gjelder oss, motsetter vi oss å fortelle dem daglige og konstante fakta, som alene er nok til å demonstrere at døvstumme ord er like naturlige som hørselstale. Er det faktisk ikke resultatet av organenes naturlige lek som kan produsere det? Hvem kan argumentere for at tale, for høringen og døvstummet, ikke først og fremst er imitativ og praktisk, og at begge ikke skal lære det i samme grad?

Hvorvidt talen til den ene er et resultat av auditive inntrykk og den andre er et resultat av visuelle inntrykk, er det ikke mindre sant at de er et produkt av naturlige krefter regissert av menneskelig geni.

Utvilsomt krever utviklingen av tale i døvstummet stor innsats, mye tid, lange studier og utholdende og omhyggelige observasjoner, mens hørselspersonen lett, raskt og spontant, ser ut til å tilpasse språket i sitt land. Men hva beviser dette mot vår påstand? Absolutt ingenting. Av det faktum at jernbanetog i dag fører passasjerer til deres fjerne destinasjon i hvilke timer, hvilke av oss vil konkludere med at ved å ta en rutevogn kan man ikke reise store avstander, og at man ikke vil nå målet om ens reise?

Som vi kan se, er hastigheten på et jernbanetog, i møte med langsomheten til en rutevogn, bare en forskjell i tid, som i mange tilfeller er av stor betydning, men som i saken vi er bekymret for, ikke medfører noen uheldige konsekvenser. Faktisk når døve før eller senere målet med sin reise: vi mener at døve endelig passer ordet og identifiserer seg så mye med det, at han bruker det like lett, like spontant, like uimotståelig som hørselstale.

Oh! ikke benekte det, kjære og ærede kolleger, tilhengere av tegnopplæring

, for du vil tvinge oss til å ta opp spørsmål til deg, som du kanskje ikke kan svare på.

Vil du utfordre døvstumme muligheten for å identifisere i hans sinn både det talte uttrykket og det skriftlige uttrykket av en idé med selve ideen? Det kan du ikke. Du vet godt at skrijving ikke kan være for døvstumme noe annet enn en kunstig måte som han kommuniserer sine tanker til oss. Så fortell oss hvorfor døvstummet ville snakke med mindre letthet

enn han kan skrive?

Fjerde innvending. ☞— Tale, i stedet for å tjene som grunnlag for å undervise i døvstum, bør bare betraktes som et supplement til hans instruksjon.

Hva betyr det?

Hvordan vil du i utdanningen av døvstumme vi skal gjøre ordet til komplement av skriving? For noe tull! Og hvorfor skulle ikke den hørselstalende personen gå på skolen for å lære å glemme å snakke, for bedre å lære å skrive og kjenne språket sitt?

Måtte skriving hjelpe oss å undervise det døvstummede morsmålet, vi hører det talte språket; la det være for ham, når det gjelder hørselstale, det uunnværlige komplementet som gjør at de kan overføre ordrer eller ønsker langt unna; å notere sine tanker i frykt for å glemme dem, vi innrømmer det. Men med tanke på ordet som komplement av skriving, er det mulig? Du kan se at du vil at vi skal sette vognen foran hesten, og at vi ikke kan godta forslaget ditt.

La oss fortelle deg, kjære og ærede konferansierer, at du for lenge har brukt relativt betydelige summer på denne onde, i alle fall defekt, tilleggsutdanning, som du gir for sent til døvstummen som som et resultat aldri bruker det, fordi det ikke letter på noen måte hans forhold til hørselstalen. La oss også tenke med deg at i disse forholdene vender den døde dempede ufeilbarlig tilbake til den lengste, men sikreste, overføringsmodusen til hans tanke: skriving.

Fortell oss da hvilket annet vitne enn din fiasko som kan stige med mer autoritet og mer kraft mot ordets undervisning når du praktiserer det!

Femte innvending. — Døvstummet kan bare lese små setninger på hans herres lepper.

Presenterer våre kjære motstandere oss denne innvendingen ved å dra nytte av opplevelsen de ville ha tilegnet seg i denne delen av undervisningen ved tale: leppelesing? Vi snakker serielt. La dem fortelle oss hvor, når og hvordan de anvendte seg til å undervise i døvstum leppelesing. Videre, for dem, er undervisningen i tale bare en teoretisk og mekanisk undervisning som ikke skal brukes av studenten. Så hva er poenget med å få ham til å skille ordet på leppene til samtalepartnerne sine? I dette har de hundre ganger rett. Hvorfor skulle de kaste bort dyrebar tid som de kan bruke andre steder. Og faktisk, under forholdene der de har plassert seg selv, til tross for deres innsats, deres iver og deres hengivenhet, vil de kanskje bare lykkes i å gjøre døvstumme til en papegøye som gjentar setninger som han ville ha lært utenat. Sikkert, disse anstrengelsene, iver og dedikasjon er ikke nok til å gjøre ham kjent med leppelesing.

Det er for åpenbart for oss å prøve å demonstrere at døvstummet ikke vil kunne se tale som det vanlige barnet, hvis han ikke er i forhold som tillater ham å utøve øyet, like mye som hørselspersonen utøver øret. For dette formål er det nødvendig at tale er den eneste

formen som aksepteres i alle relasjoner som døvstumme opprettholder med hørselstalen og at disse muntlige relasjonene finner sted hele dagen. Dermed kan døvstumme å kunne, som han ønsker, navngi objektene og høre (se) navnene på objektene, hvorfor skulle mesteren bruke tegnene til å utpeke dem til ham? Så snart han vet betydningen av et visst antall ord (substantiver og adjektiver), hvorfor, ved hjelp av disse ordene, og av seg selv, ville han ikke uttrykke sine tanker muntlig når de hører det? Og hvilken bruk ville det være for læreren å henvende seg til eleven ved hjelp av tegnene, sistnevnte kunne snakke og lese ordet på leppene? Når studiet av verbet kommer, hvorfor skulle vi bruke tegnspråk? Har vi ikke handlingen? Og hva er ulempen med å følge opp en handling av uttalt uttrykk som tjener til å gjøre det kjent? Og hvorfor skulle vi ikke bruke det talte uttrykket, i stedet for det skriftlige eller etterlignende uttrykket, for å minne eleven om en handling som ville ha blitt gjort foran øynene hans?

La våre motstandere gjøre leppelesing med elevene sine, som vi gjorde med våre, det vil si fra morgen til natt, så snart de kommer inn på skolen, og de vil ikke lenger si at døvstummet bare kan lese små setninger på hans herres lepper. De vil ikke lenger tilskrive oss sin unsuccess, som bare skyldes de dårlige forholdene der undervisningen i tale utføres i deres institusjoner.

Videre, ved å besøke institusjonene der artikulasjonsmetoden praktiseres, er den åpen for våre motstandere for å sikre seg selv hvis undervisningen blir gitt der ellers enn man ville gjort det ved å henvende seg til hørselstalende mennesker. Dette er hva flere av dem allerede har funnet. Vi ville være glade hvis de ville gjøre sine inntrykk og også deres innvendinger kjent på Milano-kongressen.

Sjette innvending. — Tale har den uunngåelige effekten av å utsette utviklingen av intellektuelle fakulteter, bremse handelen med ideer og følelser og ikke gjøre døvdempingen kjent med ordene og svingene i det nasjonale språket. Som et resultat kan graden av kultur av hans fakulteter og summen av hans kunnskap oppsummeres i en rekke formler som passer inn i den vanlige samtalen.

Vi kan ikke akseptere at våre motstandere ikke er oppriktige når det gjelder å komme med denne siste innvendingen; vi kan ikke tvile på at de ikke tror de er i sannheten. Men så, i nærvær av fakta, er vi også forpliktet til å erkjenne at de ignorerer undervisningen av døvstummet ved tale, og at deres takknemlighet følgelig har liten verdi.

Ignorerer undervisningen av døvstumme, som det praktiseres i henhold til metoden for artikulasjon, er det mulig? Hvem skal bli gjort til å tro - og med hvilke intensjoner - at utdanningen av døvstummen ved tale krever utelukkelse av alle tegn? Det kan ikke glemmes at i 1878, på den internasjonale kongressen i Paris, sluttet ikke tilhengerne av artikulasjonsmetoden å bekrefte at de benyttet seg av naturlige tegn i perioden da det er helt umulig å dispensere med dem, og at det derfor var nødvendig å bruke en slags tegnord og ordskiltordbok, inntil dagen da barnet med begge ordforrådene må benytte seg av bare ett av de

to språkene, det vil si tale.

Dermed, ved å lære å snakke, nyter våre studenter, så lenge det er nødvendig, fordelene som tilskrives tegn i utviklingen av intelligens og i handel med ideer og følelser. Men fra det faktum at vi ikke aksepterer bruk av tegn gjennom hele utdanningen av døvstumme, konkluderer våre motstandere med at våre elever ikke kan bli kjent med ordene og plagen i det nasjonale språket; for de sier, uten hjelp av tegn, er døvstummet ofte utsatt for å se med ord bare samlinger av bokstaver, husker ingenting for sinnet hans.

For at dette skal være slik, ville det være nødvendig for døvstummet å glemme hver dag hva han ville ha fått dagen før, og at de skriftlige eller parlée uttrykkene, sammenlignet med etterligningsuttrykkene, forsvinner fra hans sinn når de produseres.

Heldigvis er dette ikke tilfelle: det er ikke minnet som mangler i ham. Vi skynder oss derfor å fjerne fra vår undervisning skiltet som tjener til å representere en ide, så snart eleven har uttrykk for denne ideen; for vi er blant dem som bekrefter at, for å lære et språk godt, når man har sine viktigste elementer. Vi må hele tiden, til utelukkelse av alle andre, ansette henne i våre relasjoner og leve blant dem som snakker det.

Vi ønsker ikke å se ut som den læreren som for eksempel for bedre å lære fransk til sine studenter, vanligvis ville snakke med dem på tysk, under påskudd av at de kjenner dette siste språket veldig bra. Ærlig talt, hva ville noen synes om oss 1 Kan vi bli tatt for seriøse mennesker? Vi tør ikke håpe det. Vel, dette er hva våre motstandere tør å foreslå for oss: — "Få elevene dine til å oppsummere, de gir oss råd, på det skriftlige eller talte nasjonale språket, fakta eller funn som du har utsatt for dem på etterligningsspråket. Dette er den eneste måten å få dem til å virkelig tilegne seg et stort antall kunnskaper og utvikle harmonisk alle sine fakulteter. "

Det er ikke vårt syn. Tegnspråk er, som tale, et konvensjonelt språk, men som mangler en viktig kvalitet, \s.presisjon, bekrefter vi at det ikke kunne vekke ideen bedre enn tale. Hvis faktisk ingen bestrider at et kjent uttrykk, skrevet, talt eller etterligner, vekker i oss ideen om at det må minne vårt sinn, hvem kan hevde at et etterligningsuttrykk som ikke er kjent eller ignorert av studenten, vil vekke i ham ideen som relaterer seg til det? Er det nødvendig å demonstrere at for å kunne bruke den, må døvstummet lære både uttrykket for etterligning og det talte eller skriftlige uttrykket for en idé han har fått?

Mr. Léon Vaïsse, æresforskerdirektør for National Institution for the Deaf and Dumb i Paris, har lenge lært oss at han ikke deler måten å se våre kjære kolleger på. "Alle ting er like," sier han, "og uansett hvor dårligere døvstumme stopper i praksisen med uttale, hvis han ikke snakker sitt språk så vel som den personen som hører, vil han skrive det bedre enn døvstummet som forblir fremmed for kunnskapen om artikulert tale. ,

Men vi kan ikke stoppe med å verdsette folk som på noen måter kan betraktes som både dommere og partier i denne saken. Det er bra, tror vi, at uinteresserte, lojale og kompe-

tente mennesker forteller oss suksessene vi hevder å oppnå ved bruk av etterligningsspråk. Her er hva Mr. Maxime Du Camp forteller oss om resultatene han har sett ved Den nasjonale institusjonen i Paris, modellskolen, der tegnspråk uten tvil må praktiseres i all sin perfeksjon (1) (2).

Vi vil ikke følge med våre refleksjoner dette dystre bildet av

(1) Revy des Deux Mondes, tome civ, 1. Paris.

(2) Mr. Du Camps' få linjer mangler, som allerede er gitt som fotnote på side 61-62.

undervisningen av døvstumme ved hjelp av tegnmetoden. Hvorfor laste den med enda mørkere farger? Dette er ikke nødvendig. I alle fall er det grunn til å frykte at professorene i denne viktige institusjonen vil anta at vi adresserer dem personlig. Dette er nettopp det vi ønsker å unngå, fordi vi vet at det ikke er for dem at de triste resultatene rapportert av monsieur Maxime Du Camp forfaller.

Videre er vi ekstremt ivrige etter å motsette oss vurderingene fra den fremtredende franske forfatteren om undervisningen gitt til Nasjonalinstitusjonen i Paris, refleksjonene provosert av en liten skole av døvstummene, hvor artikulasjon praktiseres. Disse refleksjonene er av Mr. Eugène Manuel, generalinspektør ved universitetet, medlem av Det overordnede rådet for offentlig undervisning.

«På denne skolen skrev han i fjor, i et partikkelbrev som ble kommunisert til oss: «Jeg tilbrakte dagen før i går en travel morgen. Jeg deltok på en rekke leksjoner der jeg deltok selv. Jeg kan ikke fortelle deg med hvilken lidenskapelig interesse jeg fulgte de forskjellige øvelsene og hvor bemerkelsesverdig resultatene virket for meg. Jeg var allerede kjent med å lese nøye forskjellige bøker med resultatene oppnådd ved den såkalte artikulasjonsmetoden. Men ingenting slår den direkte opplevelsen, og jeg innrømmer at det overgikk forventningene mine ... Jeg foreslår å diskutere dette problemet med generalinspektørkomiteen og til og med ministeren for offentlig undervisning.... Jeg vil ikke forsømme noe å kalle på denne vakre institusjonen, på tjenestene den kan gi til generell utdanning, på dets metoder og suksesser, universitetets oppmerksomhet på jakt etter nyttige prosesser.

” Å vurdere et slikt hus som et hospice er en entall anomali. Å forlate det utenfor den offentlige undervisningsministerens handling og dens kontroll er å frata ham et førsteklasses pedagogisk arbeid. , Er ikke disse to fakta, hvilke to av de mest distingué menn, hvis kompetanse ikke kan stilles spørsmålstegn ved, gjort kjent for oss, bedre enn all resonnementet, for å overbevise oss fullt ut om at innvendingene fra våre motstandere ikke kan opprettholdes?

Således, langt fra å begrense ordforrådet og oppfatningene av døvstumme, hjelper metoden for artikulasjon læreren til å vokse og utvikle dem, og sistnevnte, langt fra å være

fornøyd med et minimum av kunnskap, kan ved å bruke denne metoden, følg med elevene sine alle deler av skoleprogrammet.

La oss, kjære og ærede konferansierer, samle to studieplaner nedenfor for å fullføre vårt arbeid med denne viktige delen av vårt program om metoder.

FØRSTE ÅRET.

Navnene på hovedobjektene. — Vanlige adjektiver. — Noen verb. — Etterligne språk.

ANDRE ÅR

Antall konsepter øker. — Deling av tid og rom. — Navn på instrumenter i ulike bransjer. — Adjektiver. — Konjugering av verb. — Grammatiske øvelser. — Aritmetikk. — Første operasjoner i beregningen. — Hellig historie - Mimique språk.

TREDJE ÅR.

Utvikling av avtalte forestillinger. — Substantiver knyttet til næringer. — Navn på valutaer osv.— Begrepene geografi og landbruk. — Grammatiske øvelser. — Konjunktive og prepositive locutions. — Spørreskjemaer. — Aritmetikk. — Multiplikasjon, divisjon. — Hellig historie. — Etterligne øvelser.

FJERDE ÅR.

Substantiver som angir anheng, laster og dyder, etc. — Grammatikkøvelser. — Aritmetikk – metrisk system og brøker. — Hellig historie. - Studium av det gamle og det nye testamente. — Etterligne øvelser.

FEMTE ÅR.

Øvelser på form av samtale og korrespondanse. — Frankrikes historie. — Hovedfakta. — Geografi. — Territorielle divisjoner i Frankrike. — Aritmetikk. — Problemene varierte. — Hellig historie. - Det nye testamente. — Stadig mer komplekse etterligningsspråkøvelser.

FJERDE ÅR.

Studie av grammatikk (studenten som vet hvordan man snakker).— Videreføring av muntlige og skriftlige øvinger. — Anvendelses- og oppfinnelsesøvinger. — Frankrikes historie. — Gallia og gallerne. — Geografi. — -Forestillinger om kosmografi. — Festene som hele kloden vår er sammensatt av. — Aritmetikk. — Desimalbrøker og det metriske systemet. — Problemer. — Religiøs utdanning. — Leser høyt. - Kalligrafi. — Tegning.

FEMTE ÅR.

Grammatikk – Hovedforslag og underordnede. — Verbet. — Ulike typer verb. — Tid og modus. — Emner og komplement. — Fullføringssted i setningen. — Tegnsetting. — Søk- nadsøvinger. — Beskrivelser. - Fortellinger. — Samtaler. — Korrespondanse. — Skrive san- ger.— History of France.— The Vikingian Carlo Empire. — Dekadensen til carlovingianerne. — Geografi. — Hovedbetingelser for fysisk geografi. — Konfigurasjon og omfang av konti- nenter. — Aritmetikk. — Vanlige fraksjoner. — Drift av vanlig gyting. — Problemer - kom- binert på de ulike arter av tall. — Regler på tre. — Leser høyt. - Kalligrafi. — Tegning.

SJETTE ÅRET.

Øvelsene året før. — Til korrespondanseøvelsene legger vi til øvelser av fortelling og beskri- velse. — Histoire de France. — Hovedfakta. — Geografi. — Den eksperimentelle etterlig- ningen fortsetter.

SYVENDE ÅR.

I tillegg til det forrige arbeidet er det også en rapport om avlesninger. — Verdens historie og generelle geografi. — Historiske forestillinger om den store franske literati og oppfinne- re. — Aritmetikk. — Regler av tre og interesse. — Hellig historie. - Sammendrag av evange- liene.

SJETTE ÅRET.

Grammatikk. — Videreføring av tidligere regnskapsår. — Hyppige komposisjoner (for- tellinger, de-scriptions, kjente bokstaver og affærer, etc.). — Tilbakeføring av forslag. — Endringer som de kan gjennomgå fra ulike synspunkter på antall, kjønn, persone, tid osv. — Øvelser på homonymer. — Samtaler om naturvitenskapene. — Diverse næringer. — Frankrikes historie. — Capetians (987 til 1328). — Geografi. — Seinens avskjed. — Frank- rikes fysiske geografi; Frankrikes politiske og administrative geografi. — Aritmetikk. — Ra- batt- og firmaregler. — Generell revisjon av det metriske systemet. — Målinger av overflater og terninger. — Leser høyt. - Kalligrafi. — Tegning.

SYVENDE ÅR.

Grammatikk. — Videreføring av tidligere regnskapsår. — Syntaks for substantivet, artikkel- len, adjektivet og pronomenet. — Stil øvelser. — Samtaler og avlesninger om natur- og fysikk. - Homonymer. — Frankrikes historie. — Valois frem til Italias kriger (1328 til 1494). Valois og Bourbons (1494 til 1598). — Geografi — Fysisk og politisk geografi i Europa: be- folkninger, religioner, regjeringer, klima

naturlige produksjoner, industri, handel, byer og bemerkelsesverdige steder. — Aritmetikk. — En raisonstudie av aritmetikk. — Øvelser lånt fra vanlige spørsmål som statlig husleie, aksjer og industrielle forpliktelser. Regler for samfunnet, blanding og legering. — Leser høyt. - Kalligrafi. — Tegning.

ÅTTENDE ÅR.

Grammatikk. — Syntaxe av verbet, nåværende partisipp, tidligere partisipp, adverb, preposisjon, konjunksjon og interjeksjon. Søknads- og stiløvelser. Samtaler og avlesninger om natur- og fysikk. Kjemiske fenomener. Diverse næringer. — Frankrikes historie. — Bourbons (1598 til 1789). Revolusjonen (1789 til 1848). — Geografi. — Generell geografi av kontinenter. — Aritmetikk. — Generell gjennomgang. — Regnskapsøvelser: tåke, avis og økonomi. Handelskorrespondanse. — Leser høyt. - Calligra2>han. — Dessin.

Selv om den virkelige måten å foreslå refleksjoner til leseren er å gjøre det selv, foretrekker vi å være stille, for å overlate til våre kjære kolleger all fordel de kan få av sammenligningen av disse to studieplanene.

Etter å ha gjennomgått ulempene som vi trodde kunne tilskrives metoden for artikulasjon, må vi, tror vi, indikere fordelene ved denne metoden over tegnene. Det er det vi skal gjøre med noen få ord.

Fordeler med artikulasjonsmetoden.

1° * Den eneste måten å returnere døvstummet til samfunnet på, er å lære dem å høre øynene sine og uttrykke seg muntlig, ” sa abbé de l’Epée. Og, faktisk, er ikke ordet språket til alle, av de lærde som av den uvitende, av mesteren som arbeideren, av de rike som av de fattige? •

2° Ordet tjener ikke bare til å uttrykke vår tanke, det tjener fremfor alt til å danne det; uten det ville en hel rekkefølge av ideer unnsnippe oss, og vi kan si at det moralske livet ville forbli ufullstendig og lemlestet. Det letter oppkjøpet av abstrakte ideer. Ingen kan hevde at det ikke er den uunnværlige tilstanden for utviklingen av intelligens.

3° ” Man må ta hensyn til, sier M. Claveau, fordelene som gir den døvstummede arbeideren besittelsen, selv ufullstendig restaurert, av ordets gave, fordi han i en rekke anledninger må være enig enten med sjefen sin eller med følgesvenner av workshop, eller med klienter i huset han jobber for, under omstendigheter der bruken av det skriftlige språket ville være for lang eller vanskelig. Det kan sies rettferdig at for ham tilsvarer den oppkjøpte evnen til å bruke muntlig kommunikasjon en ekstra profesjonell ferdighet. ”

4° Døvstummet som undervises av ordet, tilsvarer selv med per

Hvis flere ord eller nesten alle ordene i et brev er skrevet på en uregelmessig måte, kan han ikke bare rette stavfeil, men også, før korreksjon, forstå nøyaktig innholdet i brevet.

5° Ved ordet får døvstumme ikke bare en større mengde kunnskap enn ved tegn, men samtidig passer han dem bedre.

6° Fra hygieniske synspunkt endrer tale, ved å multiplisere lungenes åndedrettsbevegelser, betydelig helsen til døvstumme. Det har faktisk blitt anerkjent at lungene, ved ikke å oppfylle sin naturlige lek, gradvis faller inn i en patologisk tilstand som predisponerer døvstumme til laryngeal eller lungefeksi.

7° Leppeavlesning er av stor betydning for døvstumme. Faktisk kan dens overlegenhet over etterligning ikke bestrides, siden døvstum gjennom det virkelig blir satt i kommunikasjon med hørselstale, som ikke alltid har tid, verken midler eller tålmodighet til å opprettholde en samtale, blyant eller penn i hånden. I tillegg, gjennom leppelesing, når døvstummet ikke bare for å bevilge uttrykkene til de rundt seg, men han tilegner seg, som hørselstalende, en stor mengde kunnskap og perfektionerer seg selv i kunsten å snakke.

8° Det talte uttrykket som har uendelig mer presisjon enn etterligningsuttrykket er ved dette veldig det sikreste, som den kraftigste av alle midler som brukes i utdanningen av døvstumme.

9° Mens døvstumme instruert av ordet innser at han har blitt lik hørselstale, tvert imot, den som har blitt undervist av etterligning og ved å skrive føler at han er og forblir i en dår-

ligere tilstand; da er han ulykkelig, Han lider av det han har å leve, isolert sett, selv midt i samfunnet. Han kommer til å angre på dette ordet som vi ikke ønsket, eller at vi ikke visste hvordan vi skulle lære ham.

10° Tale, selv for døvstumme, er den mest spontane, den raskeste, den sikreste og mest komplette uttrykk for tanke.

Han” Døvstumme er på en eller annen måte humanisert, la oss få dette uttrykket, ved ordet. Faktisk har det blitt lagt merke til at hun foredler hele sitt vesen ved å gi ansiktet et roligere, mer rolig uttrykk og ved å temperere de forstyrrede bevegelsene i armer og hender, så stygg noen ganger og så lite laget for å tiltrekke seg sympatien selv for menneskene som bor sammen med ham.

12° Til slutt, hvem er det for oss som ikke har lagt merke til hvor trassig og utsatt døvstummet som er reist ved tegnmetoden er? Volontiers han mistenker at han blir snakket om ondskap eller spottet. Så han drømmer bare om hevn, og mens han venter på øyeblikket da han kan være med på det, finner han veien, i hvert øyeblikk, for å vitne for sin dårlige humeur. Vel, det er her at overlegenhet av metoden for artikulasjon over tegnene er avgjørende manifestert; for ved tale- og leppelesing kan døvstumme fastslås gjenstanden for samtalene som foregår i hans nærvær, og dermed unngå for sine kjære og for seg selv, et smertefullt liv og ubehagelig, om ikke farlig, forhold.

Dermed føles den gunstige innflytelsen av tale ikke bare i oppkjøpet av ideer, i det nasjonale språket og i det praktiske liv, men fremfor alt i det moralske livet til personer som lider av døvhet. Riktignok er dette sanne adelstitler som vi ikke kan gjenkjenne på etterligningsspråket eller skriftlig.

andre kommunikasjonsmidler, samtidig som det øker, og som et stoff og som en form, dets intellektuelle og moralske nivå;

- m) Til slutt består den peremptory avgjørende fordelene av artikulasjonsmetoden over tegnenes verdi i det praktiske livet, som vi hever døvstumme, og i dens siviliserende kraft i den første orden. Men denne fordelene er ekte og ubestridelig bare hvis språket til døvstumme blir ganske forståelig og vanlig; Og for å oppnå dette resultatet må allerede den første begynnelsen av undervisningen være basert på intuisjon (Anschauung) og det talte ordet og uttrykket. Deretter, stiger høyere og høyere i abstraksjonsverdenen, må studenten endelig kunne fritt uttrykke sine ideer og tanker. Men formålet med vår undervisning, slik det er spesifisert, kan bare oppnås med barn som er passende begavet og fri for idiotisme, i hvilken grad det måtte være.

2. Den rene muntlige metoden består i det faktum at det talte ordet, og ikke gesten, tjener som utgangspunkt for undervisning, slik at det leddede ordet og setningen fra begynnelsen blir tett og uløselig til handlingen å tenke, og at de blir, for døvstumme, den eneste måten å kommunisere til hans følge hans følelser, hans besoins og hans følelser.

Ved å gjøre det, husker inntrykkene som produseres på barnet alltid i ham formene til det talte språket; og dette og fakultetet for tenkning ved å utvikle seg sammen, og utfylle hverandre, ender opp med å danne bare en organisk helhet, som det er for barnet som hører. Det talte språket er grunnlaget for all enseignement, det skriftlige språket, som en synlig form, går ved sin side i ydmyk og fyldig tjener.

3. De naturlige tegnene er bevegelsene i ansikt, hode, armer og hele kroppen som ufrivillig følger våre refleksjoner og ord, spesielt i øyeblikk av spontane og dype inntrykk; eller de er analoge bevegelser som brukes av døvstumme for å kommunisere sine intime følelser til oss, eller for å fortelle oss hva han så eller følte. Naturlige bevegelser har denne egenskapen at hele verden forstår dem uten kommentar; alle andre tegn er konvensjonelle eller kunstige, og de må læres ved studier.

4. Den mest naturlige og effektive måten som døvstumme raskt vil tilegne seg kunnskap om det vanlige språket er:

a) Konkordansen (Uebereinstbmung) mellom øvelsene i det talte og skriftlige språket og selve undervisningen;

b) Den konstante og graderte utøvelsen av flest ord og forslag

- 309 —

vanlig, alltid tilbake og dermed danner den smale sirkelen av daglig samtale;

c) Utviklingen av disse skjemaene ervervet gjennom en kontinuerlig talepraksis, tilrettelagt av de pågående forholdene til våre barn med de forskjellige menneskene i deres bekjentskap, enten inn eller ut av huset;

d) Samtaleøvelser, kopier, rapporter, verbale eller skriftlige reproduksjoner av en liten hendelse fortalt eller kommet foran barnets øyne, eller beskrivelsen av et objekt presentert, enten i naturen eller i bildet: i et ord, de praktiske øvelsene for konstruksjon og stil i alle former.

Så snart barnet har blitt kjent med noen uttrykk, må han bli pålagt å bruke dem umiddelbart i sitt forhold til de rundt seg. Familieintervjuer skal organiseres med de svært unge elevene, og i de øvre klassene må alle leksjoner ha en tendens til å berike uttrykkene og generalisere bruken av ordet. I tillegg til sine kjente bekjente, må barna lese mye, enten fakta lånt fra den lokale krøniken eller annonser og publikasjoner som kan interessere dem. Disse nyhetselementene produseres verbalt og skriftlig av våre barn, som dermed blir mer og mer kjent med alles måte å snakke på.

Leseboken må inneholde utvalgte stykker av alle slag, fortellinger, beskrivelser, dialoger, vennskapsbrev, forretningsbrev, etc., for å gjøre barnet oppmerksom på språket som er spesifikt for hvert av disse forskjellige litterære produktene.

En vanlig og uteksaminert tur i alle disse øvelsene er av stor nødvendighet, hvis vi ønsker å oppnå målet vi setter oss. Det er ikke nødvendig for noen verbal øvelse å bli gjort skriftlig; men det er viktig at hvert barn har sitt ordforråd å skrive ned, som han går sammen, hvert nytt ord og hver ny form han møter. Disse nye svingene krever forklaringer om, de kan ta plassen til grammatikktimer, som blir veldig lønnsomme og nyttige bare i tredje og siste grad av vår undervisning.

Grammatikk er ikke mer å bli introdusert i undervisningen av den første graden av våre institusjoner, enn vi anbefaler det til den offentlige skolen for barn fra 7 til 8 år. Selv i andre grad kan det knapt være noe spørsmål om det, fordi det aldri vil være grammatikken som vil gi døve vanen og praksisen med tale. Vi trener med ham de forskjellige grammatiske formene når og når vi føler behov. Reglene i avtalen, adjektivet, declensjonen av verbet og syntaksen studeres, litt etter litt, utenfor boken, og oppsummeres,

i øvre divisjon, i et tillegg knyttet til leseboken. Der vil studenten finne samlet og kondensert de generelle prinsippene utover skriftlig språk som han allerede kjenner, dessuten, ved praksis. Dette tillegget, som vil bli nøye studert, vil fylle ut eventuelle hull som kan ha sneket seg inn i vår undervisning, og det vil alltid tjene som en trofast dirigent for eleven, når han ikke lenger vil ha den hengivne læreren ved siden av seg, klar til å hjelpe ham på et øyeblikk. Hensikten med å undervise grammatikk er derfor i hovedsak praktisk; Vi er ikke interessert i teoretisk vitenskap, og vi legger den til side for studentene våre som mer pinlig enn nyttig bagasje.

6. Her er bøkene eller håndbøkene som vi legger i elevens hender. For artikulasjonskurset har vi vår samling av vignetter (1) som vi klipper ut og limer inn ved siden av navnet som er skrevet i barnets notatbok. Deretter kommer leseboken (2) i andre grad, som også er i hendene på alle studenter, og som fullføres av et høyere kurs (3), som inneholder materialer rik og variert nok til å møte alle behov. For den øvre divisjonen anbefaler vi også en aritmetisk manual.

Mr Treibels ord på spørsmål 2. (")

Flertall av monsieur! Jeg må først og fremst si at for meg er det nesten en unødvendig innsats å ønske å bestemme nøyaktig grensene som skiller kunstige tegn fra naturlige. Alle har sin egen måte å se på det, og derfor vil svarene også være forskjellige, som vi har lært av tidligere talere, som i noen henseender alle har like rett. I sannhet ville det beste være hvis denne evige tvisten om naturlige tegn og kunstige bevegelser ble satt på plass.

(1) RsstER, Bilderhogen.

(2) ROSSLEB, Erstes Lese-und'Sprachbuch.

(3) ROSSLER, HILL, VATTER OG ANDRE.

(4) M. Treibel, direktør for Berlin-institusjonen, sendte meg for sent talene han sa til

kongressen, slik at de kunne settes på plass i stedet for prøveløslatelsene som stenograferne samlet inn fra leppene hans. Derfor oversetter jeg disse og noen andre (se side 108) ved å legge dem til her i tillegget, som verdig, etter min mening, av en spesiell bemerkning.

Redaktøren. til side for alltid (1); i Tyskland har disse tvistene forårsaket nok skade, så lenge lærerne i døvstumme som av en eller annen grunn ikke kan gjøre et godt ansikt av en artikulasjonsmetode, kaller alle naturlige tegn det mulige og det umulige; slik at til slutt, For å høre dem, forblir det kunstige tegn bare de såkalte metodisk bevegelsene.

Hvis man ønsket å vurdere ideen om naturlige tegn objektivt, også inkludert visse tegn og kanskje vurdere dem som kvalifiserte hjelpemidler for undervisning i skoler for døvstumme, ville det være vanskelig å oppnå et tilfredsstillende resultat. Vi bør snart overbevise oss selv om at disse naturlige tegnene, naturlige for noen barn, for det meste er kunstige tegn i andre, fordi de ikke lenger ville kjenne opprinnelsen, kilden de naturlig hadde dukket opp fra. For å forklare, må man betrakte naturlige tegn som noe subjektivt; med dette navnet må vi kalle tegnene på at døvstummen gjør alene, eller til og med ved hjelp av andre, hvis han ser et objekt eller et faktum. Imidlertid må disse tegnene være av en slik art at deres bruk representerer for hans sinn som et bilde av tingen eller det faktum. Denne absolutte subjektivismen av naturlige tegn fører naturligvis til deres største begrensning, som vi ikke anser på noen måte som en fordom, men snarere som en avantage som ikke har blitt forkynt høyt nok; det følger også en svært begrenset bruk av tegn til undervisning.

Fra det vi har sagt så langt, har det allerede blitt vist at vi absolutt avviser bruken av kunstig tegnspråk i undervisningen av døvstumme, og at vi i skolene våre ikke gir dem et nabolag. Men vi søker også å begrense så mye som mulig bruken av naturlige tegn som vi bare tillater i undervisning og for kommunikasjon med de yngste studentene, med hvem det ikke lenger ville være noen mulig måte å komme overens med. Det skal imidlertid bemerkes at vi på dette emnet ikke går utover bruken som vanligvis er laget av det eller utover tegnene som, så å si, presenterer seg ved synet av objektet eller det faktum.

Den blandede metoden, det vil si blandet bruk av det talte språket og språket til bevegelsene, betegner jeg det uten å nøle som det vi forestilte oss mindre lykkelig i den delen av pedagogikken vi tar vare på. Til tross for min motstand mot den franske metoden, ville jeg gi den prefe-

(1) Gann zum Fenster hinaustverfen (kast alt ut av vinduet), sa autografen.

Redaktøren.

— 312 —

Jeg ble bedt om å velge mellom henne og den blandede metoden.

Måtte den bitre opplevelsen av denne metoden i Tyskland brukes som en leksjon. I mange år ble døvmutene dine undervist ved hjelp av talespråk og tegn, i tanken, kanskje, om å

nyte det beste i begge systemene; men det var en trist skuffelse, fordi det var grunn til å overbevise seg selv om at det er vanskelig å tjene to mestere, og tegnene er for den tyske skolen en kraftig mester, bitter og at selv i dag har det ikke vært mulig å jakte helt, og ofte, I løpet av natten sår han drukkenskapen der godt korn hadde blitt sådd.

Det er derfor, mine herrer, vi må forby alle mezzi termini; ned med skiltene dine; la vårt vaktord være ordet, metoden for ren artikulasjon.

Ord av MR TREIBEL på spørsmål V.ème (1).

Flertall av monsieur! Fra dine meninger uttrykt så langt, ser det ut til at vi ønsker å gi grammatisk undervisning for døvstumme en mye lavere betydning enn det virkelig fortjener. Jeg vil kort sette ut min måte å se det aktuelle objektet på. Jeg er også av den oppfatning at i dine lavere og middelklasser kan man ikke gi en virkelig metodisk grammatisk undervisning; men selv i disse klassene må man ha en viss respekt for grammatikk. Absolutt første rektor som styrer undervisningen, er ikke grammatikken, men det er generelt behovet for at barnet har språket âlas Sprachbetliifniss des Kindes); Vi må imidlertid aldri glemme at dine grammatiske former som kreves av denne undervisningen, må styrkes ved trening. Det har vist seg at det er en illusjon å håpe på stabiliteten av grammatiske former bare ved bruk av språk. Det sier seg selv at enhver vitenskapelig og systematisk avhandling om grammatikk må settes til side; men på den annen side må de aktuelle formene demonstreres ved eksempler, og øvelsene selv må bare bestå av eksempler. I klassene dine ovenfor vil jeg gjerne ha en spesiell undervisning i grammatikk, som består av formlene som er i bruk for å forklare for studenten i en godt koordinert helhet.

Det er dessuten unødvendig å legge til at i denne undervisningen er også det som betyr mest illustrasjonen ved hjelp av eksempler. Du må stå

(1) Von Schématisme' Jeg trodde jeg kunne oversette dette ordet fra teksten i henhold til det greske ordet eⁿfj.à.rtov.

Redaktøren.

Analyse av memorandum av Mr SAWALLISCH av Emden

som svar på spørsmål n. 1 (Metoder), av M. L. VAÏSSE.

Fordelen med den muntlige metoden over etterligningsmetoden er:

(1) i situasjonen til døvstumme bedre forstått;

20 for et mer nøyaktig formål som er tildelt undervisningen;

(3) på en tryggere måte fulgt for å nå målet.

Talsmenn for den muntlige metoden setter med rette pris på situasjonen til døvstumme,

når de sammenligner denne situasjonen med hørselstale, gjenkjenner de førstnevnte som unormal. Årsaken til denne anomalien er døvhet. Resultatet av denne skrøpeligheten er en annen, mutisme, som vises når vi ser den unge døve personen tvunget til å ty til tegn for å få folk til å forstå hva han føler, hva han ønsker. Den muntlige skolen foreslår, døvhet kan ikke fjernes, for i det minste å stoppe stillheten. Denne skolen forstår derfor bedre situasjonen til døvstumet, og den bestemmer også bedre oppgaven som skal utføres enn den andre skolen gjør. Sistnevnte, ser på døvstumme som et normalt individ, det vil si komplett i sitt kjønn og i besittelse, før noen instruksjon, av et eget språk, hevder at man ikke bare må respektere, men også utvikle dette språket, som er tegn.

Målet med den muntlige skolen er å bryte ned barrieren som skiller døve fra resten av menneskeheten, å bygge en bro, så å si, på avgrunnen som har åpnet seg mellom ham og andre menn, og for dette å gi ham språket som alene vil helt returnere ham til sivilt liv og til det religiøse livet. Den andre skolen, som bare var opptatt av en viss intellektuell utvikling og ikke var tilstrekkelig opptatt av livets praktiske nødvendigheter, selv om den lærte det skriftlige språket med en viss suksess, etterlot en stor del av barrieren som oppsto mellom døve og andre menn. Det utvider til og med avgrunnen av utviklingen gitt av den kunstig til etterligning.

Midlene som brukes av den muntlige skolen til å bryte ned den grusomme barrieren, for å overvinne den katastrofale avgrunnen, er ordspråket, undervist først i den talte formen, deretter i skriftlig form. Etterligningsskolen, etter å ha mottatt sine stille elever, til tross for at den sa at de allerede var i besittelse av et språk, opprettholder dem og etterlater dem i stillhet. En brøkdel av denne skolen innrømmer godt undervisningen i artikulasjon, gitt, bortsett fra vanlige leksjoner, til fagene som ser ut til å tilby for denne øvelsen flest disposisjoner; men denne artikulasjonen er bare et enkelt klassearbeid; det er egentlig ikke ordet, dette menneskelige båndet, instrumentet samtidig som et tankebil, og for oss, institutturer av døvstumme, ikke bare objekt, men også midler til utdanning. Det vanlige språket til elevene på skolen som vi tror vi må kjempe, forblir språket for bevegelser. Nå er disse tegnene ikke, vis-à-vis skriving, at de antas å være egnet til å undervise i hva tale er; for de danner med det to forskjellige språk, mens prøveløslatelse og skriving er det samme språket, i to former som reproducerer hverandre.

Det faktum som dominerer hele spørsmålet her er at tale er språket til det store flertallet av medlemmene av den menneskelige familien, der etterligning bare er en liten minoritet. Den muntlige skolen forsøker med rette å bringe elevene nærmere samfunnet, mens etterligningsmetoden feilaktig hevder å bringe samfunnet nærmere elevene. Den første skaper for døve (som har sluttet å være stum) enkle forhold til andre menn, hvis språk han forstår og bruker. Den andre etterlater ham isolert med sine tegn, eller i stand til å kommunisere, når han har lært å skrive, bare ved hjelp av et materiale som ikke alltid er til rådighet, og som er av en jobb, dessuten uforlignelig langsommere.

Den døve fødselsmannen som har blitt satt i stand til å lese ordet på andres lepper og å

avgi det på en forståelig måte, vil finne seg selv, i andre menns samfunn, i en tilstand som er å foretrekke fremfor en slik annen som noen ganger kan ha mer omfattende generell kunnskap, men hvem vil ikke ha et så praktisk kommunikasjonsmiddel.

I lang tid har vi cm, og motstanderne av den muntlige metoden hevder fortsatt at bruk av tale av døve av fødselen er en unaturlig ting. Vi kan imidlertid ikke ignorere de faste årsakene som koker til fordel for den motsatte avhandlingen. Døvstumme er dømt til taushet verken av hans fysiske organisasjon eller av hans intellektuelle grunnlov. Vi hører ordet, og vi forbinder inntrykket vi får med inntrykk av at ting gjør på oss. Han ser (han var i stand til å verifisere ved berøring), bevegelsen som oppstår i taleorganene under utslipp av lydene av språket. Det døve barnet lærer dermed sitt morsmål på en måte som ligner veldig på det som den unge personen som hører det lærer det. Bare det er impregnert av aksenten, harmonien i strømmen av samtalepartneren, og den kan bære den i sin egen flyt, mens dette tilbehøret til ordet går tapt for denne, hvis kunstig dyrkede stemme mangler sjarmen til en stemme som avgis under ørets naturlige kontroll. Heldigvis, selv fratatt denne sjarmen, klarer tale fortsatt å tjene som

et klær for tanke og et instrument for intellektuell kultur. Det essensielle poenget er at ideen om tingen og ordet kommer vekket samtidig, et resultat som til og med sikrer, ved døve fødselen, omsorgen for en intelligent lærer.

Erfaring viser at døve ungdommer som er opplært i tale lærer, alle andre ting er like, lettere og mer fullstendig enn de som bare har fått opplæring i bruk av skriving. Dette må fremfor alt tilskrives det faktum at ordet favoriserer abstraksjon på grunn av karakteren av uttrykket mer uavhengig av representasjonen av det materielle faktum.

Samtidig som tale er mellom menn det beste middel til daglig kommunikasjon, er det også det beste middelet til gjensidig perfeksjon. Også, mens døvstumme instruert av metoden for tegn ser hans instruksjon stoppe for øyeblikket når han forlater sin lærer, den som har blitt instruert av metoden for artikulert tale, fortsetter å øke sin kunnskap hver dag ved det enkle faktum av hans enkle forhold til hans følge.

Ikke bare finner han i sin talepraksis midler til å fortsette sin generelle utdanning utover den tiden da han forlot skolen, men han finner også direkte det å sikre seg en stilling på grunn av den enkle som vil se, i bransjen, sjefene, for eksempel for å komme overens med ham.

La oss legge til denne listen over fordelene ved den muntlige metoden, som ved øvelsen det gir dem, styrker poumonene, og at det hjelper samtidig i utviklingen av hele organisasjonen. Ved dette er en større mengde okser i kontakt, med blodet, og ved dette, til slutt, blir hele grunnloven regenerert.

Det er ikke bare i det materielle forholdet, det er også i det moralske forholdet at undervisningen i tale og tale fortjener å bli foretrukket for utdanning av døvstumme. Døvhets gjorde

ham mistenksom, mistenksom. Han forestilte seg, da han så de andre snakke sammen, at de snakket om ham og lett lot seg tro at de ikke gjorde det på en velvillig måte. Plassert i stand til å forstå hva som sies om ham, er han lettet over en mistillit som ikke lenger har en gjenstand, føles bedre båret for andre og lykkeligere i deres midte.

Hensynene som nettopp har blitt tilbudt, fremhever fremskrittene til mer enn en type som den muntlige metoden har på etterligningsmetoden. Det gjenstår for oss å påpeke at hun selv påstår sin sak ved det beviste faktum at hennes praksis får mer grunnlag hver dag i institusjoner for utdanning av døvstumme, hvor midt-hals-metoden mister proporsjon.

Måtte den muntlige metoden, samtidig som feltet utvides, forbedres og blir mer og sikrere. Måtte vi derfor fortsette i vårt arbeid, Mesterens Vephpheta, og hvis vi ikke kan åpne døves øre, la oss i det minste løsne dempets tunge for å få ham til å velsigne med munnen, som med sjelen, Herrens navn.

Parole del dott. egg. AUGUSTO ZUCCHI, pronunciate nel R. Istituto di Milano pei Sordomuti, il 5 settembre 1880, i anledning dell'inaugurazione della lapide al conte Alessandro Porro. (1)

Quella pietà che qui vi ha condotti, Signori, e parecchi di voi da terre assai fjernt kontroll, per accomunare il frutto delle vostre esperienze sui miseri privi d'udito ed impediti della favella, certo vi farà assistere con vivo compiacimento anche alla modesta solennità con la quale questo R. Istituto rende onore alla memoria del suo president, nobile Alessandro Porro, la cui morte, avvenuta da oltre un anno, è qui tuttora deplorata come lutto recente.

Non dirò con molte parole quale uomo e cittadino egli sia stato, in quale modo abbia concorso a preparare al paese l'affrancamento dalla signoria straniera, come siasi serbato devoto all'Italia fatta indipendente e alla dinastia con lei immedesimata, quale ricchezza abbia posseduta di profondo sapere, massime nelle dottrine morali ed economiche, e quale copia abbia spiegato di quei fecondi pensieri che traducono in opere frutose.

Certamente io potrei parlarne, se non con degno valore, tuttavia con verità e profondo sentimento, plassert en me fu dato l'invidiabile privilegio di restare per più anni dappresso a lui come a maestro, e di conoscere tutti i particolari della limpida sua vita pubblica e privata.

Ma qui dirò soltanto e in semplici parole quale benefattore abbia avuto in lui questo Convitto, e quanto per ciò sia meritata l'onoranza che oggi gli sideelvikon.

Sorto nei primi anni di questo secolo, il nostro Istituto ebbe prospero incremento per opera dei Go verni che si succedettero fin al nazionale, e

(1) V. til pag. 6, 7. Har vi glemt å sette denne talen på plass; men det var ikke så ille, for det er godt å avslutte med å huske her den fromme seremonien av takknemlighet til en velgjører av døvstumme, som man verdig har forutinntatt i Kongressen.

dei valenti che vi tennero il carico della direzione e dell'insegnamento. Ma fu solo dopo il 1860 che venne reso tale da non temere il confronto coi più rinomati. Un decreto del Re Vittorio Emanuele, di gloriosa memoria ne commise la cura ad un collegio di ragguardevoli persone, che con titolo di Consiglio direttivo ne determinasse gli ordini educativi e didattici e ne reggesse l'amministrazione, con l'incarico di proporre le riforme più atte a renderlo consentaneo alle inclinazioni, ai bisogni, ai trovati del tempo. En president di siffatto Collegio venne nominato Alessandro Porro; fòdt migliore poteva essere la scelta abboré i lui erano i grado eminente tutte le doti per tenere tale ufficio. Lo rendevano autorevole la dignité di senatore del regno, la fama conseguita i alte cariche pubbliche e l'appartenere a quella schiera di patrizi lombardi, i quali, e nei giorni in cui si affilavano nell'ombra le spade, e quando levate scintillarono al sole, si resero più segnatissimi per civili spiritismo e operoso amor pat.

Fin dalla sua giovinezza egli, studiosissimo di molteplici discipline, aveva pur approfondita quella che insegna a educare il fanciullo per formarne l'uomo, e si era resi domestici i vari modi dell'insegnare. Dei criteri e delle pratiche d'amministrazione poi aveva fatto seriissimo esperimento, come ne diè luminosa prova fino al termine de' suoi giorni quale président della Cassa di risparmio lombarda, la quale durante il reggimento di lui allargò i benefici della sua istituzione e accrebbe la sua storica rinomanza.

Fu quindi vera provvidenza che in quell'ora di invocate riforme venisse assunto a president di questo Convitto un uomo così preparato a dirigerlo con pratico senno e in cui le elette qualità di mente erano rese rispettabili e care dalla bonté di un'an indulgentissimo. Negli infelici qui raccolti, condannati ad averé così scarsa parte dei beni della sociale convivenza egli vide una famiglia confidata a lui perché di quei beni riuscisse ad averé maggior copia e fosse in alcun modo risarcita della loro privazione. Li rivoltò quindi come figli e riputò suo debito dedicar loro tutte le cure, ricorre per essi ad ogni industria della carità e della scienza. Li studiò per tanto nella loro indole, ne indagò le attitudini e i bisogni in modo da averne lume per stabilire sicuramente il loro indirizzo educativo, ponendo i tali studi e i tali indagini quel rigore di analisi che era connaturale alla tempra di quella sua mente acuta e tenace, e che in lui si era fatto abitudine per il tranquillo e indefesso esame che soleva fare di ogni tema, di cui cercasse la soluzione. Con ciò egli non sodisfaceva soltanto ad una vaghezza dell'intelletto: no, era la sua una sollecitudine benevolente per questi sordomuti poveretti, epoke un bisogno del cuore animato sempre dal sentimento dell'alto fine al quale mirava. Eller quando si sappia che i Alessandro Porro avevano salde radici gli affetti religiosi, e che egli, ragionevolmente ossequioso alla fede dei padri, la confessava senza paure e senza ostentazione, si dovrà consentire che nel governo di questo Istituto egli portò lo zelo di un cristiano filosofo, temperato dalla riflessione, illuminato dalla esperienza e dal fermo concetto in cui egli componeva ogni atto nell'adempimento de' suoi uffici.

lo non dirò tutte le innovazioni che per opera di lui qui si succedettero nella disciplina, nell'insegnamento, nell'azienda amministrativa e che, dimostrate utilissime dalla pratica di ogni giorno, attesteranno sempre la sua prudenza e sagacia.

Tuttavia di alcune farò breve menzione, abborré toccano punti capitali e rivelano la bonté e larghezza de' suoi civili intendimenti.

In questo Convitto per l'addietro vaskebjørnglievansi insieme commisti, e insieme venivano educati, sordomuti di civile e di umile condizione; agli uni ed agli altri promiscuamente si conferivano i posti gratuiti a carico dello Stato, e a goderne il beneficio venivano chiamati soltanto sordomuti delle province lombarde e venete.

Parve al Porro meno saggio consiglio che non si avesse riguardo alla disuguaglianza di condizione delle famiglie, onde gli allievi pervenivano e nelle quali ad istruzione compiuta sarebbero rientrati; e stimò che, dacché nell'arringo della vita la sorte dei sordomuti d'umile stato sarebbe stata differente da quella dei civili, doveva pur essere diverse il loro avviamento educativo e diversi fra loro gli studî, le esercitazioni, le abitudini del vivere.

L'attuazione di tale idea esigea un'assoluta separazione fra le anzidette classi di convittori, anche abborré qualsiasi ripiego di distinzione mal si conviene fra giovinetti che convivono collegialmente.

E il Porro con risoluto pensiero ruppe d'un tratto l'antica tradizione, e fissato un equo ripartimento dei posti gratuiti, perché tutti i sordomuti di qualunque classe avessero la loro parte nella beneficenza del Governo, ottenne che qui si vaskebjørn solo i civili, e gli altri venissero collocati nei Convitti specialitet adatti per loro, proporzionando così l'educazione e l'istruzione in un ragguaglio non punto casuale ed arbitrario, ma fisso in certo modo da quel fatto provvidenziale e sociale onde scaturisce la disuguaglianza delle condizioni.

Riflettendo poi che lo Stato rappresenta l'universalité dei cittadini, egli ritenne ripugnante a tal concetto che venisse ristretta alle sole province lombarde e venete la istituzione dei posti gratuiti e governativi, e volle che potessero aspirarvi e fruirne sordomuti di tutta Italia. Così questo Convitto cessò di essere provinciale per diventare italiano, e alla nostra città si aggiunse il vanto di un Istituto nazionale che dà ricetto, o altrimenti provvede, a sordomuti di ogni classe e di qualsiasi parte della penisola.

Questo onore dell'Istituto e questo vanto di Milano si assicuraron ancor meglio mercè di un'altra fondazione dal Porro richiamata in vita, quella

— 320 —

cioè di una Scuola di metodo, diretta a formare gli insegnanti pei sordomuti di tutto il Regno e aperta presso questo Convitto.

A ver accennato il fine di questa Scuola è avervene detta tutta l'importanza; e già a qu-

est'ora se ne constatano i provvidi effetti ottenuti a mezzo dei molti docenti, che, formati qui, si distribuirono nelle Scuole italiane pei sordomuti e cooperarono in questi imulti imulti in diffondervi quel meraviglioso trovato della paziente carità, pei quale gli infelici privi di udito, non più gesticolanti, non più legati all'incompleto, per quanto prezioso, linguaggio delle dita, sono resi capaci di leggere la parola sul labbro altrui, di artieolarla essi inedesi e di conseguire un'istruzione che nonisce eoglini di conseguire un'istruzione che nonisce eoglini di dimora i Convitto, ma continua e si accresce ancor dopo fra il consorzio degli udenti per mezzo appunto della conqui- stata parola.

Quelle che synd qui poveramente vi esposi, non è che un debole cenno delle benemerenze che il Porro si acquistò nei dieci anni che ternie la presidenza di questo Istituto. Ma il loro ricordo è indelebilmente seolpito nel cuore dei colleghi dei Consiglio, ch'egli ebbe in cooperatori, nel nome dei quali io ho l'onore di tenervi queste parole, e che ren camminando sulle orme di lui troppo spesso sono costretti oggi a deplorare che sia mancata per sempre quella sicurezza di consigli e di provvedimenti ch'egli portava nel reggimento di questa famiglia.

Ed è ren indelebilmente scolpita nel cuore degli educatori e dei maestri, e di questi allievi, che rimpiangono perduti i di lui indirizzi, che furono sempre quelli di un benefattore e di un padre.

Epoke debito quindi che qui si conservasse la cara venerata di lui immagine col richiamo dell'obbligo che l'Istituto gli professa, né si poteva augu- sjeldne anledninger più opportuna per rendere solenne questo atto di riverenza e gratitudine, perché oggi all'intervento dell' illustre Capo della provincia e dei molti concittadini che ebbero carissimo il Porro, si aggiunge anche la presenza dei Rappresentanti di tutti i pietosi che da ogni parte del mondo civile soccorrono ai sordomuti e qui convennero per studiare come mitigarne il grave infortunio. Così quesl'uomo che ai tanti suoi pregi univa la più rara modestia, si che soleva quasi respingere da sé il vanto delle sue opere per lasciarlo riflettere sugli altri, consegue oggi un onore degno di lui, perché questi stranieri, nostri ospiti, tornando aile loro contrade e portandovi la notizia di quanto avranno qui veduto e divisato sui poveri suoi muti, narreranno, che uno dei loro benefattori più insigni e méritè vole di essere da tutti ricordato, fu il nobile Alessandro Porro.

BORD

BØKER OG BROSJYRER

PRESENTERT FOR STOLEN

under kongressen

Desimaltallene og samtidig det metriske systemet i henhold til J.B-metoden. Pereire. Kurs i fjerde studieår. Av Mr. MAGXAT, direktør for Pereire-skolen. — Genève, imprimerie Tapponnier et Studer, route de Carouge, 1880.

Inaugurazione dell'Istituto Assarotti pei sordo-muti dei circondario di Chiavari e pubblico esperimento degli alunni della classe preparatoria. Legg til 1" giu- gno 1879. — Chiavari tipografia Argiroffo, 1879

Citologie-Undervisning i første alder. Jacob Rodrigues Pereire metode. Av M. MAGNAT, direktør for skolen for døvstumme (Undervisning ved prøveløslatelsen-). Avenue de Villiers, 94, Paris. — Andre utgave. Til salgs på MM. Sandoz e Fischbacher, bokhandlere, 33, rue de Seine, Paris, 1876.

Organisering av skoler for døvstumme av Mr. Magnat, direktør for Pereire skolen. Studier av en av rapportørene til organisasjonskomiteen for den internasjonale kongressen i Milano, i 1880. — Genève, Imprimerie Tapponier et Studer, route de Carouge, 19.1880.

Leser bok for døvstumme av M. MAGNAT. Tredje utgave, revidert, korrigert og utvidet. Etter Citologia. — Genève, imprimerie Tapponier et Studer, route de Carouge, 1878.

Artikulasjonskurs: undervisning artikulert tale til døvstumme av Mr. MAGNAT, direktør for Institusjonen for døvstumme i Genève. — Paris, Sandoz og Fischbacher, forlag, 33, rue de Seine og rue des Saints Pères, 33. 1874.

11 primo libre per l'insegnamento della lingua ai sordomuti di M. HILL, preceduto da un sillabario per la pronunzia e la nomenclatura. Traduzione e compilazione di P. F. (con permesso dell'autore). — Milano, tipografia e libreria utgiver Giacomo Agnelli, via Santa Margherita, 2. 1873.

Nasjonal institusjon for døvstumme i Paris. Organisasjon. 1° Opptaksvilkår (Bosatte studenter. Stipendstudenter). 2 ° Regulering og spørsmål (Undersøkelse av kandidater for ulike grader av professorat). 3 • Studieprogram (grunnfaglige, primære og komplementære studier). — Paris, Boucquin, trykker ved Institution nationale des sourds-muets, rue de la Sainte Chapelle, 5. 1878.

21

B sordomuto che parla. Merknad ed osservazioni di P. FORXARI. — Milano, P. Re-chiedei, 1872.

. GH istituti e le scuole dei sordomuti i Italia. Risultati dell'inchiesta statistica ordinata dal Comitato locale pel Congresso internazionale dei maestri dei sordomuti da tenersi i Milano

nel settembre 1880. Relazione dei dottor Ex- Rico RASERI, segretario della Giunta centrale di Statistica. — Roma, tipografia Elzeviriana nel Ministero delle finanze, 1880.

(Cenni storici e compendiosa esposizione dei metodo seguito per l'istruzione dei sordomuti poveri d'ambo i sessi della provincia e diocesi di Milano, dei sacerdote GIULO TARRA, rettore e maestro dei pio Istituto. — Milano, 1880.

Rendiconto per gli anni dal 1876 al 1878 della Commissione promotrice l'educazione dei sordomuti poveri di campagna nella provincia di Milano. — Milano, tipografia San Giuseppe, 1880.

11 Prvolo al Congresso internazionale dei maestri dei sordomuti i Milano nel settembre MDCCCLXXX. — Verona, tipografia Sordomuti, 1880

Sulla istruzione dei sordomuti. Memoria dei sacerdote Eliseo GMSLaXDI, direttore dei regio Istituto e membro della Commissione promotrice l'educazione dei sordomuti poveri di campagna i Milano. — Milano, 1865.

Notizie sul Regio Istituto dei sordomuti i Milano, pubblicate i anledning della Esposizione universale di Parigi dei 1878, en sensi della circolare dei ministro dell'istruzione pubblica, 16 giugno 1877, n ° 521. Relazione dei direttore sacerdote cavaliere Eliseo Ghislandi ed allegati. — Milano, tipografia Lamperti, 1877.

Relazione sul Regio Istituto dei sordomuti i Milano dall'anno 1878 al 1880. Discorso salat i anledning dei saggio di studî dato dagli allievi d'ambo i sessi nel giorno 5 settembre 1880 agli onorevoli membri dei 2' Congresso internazionale pei sordomuti. Anno Scolastico 1879-80. — Milano tipografia Lamperti, 1880

Smithsonian institusjon. Byrået for etnologi. Introduksjon til studiet av tegnspråk, blant de nordamerikanske Indiens som iliustring gest tale av menneskeheten. Av Garrick MaLLERY, patent lieut. col.; u. s. hæren. — Washington, Regjeringens trykkeri, 1880.

Biblische Geschichten. Ein Lesebuch pels Amnündige, zunächst für Taubstumme, von WILHELM ArxoLd, inspiserer en der Taubstummen-Anstalt zu Riehen (Dritte neu-durchgesehene Auflage). — Basel. Bahnmaier's Verlag (E. Det-tap), 1877.

Erstes Programm der provinzialstândischen Taubstummen-Anstalt zu Hildesheim (os-teml879)inhalasjon; 1. Vorbemerkung vom regissør Ed.Rôssler; 2. Eh. Chr. KUHLGAK, Gründer und Direktør der Taubstummen-Anstalt zu Hildesheim, von demselben; 3. Schulnachrichten ausdem lahre 1878-79, von demselben; 4. Der Rechenunterricht i Taubstummen-Anstalten vom Oberlehrer KRACK. - Druck von Gebr. Gerstenberg i Hildesheim.

- 323 —

Den syvendeårige rapporten omchurch-oppdraget til døvstummes, New York, 1879. New

York, J. H. Duyckinck, 1879.

Society for the Instruction and Protection of the Deaf-Mute through the Simultaneous Teaching of the Deaf-Mute and Hearing-Speaking, grunnlagt i 1866 av A. GrOsSELIN, anerkjent som et offentlig verktøy ved resolusjon 10. Tredje generalforsamling, 2. — Paris, Alph. Picard, 1880.

Kunngjøring av National Deaf-Mute College, Kendall Green, Washington, D.C. 1879-80. — Washington, D.C., 1880.

20 første årsrapport fra Columbia Institution for døvstumme. For regnskapsåret som slutter, 30. — Washington, D.C., 1878.

Jacob Rodrigues Pereire, første lærer i døvstum i Frankrike, av Ernest La Roschelle. — Paris, F. Debons, 1877.

Konferanse om undervisning av døvstumme i skolene i høringen, av M. Emile GROSSELIX, etc., September 12, 1878. — Paris, imprimerie nationale, 1879.

Fysiologisk instruksjon av døvstumme. Kommunikasjon gjort på Kongressen i Otology of Milan 1880 av Dr. Edouard Fourxié, lege ved National Institute of the Deaf-Mutes of Paris, etc. — Paris, imprimerie Moquet, 1880.

Forbedring av mye av døvstumme. — Rapport om sitteplasser i fjerde del av Universal Congress for forbedring av mye blind og døvstum, holdt i Paris fra 23 til 30 september 1878. — Paris imprimerie nationale, 1879.

Om å lære den stumme å snakke. Å være bemerkning om den beste modusen for å utdanne barn som er helt døve bul ikke dum, eller som er døvstumme. Av James Patterson Cassés, M. D., M. R.C. S. Lond., etc. — Glasgow: J. Hadden 1878.

L'audifono, l'elettrofono e i sordomuti. Lettera dei dottor BArGELLINI, di Firenze, al dottor CERAUTI, di Torino (Estratto AalVImparziale. — Firenze, tips. -Samarbeidsvillig, 1880).

PUBLIKASJONER

PÅ KONGRESSEN

Congresso internazionale dei maestri dei sordomuti (V. numeri 35-36, 30 sett-tembre e 14 ottobre 1880 AelVEducatai-e italiano, diretto da P. FORKARI, i Milano, Giacomo Agnelli).

Milano-kongressen for forbedring av døvstumme-partiet. Rapport adressert til Mr. Eugène Pereire, president for organisasjonskomiteen av EnXEst La ROscHELLE, sekretær for komiteen. — Paris, M. Saint-Jorre, oktober 1880.

Institusjonene til døvstumme i Italia og Kongressen i Milano. Rapport adressert til Monsignor biskopen av Soissons og Laon og til medlemmene av styret og forbedring av Institutt for Saint-Médard-les-Soissons, av Canon L. Bourse, direktør, i anledning innføringen av den rene muntlige metoden i dette etablissementet. — Saks, 1880.

Rapport om den internasjonale kongressens prosedyre om døves éducation, holdt ai Milan, 6. — London, W, H. Allen, 1880.

Rapport til innenriksminister og tilbedelse på den internasjonale kongressen som holdes i Milano fra 6 til 12 september for forbedring av mye av døvstumme, og om tilstanden til utdanning av døvstumme i de viktigste etablissementene dedikert til dem i Italia, av Mr Franck, medlem av F Institut. — Paris, 1880.

Milan International Congress for Improvement, etc., av Dr. Pzxnox (I Annals of Toreille's Diseases, Larinx, etc., n. 5, november, n. 8. desember. — Paris, G. Masson, redaktør).

Zweiter internationalist Taubstummen-Lehrer-Congress i Mailand, von J. Hu- GENTOBLE (Im Organ der Taubstummen-und-Blindenanstalten i Deuts- chland u. s. w.Editor: Dr. Matt- hias. 11.-12. 1880. — Friedberg, Verlag von Cari Bindernagel).

Milano-kongressen. Brev for å savne Rogers på den internasjonale kongressen, holdt i Milano, etc., av Susanna E. HuLL (trettede årsrapport fra Clarke Institution for Deaf-Mutes i Northampton, Mass, for the Year Ending sept. 1, 1880, etc. — Northampton, Mass, presse fra Gazette Printing Company 1880).

Rapport til presidenten for Rådet for offentlig undervisning og kunst, på den internasjonale kongressen for mestere av døvstumme i Milano i 1880, av A. HoudIN, etc. — Paris, Impri- merie nationale, 1881.

Institution of Deaf Mutes av Susanna E. HuLL (Utdanning et internasjonalt magasin. Diri- gent Thomas W. Bicknell Boston. New England forlag. Vol. I. Januar-februar, 1881, n. IH, London).